

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNSTOPPABLE

PRETTY LIARS
BOOK ONE

K . A K N I G H T

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DURDURULAMAZ

OceanofPDF.com

GÜZEL YALANCI BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

K.A. KNIGHT

OceanofPDF.com

Durdurulamaz (Pretty Liar Birinci Kitap).

Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2023 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

K.A. Knight tarafından yazıldı
Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından
düzenlenmiştir. Düzeltme Norma's Nook tarafından yapılmıştır.
Mallory Kent tarafından
biçimlendirilmiştir. Kapak Opulent
Designs tarafından yapılmıştır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Maceraya devam... K.A.](#)

[Knight Hakkında](#)

[K.A. Knight tarafından da](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Kız kardeşim, en iyi arkadaşım için.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

I Bronzlaşmış, yaralı ellerimi yumrukluyor, açıkta kalan, morarmış parmak eklemlerimdeki kesikleri daha da yırtıyor. Acının şoku kalbimi hızlandırıyor, sisi ve gözyaşlarını kovalıyor.

Vücudum istemsizce titriyor, saçlarım hâlâ ıslak. Bugün İşkence teknikleri hakkında ve erkenden başladı, zayıf bedenimi defalarca kırdı. Bunun aşırı acıya verdiğim tepkiyi ve bir çocuğun vücudunun büyük stres altında ne kadar çabuk toparlanabileceğini test etmek için olduğunu söyledi. Elektrik şokuna tepki vermediğimde onu memnun etmedim.

Tekrar geliyor ve ben sarsılıyorum, ses çıkarmamak için dişlerimi sıkıyorum. Bunu yapmak onu ya memnun edecek ya da kızdıracaktı, bu yüzden dikkatimi dağıtmaya ve sessiz kalmaya çalışıyorum.

Steril beyaz oda her yönde otuz adım -saydım- tavanda elli yedi kiremit var ve kapının beş kilidi var. Akım nihayet bedenimden geçerken saymak beynimi sakinleştiriyor, sonra iki yönlü aynadan beni izlerken çarpıtılmış sesi tekrar geliyor.

Her zaman izliyor, gözlemliyor. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

Ben konuşmam.

"Novaleen," diye tersledi, şimdi sinirlenmişti. "Sen daha iyi bilirsin. Araştırmam için cevap vermelisin. Vücudun nasıl hissediyor?"

Yine de cevap vermiyorum. Bu çocukça bir isyan, ama gurur duyduğum bir isyan, özellikle de o soğukkanlı dış görünüşü kırdığında ve sesine soğuk ilgisizlikten bir şey getirdiğinde - her uyanık ve uykulu anıma musallat olan sesine.

Şok tekrar geliyor ve bedenimi zincirlendiğim masaya doğru sarsıyor.

"Cevap ver bana!"

Yapmıyorum, bu yüzden beni tekrar şok ediyor, sonuncusundan kurtulmam için bana zar zor zaman bırakıyor. Aynı soruyu tekrar tekrar soruyor ve ardından tekrarlayan şoklar veriyor. Hala cevap vermeyi reddediyorum, bu yüzden ben çılgılık atana kadar voltajı artırıyor. Kanımın tadı ağzımı dolduruyor ve mesanem boşalıyor.

"Lütfen, efendim, lütfen!" Yalvarıyorum ama artık çok geç. Beni cezalandırıyor ve bana kimin yetkili olduğunu hatırlatıyor. Tiz sesim çatırdıyor ve sonra bedenim içimi yakan, beynimi ve bedenimi ateşe veren akımdan kaçmaya çalışarak kıvrılıp bükülürken kırılıyor.

"Lütfen, baba! Lütfen!"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİR

I Soğuk terler içinde, çarşaflar çıplak bacaklarıma dolanmış halde sarsılarak uyandım. Atletim ve tangam vücuduma yapışmış, uzun siyah saçlarım tenime yapışmıştı.

İğrenç.

Acınası.

Say, Nova, say.

Perdenin arasından süzülen ışık zerreciklerini saymaya başlıyorum, Gün doğumunu, duvardaki tuğlaları ve sonra yukarıdaki komşumun çiçeklerini çok sık sulamasından kaynaklanan tavandaki lekeleri gösteriyor. Tekrar nefes alabildiğim ve yüzü ve sesi artık beni rahatsız etmediği ana kadar sayıyorum. O zaman hala kan tadı aldığımı fark ediyorum ve iç çekerek yorganı geri atıyorum. Gerinmek için ayağa kalkıyorum, bitişikteki banyoya gitmeden önce bedenimi uyandırıyorum. Vantilatörü ve ışığı açarak tezgâha yaslanıyorum ve dikkörtgen aynada kendime bakıyorum. Gözlerim kan çanağına dönmüş ve iştahsızlığım yüzünden kemiklerim dışarı çıkmış. Oraya yaklaştıkça daha da kötüleşiyorum.

Başımı sallayarak ıslak saçlarımı geriye itiyorum ve lavaboya tükürüyorum. Musluğu açıp pembe, kanlı suyun kanalizasyonda kayboluşunu izliyorum. Dilimi dışarı çıkarınca dişlerimin açtığı küçük yaraları görüyorum. Uykumda ısırılmış olmalıyım.

Arkamı dönüp ucuz otel duşunu çalıştırıyorum. Dün gece geç saatlere kadar gelmemiştim ve cenazeden önce bir gün daha araba kullanmam gerekecekti.

Cenaze.

Bunu düşünmek bile gerçeküstü geliyor. O gerçekten öldü. Durdurulamaz olduğunu düşündüğüm adam, yenilmez olduğunu düşündüğüm adam öldü. I

kutluyor olmalıydım, seviniyor olmalıydım, ama bunun yerine tek hissettiğim kaybolmuşluk. Uzun zamandır beni takip eden bir gölgeydi, her zaman bir adım ve şimdi ... neyden kaçıyorum? Ne yapmam gerekiyor?

Ve Ana. . . Ana ne olacak?

Ben kaybolduğumdan beri onun yanındaydı. Bana ne olduğunu düşünüyor? Sık sık beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Umursuyor mu, yoksa beynini yıkayıp onu kendi küçük klonuna mı dönüştürdü? Her zaman ondan çok etkilenirdi, onu memnun etmeye çok hevesliydi. Acaba beni incittiği gibi onu da incitti mi?

Hayır, . Bundan eminim.

Ama o da cenazede olacak, ne diyeceğim? Beni tanıyacak mı? Umursayacak mı?

Onun sayesinde on yıl boyunca kaçtım, saklandım ve bir hayaletten başka bir şey olmadım. Ben gittiğimde daha çocuktum, sadece on yedi , ama o daha gençti. Sadece on dört yaşındaydı ve bu onun gibi bir canavarla geçirmek için uzun bir süre.

Çalkantılı düşüncelerim ve endişelerim yardımcı olmayacak. Bana hemen sonuca varmamayı ve hayatta kesin olan tek şeyin beynimdeki endişeler değil, gerçeklik olduğunu öğretti. Kesin olan tek şey tadabildiğiniz, görebildiğiniz, hissedebildiğiniz ve açıklayabildiğiniz şeylerdir.

Gerçekler.

Neden hemen sonuca varıyorsunuz? Neden kontrol edemediğiniz şeyler için endişeleniyorsunuz? Kontrol edebileceğiniz şeylere odaklanın. Durumdan neyi analiz edebilirsiniz? Daha iyisini yapın, daha fazlasını fark edin ve duygulara kapılmadan tepki verin.

Haberi duyduğumdan beri sık sık olduğu gibi, bu emir de zihnimde bir anda beliriverdi. İmkânsız bir görev olsa bile, anıları uzaklaştırma ve bana öğrettiği her şeyi unutturma konusunda başarılı olmuştum. Yerleştim ve hatta kimse beni gerçekten tanımasa bile normal sayılabilecek bir hayat yaşadım. Ama sonra o öldü ve bu sanki bir sel kapağının açılması gibiydi. Tüm o korku ve acı geri geldi, sanki gerçekten buradaymış gibi kulaklarımı dolduran sinirli komutu olmadan kamburumu bile çıkaramayacak hale gelene kadar bedenimi deldi.

Başımı spreyin altına eğiyorum ve yanığın şokunun şimdiki zaman hariç her şeyi temizleyeceğini umarak sıcaklığı yükseltiyorum. Ucuz sabunu alıp köpürtüyorum ve vücudumu metodik bir şekilde yıkıyorum, her kabarık yara izini not ediyorum - bazıları mucize serumu sayesinde çözülmüş.

Ne de olsa yara izleri olan mükemmel bir varlık olamaz.

Her şey mükemmel ve yerli yerinde olmalıydı. Her şey onun kaprislerine göre dikkatle kontrol ediliyordu ve ben o anda neye ihtiyacı varsa ona hitap edecek şekilde tasarlanmışım - beni daha yaşlı, daha genç, daha sofistike ya da bir sokak çocuğu yapmak.

Kaçtığımda ilk isyanım, bir zamanlar sıkıcı olan sarı, omuz hizasındaki saçlarımı gece yarısı siyahına boyamak oldu. İsteddiği uzunlukta kesmediği için şimdi kalçalarım kadar uzanıyor. Uzun saçların dağınık olduğunu düşünüyordu ve saçlarımı geriye doğru ittiğimde, kıvrık buklelerin koyu mavinin ışıltısını görüyorum.

Yıkanmaya devam ederken elimi belirgin karın kaslarımın üzerinde gezdiriyorum. Hayatta kalma eğitimi ve silah uzmanlığından bahsetmiyorum bile, bana öğrettiği ritmik egzersizler, kardiyo ve ağırlık ihtiyacından asla kaçamadım. Jujitsu ve diğer tüm dövüş sanatları hala kafamın içinde kaçamadığım bir rutin gibi yaşıyor. İlk başlarda sabah 6'da uyanıp koşmam ve egzersiz yapmam gerektiği gerçeğinden nefret ediyordum. Sanki ondan kaçamamışım gibiydi, ama şimdi gücümden, bedenimin sınırlarını zorlarken bulduğum mutluluktan ve hiçlikten zevk alıyorum.

Dövmelerime ulaştığımda tereddüt ettim. Onlardan nefret ederdi ve uyum sağlamam gerekirken beni öne çıkardıklarını söylerdi. İlk dövmemi on yedi yaşında, ayrıldıktan bir ay sonra yaptırmamın nedeni de bu. O zamandan beri sol kolumun tamamını çizgilerden, noktalardan, çiçeklerden ve mandaladan oluşan karmaşık bir kolla kapladım, elimi de. Sağ üzerinde bir silah var ve bir kafatası, ayak parmaklarıma kadar uzanan siyah beyaz parçaya dönüşmeden önce uyluğumun üst kısmını sarıyor. Orada burada birkaç tane daha var, göğüs altındaki ve kulağımın arkasındaki gibi, ama onlar en önemlileri ve en güzelleriydi. Siyah mürekkep tenimi sonsuza dek lekeliyor ve bana onun yaratmaya çalıştığı o mükemmel yaratık olmadığımı hatırlatıyor.

Ayak parmaklarımdaki yontulmuş, siyah tırnak cilasına, meme ucu piercinglerime ve yeni bisikletimden dolayı ayağımda çapraz olarak uzanan yeni, iyileşmemiş yara izine kadar gerçeğim.

Ben, onu koruması ve sevmesi adamın önünde büzülen o korkmuş Novaleen değilim.

Ben Nova'yım, o işkence odalarında yarattığı, asla zapt edemeyeceği belalı kaltak.

Ben onun en büyük hatasıyım, en büyük düşmanıyım ve eğer yaşasaydı, onun ölümüydüm.

Saçıma bakım yaptıktan sonra duruluyorum ve dışarı çıkıp ucuz, küçük bir havluyu belime sarıyorum. Elim saçlarımın arasında

Aynadaki buğuya bakıp kendime bakıyorum. Daha kararlı ve özgür görünüyorum.

Böyle mi hissediyorsun?

Zümrüt yeşili gözlerimdeki parıltı mı o?

Kalın pembe dudaklarımı büzerek kendimi analiz ederken başımı eğiyorum. Ben de onun gibi uzun boyluyum, neredeyse 1.80'im. Çocukken sırık gibiydim ama büyüdükçe kaslandım ve dar bir bel, geniş kalçalar ve çift D göğüslerle bazı kıvrımlar kazandım. Uzun, yağsız bacaklarım, güçlü kollarım ve sıkı karın kaslarım var. Ana her zaman daha küçüktü ve hala öyle mi merak ediyorum.

Dur.

Odakl

an.

İstilacı endişelerimi ve düşüncelerimi görmezden gelerek dişlerimi fırçalıyorum, saçlarımı tarıyorum ve bir sütyen ve dar siyah egzersiz şortumu giymeden önce saçlarımı geriye doğru örüyorum. Diğer odaya geçip çift kişilik yatağı kenara iterek yer açıyorum ve ardından her sabah olduğu gibi vücuduma enerji vermek ve adrenalin pompalamak için ısınma rutinimi uyguluyorum.

Koşu, zıplama ve burpee ile kardiyo yapmadan önce esneme hareketleri yapıyorum. Ardından mekik, Rus burguları ve şınav çekiyorum. Antrenmanım bittiğinde kaslarımı esnetiyorum ve soğurken içimden geçen gücü hissediyorum. Krav Maga ve geleneksel karate ile karıştırarak yavaşça biraz jujitsu çalışıyorum. Asla çok hazırlıklı olamam ve tüm eğitimim boyunca tutma, saldırı ve savunma hareketlerini vurgulayarak çalışırken hareketler ikinci doğam haline geliyor.

İşim bittiğinde, meditasyon yapmak ve nefesimi kontrol etmek için bir dakika ayırıyorum. Gözlerim tekrar açıldığında kendimi daha iyi hissediyorum ve bunu neden yaptığımı hatırlıyorum - onun için, her zaman onun için.

Egzersiz kıyafetlerimi çıkararak dar siyah deri pantolonumu giyiyorum ve her birinde bıçak bulunan çelik burunlu askeri botlarımı giyiyorum. Küçük tabancalı kılıflarımı gizlemek için bol olan, biraz uygun düz siyah bir gömlek ekliyorum ve her zaman olduğu gibi, uzun, el yapımı kolyemi başımın üzerinden geçirip gömüğümün altına gizliyorum - onu almasın, ezmesin veya bana karşı kullanmasın diye ondan sakladığım zamanlardan kalma bir alışkanlık. Neden hayatta kaldığımın sürekli bir hatırlatıcısı.

Neden hala savaştığımı.

Dar deri ceketimi kaptığım gibi çantamın geri kalanını topladım ve bir şey unutup unutmadığımı kontrol etmek için bir kez daha baktıktan sonra ucuz mağazadan çıktım.

otel odası. Sahte bir isim ve sahte bir kredi kartıyla check-out yaptıktan sonra bu dünyada kendime izin verdiğim tek keyif olan bisikletime doğru yola çıkıyorum.

Suzuki GSX-R750'm siyah renkte ve kırmızıya dönüşüyor. Sürmek, dünyada yarışırken mutluluğu hissetmeye en yakın olduğum şey.

Buna benzer bir şey yok.

Kaskımı kaptığım gibi başıma geçiriyorum ve rock müzik listemin sesini açıyorum. Herkes üzgün ve yas tutuyor olabilir... ama ben?

Kutlama yapıyorum. Önce o yaşlı piçin gerçekten öldüğünden emin olmalıyım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

iki

"A Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Dimitri yüzüncü kez sorar. Büyük 4X4'ün yolcu koltuğunda oturan Nico sadece iç geçirir ve gözlerini deviriyor. Sürücü koltuğuna döndüğümde Isaac, Dimitri ve Jonas'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Hepsi arkada tıkış tıkış oturuyor. Neyse ki Nico arkaya sığmayacak kadar büyüktü ama bu üçü de pek küçük sayılmaz. Aslında Jonas cama yaslanmış, rahatsız görünüyor. Nico da onlara bakıyor ve onların titrediğini görünce dönüyor, yumruklarını kalçalarında sıkıyor. Kendisine dokunulduğu, insanların yakınında olduğu düşüncesiyle çıldırmayacağından emin olmak için onu kontrol ediyorum, ancak şu anda kontrol altında görünüyor.

"Yapmak zorundayız," diye hatırlatıyorum onlara.

"Ya hiç gelmezse?" Isaac soruyor, her zaman mantıklı olan. Hafif Fransız aksanı, orada yaşadığı yılların ardından hâlâ solmaya devam ediyor.

"Yapacak," diye onaylıyor Nico ve bu iki güçlü kelime konuyla ilgili söyleyeceği tek şey.

"Ben olsam yapmazdım." Jonas homurdanıyor. "Bir yerlerde seksi kızlarla güneşleniyor ve bunu kutlamak için içiyor olurdum."

"O senin gibi değil." Gülümsüyorum ama onun hakkında okuduğum ve gördüğüm her şeyi hatırlayınca bu gülümseme kısa sürede kayboluyor. "Emin olmak istiyor. Bunun doğru olduğunu, onun gerçekten öldüğünü bilmesi gerekiyor."

Dimitri, "Kız kardeşinden bahsetmiyorum bile," diye belirtti. "Onu görmek isteyecektir."

"Sence temas kuracak mı?" Ben soruyorum. Bu serseri grubunun lideri olabilirim ama içgüdülerine ve zekâlarına ne zaman güvenmem gerektiğini bilirim. Isaac'ın insanları görme ve onlarla duygusallaşma gibi bir tarzı var, ama Dimitri? Onları okuyabiliyor, düşüncelerini ve hareketlerini biliyor ve kendini onların yerine koyabiliyor.

"Emin değilim. Bu kendini ne kadar güvende hissettiğine bağlı." "Ama ya sen onun yerinde olsaydın?" Bastırıyorum.

"Onun yerinde olsaydım?" O zaman gözlerimle buluşuyor, yüz ifadesi sertleşiyor. "Temas kurardım. On yıl yalnız ve kaçak olmak için uzun bir süre."

Jonas haklı olduğunu bilerek yemin ediyor. Hepimiz uzun süre yalnız kalmanın, öfkenin ve umutsuzluğun etkilerini biliyoruz. Zihinsel kapasitenizi, düşünme şeklinizi ve attığınız adımları etkiler. Pervasızlaşırsınız, ki hepimiz arasında en çok kilit altında kalan kişi olduğu için bunu herkesten daha iyi bilir.

"O zaman anlaştık. Gidiyoruz. Dikkat çekmeyeceğiz ve görevimizi unutmayacağız."

"O." Jonas başını sallıyor, bakışları yakınına park ettiğimiz sessiz kiliseye odaklanıyor. Uzun süre sessiz kalmayacak. "Kızına bunu yapan piç kurusu," diye hırlayarak bize bakıyor.

"O da bizim gibi," diyor Nico alçak sesle hırlayarak.

Jonas başını sallıyor ama gözlerini kaçırmadan önce dişlerini gıcırdatıyor. Bizi değiştiren adamı hatırlatan her şey ruh halini bozuyor ve onu öngörülemez hale getiriyor. Ne de olsa başarısız sayılmasının nedeni duygularıydı.

Özellikle de şu anda o kilisede gömülmeyi bekleyen adama karşı duyduğu nefret.

"O düşman değil. Bu işi sonsuza dek bitirmek için ona ihtiyacımız var," diye hatırlatıyorum gözlerini arayarak.

OceanofPDF.com

Üç

T Küçük şehrin eteklerinde yer alan kiliseye gitmek sadece bir saat sürüyor. Büyüdüğüm malikâneden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta ve aynı zamanda babamın karşı çıkmasına rağmen vaftiz edildiğim kilise.

İnançları. Tanrı'ya ya da herhangi bir ilaha inanmıyordu, sadece görebildiklerine inanıyordu, ancak vaftiz edilmemiş çocuklarının olması, böylesine sıkı sıkıya bağlı bir toplulukta göze çarpmasına neden oluyordu ve o da uyum sağlamak istiyordu. Bu nedenle vaftiz ettirmek zorunda kaldık ve şimdi de bir ayın düzenlemek ve küçümsediği aynı kutsal topraklara gömülmek zorunda kaldı.

Engabeli otoparka girdiğimde motorum gürültüyle hareket ediyor ve alışkanlığımdan dolayı çıkışa yakın bir yer seçmeye özen gösteriyorum. Kaskımı çıkarırken, açık çift kapıda bekleyen papazı selamlamak için dönmeden önce - muhtemelen motosikletin motorundan dolayı- askeri kıyafetli birkaç yaşlı hanım ve beyefendinin bana baktığını görüyorum. Çanlar sessiz ve devasa vitray pencereler, büyük kemerli tavanları, üzerlerine tarihler ve isimler kazınmış eski taş sütunları ve üzerlerine renkli diz çökme minderleri bağlanmış sert, rahatsız ahşap sıraları ile tek odalı büyük bir kilise olduğunu bildiğim yere ışık girmesine izin veriyor.

İç çekerek bisikleti durduruyorum ve etrafı ve otoparkı tarayarak kız kardeşim Anabel'i arıyorum. Yine de onu göremiyorum ve acaba çoktan içeride mi yoksa gelmedi mi diye merak ediyorum.

Sanırım hala babamı seviyor, onun canavarca eylemlerinden tamamen habersiz, ama emin olamıyorum. Onunla iletişim halinde kaldı ve hatta tıp fakültesi masraflarından tasarruf etmek için yaklaşık iki yıl öncesine kadar orada yaşadı - sonuçta babam kendi yolunu çizmeye inanıyordu. Bir kuruş bile ödemezdi.

Şüphesiz ona kendi başının çaresine bakmayı öğretti. Büyük olasılıkla, kendisi gibi araştırma bilimine girmediği için hayal kırıklığına uğramıştır.

ve azmi vardı. Peki neden yapmadı?

Sanırım öğreneceğim. Cesaretimi toplayıp kiliseye girmem ve umarım kiliseyi ateşe vermemem gerekiyor. Bu düşünce, kaybolmadan önce sırtmama neden oluyor. Yeniden yakalanmam, görülmem ya da takip edilmem, hatta öldürülmem daha olası. Emirleri bırakmış olabilir ve arkadaşları beni arıyor olabilir.

Yine de kaçan tatlı, itaat etmeye istekli Novaleen'e benzemiyorum ve bu benim lehime çalışıyor.

Kaskımı bisikletime taktıktan sonra güneş gözlüklerimi alıyorum ve bacağımı sallarken takıyorum, bu bahaneyle dönüp arkamdaki arabaları kontrol ediyorum. Birkaç BMW, birkaç Audis, bir Rolls Royce, birkaç Mercedes ... ve sıranın sonunda göze çarpan siyah bir 4x4 var, ama omuz silkiyorum ve korkak olmayı bırakıp kiliseye gitmeye karar veriyorum. Beni istiyorlarsa, önce öldürmeleri gerekecek.

Arnavut kaldırımli yolda ilerlerken gıcırdayan ferforje demir kapıdan geçerek yas tutanların oluşturduğu kuyruğun sonuna katılıyorum. İçeri girme vaktim geldiğinde, bana küçük bir kitapçık uzatan papaza başımla selam veriyorum ve ardından bir homurtu ile kitapçığı açıyorum.

Sevgili baba ve arkadaş. Doktor Davis tanıştığı herkes için bir ilham kaynağı, çalışkan ve gerçekten iyi bir insandı.

"Saçmalık," diye mırıldandım.

"Affedersiniz?" diye sorar yaşlı papaz.

"Güzel dedim." Sırıtiyorum, o da başını sallıyor ama kaşlarını çatıyor, kafası karışmış gibi görünüyor.

Süslü giriş kapısından geçerek tıklım tıklım dolu sıraları tarıyorum. Dizlerine kadar uzanan siyah elbisesi, hırkası, taytları ve babetleriyle en önde durana kadar tanıdık sarı saçlarını göremiyorum. Başsağlığı dileklerini kabul edişinden insanları selamlayışına kadar tamamen derli toplu ve mükemmel. Gözlerimi ondan ayıramıyorum ama kapının arkamdan kapandığını duyuyorum, bu yüzden hızla boş bir sıranın sonuna doğru eğiliyorum.

Yan sıradaki bir adam bana bakıyor ve herkesin cenazelerde takındığı o hüzünlü gülümsemeyi takınıyor. "Onu iyi tanır mıydınız?"

"Muhtemelen herkesten daha iyi," diye cevap veriyorum.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi üzüntüyle.

"Olma," diye veriyorum, arkama yaslanıp bacaklarımı sıranın üzerine atıyorum. Papazın koridorda ilerleyerek ön taraftaki kürsüye doğru ilerleyişini izliyorum.

Konuştığım adam önce aval aval bakıyor, sonra eğilip karısına bir şeyler mırıldanıyor, o da bana bakıyor. Güneş gözlüklerimi indirip göz kırpyorum. Nefes nefese kalıyor, sonra hızla öne dönüyor ve org müziği çalmaya başladığında kıkırdamama neden oluyor.

Neredeyse uyuyacaktım ama sonra papaz konuşmaya başladı. Babamdan bahsediyor, konuşması ilahiler ve sevgi dolu övgülerle kesişiyor ve sonra konu ona geliyor.

Ana.

Ellerini karnında kavuşturup mikrofona doğru yöneliyor, gözleri hüzünlü ve çökmüş. Elleri hafifçe titriyor ve gergin olduğunu biliyorum. Topluluk önünde konuşmaktan ve ilgi odağı olmaktan nefret eder.

Güzel yüz hatlarının aynı olduğunu, sadece büyüdüğünü fark ettiğimde Ana nazıkçe boğazını temizliyor. Aynı düğme burna, hafif yuvarlak yüze, doğal kalın kaşlara ve açık renk kirpiklere sahip. Yanaklarında ve burnunda çiller var ve buz gibi sarı saçları bir omzunun üzerinden düz bir şekilde sarkıyor. Makyajı sade, nude dudak parlaticısı, kahverengi göz kalemi ve maskara, kız kardeşimin gerçekten ne kadar doğal bir güzelliğe sahip olduğunu gösteriyor. Herkesin, hatta benim bile imreneceği türden bir güzelliğe sahip. Ana her zaman çok zarif ve yumuşak konuşurdu, ancak konuştuğunda, yaşının ötesinde bir zeka seviyesine sahipti.

O çok mükemmel, benim aksime. "Babam iyi bir adamdı."

Lanet olsun, Ana, gerçekten mi? Bana tokat atmış gibi sarsıldım ve gözlerimi kapadım. "Hayatını bu dünyayı daha iyi hale getirmek için verdi, önce ülkeye hizmet etti,

Sonra da tıp ve bilim alanlarındaki yenilikleriyle. Daha fazla zaman verilseydi, çok daha büyük işler başarabilirdi. Çok erken kaybettiğimiz iyi bir ruha sahipti. Benim ailem . . . Ailem bomboş." Nefesi kesiliyor. "Kız kardeşimin henüz on yedi yaşındayken trajik ölümünden sonra-" Lanet olsun. Ona öldüğümü mü söyledi?

Bu kadar acıtmasını beklemiyordum ama acıttı. Ne olduğunu merak etti mi?

Benim onu özlediğim gibi o da beni özledi mi?

En azından bir kapanış yaptı ve benim olup olmadığımı merak etmek

zorunda kalmadı. "-Babam asla eskisi gibi olmadı."

"Eminim öyle değildir," diye mırıldanıyorum. Öndekiler bana ters ters bakıyor, ben de dilimi çıkarıyorum ama kısık bir kıkırdama duyuyorum ve başımı çevirip karanlık

Benimkinin karşısındaki sıranın ucunda oturan iri bir adamın bakışları. Yanında her biri bir öncekinden daha çarpıcı dört adam daha oturuyor.

Yas tutanlar olamayacak kadar güzel ve güler yüzlüler, peki kim bunlar? Ana'nın sözleri beni onların bakışlarından uzaklaştırıyor ve hızla başka tarafa bakıyorum,

Kim olduklarını merak ediyorum. Yas tutanlardan farklı giyinmişler, daha çok bana benziyorlar.

"Ve şimdi yalnızım, mirasımızın sonuncusuyum, ikisini de çok özleyorum." Sanki ücretli bir aktörmüş gibi bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ama bunun sahte olmadığını biliyorum. Böyle bir konuda yalan söyleyemeyecek kadar samimi. Hayır, duygularını bastırmaya çalışıyor, sesi boğuk çıkıyor. Ana her zaman onun istediği mükemmel, sofistike kadın olmaya çalıştı. Ne de olsa toplum içinde ağlamazlardı ve ona göre duygular zayıf ya da yumuşak bir insanın işaretiydi.

"Sizden onu parlaklığı, dünyaya getirdiği sevgi ve onun anısına bir arada dururken yaptığı harika şeyler için hatırlamanızı istiyorum." Tabuta doğru döner. "Güle güle baba. Tekrar görüşmek dileğiyle."

Ben de tekrar karşılaşacağımızı umuyorum. Onun kıcını tekmeleyeceğim.

Cenazenin geri kalanı olaysız geçiyor ve onu toprağa vermelerini izlerken bisikletime yaslanıyorum. İyi ki kurtulduk. Gözlerim hep Ana'nın üzerinde. Mükemmel bir kız çocuğu; üzgün ama ağlamıyor, kibar ve sessiz. El sıkışıyor, kederle gülümsüyor ve onlar gidene kadar herkesle konuşuyor. Yalnız kaldığında Ana dönüp mezara bakıyor ve sonunda omuzları çöküyor. Elleri kalçalarındaki kumaşı bükerek biraz zayıflık gösterir.

Bisikletten inip ona doğru ilerliyorum, ancak sessizce arkasında durduğumda duruyorum. Kalbim küt küt atıyor. Onu tekrar görmeyi, birlikte olmayı düşündüğüm onca zamandan sonra, bu hayal ettiğim gibi değildi. İçimde korku yeşeriyor, beni hatırlamayacağından ya da daha kötüsünden korkuyorum.

"Yapayalnızım," diye fısıldıyor ve ben irkiliyorum.

Keşke ona hiç yalnız kalmadığını söyleyebilsem ve açıklayabilsem ama yapamıyorum. Hiç bilmemesi daha iyi ve böylesi daha güvenli. Ama bunu yapabilir miyim? Onun hayatına geri dönebilir miyim? Ve o da bana izin verir mi?

Döndüğünde kararım elimden alınıyor. Beni görünce irkiliyor ve yüz ifadesi düzelmeden önce kaşlarını çatıyor, sonra Ana saygıyla gözlerini indiriyor. "Çok özür dilerim. Yalnız olduğumu sanıyordum. Lütfen patlamamı bağışlayın," diye söze başladı, dudakları titriyordu ama bunu saklamaya çalışıyordu. Her zaman çok şefkatliydi.

"Patlama mı? Hadi ama Annie, biliyorsun ben taşkınlık kraliçesiyim."

Nefes nefese kalıyor ve başı yukarı kalkıyor. Muhtemelen sadece benim kullandığım takma adı yüzünden donup kalırken gözleri açılıyor. Şaşkınlığını anlıyorum. Gerçekten o kadar farklı mı görünüyorum?

Gözlüklerimi indirip gülümsüyorum ve o geri çekiliyor. "Merhaba, kardeşim."

"Nova?" diye fısıldıyor, sonra eli ağzını kapatmak için kalkıyor ve geri adım atıyor. Tepki veremeden kolunu tutuyorum, topuğu devrilmiş toprağa takılıyor ve tökezliyor. Onu sabitliyorum ve sanki onu yakmışım gibi kolunu geri çekiyor.

"Benim." Ciddiyetle başımı sallıyorum, yumruklarımı sıkarak benim yaralı bedenimden çok farklı ve tanıdık olan teninin sıcaklığını ve yumuşaklığını içimde tutmaya çalışıyorum. "Uzun zaman oldu."

"Sen öldün." Başını sallıyor ve kendini çimdiklerken gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Görüyorum ki hâlâ bunu yapıyorsun." Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum. "Annie, ben ölmedim. Gerçekten benim."

"Hayır, hayır, sonunda deliriyorum. Bunun olacağını biliyordum," diye saçmalıyor, yanakları pembeleşiyor. Beni gördüğünde bir gözünden dışarı bakıp ciyaklıyor ve ben de elimde olmadan daha geniş sırtıyorum.

"Annie, dur. Delirmiyorsun. Yemin ederim benim. Novaleen." "Hayır, sen öldün!" diye bağırıyor.

"En sevdiğin renk pastel mavi. Yorgun olduğunuzda veya etrafta kimsenin olmadığını düşündüğünüzde kendi kendinize mırıldanıyorsunuz. Düşüncelerinizi yüksek sesle konuşmayı seviyorsunuz. İşe giderken topuklu ayakkabı giymeyi seviyorsun, böylece insanlar sana aşağıdan bakmak yerine yukarıdan bakmak zorunda kalıyorlar." Tereddüt ediyorum. "Gök gürültüsünden korkuyorsun ve her zaman benimle yatağa tırmanırdın."

"Dur!" diye yalvarıyor, bana bakarken iri gözlerinden yaşlar süzülüyor. "O sensin; gerçekten sensin."

O bana bakmaya devam ederken ben sessizce başımı sallıyorum.

"Senin öldüğünü söyledi." "Söyledi." Homurdanıyorum. "Ben-"

"Ama bu senin gittiğin anlamına geliyor," diye mırıldanıyor sesli düşünürken ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve kısılıyor. "Sen gittin! Öldüğünü sanmıştım! Senin yasını tuttum! Neyin var senin?" diye . "Az önce gittin.

Beni yalnız bıraktın. Kendi küçük kız kardeşini. Ne bir mektup, ne bir telefon. Hiçbir şey. Senin için yas tutmama ve seni özlememe izin verdin. Beni yapayalnız bıraktın." Sesi kesildi ve irkildim. İçimde bir acı filizleniyor, gözlerinde gördüğüm şeyle eşleşiyor, sonra öfke yerini hüzne bırakıyor. "Neden? Neden beni terk ettin? Bizi? Ve bunca zaman sonra neden geri döndün? Neden bugün?"

"Annie," diye başlıyorum, bir adım daha yaklaşarak. Tökezleyerek geri çekiliyor ve sanki beni fiziksel olarak savuşturmak istercesine elini uzatıyor.

"Hayır! Yapma bunu."

"Ne yapmak?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Hiçbir şey değişmemiş gibi bana böyle seslen. Hiç gitmemişsin gibi hayatıma geri dönemezsin!"

"Annie-Anabel," diye düzeltiyorum kızgınlıkla dudaklarını büktüğünde. "Lütfen, açıklamama izin verin. Asla ayrılmak istemedim-"

"Dur!" diye bağırıyor, şimdi bana üzgün bir şekilde bakıyor. "Artık çok geç Nova. Yalanlarını ve bahanelerini istemiyorum. On yıl boyunca geri dönme ya da bana ulaşma şansın vardı. Ne olursa olsun, gitmeyi ve bizsiz, bensiz bir hayata başlamayı seçtin. Hayır, artık çok geç. Benden uzak dur!" Sanki cehennemden gelen şeytanlardan kaçıyormuş gibi yanımdan hızla geçip kaçıyor ama gözlerindeki yaşları görmeden önce değil.

Kahretsin, iyi gitti.

Bir şeye vurmak istiyorum ve gözlerim devrilmiş toprakta daralıyor. *Bu senin hatan, pislik.* Mezarına tükürüyorum ve onu takip etmek için dönüyorum ama o çoktan gitmiş. Bisikletime dönerken omuzlarım çöküyor. Denemeye devam etmem gerekecek. Artık o öldüğüne göre, beni kız kardeşimden uzak tutan hiçbir şey yok ve göçebe ve korkutucu hayatıma rağmen onu özliyorum.

Onu görmek bana ne kadar yakın olduğumuzu, onu ne kadar sevdiğimi ve hayatımda olmasını istediğimi hatırlattı.

Her şeyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum, ölümde bile.

OceanofPDF.com

DÖRT

W Başını dik tutarak ve dudaklarını öfkeyle bükerek bisikletine doğru ilerleyişini izliyoruz. Gözlüklerini tekrar takıp bacağını bisikletinin üzerine atmadan önce kısık gözlerini bir an için görebiliyoruz.

Sürmek. Oraya yerleşiyor ve yardım arar gibi gökyüzüne bakmadan önce iç çekiyor. Ben de bakmaktan kendimi alamıyorum ama mavi ufka değil, ona.

Göz kamaştırıcı.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık. Neden burada olduğumuzu biliyorum ama onu izlerken, parmaklarıma dolamak için can attığım siyah saçlarının rüzgârda savrulan her bir telini incelerken umursamıyor gibiyim. Diğerleri sessizce konuşuyor, ona nasıl yaklaşacaklarını tartışıyorlar. Çok iyi eğitilmiş olduğunu zaten biliyorduk ama bilmesek bile, kendini taşıma şeklinden, amaca yönelik hızlı hareketlerinden ve açıkça taşıdığı silahlardan belli oluyordu. O da tıpkı bizim gibi ve bu çok açık.

Bu bizim sahip bir bakış, başka hiçbir varlığın sahip olmadığı bir şey.

Bu kadını tanıyor musun? Tıpkı benim gibi.

Gözleri arabamıza düşüyor ve karanlık cama bakarken tekrar daralıyor. Bizi göremediğini biliyorum ama hareketsiz bakışları beni neredeyse kıpır kıpır ediyor. Bu duyulmamış bir şey. Başka tarafa bakamıyorum ve diğerleri de onun dikkatli bakışları altında sessiz kalıyorlar, sanki yoğunluğun beni yakaladığını ve yerimde tuttuğunu hissediyormuşum gibi. Nefesim kesiliyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, ta ki o gözlerini kaçırarak beni serbest bırakana kadar. Sanki takip edildiğini biliyormuş gibi hızla motosikletini ateşliyor ve otoparktan uzaklaşıyor. İyi olduğu için muhtemelen biliyordur. Gerçekten iyi.

Bu zor olacak.

Muhtemelen bizi öldürmeye çalışacak.

Araba çalıştığında bu düşünce beni gülümsetiyor ve ön tarafa bakmak için koltuğumda dönüyorum. Ona izin ver. Bu uzun zamandır yaşadığım en heyecanlı an olacaktı.

-Üstelik en eğlenceli olanı. Yaptığımız şey önemli ve hepimiz başarısızlığın bedelini biliyoruz. Ruh halimi biraz yumuşatıyor. Güzel ve ölümcül bir kadın olabilir ama aynı zamanda burada olmamızın sebebi de o.

Tüm bunlara son vermenin anahtarı o.

Keşke kaçmadan ya da bizi öldürmeden önce onu dinletebilsek.

OceanofPDF.com

BEŞ

I O SUV için aynalarımı kontrol edip duruyordum. İçime sinmeyen bir şeyler vardı. Bir yas aracına benzemiyordu ve neden hala ? Plakası yoktu ve camları karartılmıştı. Hayır, oradaydı.

Bir sebepten dolayı. Beni izlemek için mi? Beni bulmak için mi?

Bu o mu?

Lanet olsun. Gitmemeliydim. Daha iyi biliyordum. Hızımı alamayıp otele geri döndüm, check-in yapıp yatmak için, ama çift şeritli yola döndüğümde, SUV'un arabaların arasına girip çıktığını fark ettim. Vizörümü indirdim ve hızlandım. Arabaların arasından geçme sırası bende. İnsanlar korna çalıp küfrediyor ama ben olabildiğince hızlı gidiyorum. Baktığımda tam arkamdalar, bu yüzden ani ve keskin bir dönüş yapıyorum ve onlar da aynısını yapıyor.

Kesinlikle beni takip ediyorlar.

Lanet olsun.

Onlardan kaçamayacağım açık ve yol genişleyip şehrin dış mahallelerine doğru boş bir patıkaya dönüştüğünde, ya onları atlatmam ya da saklanmam gerektiğini biliyorum. Beni kolayca bisikletimden düşürebilirler ya da tam burada bana çarpabilirler.

Otele dönene kadar bana ayak uyduruyorlar, yaptığım çılgın manevralara rağmen beni asla kaybetmiyorlar. Bana vurmuyorlar ama motorlarının sıcaklığını ve mırıltısını hissediyorum. Hay sikeyim. Otoparka giriyorum, park ediyorum ve dönüyorum, dövüşmeye hazırım ama araba hiçbir yerde görünmüyor. Dışarıdaki yola ve boş arsaya bakıyorum.

Hiçbir şey.

Kahretsin, fazla mı düşünüyorum?

Yüzümü silip etrafıma bir kez daha baktıktan sonra geri dönüp merdivenlerden odama çıkıyorum. Meraklı gözlerden uzakta, içeride olmaya hazır bir şekilde basamakları ikişer ikişer çıkıyorum.

Kürek kemiklerimin arasındaki nokta sanki üzerimde gözler varmış gibi gerilmeye ve terlemeye başlıyor ve yerde hafif bir çizme sesi duymadan önce ikinci kata ulaşıyorum. Geri kalan her şey sessiz. Ayak sesi yok ama beni takip ettiklerini biliyorum.

Nerede olduklarını anlamaya çalışarak yürümeye devam ediyorum.

Arkamda olduklarını hissediyorum ve onlara fark ettirmeden küçük bir bakış atıyorum: beş adam, cenazedeki aynı beş adam. Birkaç silah demeti, kaslarının gerginliği ve gözlerindeki niyet dikkatimi çekiyor. Silahlı ve tehlikeliler. Kahretsin, haklıydım ve şimdi kapana kısıldım. Bilerek bir köşeyi dönüyorum ve silahımı çekip bekliyorum. Etrafından dolandıklarında arkalarına geçip sessizce nişan alıyorum.

"Kimsin sen?" Talep ediyorum. Biri dönmeye başladı ama silahı fark etti ve hepsi istemeye istemeye ellerini kaldırmadan önce durdu.

"Kimsin sen?" Tekrarlıyorum, arkama bakıyorum, iki katlı balkondan kaçmaya hazırım. Babamın cenazesine katılmak için çalışmak zorundalar. Tabii ki izliyor olacaktı. Aptal, Nova.

"Arkadaşlar."

"Bende onlardan hiçbiri yok," diye çıkışıyorum ve geri çekilmeye başlıyorum. Sessiz olduğum için nasıl olduğunu bilmesem de beni duydukları belli, dönüyorlar. Konuşan bir adım öne çıkıyor ve bir diğeri sırtıyor.

"Ne kadar da yalnızsın," diye takılıyor.

Silahı ona doğru salladım. "Bana bir daha gülersen taşaklarını vururum."

Gülüyor ve diğerlerine bakıyor. "Ondan hoşlandım; haklıydın."

Gözlerimi üzerlerinde gezdiriyorum. Olanların bir parçası olmak istemiyorum. Çok fazla şeyle başa çıkabilsem de, bu adamlar oldukça eğitilmiş ve bir durumun riskli hale geldiğini anlayabiliyorum.

Kaçıp yeniden toplanma zamanı.

Silahı üzerlerinde tutarak, onlar yavaş adımlarla ilerlerken ben de yavaşça geri çekiliyorum. Küpeştenin yanına geldiğimde silahı bırakıp onlara sırtıyorum. "O yaşlı piç kurusuna söyleyin, eğer yaşıyorsa, beni istiyorsa öldürmek zorunda." Bununla birlikte korkulukları kavırıyor, kendimi üzerinden atıyor ve aşağıdaki zemine sığıyorum. Yere indiğimde yuvarlanıyorum, küfürlerini duyuyorum. Ayağa kalkıp yukarı baktığımda

Diğerleri merdivenlerden koşarak iniyor, en büyükleri balkondan atlayıp beni takip ediyor.

Kahretsin.

Ben kaçmaya başladım ama onlar kovaladı ve iyilerdi. Motosikleti riske atmıyorum, ona binmek için harcayacağım saniyelerin bana pahalıya mal olacağını ve arabalarının beni açıkça geçebileceğini biliyorum. Hayır, onları yaya olarak kaybetmek daha iyi ve saklanacak daha çok yer var.

Arka sokaklardan, binaların etrafından ve çitlerin üzerinden dolanıyorum. Bu arada onlar da peşimden ayrılmıyor. Genelde en hızlı kişi benim, o kadar hızlıyım ki kimse bana yetişemiyor ama onlar yetişiyor. Kaçmak ve saklanmak işe yaramıyor, ama yine de bu seçenekten nefret ediyorum, bu yüzden savaşıyorum.

Bulunduğum sokağa giriyorum. Ben trafiği aksattıkça arabalar korna çalıyor, istediğim sokağı seçiyorum. Çıkmaz sokak olduğu için arkamdan sinsice yaklaşamazlar ve kazanma şansım daha yüksek.

Elimde silahımla dönüyorum, sokağın ağzına nişan alıyorum ve bekliyorum. Kalp atışlarım yavaşlıyor ve vücudum her dövüştüğümde, öldürdüğümde ya da avlandığımda olduğu gibi gevşeyip uyuşuyor.

Bekliyorum, gözlerim açık ve kırpmadan. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, sokakta bir kafa beliriyor. Yavaş bir nefesle ateş ediyorum ve bir sonraki denemek için beklerken bir lanetle geri çekiliyor. Bunu bütün gün yapabilirim.

"Siktir!" diye bağıyor biri. "Neredeyse beni yakalıyordu."

"Kaçırdım mı? Ne yazık. Bir dahaki sefere kaçırmayacağım!" Boktan bir sırtışla sesleniyorum.

"O bir deli," diye alçak sesle mırıldanıyor, kelimeler rüzgârda uçuşuyor.

"Çok haklısın, o yüzden git ve söz veriyorum hakaretin için seni öldürmeyeceğim."

imbik.

Sonra ortalık sessizleşiyor ve ara sokakta bir el beliriyor. Ateş ettim ve bir iniltiyle geri çekildi. "Bekle! Bekle ve bak!" diye sert bir emir geldi. El geri geliyor, bu sefer daha yavaş, iç çamaşırına benzeyen beyaz bir kumaş parçası çıkarmak için... evet, iç çamaşır. "Gördün mü? Beyaz bayrak. Sana zarar vermek istemiyoruz-"

"Yazık, canını yakmak istiyorum," diye cevap veriyorum ve bir şaplak ve iniltiden önce bir kahkaha duyuyorum. Dudaklarım istemsizce seğiriyor ve ellerim atış pozisyonumu tutmaktan titremeye başlıyor. Bunu daha fazla sürdüremem. Ya bu işe devam etmeliyim ya da silahı bırakmalıyım. Hangi seçeneği seçeceğimi biliyorum.

Bu silahı bırakmamın tek yolu ayaklarımın dibinde ölmeleri ya da lanet kolumu vurmalarıdır.

"Hâlâ hayatta mısınız, fıstıklar?" Sırıtarak sesleniyorum.

"Evet! Sadece o derinin içindeki kıcını düşünüyorum-"

Duvara ateş ediyorum ve bir kıkırdama oluyor, sonra daha derin bir ses soruyor, "Silahı bırakmana ne sebep olacak?"

"Elinizde hiçbir şey yok," diye cevap veriyorum ama ateş etmeye devam edersem polislerin geleceğini biliyorum ve bunu istemiyorum. Görünüşe göre onlar da istemiyor çünkü kendi aralarında hızlıca konuştuklarını duyuyorum.

"Bakın!" diye bağıyor biri. "Seni tanıyoruz. Adın Novaleen Davis. Yirmi yedi yaşındasın."

Bunun üzerine sertleştim. "Kamu bilgisi!" Bağıyorum.

"Baban herkesin söylediği gibi bir adam değildi. Çocuklar üzerinde deneyler yaptı. . . . senin üzerinde. Sana zarar verdi. Bahse girerim seni hapse bile atmıştır. Haksız mıyım? Seni şok etti mi? Seni test etti mi?"

Sessizce aval aval bakıyorum.

"Bunu bize de yaptı. O kadar çok deney yaptı ki, hepsi birbirine karıştı. Ondan kadar nefret ediyordum ki, beni dönüştürdüğü şeyden, bana yaptırdığı şeyden nefret ediyordum."

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

Bir an sessizlik oldu ve sonra bir adam dışarı çıktı. Onu vurmayacağımdan emin, ki vurmadım. "Biz de sizin gibiyiz. Deneyleriz. Biz diğer çocuklarız."

Ona bakarken kolum düştü. "Diğer çocuklar mı?"

"Tek olduğunu düşünmüyordun, değil mi?" diye soruyor, diğerleri arkasından dağılırken kaşlarını kaldırarak. Sırada dururken yüz ifadeleri ciddiyetini koruyor ve sadece babamın üzerinde deney yaptığı birinin bilebileceği bir bilgiyle beni izliyorlar.

"Başkaları da vardı, Novaleen, daha niceleri. Şimdi hepsi öldü. . bizden ayrı."

"Benden ne istiyorsun?" Sesim titreyerek talep ediyorum. Zihnim sorular ve endişelerle dolup taşıyor ama kontrol edebileceğim şeylere odaklanıyorum ve en önemli soruyu hızla seçiyorum. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Çünkü bu işi bitirmemize ve babanın başlattığı şeyi durdurmamıza yardım etmene ihtiyacımız var."

"O öldü; her şey bitti," diye .

"Sen daha iyi bilirsin," diyor tüm konuşmayı yapan kişi. "Tüm araştırma ve tesisler yok edilene kadar bu iş asla bitmeyecek. Bunu sensiz yapamayız, Novaleen-"

"Nova, benim adım Nova. Sadece o bana Novaleen derdi," diye çıkışıyorum ve o da ellerini kaldırıp gülümsüyor.

"Ben Louis. Baban beni ele geçirmeden önce iyi hemşirelerden biri bana böyle sesleniyordu. Ee, Nova, var mısın? Kaçmayı bıraktın ve geçmişinle yüzleşmeye hazır mısın? Yoksa bize anlatılan kadın sen değil misin?"

Lanet olsun.

Silahı bırakıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Tamam, ama konuşurken bana yemek ısmarlayacaksın."

"Anlaştık." Sırıttıyor.

OceanofPDF.com

ALTI

T Beni en yakın restorana götürüyorlar, silahımı ceketimin arkasına saklarken bile bakışları benden hiç ayrılmıyor. Halkın içindeyiz ama bu onlara güvendiğim anlamına gelmiyor.

Bu bir tuzak olabilir.

Yine de onları küçük lokantanın içinde takip ediyorum.

Çıkardığı sandalyeyi görmezden gelip bir başkasına oturuyorum ve o bana yardım edemeden sandalyeyi çekiyorum. Ceketimden silahımı çekerek, etrafımdaki koltukları seçerlerken onlara doğrulttuğumdan emin oluyorum. İçlerinden biri gülümseyerek beni izliyor, sonra bir başkası benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor.

Çekici olduğu kesin ama o da bunun farkında. Koyu renk, neredeyse siyaha çalan saçları yanlardan kısa, önden uzun kesilmiş, böylece hareket ettikçe alnında dalgalanıyor. Kaşları beni kilitleyen parlak, bebek mavisi gözlerinin üzerinde kavis yapıyor ve pembe, kabarık dudakları beni izlerken eğiliyor. Güçlü, kare çenesi birkaç günlük olduğu belli olan kirli sakallarla kaplı ve keskin elmacık kemiklerinde duruyor. Burnunun köprüsünde, muhtemelen bir ya da iki kez kırıldığı için küçük bir yara izi var ve sol kulak memesinde de bir yara izi görüyorum. İri bir piç, masadaki diğerleri kadar iri değil ama uzun boylu ve uzun, sıkı kaslarla dolu. Yine de bakmama neden olan gözleri. Soğuk ama kurnaz.

"Ben Jonas." Çapkınca sırıtıyor.

Louis başka bir sandalyeye otururken onaylarcasına başımı sallıyorum. Yavaşça, diğerleri de öyle yapıyor ve gözlerimi onların üzerinde gezdiriyorum.

Jonas'ın yanındaki daha uzun. Neredeyse iki metre boyunda, kolları vücudumdan daha kalın ve kalçaları bir vücut geliştiriciyi ağlatacak kadar uzun olmalı. Onun

Yüzü kare ve köşeli, hem çekici hem de güçlü. Ciddi, koyu kahverengi gözleriyle sert görünüyor, ancak siyah saçları kafasının üzerinde düzgün bir şekilde şekillendirilmiş. Gözlerimle buluştuğunda kıyafetlerinin arasından görünen çok sayıda yara izi ve dövme fark ediyorum.

Louis bana "Bu Nico," diyor ve iri adam bana hafifçe başını sallıyor ama konuşmuyor. Küçük lokanta sandalyesinde oturmaktan rahatsız görünüyor. Tamamen siyah giyinmiş, bana bir suikastçıyı hatırlatıyor.

"Ben Isaac," diyor parlak gülümsemeli olan, uzanıp elimi hafifçe sıkarak.

Tutuşumu test etmiyor, sadece benimle tanıştığı için gerçekten mutlu. Tuhaf. Benden sadece birkaç santim uzun ama güçlü olmak için çok çalıştığı belli. Kasları iyice belirgin, ama arkadaş canlısı ve rahat görünüyor. Gözleri neredeyse gri bir arduvaz renginde, diğerlerinin olmadığı yerde sıcaklıkla dolu ve uzun siyah kirpiklerle çevrili. Dudakları pembe renkte ve gülümseme şeklinde yukarı doğru kalkık; o kadar kalın ve dolgunlar ki neredeyse kıskanacağım. Gülünç derecede yakışıklı olduğu kesin ve dost canlısı yüzüne ne kadar uzun süre bakarsam, özelliklerinden o kadar çok etkileniyorum. Keskin bir çenesi ve elmacık kemikleri, dudağının üzerine kadar uzanan kısa bir sakalı ve hiç zaman harcamamış gibi görünmesi gereken ama harcadığı çok belli olan güzelce şekillendirilmiş saçları var.

Nico bir katil gibi görünürken, bu adam bir model gibi görünüyor.

"Dimitri," diyor son adam, kalın aksanı kelimelerin üzerine yayılıyor. Sesi Sırp ya da Rus gibi geliyor.

Onu da diğerleri gibi analiz ediyorum. Siktir, o da çekici. Ne bunlar? Bir grup lanet podyum mankeni mi? Koyu kahverengi ve altın sarısı saçları dikkatsizce arkaya atılmış ve yanları tıraş edilmiş. Gözleri sıcak, bal kahverengisi ve beni rahatlatıyor. Dudakları nötr bir çizgide, ne çatık ne de yukarı eğik. Ben ona bakarken uzun, yaralı parmakları sanki duyamadığım bir şarkının ritmini çalar gibi sabırsızca masaya vuruyor. Aralarında en ufak tefek olanı o, zayıf da, ama gözlerinde onu hafife almamam gerektiğini hatırlatan kurnaz bir zeka var.

Louis oturmuş odayı tararken ona tekrar bakıyorum. Bu ayaktakımından sorumlu olduğu çok açık. Lider olarak Nico ya da Jonas'ı düşünebilirdim ama bakmaya devam ettikçe nedenini anlayabiliyorum. Sakin, akli başında ve belli ki çok zeki. Neredeyse dostane bir hava yayıyor, bu da farkına varmadan beni rahatlatıyor.

Bakışlarımı hissediyormuş gibi bana dönüyor, parlak yeşil gözleri beni olduğum yere kilitliyor. Saçları soluk, neredeyse buz gibi bir sarı, yanlardan tıraş edilmiş ve yumuşak dalgalar halinde tepede duruyor. Yanaklarında ve çenesinde, kalın dudaklarının etrafına kadar uzanan kaba kirli sakalları var.

"Nedir bu, *Yenilmezler* mi?" Kendi incelememi görmezden gelerek homurdanıyorum ve garson kızın gelmesiyle sessizliği dolduruyorum.

"Merhaba, size ne getirebilirim?" diye soruyor kibarca. Genç bir kız, ergenlikten yeni çıkmış. Yanakları kıpkırmızı ve hiçbirimizin gözlerinin içine uzun süre bakmıyor. Neredeyse sınırlarını hissedebiliyorum.

"Sade bir kahve, hamburger ve patates kızartması alacağım. Onlar ödüyor." Sırıttıyorum. O da bana gülümsüyor ve göz kırptıyor. "Seni suçlamıyorum tatlım, ya senin için?" diğerlerine sorar.

"Aynısı." Dimitri başını sallar.

"Ben bir Sezar salatası alayım lütfen," diyor Isaac, ona neredeyse nefesini kesecek ödüllü bir gülümseme göstererek, ama o bakarken umursamaz görünüyor.

", sert ve ıslak bir şey istiyorum," diye mırıldanıyor Jonas, bana bakarak.

"Sipolataları o alacak," diye karşılık veriyorum, Louis'i güldürerek.

"Ben makarna alayım lütfen," diye araya giriyor, "Nico da biftek alsın." Kadın siparişi vermek için acele ediyor, ben de arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Bana her şeyi anlatın," diye talep ediyorum, onlara hiç boş alan bırakmadan.

Jonas eğilip koluma dokunarak, "Çok muhtaçsın," diye takılıyor. Elini tutuyorum, döndürüyorum ve yüzünü masaya çarpıyorum, sonra bırakıyorum ve hiçbir şey olmamış gibi tekrar arkama yaslanıyorum.

"Bana dokunursan ölürsün," diye uyarıyorum.

Jonas inliyor ama arkasına yaslanıyor. "Touché."

"Yeter," diye tersliyor Louis ve sonra bana bakıyor. "Davranışları için özür dilerim. Senin gibi biz de uzun süre kilit altında kaldık. Bu da insani becerilerimizi paslandırıyor."

Isaac sırtıyor. "Kendi adına konuş."

"Beni sevgili yaşlı babamı ve onun en sevdiği işkence tekniklerini anmak için takip etmedin, değil mi?" Şakayı görmezden gelerek soruyorum. Nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Birinin bana bakmasına ve geçmişimi bilmesine alışık değilim. Kendimi dengesiz ve güvensiz hissediyorum, köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi, bu yüzden yapabildiğim tek şey olan kelimelerle saldırıyorum.

"Hayır, Nova, yapmadık," diye yanıtlıyor Louis. Kahvem geliyor ve eğilip sesini alçaltmadan önce onun gitmesini bekliyor.

Çok mu paranoyakça? Yine de dikkatle dinliyorum. Eğer söyledikleri doğruysa ve hepsi benim gibiyse, o zaman sorularım var. Bir tek ben varım sanıyordum.

Nedense, geçmişleri ve başlarına gelenler için bunun ne anlama geldiğini bilsem de, öyle olmadığım gerçeği yardımcı oluyor. Çapkın aptal ve sessiz, öfkeli görünümlü Nico dışında, oldukça iyi uyum sağlamış görünüyorlar. Peki, onlara ne oldu ve beni önceden biliyorlarsa neden birdenbire peşime düştüler?

"Milyonlarca sorunuz olmalı."

Hadi canım.

"Öncelikle, söylediklerim doğru ve eğer yardım etmeyi kabul ederseniz, geçmişimiz, neler olduğu ve kim olduğumuzla ilgili tüm sorularınızı yanıtlayacağız. Şimdilik size kısa bir özet geçeceğim. Babanız öldü-"

"Ona öyle demeyi kes."

Kafası karışmış görünüyor, ama Nico eğiliyor. "Babamı kastediyor." Sesi karanlık, alçak ve hırıltılı; gözlerimi onunkilere dikiyorum. Ben başımı eğmeden önce o bana bakıyor.

"Biliyorum. O canavar benim için bir hapishaneden başka bir şey değildi, ama bunu biliyorsun." "Pekala. Dr. Davis öldü, ama araştırmaları hala dışarıda ve

keşfettik, hâlâ kullanılıyor." "İmkânsız,"

diye çıkıştım.

"Korkarım ki hayır. Görünüşe göre bir ortağı varmış." Jonas öfkeyle mırıldanıyor, çapkın aptal ortalıkta görünmüyor ve gözlerinde öyle bir öfke, öyle bir nefret görüyorum ki ben bile gözlerimi kaçırıyorum.

"Ve bu ortak çalışmaya devam ediyor. Dünyanın dört bir yanında farklı ülkelerde kilit altında tutulduk, her zaman yalnızdık, ama görünüşe göre daha fazlası var. Bunlar çocuklara değil, yetişkin erkeklere odaklanıyor. Özellikle de askerlere. Nova, bizim üzerimizde yaptığı araştırmayı aldı ve bir serum ve eğitime indirgenirse, sadece mükemmel bir asker değil, süper bir asker yapabileceğini öne sürdü. Çocuk deneyleri başarısız sayıldı - çok riskli ve genç bir zihin için çok zorlayıcı - ama yüksek eğitilmiş bir birey üzerinde? İşe yaradı. Onları olmasını istediği her şey haline getiriyor ve o da tam olarak bunu yapıyordu. Bu tesisleri bulmalı ve çok geç olmadan onları durdurmalıyız."

Yemekler gelirken nefesimi üfleyerek onun sözlerini düşünüyorum. "Neden ben?"

"Onu herkesten daha iyi tanıyordun. Sen onun favorisiydin Nova ve çocuklar üzerinde yapılan tek başarılı deneydin. Hepimiz başarısız sayıldık ve yok edilmemiz gerekiyordu. O bir canavar olabilirdi, ama görünüşe göre çocukları öldürmeyi kendine yediremiyordu, bu yüzden onun yerine tuttu ve kilit altında büyüttü. Kaçtım ve diğer çocukların peşine düştüm. Hâlâ hayatta olanlar sadece bunlar. Ortağı masumları öldürmek konusunda aynı endişelere sahip değil. Nova, neden sen diye mi soruyorsun? Bunu yapamayız. Bunu bitirmek için senin içgörüne, eğitimine ve aklına ihtiyacımız var. Başlangıca gitmeliyiz, ilk laboratuara ve deneye, senin eski evine. Biz giremeyiz ama sen girebilirsin."

"Kahretsin," diye hırlıyorum kupamı kavrarken. "Oraya geri dönmemeye yemin ettim," diye itiraf ediyorum, orada yaşadığım dehşetin görüntüleri zihnimde yanıp sönerken. Bakışlarımı kaldırarak gözlerimdeki lanetli gölgeleri görmelerini sağlıyorum. "Bunu yaparsam gerçekten bitecek mi?"

Başını sallıyor. "Yapmak zorundayız, bunu biliyorsun. Kimse bizim gibi acı . O öldü ve araştırmasının ölme zamanı geldi."

"Yani bu bir avuç kayıp, istismara uğramış çocuğu kurtarmak için mi?" Alay ediyorum.

Isaac sırtarak, "Yardıma ihtiyacımız var," diyor ve yemeğimi göstererek başını sallıyor. "Yemelisin." Endişesini hissediyorum, bu yüzden hamburgeri alıp kocaman bir lokma alıyorum ve bir şey anlatmak için ağzım açık çiğnemeye başlıyorum. Nedense bu hareket Nico'nun dudaklarının seğirmesine neden oluyor ve ben de bu hareketten büyüleniyorum ama gözleriyle karşılaştığımda yine boş olduklarını görüyorum.

"Yardım edeyim mi?" Yutkunduktan sonra soruyorum.

Jonas gülümseyen mutlu haline geri dönerek, "," diye cevap veriyor. Ne kadar garip. "Yemeğini ye, eğer hâlâ bize yardım etmeyi kabul ediyorsan seni oraya götüreceğiz," Louis bir lokma yemek yerken teklif ediyor.

"Peki." İç çektim. "Görünüşe göre biz gerçekten Yenilmezleriz... sadece umarım trajik ölümler ve korkunç kostümler olmadan."

Dimitri, "Bilemiyorum, deri sana çok yakışıyor," diye takılınca bir kızartma alıp ona fırlatırken homurdanıyorum.

Babam beni şimdi görseydi kalp krizi geçirirdi ama buna değerd.

Zihnim hala yalnız olmadığım, benim gibi başkalarının da olduğu gerçeği üzerinde dönüp duruyor ve onlar aralarında konuşup gülerken onları analiz ediyorum. Babamın onlara ne yaptığını ve neden işlerine son verildiğini merak ediyorum.

Sanırım tavşan deliğine geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

YEDİ

I Tüm tabağı bitirişini izliyor, yemek yemeyi bilen bir kadını takdir ediyor ve geçirdiğinde neredeyse bayılıyorum. Nova'da bir şeyler var.

öfkeyi dindiriyor, özellikle de bu kadar iyi

alır. Diğerleri benim oyunlarımı oynamayı, alay etmeyi ya da şaka yapmayı reddediyor, ama görünüşe göre onun çarpık, karanlık mizah anlayışı benimkiyle aynı.

Muhtemelen boktan geçmişlerimizin bir sonucudur. Babası beni bir psikopata dönüştürdü, sonra da devam edemeyecek kadar kafayı yemiş olduğuma karar verdi. Çok fazla öfke ve nefretle dolup taşıdığımı ve bana güvenilemeyeceğini söyledi.

Temel olarak, ben bir . Bir tehdit.

Bu yüzden işe yaramazdım, sanki on dört yıl boyunca çıplak, beyaz bir odada kilitli kalmak ve üzerinde deneyler yapmak bir çocuğa bunu yapmazmış gibi. Cidden, ne bekliyorlardı ki? Normal, işlevsel bir çocuk mu? Bir de akıllı olanın kendileri olduğunu söylüyorlar.

Isaac konuşuyor ve ben ona bakıyorum. Onun da kendine göre sorunları var elbette ama hepimizden daha normal görünüyor. Hatta sivillerin arasına karışabiliyor, konuşabiliyor, gülebiliyor ve normal davranabiliyor. Ancak bu yumuşak, sevecen görüntünün altında, hepimizde olduğu gibi onun da içinde derin, kalıcı bir acı ve öfke olduğunu biliyorum.

Nico bunu benden daha fazla hissediyor, Dimitri onu dizginliyor ve Louis çalkantılı nefretini kontrol etmeye çalışıyor. Ben mi? Ona teslim oluyorum ve bana yardım etmesine izin veriyorum, ama ruh halimi tahmin edilemez hale getiriyor. Belki de bu yüzden gözleri

gümüş çatal bıçakları sıktığımda bana doğru kayıyor. Sırtarak ağzıma götürüyorum ve o izlerken yalıyorum. Gözlerini devirip başka tarafa bakıyor ama yanaklarında bir kızarıklık fark ediyorum; gördüğü şey hoşuna gitmiş.

Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor.

Bu kötü, ama artık umursamak için çok geç.

O bizden biri ve bağlıyız.

"Onlar nerede olduğumuzu merak etmeden önce geri dönmek istiyorsak yola çıkmalıyız," diyor Louis, ödemek için para çıkarırken ağzını siliyor.

"Yani sonunda aklımızı kaçırdığımızı ve firar ettiğimizi düşünmeden önce mi?" Homurdanıyorum ve ona dokunmamaya dikkat ederek Nova'ya doğru eğiliyorum. Bunu son kez yaptığımda gözlerini gördüm ve burada benimle olmadığını biliyorum. Başka bir yerdeydi, muhtemelen hepimizi mahveden canavarla birlikteydi. "Bize ihtiyaçları var, görüyorsunuz, ama aynı zamanda bizden çok korkuyorlar. Bir görevdeyken bu kadar klinik ve soğuk olabilmemiz onları rahatsız ediyor. Evet Nova, bize ihtiyaçları var ve bundan nefret ediyorlar."

"Yeter," diye tersliyor Nico ve ayağa kalkıyor.

Louis masaya para bırakıyor ve Nova'ya başını sallayarak önce onun gitmesine izin veriyor. O görmezden gelip bekliyor, ben de önce çıkıyorum. "Kıçıma bakmak istiyorsan sorman yeterliydi," diye takılıyor.

Başımın yanından vızıldayarak geçen bir şey restoranın kapısına saplanıyor ve bıçağı görüp yanağımdaki hafif kesiği hissettiğimde içimden bir kahkaha yükseliyor. Hışımla yanımdan geçip bıçağı çıkarıyor ve bana bakarken çeviriyor.

"Güzel bir kıçın olduğunu kabul ediyorum ama ağzın için utanç verici," diyor ve ardından dışarıya doğru itiyor, beni arkasından boşluğa bırakıyor.

Isaac kıkırdıyor ve onu takip ediyor. Geri kalanımız arabaya doluşurken o da bisikletine kadar eşlik ediyor. Louis camdan dışarı eğilip "Bizi takip edin" diye seslendi.

"Kaçmaya çalışmayacağıma inanıyor musun?" diye alay ediyor, makineye biniyor ve onun bana böyle bindiğini hayal ettiğimde ağzım kuruyor.

"Gitmekte özgürsünüz. Biz onun gibi değiliz Nova, ama sanırım sen de bizi takip edeceksin."

"Nedenmiş o?" diye homurdanıyor.

"Çünkü artık ilgileniyorsun ve onun yaptıklarından sen de bizim kadar nefret ediyorsun." Louis arabanın camını açıp uzaklaştı.

Pencereden dışarıyı seyretmek için dönüyorum ve birkaç saniye sonra Nova motorunu çalıştırıp bizi trafiğin içinde takip ederek beni gülümsetiyor. Bu bir iş olabilir ve onun çarpık deneylerini sonlandırmak zorunda olabiliriz, ama bu son grup üyemizden keyif almadığım anlamına gelmiyor.

Bu huysuz piçlerden daha iyi olduğu kesin. Onunla *çok* yakın çalışacağım.

Yol bir buçuk saatten fazla sürdü, üs eski malikaneye onları kızdırmadan cesaret edebildiğimiz kadar yakın kuruldu - fazla seçeneğimiz yoktu. Bu askeri bir karardı, hükümetin gizli operasyon yeriydi. Gizli olduğu için nereye bakacağınızı bilmezseniz hiçbir şey düşünmezsiniz.

Nova'yı her iki yanımızda inişli çıkışlı tepelerin bulunduğu dolambaçlı taşra yollarından geçirirken tereddüt ettiğini neredeyse hissedebiliyorum. Kilometreler boyunca hiç kimse yok. Acaba bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyor? Muhtemelen, ama kız korkusuz. Geri dönmüyor ve park etmek için eski, terk edilmiş bir ahıra girdiğimizde, motosikleti kapatıp bizi karşılamak için yürümeden önce bizi takip ediyor.

İlk sorusu beni güldürdü. Kendisi için değil, bisikleti için endişeleniyor. "Burası iyi olacak mı?"

"Evet, kameralar ve bir çit var ama sen göremezsin, sensörlerden bahsetmiyorum bile. Bu ahır yıkık dökük görünebilir ama bakımı yapılmış ve bu şekilde görünmesi sağlanmış." Louis sakince açıkladıktan sonra başını ona doğru salladı. "Gel, çalıştığımız insanlarla tanışabilirsin. Bu operasyonu onlar finanse ediyor."

"Evet, gerçekten neşeli piçler." Gülüyorum, onu görüş alanımda tutmak için geriye doğru yürüyorum. Nico gözlerini deviriyor ve bana çelme takıyor. Ayağa fırlayıp hamle yapıyorum ama Isaac her zamanki gibi aramıza giriyor. Dimitri bir şeyler mırıldanıyor ve Louis'e yetişmek için acele ediyor, muhtemelen bilgisayarlarının başına dönmek için sabırsızlanıyor.

Nico onun arkasına geçene kadar daireler çiziyor, bu bir alışkanlık. Omuzlarının gerildiğini görüyorum ama gözleri her şeyi tararken bile itiraz etmiyor. Muhtemelen biz hurdalıkta ilerlerken ağaçlardaki gizli kameraları fark ediyor. Elbette bu bir tuzak. Arabalar ve metal parçaları bombalarla, sensörlerle ve hatta kara mayınlarıyla donatılmış. Kendim yaptım.

Asla çok dikkatli olamazsınız ve güvenlikleri neredeyse gülünçtü. Dimitri bir çocuğun bile hackleyebileceğini söyledi. Bundan hoşlanmadılar ama isteksizce yardımımızı kabul ettiler.

Nova aniden durur, gözleri kısılr. "Dur tahmin edeyim, arabalara gizlenmiş C4, ağaçlarda kameralar ve her yerde sensörler var."

Bu çok ateşli, neredeyse inleyecektim. "Mayınları unuttun."

"Elbette." Başını sallıyor ve bana doğru ilerliyor, sikim sarsılırken gözlerimle kendinden emin bir şekilde buluşuyor. "Ben olsam birkaç gizli silah eklerdim."

önbellekler ve kurtarma çantaları." Adımlarıyla yanımdan geçip gitti ve ben de kendimi yeniden düzenlemek için uzandım.

"Onu şimdiden seviyorum," diye mırıldanıyorum ve Nico bana ters ters bakıyor, ben de dönüp onu takip ediyorum, gözlerim kışına kilitlenmiş.

Bir sonraki tepenin karşısında bizim için kolay olan keskin bir eğim var. Zahmetsizce bize ayak uyduran Nova gibi biz de bir dakikanın altında bir sürede yolu kat ediyoruz ama bazı askerler için bu bir mücadele.

Tepeye ulaştığımızda etrafına bakınıyor. "Burada hiçbir şey yok," diye tersledi. "Eğer bu bir tuzaksa ..." Silahını çekip Louis'e doğrultuyor.

Ellerini kaldırır ve Dimitri'ye başını sallar. "Yap şunu."

Endişelenen ve onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu arayan Dimitri sensöre doğru ilerliyor. Saldırma ihtimaline karşı ben soluna geçiyorum, Nico da sağına. Isaac sadece iç geçiriyor.

Bir vızıltı duyulur ve Nova'nın gözleri kısılr ama yerdeki çimen kaplı panel ortadan ikiye ayrılıp geri yuvarlanana kadar hareket etmez. Dönüyor, silahını yanına bırakıyor ve esneyen bir uçuşun ortaya çıkışını izliyor. Yaklaşıyorum ve o da dönüp silahını kafama doğrultuyor.

"Bu kadar yaklaşmayı kes, kıkırdama," diye uyarıyor. "Burası neresi?"

"Gizli bir sığınak. Yeni işverenlerimiz neredeyse Dr. Davis kadar paranoyak," diye yanıtıyor Dimitri. "Burası güvenli."

"Hiçbir şey güvenli değil," diye mırıldanıyor ama silahını bir kenara bırakıp diğer adamlara doğru ilerliyor. Platform geldiğinde üzerine çıkıyor ve bize dönüyor. "Hadi o zaman. Neyi bekliyoruz?"

Hepimiz aceleyle onun etrafını sararken Nico bile sırtıyor ve ardından Dimitri düğmeye basarak platformun yavaşça alçalmasını sağlıyor. Aşağı indikçe daha da karanlıklaşıyor, sadece koyu gri metal duvarlara gömülü acil durum ışıkları var. Dairesel oda toprağın derinliklerine doğru uzanıyor, sığınak aşağıda inşa edilmiş, ancak *sığınak* en iyi kelime olmayabilir. Nova bacaklarını ayırıp kendini sabitlerken seviye numaraları vızıldayarak geçiyor. Sonunda yavaşlıyoruz ve kapalı, bombaya dayanıklı sığınak kapılarına giden bir rampanın önünde yumuşak bir şekilde duruyoruz.

Platformdan inerken, ona göz kırparken onları işaret ediyorum. "Hadi o zaman Nova, dünyayı kurtarma zamanı."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEKİZ

T Kapılar açıldı ve birkaç asker bize başıyla selam verdi. Bizi sevmiyorlar ama yardım etmek için burada olduğumuzu takdir ediyorlar. Siyah kıyafetleriyle neredeyse duvarlara uyum sağlıyorlar ve Nova biz önden giderken onlara aldırıyor.

onu labirentin derinliklerine götürüyor. İlk oda karantina, sorgulama ve güvenlik odası. Daha fazla kapıyı geçtikten ve bir asansöre daha bindikten sonra, ikinci katın tamamını dolduran komuta odasında duruyoruz.

Louis bana sessizce ne yapacağımı söyleyerek başını sallıyor, sonra Nova'ya bakıyor, uzun süredir bizimle olmadığı için onunla konuşması gerekiyor. "Isaac sana eşlik edecek. Bölgeye ve odalara girip çıkabilmen için sana bir çip verilecek. Her şey bize açık ama bu olmadan dışarıda kalacaksınız. Siz bunu yaparken ben de bilgi alacağım. İşiniz bittiğinde, her şeyin arkasındaki insanlarla tanışmanız için size buraya kadar eşlik edecekler." Onun yanıt vermesini beklemeden komuta katının koşuşturmacasına karışır.

Yaklaşık yirmi bilgisayarın hepsi arkadaki ekran duvarına bakıyor ve aktif görevlerin ve diğer şeylerin video yayınlarını gösteriyor. Her birinin başına bilim adamlarıyla birlikte daha fazla asker yerleştirilmiş. Generaller tüm kata bakan cam bir konferans odasında toplanmışlar ve Louis de Nico'nun peşinden onu korumaya hazır bir şekilde oraya gidiyor. Dimitri ve Jonas benimle geliyorlar ama şüphesiz eğitime gitmek için ayrılacaklar. Jonas her zaman hareket halindedir. Dövüşmediği ya da eğitim yapmadığı zamanlarda silahlarını temizliyor ve bir araya getiriyor.

Buraya ilk getirildiğinde ruhsal durumunu analiz ettim. Onun gibi yaşadıktan sonra onu değerlendirmek için herhangi bir sağlık personelinden daha uygundum. Olan biten her şeyi bölümlere ayıran ve

Jonas da tıpkı Nico gibi öfkesinin kendisini kontrol etmesine izin veriyor. Ancak Nico geçmişinden yara almışken, Jonas geçmişinden besleniyor. Bu da sürekli hareket halinde olduğu, kavga ettiği, flört ettiği ya da seviştiği anlamına geliyor. Hareket etmesi gerekiyor yoksa düşünecek.

Hepsine bir noktada tavsiye ve öğüt vermeye çalıştım. Bazen benimle konuşuyorlar - özellikle Louis ve Dimitri, ancak bu sadece başka seçenekleri olmadığında oluyor - ancak hepimiz kendi şeytanlarımızla savaşmayı tercih ediyoruz. Dövüldük, işkence gördük ve herhangi bir zayıflığın acı anlamına geldiğine inandırıldık ve bu kırılması zor bir döngü.

Asansöre dönüyoruz ve Dimitri ile Jonas konaklama ve eğitim katlarında iniyorlar. Jonas yanımda duran Nova'ya göz kırpmıyor. "Yakında görüşürüz, Nova. O zaman oynayabiliriz."

"Seni vuracağım," diye tehdit ediyor.

Kapı kapanırken elini kalbinin üzerine koyarak "Kahretsin, lütfen yap," diye yalvarıyor.

"Lütfen onu görmezden gelin," diyorum dostça bir gülümsemeye, onu rahatlatmaya çalışarak.

"Deniyorum," diye mırıldanıyor. "Ayrıca, çok daha kötülerine alışkınım."

Asansör alçalırken konuşmayı kolaylaştırmak için onun sözlerini kullanarak başımı eğiyorum. "Öyle mi?"

Onu konuşturmak için yaptığım bariz yaklaşımı görüyor ve iç çekiyor. "Dur tahmin edeyim, küçülmek mi?"

"Doktor." Omuz silkiyorum. "Alışkanlık, özür dilerim."

Doktor kelimesini duyunca ürperiyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Ben onun gibi değilim," diyorum ama aramızda bir soğukluk var, sanki mesleğe karşı temel bir güvensizliği varmış gibi. Onu suçlamıyorum, özellikle de onlardan bildiği tek şey acı olduğu zaman. Onun güvenini kazanacağım.

Bu da sonraki görevlerimi tamamlamamı zorlaştırıyor. Onu kontrol etmem ve çipi tüm malzemelerimin bulunduğu laboratuvara yerleştirmem gerekiyor. Eğer ona laboratuvarda acı verirsem, bu onun doktorlara karşı olan korkusunu ve bana ve diğer adamlara karşı olan öfkesini ve güvensizliğini pekiştirebilir. Başka seçeneğim olmadığını bildiğimden, asansör durduğunda onu dışarı çıkarıyorum.

Bu koridor odalarla kaplı ve bir köşeyi döndüğümüzde ayak seslerimiz metalin üzerinde gürültüyle duyuluyor, kameralar onu izliyor.

"Burası tüylerimi ürpertiyor," diye mırıldanıyor. "Babam Dr. Davis'in işkence labirentine çok benziyor."

"Diğerleri de böyle hissediyor," diye paylaşıyorum, güvenini kazanmak için ona biraz zayıflıklarından bahsediyorum.

"Ama sen değil?"

"Sanırım klinik ortamına ve yeraltında yaşamaya o kadar alıştım ki burası bana neredeyse evim gibi geliyor. Yukarıda" -yerin üstünü gösteriyorum- "kendimi kontrolden çıkmış ve köşeye sıkışmış hissediyorum."

Sözlerimi düşündüğünü görüyorum ve laboratuvarımın kapısına geldiğimizde bunu ona söyleyebildiğim için memnunum. Sol taraftaki pencere içeriği gösteriyor ve adımları duraksıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor ve döndüğümde silahını tekrar çıkardığını görüyorum. Bir siren çalıyor, ama elimi kameralara doğru kaldırarak bunun bende olduğunu gösteriyorum. Siren duruyor, ama bizi izlediklerini biliyorum ve bu onun etrafının sarıldığını ve bizimle yalnız olduğunu hatırlatıyor. Gözlerinde korku ve öfke görüyorum ve kaçmaya çalışmayı düşündüğünü biliyorum.

"İstedğin zaman gidebilirsin," diye yumuşak bir şekilde onu temin ediyorum ve bize güvenmesi için yalvarıyorum. "Kapana kısılmadın, eskisi gibi değil. Bu bizim güvenliğimiz için, böylece bizi bulamazlar."

"Laboratuvar," diye tersliyor.

"Burası çalıştığım yer, fişlerin olduğu yer," diye hızlıca açıklıyorum. "O olmadan özgürce dolaşamazsınız ve bundan hoşlanacağınızı sanmıyorum."

Bana bakıyor ve ben bekliyorum. Bu onun seçimi. Bunu onun yerine ben yapmayacağım. Yeterince şey yaşadı, hepimiz yaşadık, bu yüzden güvensizliği yersiz değil. Tıpkı her birimiz gibi yıllarca acı çekerek ve istismar edilerek inşa edilmiş. Başkalarının süper insan olarak gördüğü kişiler olabiliriz - bu kelimedenden nefret ediyorum, bunun doğa, yetiştirilme ve soyağacının bir karışımı olduğunu biliyorum - ama yine de insanız. Hala kin taşıyor, acı hissediyor ve korku yaşıyoruz, ancak diğerlerinden farklı olarak korkumuz bizi tehlikeli ve ölümcül kılıyor.

Nova da bir istisna değil. O bir silah ve şu anda bu silah köşeye sıkışmış gibi hissediyor.

Ona daha fazla yer açmak için geri çekiliyorum ve kapı açılıyor. Durdu ve arkama baktı. Ne gördüğünü biliyorum. Bazı duvarları boyayarak, posterler ve resimler asarak ve alanı kanepeler, sandalyeler ve bitkilerle donatarak burayı olabildiğince sakin ve ev gibi bir yer haline getirmeye çalıştım. Evet, bilgisayarlar ve ekipmanlar var ama soğuk, steril bir laboratuvardan çok şık bir ofise benziyor. Aradaki farka dikkat çektiğini görüyorum ama bu, yaralandığı yerlerden duyduğu dehşetle savaşıyor.

"Hayır," diye tersledi, geri adım attı ve laboratuvara girmeyi reddetti.

Elimi ona doğru uzatıyorum. "Hepimiz eninde sonunda korkularımızla yüzleşmek zorundayız Nova," diye mırıldanıyorum. "Eskiden ben de laboratuvarlardan nefret ederdim."

"O zaman neden?" diye mırıldanıyor, gözlerindeki gerçek dehşet anılarının hayaletleriyle karışıyor - hepimizin taşıdığı anılarla aynı.

"Çünkü onlardan saklanmayı reddediyorum." İrkildi. "Burası sadece bir boşluk. Bize zarar veremez. O yaptı, ekipman değil. Bu ekipman hayat kurtarıyor. Bunu bir silah gibi düşün," diyorum usulca. "Silah doğası gereği kötü değildir. Onu kullanan, yolu seçer." Geri adım atarak bekliyorum. "İçeri gel, sana daha fazlasını anlatacağım."

Hareket etmediğinde, düşünmesi için onu yalnız bırakıyorum. Ateş etmeyeceğine güvenerek mırıldanarak odanın içinde yürüyorum. Ona korkmadığımı gösteriyorum. Birkaç mum yakıp çipi, iğneleri ve şişeleri hazırlıyorum çünkü sağlıklı olduğundan ve *adamın* ona bir şey yapmadığından emin olmak için kan testi yapmamız gerekiyor. Diğer çocuklardan birine, vücudunun eğitime uyum sağlama şeklini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için kasıtlı olarak bir hastalık bulaştırılmıştı.

Düşündükçe neredeyse dehşetle ürperiyordum. O bir canavardı, gerçek bir canavar. Doktorlar iyileştirmek ve korumak için vardır, zarar vermek için değil. Bu inandığım her şeye aykırı.

Bir ses duyuyorum ama dönmüyorum, derin bir iç çekene kadar mırıldanırken görevime odaklanıyorum. "Nasıl doktor olabildiğini anlamıyorum."

"Kolaydı," diye cevap veriyorum ve dönüp yanımdaki koltuğu işaret ediyorum, ama o ayakta kalmaya devam ediyor, ben de omuz silkiyorum. Eğer kendini daha kontrollü hissetmesini sağlayacak şey buysa, tamam. "Bilimde iyiyimdir. İnsan doğası mantıklı gelmediğinde bana mantıklı geliyordu," diye açıklıyorum. "İnsanlara yardım etmeyi ve sorunları çözmeyi seviyorum. Laboratuvarlarda yaptıklarından dolayı nefret ettim ama arkasındaki güzelliği ve bilimi anlayabiliyorum. Bu onun yaptıklarına katıldığım anlamına gelmiyor ama ne kadar incelikli ve emek isteyen bir iş olduğunu anlayabiliyorum." Gözleri kısılinca aceleyle devam ediyorum. "Ancak araştırmayla ilgili yaptığı şeyler korkunçtu ve bunun başına gelmesine üzüldüm," diyorum usulca.

Başını sallıyor ama başka tarafa bakmıyor ve ben de çip tabancasını alıyorum. "Bu acıtacak ama sadece bir anlığına. Elinize yerleştirilecek olan bir RFID çipi; hepsi bu. Bu sadece bir anahtar."

Başını sallıyor ve ben her adımda onunla konuşurken biraz rahatlıyor. Kan tahliline geldiğimde hırlıyor ama şişeleri alırken metanetle duruyor. Elini okşuyor ve sıkıyorum, bitene kadar her şeyden ve her şeyden bahsediyorum. Dokunmakla ve tıbbi tedaviyle mücadele eden Nico'ya çok benziyor.

Ekipman. İçimi zorlaştıracak ama onu rahatlatmak hoşuma gidiyor, özellikle de onu koruyormuşum gibi bana baktığında gözleri biraz yumuşadığında. Diğerlerinden farklı olarak, bu benim görevim ve iyi olduğum şey, bu farklı hissettiriyor.

Jonas'ın yerinde olsaydım göğsüm kabarırdı ama onun yerine yüzümde aptal bir gülümseme var.

Diğerleri gevezeliğimden nefret ediyor ama o aldırıyor gibi görünüyor, ben de durmuyorum. "Diğer ocuklar mı?" diye soruyor sonunda, Jonas'ın laboratuvarıma ateş açtığı zamanı anlatmamı bölerek.

"Hmm?" Kanını analiz ederken soruyorum.

"Diğer ocuklar. Dedin ki . . . Onlar nerede? Burada varlar mı?"

Omuzlarımı kıvrıyorum ve ceketimle oynayarak dönüyorum. Bazılarının ldğnden bahsetmiştik, belki de hayatta kalan olup olmadığını sorması bir umuttur. "Hayır." Dudaklarımı bükerek bunu açıklamanın en iyi yolunu düşünüyorum. "Louis senin sorularını yanıtlamakta daha iyi-"

"Lütfen Isaac, bilmem gerek" diye yalvarıyor, gözleri büyüyor. İster yuvarlak, güven dolu gözleri olsun, ister koluma koyduğu eli, Kendimi cevap verirken buluyorum. Ona hayır diyemiyorum. Tehlikeli bir şey, biliyorum, ama zalimlik damarı olmasa da babasının cazibesine sahip.

"Onlar ld."

İrkilir ama başını sallar, muhtemelen bunu zaten tahmin ediyordu.

"Notlarına göre, bazıları . . . sonlandırılmış. Bazı deneylerde başarısız olmuşlar. Hayatta kalanlar daha da zorlanmış. Bazılarına hastalık ya da kendi deyimiyle genetik kirlilik bulaştırmış. Kanser, MS ya da konjestif kalp yetmezliği, ne gibi etkiler yaratabileceğini görmek için vücutlarına sokuldu. Bazıları kurtarılabilecekken öldü. Okuduğum bir kız çocuğu henüz on üç yaşındayken kendini öldürmüştü."

"Siktir!" diye bağırıyor ve yumruğunu masaya vuruyor. Ayağa fırlıyorum ve sırtını ovuyorum.

"Biliyorum, bu korkunç bir şey ama işte bu yüzden bunu yapmalıyız. Başkalarının da bizim gibi zarar görmesini engellemeliyiz."

"Neden ben? Neden biz?" Başını eğiyor ve gözlerinde yaşlar görüyorum. "Sadece ben olduğumu düşündüğümde, hayatta kalabilirdim. Her zaman neden diye sordum, ama ben hayatta kaldım ... ve diğerleri ... Bilmiyordum. Onlar acı çekerken ben bir korkak gibi kaçtım çünkü tek olduğumu sanıyordum. Lanet olası aptal. Onlara yardım edebilirdim!" diye bağırıyor ama sonra gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesi kesiliyor.

Onun acısı benim şefkatli yanıma, doktor yanıma çağırıyor, bunun bir yalan olduğunu bilsem de - bundan daha derin. Onun acısı kalbime saplanmış bir bıçak gibi.

Kollarımı ona doluyorum. Önce sertleşiyor ama sonra gevşiyor, ben sırtını ve saçlarını okşarken başını göğsüme gömmek için dönüyor.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, hiçbirimizin yapabileceği hiçbir şey yoktu," diye mırıldandım. "Sen de bir çocuktun ve hayal bile edilemeyecek bir şeyden sağ çıkmak için elinden geleni yaptın. Hepimiz yaptık. Şimdi bunu düzeltmek için bir şansımız var, bu yüzden suçluluk duygusunun seni değiştirmesine izin verme Nova. Bunu yapan Dr. Davis'ti, biz değil. Biz masumuz, ama onların intikamını almak ve başkalarını kurtarmak için bir şansımız var. Onun yaptığı gibi körü körüne çılgınlığa kadar geçmişin seni nefretle doldurmasına izin verme. Bunun yerine size rehberlik etmesine izin verin. Ondan ders alın ve daha iyisini yapalım."

Başını sallıyor ve hafifçe geri çekiliyor. Gözleri kıpkırmızı ve gözyaşları yanaklarını lekeliyor ama yine de son derece güzel. Sonra anladım. Ona başka bir hasta gibi bakıyordum, sanki çok baktığımda göreceğimi biliyormuşum gibi, ama şimdi göremiyorum. Ellerim saçlarında gezinirken ve ona dokunmaya doyamazken gözümü ondan alamıyorum. Bakışlarım dudaklarına, oradan da gözlerine düşüyor.

Göz kamaştırıcı.

O çok güçlü, güzel ve zeki.

Bu beni nefessiz bırakan güçlü bir kombinasyon ve hayatımda ilk kez başka bir insana yaslanan kişi olmak yerine ona yaslanmak istiyorum. Özenle inşa ettiğim tüm kurallarımı yıkıp onu öpmek istiyorum.

Onun da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirim çünkü gözleri açılıyor ve nefesi hızlanıyor, göğsü benimkine karşı inip kalkıyor. Elleri ceketimin kumaşını sıkıyor ve bakışırken yanakları kızarıyor. İkimiz de aramızdaki elektrikte savaşıyoruz, o kadar güçlü bir elektrik ki odayı ateşe vermediğimize şaşıyorum.

Bakışlarımız uzadıkça aramızda bir şeyler büyüyor ve sonra ona karşı koyamayarak başımı eğmeye başlıyorum.

Nova bizden biri. Onu asla incitmem, diğer kadınlar gibi değil ve bu bilgi sonunda teslim olurken dudaklarımdan hafif bir inilti çıkmasına neden oluyor. Başımı eğiyorum ve o uzaklaşmıyor, bu da beni onun da bunu hissettiğine inandırıyor. Çocukluğumuzu yalnız geçirdiğimizden beri sevildiğimizi hissetme arzusu mu yoksa sadece beni bir erkek olarak mı istiyor, bilemiyorum ve umurumda da değil.

Ayak seslerini duyduğumuzda büyü bozuluyor.

Geri çekiliyor, onu öptüğüm gibi ağzını siliyor ve kapıya bakıyor. Dönüyorum, hayal kırıklığı içimi doldururken dudaklarım çatılıyor. Ne düşünüyordum ki? Onu böyle zorlarsam bana güvenmez. Bana ne oldu bilmiyorum. Nova'nın beklediğimizden daha ölümcül olduğu açık, normalde tamamen kontrollü ve sakinken neredeyse içimdeki karanlık dürtülere teslim oluyordum.

Dimitri odaya girdiğinde yanımda duran güzel kız utançla vızıldıyor. Her zamanki gibi, dışarıda bekleyen diğerlerinden daha uzaktan giriyor, sanki bunu yaparak geçmişine siktir olup gitmesini söylüyor. Bilgiye ve bilgisayarlara en az benim kadar değer veriyor, ancak onlara olan ilgisini nasıl kazandığından nefret ediyor.

Derin bir nefes alıp notlarımı analiz ediyormuş gibi yaparken hızla bilgisayara dönüyorum.

"Louis hazır. Gitmeye hazır mıyız?" diye sesleniyor.

"Gitmek mi?" Sanki yanımdaki kadınla değil de işimle meşgulmüşüm gibi başımı kaldırıyorum. Şu anda Dr. Davis'ten daha iyi değilim, neredeyse onun zayıflığını kullanarak benim olmayan bir şeyi alıyorum. Kendime duyduğum nefret artarken gözlerimi kapatıyorum. "Evet, tabii ki. Kalıp bu sonuçlara bakmam gerekiyor."

"Tamam..." Kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor. "Nova'ya eşlik edeceğim o zaman."

"Evet, öyle yap." Gözlerimdeki güçlü duyguları görmemesi için hızla arkamı dönüyorum. Tek kelime etmeden onu takip etmeden önce bana baktığını hissediyorum. Karşı koyamayıp başımı kaldırıyorum ve gidişini izliyorum.

Attığı her adımda kalbim çarpıyor, onu kovalamam ve o öpücüğü bitirmem için yalvarıyor.

Bana neler oluyor?

İşime son verilmesinin nedeni konusunda haklı mıydı? Başımı eğerek, aşırı ısınan tenimi serinletmek için perdeye bastırıyorum ve vücudumun dürtülerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bana olacağımı söylediği yaratığa dönüşmeyeceğim, onun yüzünden bile.

Ve onunla çalışmak zorundayım. Hay sikeyim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DOKUZ

I Dimitri'yi sessizce takip ediyorum ve o da sessizliği bozmuyor. Varlığımdan dolayı gergin görünüyor, asansörde yükselirken parmaklarını bacağına vuruyor. Tüm bu süre boyunca aklım neredeyse neredeyse yaptığım şeyi.

Neredeyse doktoru
öpüyordum.

Ne salak ama. Belli ki sonrasında utanmıştı. O sadece kibar ve profesyonel olmaya çalışıyordu ve ben ağladım, öfkelenim, onu vurmaya çalıştım ve sonra neredeyse onu öpüyordum.

Berbat durumdayım.

Zavallı adam, bizimle gelmek şaşmamalı.

Sessizliği doldurma ve kendime zarar veren düşüncelerimden kaçma ihtiyacı hissederek Dimitri'ye bakıyorum. "Jonas nerede?"

"Bıçak gibi şeyler," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırmadan önce bana bakıyor. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere onun size eşlik etmesini tercih ettiğinizi söylerim."

Kapılar açıldığında dışarı adımını atıyor ve ben de başımı arkaya eğip inliyorum. Konuşma ve diğer insanların yanında olma konusunda çok paslanmışım, bunu mahvediyorum. Harika. Sadece harika. Beni sevmek zorunda olmadıklarını bilsem de, nedense bu önemli geliyor, özellikle de söyledikleri doğruysa, çünkü bu dünyada benim gibi büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilen bir tek onlar var demektir.

Onları neredeyse öperek ve onlara saldırarak uzaklaştırıyorum.

Diğer çocuklar gibi işime son verilmemesine şaşırdım, çünkü bu dünyaya adapte olmuş bu adamlar kadar yetenekli olmadığım açık. Sadece

Ama ben kaçıp saklanırken onlar babamın bize verdiği eğitim ve gücü dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için aktif olarak kullanıyorlar.

İç çekerek, Dimitri beni komuta katı dedikleri yere götürürken onu takip ediyorum. Arka duvarı kaplayan ve bu üssün yanı sıra eski evimi de gösteren devasa ekranları analiz ediyorum. Her yerde bilim adamları ve askerler çalışıyor ama Dimitri sağa, solda her şeyi gören cam bir odaya çıkan bir dizi metal merdivene yöneliyor.

Kapıyı çalmadan açıyor ve içeri giriyor, bana bakmadan kapıyı tutuyor. Harika.

İçeride dev bir dikdörtgen masa, bir buzdolabı ve arka taraftaki tezgahta bir su ısıtıcısı var. Koyu renk ahşap masanın etrafı sandalyelerle çevrili, sadece iki tanesi kullanılıyor. Birinde Louis oturuyor, diğerinde ise gri saçlı, keskin, soğuk mavi gözlü, askeri kıyafetli bir adam. Bir çeşit komutan olduğu belli.

Kim bu insanlar?

"Lütfen otur, Nova," diye teklif ediyor Louis, sesi yeterince dostça geliyor. İçeri giriyorum ve Dimitri kapıyı gereğinden sert kapatarak beni onlarla baş başa bırakıyor.

Louis'in önünde biraz su, diğer adamın önünde de bir kupa var. "Bir içki?" Louis ayağa kalkarken sorar.

"Herhalde viskiniz yoktur," diye şaka yapıyorum, oturmadan önce otomatik olarak topuklarımı masaya koyuyorum ama komutan bana ters ters bakıyor, ben de yavaşça indirip kollarımı kavuşturuyorum. "Su iyi olur, teşekkürler." Beni rahatsız etseler de görgü kurallarımı hatırlıyorum ve Louis ben asker adama ters ters bakarken etrafımda dolaşıyor. Korkutulmayı reddediyorum. Sonunda gözlerini kaçırıyor ve ben zevkle haykırmak istiyorum, ama kendimi tutup sırtıyorum.

Louis önüme bir bardak su koydu ve oturdu. "Nova, bu General Smith."

"Tabii ki öyle," diye mırıldanıyorum, gözleri kısılana kadar daha da kısılıyor. "Dürtüldüm, dürtüldüm ve seni yerdeki bir deliğe kadar takip ettim, bu yüzden şimdi bana her şeyi anlat," diye talep ediyorum.

"Taleplerde bulunma kızım. Siz sadece yardım edebileceğinize inandıkları için buradasınız. Biz buna karşı oy kullandık-"

"Vay anasını be. Belli ki bana ihtiyacınız olduğu için buradayım, o yüzden çenenizi kapatın ve bırakın gerçekten yetkili kişi konuşsun." Louis'e baktığımda gülümsemesini elinin arkasına saklamaya çalıştığını görüyorum. General ayağa kalkarken öksürüyor.

"Bununla sen ilgilen. Ya onu hizaya sokarsınız ya da hepinizin kıcına tekme yersiniz," diye bağılıyor ve yanımdan hışımla geçiyor.

Louis iç çeker. "Gerçekten yetkili o. Bu onun operasyonu ve diğer deneyleri ortaya çıkaran da onun ekibiydi. Biz danışman olarak getirildik çünkü Dr. Davis'in yöntemlerini, tipini biliyoruz ve onun askerlerinden daha güçlü ve yetenekliyiz."

"O zaman ben senin için buradayım, onun için değil." Omuz silkiyorum ve ayaklarımı tekrar masaya koyuyorum. "Ve sabrım tükeniyor."

"Elbette, temel bilgileri biliyorsunuz. Babanın kimliği belirsiz bir ortağı vardı ve hala deneyler yaptığını biliyoruz - çocuklar üzerinde değil, askerler üzerinde. Onu durdurmak zorundayız. Hükümet onun bu işe karıştığını ya da bu çalışmalarını yürüttüğünü bilmiyordu ama artık biliyorlar ve buna bir son vermek istiyorlar-"

"Bahse girerim kendi kışlarını kurtarmak içindir," diye alay ediyorum ve o da üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Oh, hadi ama! Bilim adamlarından birinin çocuklar üzerinde deney yaptığını bildiği ortaya çıkarsa? Kötü basın."

"Haksız değilsiniz. Onlar da bizim gibi bunu kendi sebepleri için yapıyorlar. Başlamak için en iyi yerin ana araştırmasının yapıldığı ev olduğuna inanıyoruz. Belki başka yerlere ya da ortağının kim olduğuna dair ipuçları vardır. Bizim tutulduğumuz yer dışında sadece üç tane daha eski araştırma tesisi bulduk ama hepsi de yıllar önce terk edilmiş. Çıkmaz sokaktayız ve bu yüzden size ihtiyacımız var."

"Neden? Eski eve git ve bak," diye mırıldanıyorum, oraya geri dönme düşüncesi beni hem sinirlendiriyor hem de korkutuyor.

"Nova, evi sana bıraktı. Artık senin."

Ana'yı düşünerek irkildim. Neden ben? Ama bundan daha fazlası, bunu dışlerine son bir tekme olarak yaptığı anlamına geliyor. İşte, yıllarca seni istismar ettiğim ve üzerinde deneyler yaptığım yer.

Sik.

"İçeri girmemiz yasadışı olmakla kalmıyor, ki evet, bunu durdurmak için bunu yapardık, ama laboratuvarını bulamadık. Denedik."

Sözleri karşısında donup kaldım. "Ne?"

"Orada; bunu biliyoruz. Oradan ayrıldığında çocuktun ama eminim oraya nasıl girip çıktığını hatırlıyorsundur. Burası gibi açıkça gizlenmiş ve yıllarca arayıp asla bulamayabiliriz. Bizi içeri sokmana ihtiyacımız var, Nova. Bunu durdurmamıza ve başkalarının da bizim yaşadıklarımıza katlanmasını engellememize yardım et."

Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. O yere geri dönme düşüncesi bile içimi öfke ve dehşetle dolduruyor. Asla geri dönmeyeceğime yemin etmişim ama o benden oraya gönüllü olarak gitmemi istiyor. Babamın ölmüş olması önemli değil. Hayaletlerin ve anıların hala oraya musallat olması önemli.

"Siktir!" Yumruklarımı masaya vurarak hırlıyorum. "Mezarın ötesinden bile beni beceriyor."

"Çok üzgünüm, Nova. Keşke seni dahil etmek zorunda olmasaydık, ama . Sizi huzur içinde bırakacağız."

"Huzuru hiç bilmedim," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Hatırlayamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Daha çok çalış," diye yalvarıyor. "Sakin ol ve odaklan. Bize haritalarda gösterebilirsen oraya gitmene bile gerek yok."

"Yapamam. Özür dilerim. Orayı çok fazla görmezden geldim. Ya odamdaki havalandırma deliklerinden uyuşturulacak ve orada uyanacaktım ya da gözlerim bağlanacaktı."

"Oh," diye mırıldanıyor, belli ki hayal kırıklığına uğramış ve nedense onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, bu yüzden bir sonraki parça dökülüyor.

"Sadece bir kez gördüm. Parçaları hatırlayabiliyorum ama sizi yönlendirecek kadar değil. Özür dilerim."

Ayağa kalkıyor. ", bununla çalışabiliriz."

"Yapabilir miyiz?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

"Evet, gel." Bana kolunu uzatıyor ama görmezden geliyorum ve kapıyı açarken hâlâ gülümsüyor. "Ama önce dinlenmelisin. Bunun üzerinde yarın çalışacağız. Uzun bir gün oldu ve uyumaya can attığını tahmin ediyorum."

Pek sayılmaz, bu işi bitirmek istiyorum ama tartışmaya açık gibi görünmüyor.

Louis merdivenlerin dibinde Dimitri'yi bilgisayarda çalışırken görüyor. "Dimitri," diye sesleniyor ve Dimitri başını kaldırıp Louis'e bakmadan önce benimle göz göze geliyor. "Nova'ya bizimkinin yanındaki boş odaya kadar eşlik edebilir misin?"

Louis cevap beklemeden bana bakıyor ve Dimitri'nin iç çektiğini görüyorum. "Dinlen, yarın başlayacağız. Burada güvendesin, Nova." Louis bu sözlerle Dimitri'nin beni beklediği merdivenlerden inerek gözden kayboluyor.

Tek söylediği "Gel".

Harika.

ON

I Onu asansöre yönlendirirken Nova'nın gözlerini üzerimde hissediyorum ama ona bakmıyorum. Onu ilk gördüğümde, bir makineden gelen elektrik yükü gibi çarpılmışım ve soğuk kalbimi yeniden çalıştırmıştı. Nedenini bilmiyorum. Ama

Güzel olduğu için değil, öyle ama gözlerinde, hayatta kalma kararlılığında bir şey vardı.

O da benim gibi kırılmış durumda ama aynı zamanda işlevini yerine getirebiliyor.

Onu anlamak, bir makine gibi dış yüzeyini soymak ve kurcalamak için parmaklarım seğiriyor. Şu anda bile ona dokunmamak için parmaklarıma dokunuyorum.

Asansör durduğunda, onun varlığından ve tatlı kokusundan kaçmaya çalışarak dışarı fırlıyorum, ama sonra sesi havayı yararak beni tökezletiyor. Yumuşak, mırıltılı ses tonu, olmaması gereken bir şekilde doğrudan sıkime yöneliyor ve onu rahatsız edici bir şekilde sertleştiriyor.

"Bak, o şekilde konuşmak istememiştim, tamam mı?" diyor ve bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum. "Jonas'ı ya da hiçbirinizi tercih etmiyorum. Sizi çok az tanıyorum. Sadece burayı merak ediyordum ve biraz da gergindim. Konuşmak ve sessizliği doldurmak istedim. Bu seni üzdüyse özür dilerim."

Siktir, tabii ki öyle demek istemedi. Sanki yeterince iyi değilmişim gibi onu istemesinin beni neden rahatsız ettiğini bile bilmiyorum. Dediği gibi, bizi tanımıyor, o zaman neden canımı yaktı? Neden keşke adımı söyleseydi? Şimdi bana nazıkçe bakıyor, ona değil. Bu hiç mantıklı değil. Bilgisayarlar, kameralar ve ekipmanlar mantıklı ama insanlar? Pek değil.

Cevap bekleyen güzel kadınla ilgili kendi çalkantılı duygularımı bile anlamıyorum, bu yüzden bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum.

Ona cevap ver.

"Anlıyorum."

Başını sallıyor ama daha fazlasını bekliyor gibi görünüyor. "Konuşkan biri değilsin, değil mi?" diye sırtarak alay ediyor.

"Bir şeyleri tamir etmekte daha iyiyim," diye itiraf ediyorum, yanıma geldiğinde ve tekrar yürümeye başladığımızda.

"Yeterince adil. Peki sevgili babacığım seni nerede tuttu?" Ben irkiliyorum, o da bana göz kırpmıyor.

"Prag," diye mırıldandım. "Gördüğüm kadarıyla güzel bir ." "Egzotik.

Sadece bir bodrumum var."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Pencerem yoktu."

"Pencereler mi?" Nefesi kesiliyor. "Ne büyük bir lüks! Yatağım yoktu, sadece yerde uyuyordum."

"En azından senin uzanacak bir yerin vardı. Ben ayakta durmak zorunda kaldım." Kendimi ona takılırken buluyorum ve ikimiz de gülümsüyoruz. Ancak o zaman beni rahatlattığını fark ediyorum. Ne kadar garip. Hiç kimse, hatta diğerleri bile bunu yapamıyor ve ben yıllardır onlarla birlikteyim.

"Haydi, bu taraftan odalara. Büyük ya da rahat değil ama özeller ve bir yatak ile yastıklar var."

"Lanet olsun, beş yıldızlı bir otel işletiyorsun," diye takılıyor, güçlü adımlarla yanımda yürürken.

"Yemeği görene kadar bekle," diye şaka yapıyorum Louis'in ve Isaac'in odalarının arasındaki odaya ulaştığımızda. Metal kapıyı açıyorum ve önce onun girmesine izin veriyorum. Solda tek kişilik metal bir yatak, ucunda katlanmış nevresimler ve bir havlu var. Sol taraftaki bir kapı, yatağın içinde duvar kafesi olan küçük bir en-suite odaya açılıyor. Her duvar metalden yapılmış ve pencere yok, sadece yukarıda parlak beyaz bir ışık, sağda küçük bir masa ve bir gardırop var.

"Vay canına, ne kadar çok oda var," diye dalga geçiyor sert yatağa otururken. "Sizler bir kızı nasıl şımartacağınızı gerçekten biliyorsunuz."

"Var." Sırıtiyorum. "RFID çipiniz girip çıkmanıza izin verecek. Biraz uyumaya çalış. Ben biraz su ve erzak getireceğim." Gitmek için döndüğümde bana seslendi.

"Dimitri?"

"Öyle mi?" Arkama bakarak soruyorum.

"Teşekkür ," diyor yumuşak bir sesle ve mutlu görünüyor.

"ederim, Nova." kapıyı kapattım, çıkarken dudaklarımda bir gülümseme vardı.

Belki de insanlar göründükleri kadar kötü değildir.

OceanofPDF.com

ON BİR

W *İşte benim küçük Nova'm.*

Dimitri giderken dikkatim ve onu takip etmediğim için kendime kızdım. Eğitim odamıza geri geldi ve

Onu sorguya çektiğimde, bizimkine yakın bir odada kaldığını öğrendim, gerçi sormamdan rahatsız olmuş gibiydi.

Bunun üzerine gözlerimi devirerek, oraya doğru ilerlerken saçlarımı geriye doğru düzeltiyorum. Oraya vardığımda ne yapacağımı planlamadım ama Nova'nın da benim ondan etkilendiğim kadar benden etkilendiği çok açık. Dürüst olmak gerekirse, sikimi emdirmeyeli çok uzun zaman oldu ve asla onun gibi bir güzellik tarafından. Bizi nasıl öldürmeye çalıştığını hatırladıkça sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. Hiç bizim kadar tehlikeli biriyle birlikte olmadım, bu yüzden genellikle onları incitmekten endişelenerek kendimi tutmak zorunda kalıyorum. Hayatlarımız eğlenmek için çok fazla zaman bırakmıyor, bir ilişki istesem bile, ki istemiyorum. Kadınlar zor iş, bu yüzden her zaman biriyle uğraşmaktansa beyinlerini sikip onları coşku içinde bırakmayı tercih ederim. Eğer etrafta bir tane yoksa? Her zaman yumruğum var.

Lafı açılmışken, bir sonraki köşede duruyorum ve ellerimi kot pantolonumun içine sokuyorum. Nova'nın gözlerindeki ateşi ve silahını ustalıkla tutuşunu hatırlayarak sertleşmiş sikimi avuçluyorum ve okşamadan önce sıkıyorum. Vuruşlarımı hızlandırırken bir inilti kaçıyor.

Bir asker köşeyi dönüp tökezleyerek durduğunda ve bana aval aval baktığında neredeyse iç geçiriyorum. Buralarda hiç mahremiyet olmaz.

"Efendim?" diye kekeliyor, gözleri kapanmadan önce sikime kayıyor. Yüzü kıpkırmızı oldu. Neden utanıyor? Sikim yüzünden mi

onunkinden daha mı büyük? Bu olmalı. Ne de olsa çok güzel görünüyor. Ya da belki gördüğünü beğenmiştir.

Elimi çekip yanından geçiyorum ve az önce sikimi kavrayan elimle yanağına hafifçe vuruyorum. "Üzgünüm, erkeklerden hoşlanmıyorum, yine de asla asla demem, ama benimkinin daha güzel olmasını isterdim, biliyor musun?" Uzaklaşırken ıslık çaldım, kayıtları düzelttiğim için mutluydum.

Belki de bir erkekle seks yapmayı denemeliyim, bu şekilde ıslak ve istekli bir am bulmama gerek kalmaz. Bunu özlerdim, ama sonra Nova'nın ekibimize katıldığını hatırladım ve canlandım. Eninde sonunda bana gelecektir. Nasıl gelmesin ki? En yakışıklısı benim, ona coşku içinde çığlıklar attırabilirim ve herkes hızlı, kirli bir sikişi sever. Sadece istediği zaman müsait olduğumdan emin olacağım, şimdi olduğu gibi, geçirdiği günün ardından stres atmaya ihtiyacı olursa diye.

Bizi yerleştirdikleri çıkmaz koridordaki tek boş oda Louis ve Isaac'in odalarının arasında. Kapıyı açık bırakarak karşıdaki benim odama giriyorum. Odama hiç dokunulmamıştı, şükürler olsun, ben spor yaparken temizlik için birini gönderdikleri ve benim de tüm sığınağı havaya uçurmakla tehdit ettiğim ilk günden beri. Yani, gerçekten, adam tüm C4'lerimi, silahlarımı ve bıçaklarımı bir kutuya yerleştirdi. Bir kutuya! Bu ne cüret! Mükemmel bir şekilde yerleştirilmişler, Louis'in kaos dediği ama benim düzen dediğim şekilde odama dağılmışlar. Her şeyin tam olarak nerede olduğunu biliyorum-

Kahretsin.

Bir madeni açık bırakmışım.

Ona doğru koştum, gülerek kapattım. Çok yakındı. Yastığımın altında bununla yatsaydım, Jonas'a güle güle derdim. Duş alıp şortumu giymeden önce birkaç burpee yapıyorum, başka bir şey yapmıyorum. Ne de olsa etkileyici bir göğüs ve karın kaslarına sahip olmak için çok çalıştım, gerçi Dr. Dickhead bana her zaman kibrin mantıksız olduğunu söylerdi. Hayaletini terslemeden önce aynanın önünde esnemekten kendimi alamıyorum.

Göğüs kaslarımı em, seni ölü piç. İyi görünüyorum, kızın bana binerken tutunması için daha fazla kas.

Birkaç saat sonra, tam sıkılıp kapısını çalacakken, kapının açıldığını görüyorum. Canlanıyorum, karanlıkta yatağımdan kayıyorum, ışıkları açma zahmetine girmeden, daracık bir şort ve sütyen giymiş olarak dışarı çıkıyor. Onu görmek şortumun içine boşalmama yetiyor ve döndüğünde seslenmemek için yumruğumu ısırarak zorunda kalıyorum. Kıcı şeftali gibi ve yuvarlak ve şort onu mükemmel bir şekilde sarıyor.

Arkasından dışarı çıkarken, koridorda usulca yürürken beni duymadığını fark ettiğimde başımı eğiyorum. Uyuyor olmalıydı. Diğerleri çalışıyor olacak ama yardıma ihtiyacı olursa diye göz kulak olacağıma söz verdim. Bu ona yaklaşmak için bir bahaneydi.

Onu odaya getirdiğine şüphe olmayan basamaklara ulaşıyor.

Zeki kız.

Kaçmaya mı çalışacak? Neredeyse öyle umuyorum. Onu takip etmek, avlamak ve sonra da sikip teslim almak harika olurdu.

Ama hayır, çipi koridorlara girmek için kullanıyor ve amaçsızca dolaşıyor. Bir koridora dönene kadar onu takip ediyorum. Hızlanarak köşeyi dönüyorum, tam o sırada bir bacak fırlıyor ve yan tarafıma çarpıyor. Duvara yuvarlanıyorum, nefesim kesiliyor ve hareket edemeden bir kol boğazıma sarılıyor.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye tıslıyor.

Sırıtarak bana istediği kadar dokunmasına izin veriyorum. "Merak ediyordum. Nereye gideceğini görmek için bekliyordum. Eğer sıkılırsan, Nova, seni meşgul edebilirim."

"Eminim yaparsın," diye alay ediyor ama bırakmıyor. Etkilenmemiş görünüyor, bu yüzden ona ne kadar güçlü olduğumu göstermem gerekiyor. Onu çabucak yakalıyorum, döndürüyorum ve sırtını duvara çarpıyorum, kolumu bana yaptığı gibi onun üzerine koyuyorum. Göğüsleri kabarıyor ve ben de eğilip sütyeninin altına bakmaya çalışıyorum.

"Domuz," diye tersliyor ve dizini mücevherlerime vurmak için yukarı kaldırıyor.

Onu engelliyorum ve geri çekiliyorum. "Eğer dövüşmek istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı." Omuz silktim.

"Sanırım bir eğitim odanız var?" diye cevap veriyor, doğrulurken.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Göster bana," diyor.

"Neden? Benimle dövüşmekten çok korkacaksın ve o küçük dar kıcını tekmeleyeceğimden endişeleneceksin." Gözleri öfkeyle kısılıyor, ki tam da istediğim şey bu. Burada dengesiz olduğu çok açık. Onu suçlamıyorum; ben de nefret ederdim. Tıpkı o piçin bana yaptığı gibi yeraltına hapsedilmekten nefret ediyordum. Düşüncesi bile ellerimi iki yanıma sıkıştırıyor. Bana neyin iyi geleceğini biliyorum ve ona da iyi gelmeli. Ne de olsa o da bizim gibi, bu yüzden onu kışkırtıyorum.

"İki elin arkamda bağlıyken beni yenemezsin, gerçi seninkilerin kaslı sırtına sığacağını sanmıyorum," diye homurdanıyor.

Sırıyorum. "Demek kaslarımı fark ettin?"

Elleri havaya kalktı. "Aptal mısın sen?"

"ister misin?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve arkasını dönüyor.

"Haydi Nova, sana göstereceğim ve sen de tüm sinirini benden çıkarabilirsin. Merak etme, sana yumuşak davranmaya çalışacağım."

Bu işe yarıyor. Onu eğitim odamıza götürürken peşimden hışımla geliyor. Ona altımda olmasının tam olarak istediğim şey olduğunu söylemiyorum. Ben açgözlü bir piçim ve ona dokunmak istiyorum. Ayrıca, dövüşmek her zaman başka şeylere yol açar, özellikle de bu sefer. Bundan emin olacağım. Daha az yalnız, daha az korkmuş ve daha kontrollü hissetmeye ihtiyacı var. Ona bunu ve başka neye ihtiyacı varsa sunacağım.

Dayanabilirim. Daha kötülerini de yaşadım.

OceanofPDF.com

ON İKİ

T Kendini beğenmiş, egoist, seksi. Bir dakika, *ne?*
Hayır. Seksi değil.
O bir pislik.

Kıçının lanet bir şeftaliden daha sıkı olması ya da kibirli, tehlikeli sırıtışının kalbimi sıkıştırması önemli değil. Bana doğru bastırıldığında beni cehennem gibi ıslatması da önemli değil. Uyuyamadıktan sonra dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için odamdan çıktım ve sanırım Jonas'ın kılığına girerek bir tane buldum.

Beni bir çift kapıya götürüyor ve göz kırpmıyor. "Önce bayanlar."

Gözlerimi devirerek yanından geçiyorum ve ben giderken beni tokatlıyor, böylece ilk benim gitmemi istemesinin tek nedeninin bu olduğunu fark ediyorum. Bir de ona baktığımda gözleri aç bir şekilde kıcıma kilitlenmişti. Elimde değil. Gülümsedim. Ne istediği konusunda çok açık sözlü ve evet, kesinlikle biraz da çılgın, ama ben de öyle değil miyim?

Sanırım hepimiz öyleyiz.

Sağ ol baba.

"Orada durup kıçımın hayalini mi kuracaksın yoksa gerçekten dövüşecek misin?" Kollarımı kavuşturarak şaka yapıyorum. Gözleri hızla göğüslerime kayıyor ve dili dişlerinin önünde geziniyor. Bu görüntünün neden bu kadar seksi olduğunu bilmiyorum. Belki gözlerinin ışıltısından ya da bu piçin çok seksi olmasından, ama amımın kenetlenmesine neden oluyor. İyi bir sikişi herkes kadar takdir ediyorum, ama bu seferkinin ipleri var ve ben ipleri ya da bağları sevmiyorum. Sadece yabancılarla yaparım.

Jonas öyle biri değil.

Bütün gece sevişip sonra da bununla övünmek isteyecek bir tip gibi geldi bana.

Zeki bir kadını güçsüz kılan şey nedir bu kendini beğenmiş pislikler hakkında?

Belli ki geçmişinden dolayı dengesiz ve berbat durumda, ama görüldüğü kadar iyi sikişip sikişmediğini merak etmiyorum değilim.

"Gerçeğini tercih ederim ama fanteziler şimdilik iş görür, tabii dövüşmek yerine sevişmek istemiyorsan... ya da her ikisini de?" Bana doğru ilerlerken sırtıyor. Yavaşça geri adım , içeri girdiğimde zaten odayı taramıştım, bu yüzden odanın ortasında büyük paspaslar olduğunu biliyorum ve şimdi onu bir köpek gibi yönlendiriyorum.

Duvardaki tüm silahları, sağdaki atletik ekipmanları ve soldaki saldırı parkurunu görmezden geliyorum - onları başka bir gün keşfedeceğim. Şimdilik tüm odağım Jonas'ta. Her an saldırabilir.

Çıplak ayaklarımın mindere battığını hissettiğimde geriye doğru zıplıyorum, ancak antrenman ringinin ortasına geldiğimde duruyorum. Başımı eğerek gözlerimi onun üzerinde gezdiriyor, zayıf noktalarını arıyorum. Daha önce pek çok insanla dövüştüm, genellikle babamın gözetimindeki eğitimler sırasında ya da görevlerde, ama hiçbirisi Jonas kadar yetenekli değildi. Vücudunun her hattında var. En iyi olmak, güçlü olmak için çok çalışıyor, tıpkı benim gibi. Muhtemelen berbat çocukluğumuzdan kalma başka bir özellik. Bu onu tahmin edilemez, vahşi, tehlikeli ve bir kez olsun gerçek bir meydan okuma haline getirecek. Bu düşünce beni heyecan içinde ayak parmaklarımın üzerinde zıplatıyor. Hayat bu noktaya kadar neredeyse çok kolaydı.

"Hadi o zaman çılgın, bana nelerin olduğunu göster. Neleri kaçırdığımı göster bana," diye mırıldanıyorum, hazırlanmak için duruşumu genişletiyorum.

Gözleri kısılıyor ve yaklaştıkça sırtışı bir kademe daha artıyor. Gözleri vücudumun her santimini dolaşırken, gömleksiz ve ayakkabısız bir şekilde etrafımda dönmeye başlıyor. Bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum ama ilk hamlesine hazırlanırken duyduğum yer değiştirmelere . Beklenti, havadaki elektriğe rağmen kalbimin yavaşlamasına ve iş moduna geçmesine neden oluyor. Babamın cezasından kaçınmak ya da para için bile dövüşmüyorum - hayır, bu sefer dövüşüyorum çünkü birlikte çalışacağım adamların ne kadar tehlikeli olduklarını ve bana ayak uydurup uyduramayacaklarını görmek istiyorum.

Kafamın yanından geçen kolunu görmeden hemen önce havanın ıslığını duyuyorum. Kendimi yana atıp yuvarlanıyorum ve ayağa kalkıyorum, yaklaşan saldırısından kaçınmak için geri sıçramak zorunda kalıyorum.

O tekme ve yumruk atarken ben savunmada, minderde ilerliyorum. Etrafımda dolanarak birkaç darbe indiriyor, beni sarıyor ve eğiliyorum. Gözlerim öfkeyle kısılmış, bakışlarıyla buluşuyorum. "Sen öldün," diye tıslıyorum.

Tüm gücümle ileri atılıp onu yere düşürüyorum. Bacağımı tutup çekmeden önce birkaç tekme atmaya başlıyorum. Dizimi yüzüne dayadığımda, tutuşundan kurtulup ayağa kalkarken acı dolu homurtularını duyuyorum. Ben etrafında dönerken burnundan akan kan damlasını görmezden gelerek kendi ayağına tırmanıyor.

"İyisin Nova, ama yeterince iyi değilsin." Tekrar üzerime uçuyor, farklı dövüş sanatlarından hareketleri karıştırarak beni çalışıyor. Yine de daha iyi bilmeli, çünkü ben babamın ilk deneyiyim. Bana bunların hepsini ve daha fazlasını öğretti.

Sert ve hızlı dövüşüyoruz, her yönden eşitiz.

O daha sert, ama ben daha hızlıyım.

Sendeliyor ve ben de havaya sıçrayıp bacaklarımı boynuna dolayarak bir atış yapıyorum. Onu yere çarpıyorum ve hızla dönüyorum, dizlerim kalçalarının iki yanına gidiyor. Sırtırken kolumu boğazına bastırıyorum.

"Yakaladım seni," diye ilan ediyorum.

Nefes nefese bana bakıyor ve ben de yaşadığı şokun, neredeyse tadını alabileceğim canlı bir şehvete dönüşmesini izliyorum. "Nova . . ." İnliyor. "Eğer beni daha fazla tutarsan, yaptıklarından sorumlu olmayacağım."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Islak amım çelik bir çubuğun üzerinde duruyor.

Kocaman sert bir aleti var ve bana onunla bir şeyler yapmak istiyormuş gibi bakıyor. Bir an için neredeyse niyetimin değişmesine izin veriyorum ve eğilmeden önce aramızdaki arzuya teslim oluyorum.

"Belki bir dahaki sefere. Yarın yoğun bir günüm var, bebeğim?" Mırıldanıyorum, dudaklarını yalamak için kendime bir anlık zayıflık veriyorum ve altımda sarsılmasını sağlıyorum. "Benimle sevişmek ve kendine gelmek için saatlere ihtiyacın var."

Vücudundan kurtulup ayağa kalkıyorum ve ona son bir kez sırtıyorum. "İyi geceler, Jonas. Beni düşünürken elini kırmamaya çalış."

İniltisi beni koridora kadar takip ediyor, nefes alış veriş de hızlanıyor ve kapanan kapıdan tekrar baktığımda şortunu indirmiş olduğunu görüyorum. Kalçalarını kaldırıp ışıpta parlayan piercingli, kılsız, kocaman, sert bir aletin etrafına sarılmış olan eline doğru iterken topuklarını paspasa dayamıştı.

Yutkunarak, oraya geri dönüp başladığımız işi bitirmeden önce kendimi gitmeye zorluyorum.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Ierken uyandım. Dün gece Jonas'la antrenman yaptığım için vücudum ağrıyor ama bu ağrı bana çok çalıştığımı söylüyor. Bağımlılık yapıyor ve düşmeden önce kaslarımı esnetiyorum. Yatak odasına döndüğümde Havlu, giyecek bir şey bulmak için çantamı karıştırıyorum. Minik havlu neredeyse kayıyor, ama gülünç derecede küçük şey sayesinde kıcımın ve bacaklarımın yarısı zaten açıkta.

Tam o sırada kapı aniden çarparak açılır.

Paniklemek yerine çantamda sakladığım silahı alıp dönüyorum. Havluyu bırakıyorum, bıçağı tutarken mütevazılığı umursamıyorum, zihnim yetişmeye bile çalışmadan vücudum tepki veriyor.

Jonas orada öylece duruyor, gözleri arzudan kısılmadan önce kocaman açılmış ve vücudumun her santiminde aşağı kayıyor. Louis'in Nico ile birlikte arkasından geldiğini görüyorum. Harika. İç çekerek bıçağı bırakıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu, göt herif?"

"olsaydı, tüm göremezdim." Vücudumu işaret ediyor. "Ve lanet olsun, Nova, eğer bu bir manzara değilse."

"Jonas," diye tersliyor Louis ve gözlerini kibarca benimkilere dikeyor. "Özür dilerim, Nova. Giyinmen için sana biraz zaman vereceğiz."

Gözlerimi devirerek bıçağı çantaya yerleştiriyorum, bariz iniltiyi görmezden geliyorum. Omzumun üstünden geriye bakıp streç siyah bir şort ve bluz çıkarıyorum. "Anlamı yok, artık hepiniz beni gördünüz. Ne var ne yok?"

Gözlerim bir an için Nico'ya kayıyor, sessiz adamın yargılamasını bekliyorum, ama o karanlık gözlerde ... sıcaklık görüyorum. Bu beni ürpertiyor ve hızla gözlerimi kaçırarak giyinmekle meşgul oluyorum.

Diğerlerinin aksine Louis etkilenmiş görünmüyor. "Tamam, Jonas'ın *kapıyı çalması* gerekiyordu" -Louis adamı azarlar gibi yüksek sesle söylüyor- "ve seni bugün ne olacağını konuşabileceğimiz bir kahvaltıya davet etmesi gerekiyordu."

"Tamam, bir saniye." Gömleğimi çekiyorum ve göğsümde düzeltiyorum. Meme uçlarım kumaşın arasından taşıyor ama her insanda var, bu yüzden görmezden geliyorum. Meme uçlarından bu kadar rahatsız olan o tuhaf tipleri anlamıyorum. Gerçi burası biraz serin, bu yüzden büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt alıp omuzlarıma geçiriyorum ama şimdilik fermuarı açık bırakıyorum. Spor ayakkabılarımı da giydikten sonra ıslak saçlarımı kuruması için omzuma atarak gitmeye hazırım. Arkama baktığımda hepsi bana bakıyordu.

Louis hızla boğazını temizliyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. Sanırım görüldüğü kadar etkilenmemiş. "Gidelim mi?"

"Yolu göster." Ona el sallıyorum ve kapıdan geçerken Jonas bana doğru eğiliyor.

"Bu gece seni düşünmekten ellerim yorulacak, eğer bana gerçek bir şey vermeyi tercih etmezsen?" diye flört ediyor.

"Rüyanda görürsün." Ona dirsek atıyorum, o da gülüyor. "Her zaman," diye sesleniyor ben Louis'in yanına düşerken.

Nico arkamızda ve bakışlarının hissiyle geriye dönüp baktığımda, gözlerinin kıcıma kilitlendiğini görüyorum. Onu fark ettiğimi anladığında, utanmış gibi davranma nezaketini göstermiyor - hayır, küçük bir sırtış dudaklarını ısıyor ve sonra sanki hiç orada olmamış gibi kayboluyor.

Erkekler.

Yine de bir parçam kıcıma baktığı için garip bir şekilde mutlu. Etrafımda bu kadar çok çekici, güçlü erkek olması hormonlarımı çıldırtıyor. Benim gibi oldukları ve sırrımı bildikleri için mi yoksa sadece azgın olduğum için mi bilmiyorum ama hepsini istiyorum.

Hatta havalı ve emin Louis.

Gerçekten göründükleri kadar güçlü olup olmadıklarını görmek için onları bir kez olsun gezdirmek istiyorum. Ne de olsa babamın tek derdi insan zihnini genişletmek ve mükemmel silahı yapmaktı. Başarılı oldu mu? Bu adamlardan biri beni gerçekten öldürebilir mi?

Bu düşünce neden bu kadar heyecan verici?

Başka hiç kimse yaklaşmadı ama sanırım bunu zaman gösterecek. Onlara tamamen güvenmiyorum, kimseye o kadar güvenmiyorum ama travmayı paylaştığımız ve aynı şeyleri yaşadığımız için aramızda kesinlikle bir bağ var. Belki de bu yüzden onları zaten tanıyormuşum ve bu kadar kolay uyum sağlamışım gibi hissediyorum.

Yine de kendime gardımı almam gerektiğini hatırlatıyorum. Ortak bir düşmanımızın ve benzer geçmişlerimizin olması, istediklerini elde ettiklerinde bana kazık atmayacakları anlamına gelmiyor. Tek bildiğim, babamın araştırmasını devam ettirmek istiyor olabilirler ama ben buna inanmıyorum. Geçmişleri yüzünden bunu başkalarına yaşatmak istemeyecek kadar öfkeli ve berbat görünüyorlar ama hükümete güvenmiyorum, bu kesin ve iplerini onlar çekiyor.

Şimdilik mesafemi koruyacağım ve benden yapmamı istedikleri şeyi yapacağım, böylece yoluma çıktıklarında onları öldürmek anlamına gelse bile bu işi bitirebilirim.

Bundan önce kaybolmuştum ama artık bir amacım var ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Bunu bitirmek zorundayım. Benimle başladı ve şimdi benimle bitiyor.

Louis bizi koridorlardan geçirip bir kat aşağıya, kafeteryaya götürüyor. "Dimitri ve Isaac'le birlikte şuraya oturun. Ben yemeğinizi getireyim."

Bu zayıflık gösterisinden nefret ettiğim için tereddüt ediyorum ama sonra başımı sallayıp adımlarımı atıyorum ve uzun masada onların karşısındaki metal sandalyeye oturuyorum. "Günaydın."

Dimitri gülümsüyor. Bir elinde anlamsız gibi görünen bir kitap, diğer elinde ise yulaf lapasına batırdığı bir kaşık var. Isaac'in önünde grafikler gösteren bir tablet ve yanında kızarmış ekmekle dolu bir meyve tabağı var.

"Günaydın, Nova. Nasıl hissediyorsun?" diye neşeyle soruyor ve tabletin kapağını kapatıyor.

"Siktir, sen sabah insanısın!" Şakacı bir şekilde , bu da onun daha geniş sırtmasına neden oluyor. Dimitri kitabını kapatırken kıkırdıyor.

"Lanet olsun, D'ye kitabını kapattırdın. Sorun memeler, değil mi D?" Jonas tepsisini yanıma bırakıp sandalyesini kapıldığı gibi geriye doğru otururken soruyor.

Dimitri yulaf lapasını karıştırırken gözlerini devirir.

"Belki de kazanan kişiliğimden kaynaklanıyordur," diyerek Isaac'i güldürüyorum.

Louis önüme bir tepsi koydu. İçinde meyve, kızarmış ekmek, peynir ve kruvasanın yanı sıra biraz su ve kızılıklık suyu var. Ona "Teşekkürler" diyorum ve o omletle yanıma otururken ben de meyveleri seçiyorum. Nico da Dimitri'nin yanına oturmuş, kocaman bir tabağa yayılmış İngiliz kahvaltısı yapıyor. Beni izlediğini görünce iç çekip tabağı bana uzatıyor, ben de hemen kendi tabağımı ona verip onunkini alıyorum ve yemeğe yumuluyorum.

"Az önce yemeği mi paylaştı?" Jonas fısıldıyor.

Bir kaşık havada uçup Jonas'ın suratına çarpıyor ve hepimiz kaşığı onun attığını bildiğimiz halde Nico'nun masumca ona baktığını görünce neredeyse fasulyelerimi yutacaktım.

"Çocuklar," diye mırıldandı Louis. "Uslu durun."

Sırtarak yemeğimi yiyorum.

"Lanet olsun, aç mısın?" Jonas beni dürttü.

Kafamda anılar canlanırken donup kalıyorum ve sonra çatalımı bırakıp bakışlarımı ona çeviriyorum. "Babam vücudumun ve zihnimin stres altında nasıl tepki vereceğini görmek için beni aç bırakırdı. Birden fazla kez neredeyse ölüyordum ve sonra yemek yememe izin verdiğinde beni o kadar hasta ederdi ki bundan nefret ederdim. Özgür kaldığımda fakirdim ve yemeğe de param yetmiyordu, bu yüzden elimden geldiğince tadını çıkardığım için kusura bakmayın" diye çıkışıyorum.

Gözleri genişliyor ve sonra daralıyor, öfkeyle doluyor. "Eğer ölmemiş olsaydı, onu öldürürdüm."

"Siktiğimin kulübüne katıl," diye mırıldanıyorum ama sakınleşiyorum. Masaya dönüp baktığımda diğerleri de bana bakıyor ama neyse ki gözlerinde acıma yok, sadece anlayış var. Hâlâ tüm bu ilgiden nefret ediyorum. "Ee, bugün?" Soruyorum.

Louis ipucunu alır, kahvesini yudumlar ve arkasına yaslanır. "Araştırma alanının girişini bulana kadar hafızanı güçlendirmek için seni bir makineye bağlayacağız."

"Makine mi?" Kaşlarımı kaldırdım. Bunu nasıl yapacaklarına dair en ufak bir fikrim yoktu ama Louis çok emin görünüyordu.

"Makine." Louis başını sallar. "Dimitri."

"Geçmişinizdeki her şey beyninizde depolanmıştır. Ona erişmek için sadece doğru uyarıcıya ihtiyacınız var. Doğru mu, Isaac?"

"Doğru. Doğru tetikleyiciler, kelimeler, hatta görüntüler ya da kokular yardımcı olabilir.

Makine bu konuda yardımcı olacak," diye açıklıyor Isaac.

Dürüst olmak gerekirse ben de bunu beklemiyordum.

"Bu makine anılarınıza erişmenize yardımcı olabilir. Aslında babanız Dr. Davis'in icatlarından biriydi, ancak Dimitri o zamandan beri daha güvenli, daha temiz ve daha güçlü hale getirmek için üzerinde çalıştı. Tek yapmanız gereken rahatlamak ve bize güvenmek. Size rehberlik etmek için her zaman yanınızda olacağız. Eğer durmak isterseniz, bize haber vermeniz yeterli. Hayati değerlerini de izleyeceğim," diyor Isaac, beni rahatlatırken bile endişeli görünüyor.

"Onu şımartmayı bırak." Jonas homurdanıyor. "O bir bebek değil. Bununla başa çıkabilir. Dr. Dick ve deneylerinden kurtuldu, yani bu bir şey değil, değil mi Nova?" Bana göz kırpmıyor.

Nedense bu beni de rahatlatıyor ve sırtıyorum. "Elbette."

Dimitri masanın karşısında elimi sıkıyor ve Louis bunu fark ediyor, gözleri hesaplama ve düşünme içinde kısılıyor.

"Nico, Dimitri'yi makineyi son bir kez kontrol etmeye götür," diye emrediyor ve Dimitri kızarak ayağa kalkıyor.

"Ben de tam bunu yapmak üzereydim," diye mırıldanıyor Dimitri, aceleyle uzaklaşmadan önce bana son bir kez bakıyor. Nico ayağa kalkıyor ve sözsüzce onu takip ediyor.

Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum ama sormuyorum, birazdan olacıklara odaklanmış durumdayım.

Benim berbat anılarımın derinliklerine daldığımızda tam olarak ne görecekler?

Çıgllıklarım mı? Acılarım mı?

Gözyaşlarım mı? Umutlarım mı?

Ya da daha kötüsü, zayıflıklarım?

OceanofPDF.com

ON DÖRT

U Olacakları anlattıktan sonra yemek yiyemiyor, bitirmelerini bekliyorum. Boğazımdaki safra yükseliyor ve anılarım zihnimi dolduruyor. Onları görebilecekler mi emin değilim ama ne olursa olsun, Bahse girerim ki ifadelerimden ne göreceğimi tahmin edebilecekler ve bu beni korkutuyor.

Hayatta kalmam ve yapmam gerekeni yapmam yeterince kötü değil mi? Yine de ne yaptığımı ve kim olduğumu bilmeleri . . .

Düşüncesi bile beni geriyor.

Laboratuvarlara yakın ama farklı bir koridordan bir odaya götürülürken konuşmalarını zar zor dinliyorum. Kapı açıldığında korku dalgalar halinde içime yayılırken donup kalıyorum. Odanın ortasında metal bir sandalye, üzerinde bir spot ışığı ve bir tarafa doğru sallanan bir ayak dayama yeri ve onlara bağlanmamı bekleyen iki yastıklı kolçak var. Neredeyse babamın sesini duyabiliyorum. Bunun onun eseri olduğundan hiç şüphem yok ama Dimitri'nin yaptığı değişiklikleri de görebiliyorum. Sırtımda rahat etmem için bir minder var, herhangi bir kısıtlama yok ve oda sıcak ve rahatlatıcı. Bir tarafta da bir bilgisayar var ama bunun dışında pek bir şey yok.

Louis odaya girerken, "Sorun yok," diye söz veriyor. "İstediğimiz zaman durabiliriz."

Dimitri bilgisayarın başına geçip onu çalıştırıyor ve vızıldadığında irkiliyorum.

"Biz o değiliz," diyor Nico arkamdan.

Seçmeme izin verdiklerinde ve beni sürüklemediklerinde bunun doğru olduğunu biliyorum. Bunun yerine, bekliyorlar. Bu benim seçimim, benim bedenim ve benim zihnim. Derin bir nefes alıyorum.

kendime bir kez daha cesur olma ve odaya adım atma izni verdim.

Louis yan tarafa geçerken, "Hazır olduğunda otur," diye talimat veriyor. Tam o sırada tavandan fark etmediğim bir ekran iniyor. Yavaşça yürüyüp koltuğa tnediğimde, "Sana aıklamayacağım bir sürü bilim sayesinde, bazı parçaları bu ekrana yansıtabiliyoruz," diyor.

Her an gitmeye hazırım, kaskatı kesilmiş ve korkmuş durumdayım ama korkunun beni yenmesine de izin vermek istemiyorum.

Dimitri, "Bunu yapmak için bunu boynunuzun dibine yerleştirmem gerekiyor," diye mırıldanıyor. "İstenildiği zaman çıkarılabilir ve ben de bölgeyi uyuşturacağım-"

"Yapma," diye mırıldanıyorum ve şok olduğunu görmek için ona bakıyorum. "Uyuşmak istemiyorum. Hissetmeyi tercih ederim." Sanırım eski korkular.

Anlamış gibi başını sallıyor ama bana düşünceli düşünceli bakan Louis'e bakıyor. "Acıtacak," diye uyarıyor Louis.

"Daha kötülerini atlattım," diye hatırlatıyorum ona arkama yaslanırken.

"Yap şunu," diye emrediyor Louis, gözlerini benden ayırmadan. "Eğer üstesinden gelebileceğini söylüyorsa, üstesinden gelebilir."

Akıllı adam.

Diğerleri yayılmış, izliyor ve bekliyorlar. Onların varlığıyla neredeyse rahatlamış hissediyorum. Önceden olsa bu bana bir deney gibi gelirdi ama hepsi böyle şeylerden kurtuldu ve sebebi ne olursa olsun bana zarar gelmesine izin vermeyeceklerini biliyorum. Onlar da benim gibiler.

Onlar benim. ılgın bir doktorun deneysel çocukları.

"Tamam, onu implante edeceğim. Benim için derin bir nefes al," diye talimat veriyor Dimitri.

Isaac aceleyle yanıma geliyor, elimi tutuyor ve diz kyor. "Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor, sesi yumuşak ve güven verici. Önceleri acıyla dişlerimi sıkıp duvardaki çatlaklara odaklanmam gerekirken, şimdi onun şefkatli gözlerine, kirpiklerinin yanağına düşüşüne ve dudaklarının eğimine odaklanıyorum-

Siktir!

Sarsılıyorum ama acı başladığı kadar hızlı bitiyor. Başım biraz dönüyor ve ip bir ahtapot gibi beynimin içine girip sapların etrafında kıvrılırken midemin bulandığını hissediyorum. Parmaklarım kasılıyor, Isaac'ın elini tüm gücümle kavırıyorum ama o şikâyet etmiyor. Sabırla diz çöküyor ve ben nefes alırken elimi okşuyor. Başımı sallayarak selam verdiğimde ayağa kalkıyor ve elimi bir kez daha sıkıyor.

"Bu iş sende Nova. Tüm süre boyunca burada olacağız."

Dimitri'nin gözleriyle buluşmak için başımı çevirmeden önce, şimdi gergin hissederek tekrar başımı sallıyorum. "Anılara rehberlik ediyor muyuz? Benim bir sürü-"

"Nova," diyor Nico ben kelimelerimin arasında bocalarken. Ona dönüp bakıyorum ve o da usulca gülümsüyor. "Hepimizin hatırlamak bile istemediğimiz, kimsenin görmesini istemediğimiz pek çok kötü anısı var."

Siktir, biliyor. Açıkta, savunmasız ve zayıf hissettiğimi biliyor.

"Bakmayacağız. Sana söz veriyorum. Acın sana ait ve anıların da öyle. Sadece zamanı geldiğinde bakacağız," diye söz veriyor ve ben de ona inanıyorum.

"Tamam, hadi yapalım şu işi," diye mırıldanarak sandalyede arkama yaslandım.

"İstersen kollarını bağlayabilirim," diye teklif ediyor Dimitri ve ben düşünmeden hırlıyorum. "Tamam, boş ver, sadece hareket etmeni engellemek içindi, ama sorun değil. Tamam, sana yardımcı olması için bir halüsinojen enjekte edeceğiz. Kısa ömürlü, bu yüzden hızlı olmalıyız. Metabolizmamız onları çok çabuk yakıyor."

Jonas, "Çok doğru," diye mırıldanıyor ve ben ona bir bakış attığımda kaşlarını çatıyor. "Doktor Dick serumu beni laboratuvar faresi olarak kullanarak yarattı."

Kahretsin, bu çok şeyi açıklıyor.

"Eğer bunu kabullenirseniz, daha kolay olacaktır. Mücadele etmeye çalışırsanız canınız yanar ve sizi günlerce hasta eder" diye uyarıyor.

"Tamam." İğneyi hissediyorum, sonra buz gibi soğuk bir sıvı kolumdan göğsüme doğru ilerliyor.

"Tamam Nova," diye başlıyor Louis, sesi güven verici ama kararlı. "Bizi evine, malikâneye götür. Gör, kokla ve hatırla."

Gözlerimi kapatıyorum, bunu onların umut dolu bakışlarına bakmaktan daha kolay buluyorum ve sonra da öyle yapıyorum. Yağmurun büyük bahçeleri nasıl ve Ana'yla altında oynadığımız büyük meşe ağacının yapraklarının ağırlığının altında nasıl eğildiğini hatırlıyorum. Sisın kırlardan nasıl geldiğini, hiçliğin ortasında duran eski, kırmızı tuğlalı binayı nasıl çevrelediğini ve ona ürkütücü bir görünüm verdiğini hatırlıyorum.

Bir nefes sesi geliyor ve gözlerimi açtığımda kafamda gördüğüm görüntü, anı ekrana yansıyor. Bulanık, bir rüya gibi ve buna çok fazla odaklandığımda kayboluyor.

"Odaklan, Nova. Gözlerini kapat. Araziye geri dön," diye talimat veriyor Louis. Derin bir nefes alarak arkama yaslanıyorum.

Ana taş döşeli arka avluda koşuyor, ben onu açık arka kapıdan soğuk ve sessiz mutfağa kadar kovalarken elbisesi arkasından akıyor,

Çıplak ayaklarımız soğuk fayansın üzerinde gürültülü bir şekilde.

Arkasını dönüp fısıldıyor, "Şşşt, babamı uyandırmak istemeyiz."

Başımızı sallayarak buzdolabına doğru ilerliyoruz.

"Odaklan Nova. Bizi girişe götür," diye mırıldanıyor Louis, ısrarlı ama yumuşak sesi Ana'nın yüzü kaybolana kadar hafızayı delip geçiyor.

Dönüyorum, mutfaktan çıkıyorum. Her zaman olduğu gibi, dışarıda çok az ışık var ve asla kullanılmayan, toz toplayan odaların tamamını doldurmaya yetmiyor. Gençken karanlık beni korkuturdu, ta ki beni daha çok korkutanın karanlıkta bekleyen şey olduğunu fark edene kadar.

"Güzel, şimdi nereye?" Louis soruyor.

Büyük ahşap merdivenin dibinde duraksıyorum. Bir an için hatırlayamıyorum.

Isaac "Bunu yapabilirsin" diye cesaretlendiriyor, ben de yavaşlıyorum ve vücudumun beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Düşünmeden dönüyorum, içgüdüsel olarak yolu biliyorum. Girişin fayansları üzerinde yavaşça ilerlerken, büyük çift ön kapının fırtınaya karşı kapalı olduğunu görüyorum. Çocukken yaptığım gibi dönüp merdivenlere bakıyorum. En tepede, babamın çalışma odasının titrek ışığını görüyorum ve içime korku pompalanıyor, bu yüzden geri dönüyorum ve o beni fark etmeden önce acele ediyorum.

Ana yataktan geç kalktığı için azarlanırdı, ama ben? Ben cezalandırılacağım.

Koridora geliyorum, koridorun soğuk karanlığı karşısında hareketsiz kalıyorum. Boylu boyunca uzanan kapılar benimle alay ederken birden merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum. Yavaşça dönüyorum ve korku beni boğulana kadar dolduruyor.

"Odaklan, Nova. O orada değil. Yalnızsın ve gündüz vakti. Bir şeyin yok."

Hatıralarıma getirmeye çalıştığı ışık, onu duyduğumda yutuldu bana doğru geliyor ve ben ne olacağını biliyorum.

"Nova, kötü bir kız mı oldun?" Bedensiz ses koşmama neden oldu.

Sesleri kayboluyor, hayır, bu benim. Hafızamda kayboldum, acı, çığlık ve işkencenin anlık görüntüleri tarafından tüketildim. Kendimi boğulurken görüyorum. Tenimdeki ateşi görüyorum. Acıyı görüyorum. Kayarak durmadan önce hakkında konuşmadığım kişiyi görüyorum.

Laboratuvarda

yım. Aman

Tanrım!

"Nova!" Nico tersledi. "Dikkat et, orada değilsin. Geri dön-"

Artık çok geç.

Bir kâbus gibi tepemde beliren babamın elinde bir silah var. Daha duymadan ne söyleyeceğini biliyorum. "Onu öldür yoksa ben onu öldürürüm."

Çığlık atıyorum ve mücadele ediyorum. Diğerlerinin beni sakinleştirmeye çalıştığını duyuyorum ve anının yörüngesini değiştirmeye çalışıyorum, ama sonra o orada. Adam sandalyeye bağlı, korkmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmış.

Silah elimde.

"Hayır!" Onu kaldırıp ateş ederken kükrüyorum. Atış sağır edici.

Gözlerimi açıyorum ve sandalyeden düşüp yerde debeleniyorum. Başımı fayansa bastırıp nefes almaya çalışıyorum.

Bir el omzuma dokunuyor.

"Nova."

Hafızam ve şimdiki zaman birbiriyle savaşıırken tek gördüğüm ve duyduğum o. Sıcak, dumanı tüten silahı hissetmek ve babamın gözlerindeki heyecan ve gururu görmek çok fazla.

Gözlerimi kapıya kilitleyip koşarak içeri girmeden önce etrafımda dönerken vahşi görüldüğümü bilerek ayağa kalkıyorum.

"Siktir! Nova, bekle!" diye bağıyor biri.

koşarken bulanıklaşıyor, şeytanlarımdan kaçmaya çalışıyorum.

Geçmişimden.

Günahlarım.

Elimden geldiğince uzağa ve hızlı koşuyorum, kâbuslarımdan, anılarımdan kaçmaya çalışıyorum ama onlar hâlâ orada.

Elimi uzatırken anılarımdan körlüğüyle kayarak duruyorum. Soğuk bir şey buluyor -sanırım bir duvar- ve ona bastırıyorum. Nefesim kesiliyor ve tırnaklarım avuç içlerime batarak kan çekiyor. Anıları ait oldukları kutuya geri koymaya çalışıyorum ama onu ben açtım ve şimdi unutulmayı reddediyorlar.

"Nova." Alaycı sesi kafamın içinde yankılanıyor. Arkamda beklediğini hissediyorum, o yüzden dönüp saldırıyorum ama biri yumruğumu yakalıyor.

Elleri sert, yaralı ve sıcaktır.

Bu babam değil. Onun hiç yara izi ya da nasırı olmadı.

Gözlerimi kırıyorum ve kâbuslar beni tekrar yutmadan önce ışık görüşümü delip geçiyor.

"Nova, Nova, bana bak!" Birinin sesini duyuyorum ama babamın sesine dönüşüyor. "Kahretsin, bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum. Bana bak, geri gel, orada değilsin. O orada değil."

Tek duyduğum o.

Baba.

İşkencecim yine benim için geliyor.

Onlarla savaşmaya çalışırken ellerim duvara yapıştı.

Karanlık, düşünceli bir ses "Nova, dur, benim!" diye bağıyor ama sisin içinde kayboluyor. "Siktir et," diye mırıldanıyor ses ve sonra birden içimde sıcak bir şey oluşmaya başlıyor.

Eller yanlarımda geziniyor, beni daha yakına çekiyor ve sonra dudaklarım üzerinde. Bunun şoku donup kalmama neden oluyor ve yumuşaklık düşüncelerimi işgal ediyor. Karşımdaki kişi dudağımı ısırırken öpücüğü derinleştiriyor ve dilini ağzımın içine sokmadan önce nefesimi kesiyor. Her dokunuş, her nefesli inleme ve dudaklarının sürtünmesi beni kabuslarımdan geri çekiyor, ta ki ayaklarımda altında sığınağın serin fayanslarını ve büyük bir beden sıcaklığını hissedene kadar. Kalın eller, klitorisim vahşi kalp atışlarımla aynı anda zonklayana kadar vücudumu okşuyor. Başım arkaya eğik ve önümün her santimetresine sabit ve sert bir şey bastırılıyor. Öpücük beni uçurumdan çekip çıkarıyor ve

o zaman biter.

Kişi uzaklaşıyor, ben de gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açıyorum.

"Nico," diye fısıldıyorum, beni kendine çekiyor ve başımı göğsüne yaslıyor.

"Şükürler olsun," diye mırıldanıyor, bana sarılarak.

Elim dudaklarıma giderken hâlâ sersemlemiş durumdayım. Beni öptü.

Nico beni öptü.

Geri çekilerek iri elleriyle yüzümü çerçevesiyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle.

Başımı sallıyorum, o da kaşlarını çatıyor.

"Ben iyiyim," diyorum, sesim kısık. "Beni öptün. Neden?"

Yutkunuyor, gözleri bir an için dudaklarıma kayıyor ve konuştuğunda sesi ipeksi ve alçak. "Seni geri getirmek için düşünebildiğim tek şey buydu."

"Tek sebep bu mu?" Flört ediyorum, dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor.

Beni kendine doğru çekip arzusunun kanıtlarını hissetmeme izin verirken kendi yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Belki, belki de değil."

"Nico! İşte buradasın! O iyi mi?" Louis bağıyor ve diğerlerinin bize doğru koştuğunu duyuyorum ama ben hâlâ Nico'nun karanlık bakışlarına hapsolmuş durumdayım. Gözleri bana endişesi ve arzusuyla dolu bütün bir hikâyeyi anlatıyor, sonra gözlerini kırpıştırıyor ve aynı anda bir deklanşör iniyor ve geri çekiliyor.

Anında onun sıcaklığını özlüyorum, yüzden kollarımı kendime sarıyorum ve önümüzde durduklarında diğerlerine dönüyorum. Nico'ya dönmeden önce bana bakıyorlar.

"Ben iyiyim." İç çektim. "Anıların içinde kayboldum, hepsi bu."

"Biliyorum. Gördük," diyor Isaac ve ben ona bir bakış attığımda yüzünü buruşturuyor.

Sonra sessizleştik, hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Ne de olsa az önce benim en derin, en karanlık sırlarımdan bazılarını gördüler.

Jonas sonunda sessizliği bozarak, "Baban tam bir hıyardı," dedi. Elimde değil. Bir kahkaha patlattım.

"Evet, evet ," diye kabul ediyorum.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

S Yanımda duruyor ve kahkahası havayı doldurarak hepimizi rahatlatıyor. Onu kırdığımızı sanmıştım. Sonunda babasının yaptığımızı düşünmüştüm. Orada kapana kısılmıştı ve Beni gördü, onu gördü.

Bu duyguyu bilirim.

Kendi TSSB'm ve kâbuslarım da benzer ve kendimi onlardan nasıl geri getireceğimi zor yoldan öğrendim. Bunu ona yapamazdım ve onu öpmek aklıma gelen tek fikirdi, gerçi bir parçam onunla tanıştığımдан beri bunu yapmak istediğimi itiraf edebilir. Bu durumdan faydalandığım için kendimi suçlu hissetmeliydim ama hissetmiyorum. Onun tatlılığı hala dudaklarımdayken nasıl hissedebilirdim ki?

Ona bakıyorum. Gözleri eğlenceyle parlıyor ve vücudu bu eğlenceyle titriyor. Onu ilk gördüğüm zamanki kadar güzel.

O zamanlar onun da bizim gibi olduğunu biliyordum. Bazıları Dr. Davis'in kendi kanından olduğu için ona daha mı iyi davrandığını merak ediyordu ama öyle olmadı. Aksine, ona karşı daha sertti.

Yanımdaki bu kadın bir savaşçı. Akla hayale gelmeyecek şeylerden kurtuldu ve hâlâ gülebiliyor.

Bu beni şaşırtıyor.

Bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor, kahkahası yerini sikimin sertleşmesine neden olan bilmiş bir gülümsemeye bırakıyor. "Peşimden geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor usulca, sadece benim için.

"Tamam, hadi gidip biraz ara verelim. İstersen başka bir gün deneyebiliriz," diye başlıyor Isaac.

Başını çeviriyor ve o konuşmadan önce ne söyleyeceğini biliyorum. Ben de öyle yapardım. Nova pes etmez, özellikle de başkaları ona güvenirken. "Hayır, geri dönüp tekrar deneyeceğiz. Sanırım oraya ulaşabilirim. Sadece bir şoktu hepsi bu."

İnliyor. "Nova."

"Nova," diye sesleniyor Louis. "Seni neredeyse kaybediyorduk. Başka bir yol bulabiliriz-" "Hayır, yol bu. Yaşadığım her şey ..." Sesi kırılır, O da yutkunuyor. "Bunun bir anlamı olmalı. Bunu yapmak zorundayım. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Yaparız. Sonuçta, hepimiz bu yüzden burada değil miyiz?

"Bu onun seçimi," diyerek tartışmalarını böldüm ve hepsi şok içinde bana döndü. Muhtemelen neden onunla aynı fikirde olduğumu merak ediyorlardır, çünkü ben her zaman şeytanlarımdan kaçmaya çalışan biriyim. Ancak burada, o kendi şeytanıyla yüzleşirken ben de onun yanında duruyorum. Hepsi yaşadıklarımın bir kısmını biliyor, özellikle de Louis, çünkü beni bulan oydu ve şimdi bana bilerek bakıyor.

Yutkunarak sözlerime biraz zayıflık girmesine izin veriyorum. "İnsanları kurtarmaya yardım edebilseydim, her şeyi yeniden yaşamak anlamına gelse bile yapardım. Bir kez hayatta kaldım. Yine hayatta kalabilirim." Ona bakarak başımı salladım ve ekledim: "Onlar sadece anılar. Artık sana zarar veremezler."

"Teşekkür ederim." Omuzlarını geriye atıp onlara yaklaşmadan önce uzanıp kolumu sıkıyor. "O zaman işimize geri dönelim," diyor yanlarından geçerken.

Hepsi dönüp ona bakıyor ama ben onların gururunu ve merakını görüyorum. Ben de hissediyorum. Onun gücü beni şaşırtıyor.

Onun peşinden gidiyoruz. Babası işkencecimiz, düşmanımız olabilir ama kızı bizim kurtuluşumuz.

Bana durdurulamaz olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyor.

ON ALTI

O Laboratuvara döndüğümüzde, sandalyeye oturuyor ve çenesini yukarı kaldırarak meydan okurcasına bekliyor, onu durdurmamız için bize meydan okuyor. Durdurmayacağız. Bu onun seçimi. Sınırlarını daha iyi biliyor. Bir şeylerin ipuçlarını gördükten sonra

Geçmişine bakarsak, hayatta kalamayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum. Babası kötü ve zalim bir adamdı. Çocukluğumun büyük bölümünde bana korkunç şeyler yaptı, beni yaralayan şeyler, ama bunu kendi kızınıza yapmak

Babanızın sizden neden bu kadar nefret ettiğini merak etmek ruhunuzu mahvediyor olmalı. En azından bizim için sadece bir yabancıydı, ama onun için onu koruması, sevmesi ve ona doğruyu yanlış öğretmesi gerekiyordu. Bunun yerine, onu tekrar tekrar kırdı.

Onu mahvetmeye çalıştı.

Yine de başarılı olamadı, çünkü verilerinin Dr. Davis'e asla söyleyemeyeceği bir şey vardı ve o da bir ruhun gücü. Bizim gibi çocuklar kırılmaz. Durdurulamaz.

Tıpkı kızı gibi.

Saklanmayı ve hayatının geri kalanını huzur içinde geçirmeyi, olanlardan sonra iyileşmeyi seçebilirdi, ama bunun yerine burada, bunu ilk ve son kez sona erdirmemize yardım etmeyi seçiyor. Ve bu onun asla testlerle ya da genetikle açıklayamayacağı bir şey.

Bu gelen bir şey.

"Hazır mısınız?" Kafasına koyduğu zaman geri adım atmayacağını bildiğim için soruyorum. Bu çekici bir özellik ve onun hakkındaki düşüncelerim on katına çıkıyor.

"Hayır, ama hadi yapalım." Sırıtarak Jonas'ı güldürür.

Jonas ona bir öpücük konduruyor. "İşte benim kızım."

Gözlerini kapatıp geçmişine odaklanmadan önce ona parmağını çeviriyor. Dönüşüm anında onu ele geçirir. Gözleri acıyla geriliyor, dudakları aşağı eğiliyor ve yanakları soluyor. Bir hayalet görmüş gibi görünüyor, ki sanırım görmüş.

Babası.

Uzun zamandır adamla şimdi yüzleşiyor.

Biz.

İlk anıları en acı verici olanlarıdır, açıkça bilmedikleridir. görmemizi istiyor, ama zihinlerimiz istemediğimiz şeyleri yapmanın komik bir yolunu buluyor. Kimse bir şey söylemiyor. Küçük bir kızın çığlık atıp babasına durması için yalvarmasını soğukkanlılıkla izliyoruz. Anıları ilerledikçe daha da sessizleşiyor. Gözyaşları ve çığlıkları hiçbir şeye dönüşmüyor, ta ki geriye yardım istemenin hiçbir işe yaramadığını fark eden kırık dökük küçük bir kız kalana kadar.

Onu o halde görünce kalbim parçalanıyor. Yalnız ve çok korkmuş.

Kendi çocukluğuma dair anılar zihnimden süzülüyor - hepimizin izleriyle yaşamak zorunda kalmamak için uzaklaştırmaya çalıştığımız anıların aynısı.

Ancak onunkini görmek, benimkilerin hepsini yüzeye çıkarıyor.

Boğazım kanayana kadar çığlık atar, tırnaklarım kırılıp kanayana kadar duvarları tırmalardım. Bunlar sadece beni tek başıma içeri kilitlediği günlerdi, açlığın ve karanlığın zihnimi nasıl etkileyeceğini görmek istiyordu.

Beni kırmadı. Buna izin vermeyi reddettim.

Bana uyguladığı en güzel deneylerden biriydi ve elektrik, su ve gazlardan daha iyiydi. Onlar bugün bile aklımdan çıkmıyor.

Nova'nın nefesi beni anılarımdan çekip alarak onunkilere götürüyor.

Gördüğü işkence ve deneyler kayboluyor, sonra karanlık çöküyor ama Dr. Davis'in sesini net bir şekilde duyuyorum. "Unutma Nova, karanlıktan başka hiçbir şeye odaklanmayacağız. Bu bir sır, değil mi?"

"Evet, baba," diye fısıldıyor.

Laboratuvar.

Onu laboratuvara götürüyor. Bize onun gözlerini bağladığını söyledi.

Gözlerim ona gittiğinde, bir şeyler saydığını fark ediyorum. Adımları mı? Dönüşler? Bizim için her şey bulanık ama o kararlı görünüyor. "Nova, sen

Titriyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, göz bağı aniden çözülmeden önce hala kendi kendine sayılar ve kelimeler söylüyor. Parlak beyaz ışık gözlerini delip geçerek onu hem gerçekliğe hem de hafızasına geri döndürüyor. Beyaz bir odada, daha önce olduğu gibi, masanın üzerinde kelepçeler ve çok iyi bildiğim bir makine var - şok makinesi.

Anı aniden değişiyor ve çoktan sandalyeye oturmuş, vücudu korkudan titriyor.

"Daha yükseğe kaldırın. Artık alıştığı için eskisi kadar mı yoksa daha fazla mı dayanabileceğini görmek istiyorum" diyor Dr. Davis.

"Nova, geri dön!" Talep ediyorum.

Makine çalıştırılırken "Yapamam," diye fısıldıyor. Şok onu derinden etkiliyor ve sandalyede sarsılıp çılgılık atıyor.

"Kapat şunu!" Onun yanına koşarak bağırıyorum. Isaac kapatma düğmesine bastı ve o da yere yığıldı.

Yavaşça kaldırıyorum, kapalı gözlerine ve ayırık dudaklarına dikkat ediyorum.

"Nova?" Endişeyle soruyorum. Sessizliği, kollarımda kendini bu kadar küçük hissetmesi içimi korkuyla dolduruyor... neredeyse kırılabilir.

Isaac yanıma gelip nabzını kontrol ediyor. "Yaşıyor, sadece bayıldı. Anıların ani acısı çok fazla gelmiş olmalı. Onu izleyebileceğim laboratuara götürelim."

"O iyi olacak mı?" Yıllardır aradığımız laboratuvarın girişiyle ilgili daha çok endişelenmem gerekirken soruyorum. "Isaac," diye hırılıyorum cevap vermeyince.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor endişeyle. "Beynini çatlatmış olabiliriz. Bunu sadece zaman gösterecek."

"Beyler, kimin umurunda? Bilgiyi aldı mı?" diye bağırdı general. Hepimiz Nova'ya o kadar odaklanmıştık ki, onun içeri girdiğini görmedik.

Dönerek onu görmesini engelliyorum. Jonas ve Dimitri hızla diğer tarafıma geçip aynısını yaparken, Nico da Isaac'ın yanına yaklaşıp onu kaldırarak ondan saklıyor. Hepimiz onu koruyoruz ve o da bunu görüyor, gözleri seğiriyor.

"Burada kimin yetkili olduğunu unutma. O bir araçtan başka bir şey değil," diye tersledi. "O yeri iki saat içinde istiyorum, yoksa hepinizi serbest bırakırım."

Sikeyim.

"Anlaşıldı." Bir adım öne çıktım, artık kızgın hissediyordum. "Ama bir daha sözümü kesmeyeceksiniz. Bize ihtiyacınız var ve bunu unutmayın general."

Yüzü kızarır ve fırtına gibi uzaklaşır.

Yüzümü ovarken hafifçe çöküyorum. "Fazla vaktimiz yok. Onu iyileştirelim ve iyi olduğundan emin olalım ve dua edelim de hatırlasın yoksa hepimizin başı belada."

Tüm umutlarımız Nova'ya bağlandı.

OceanofPDF.com

YEDİ

I göğsünün yavaşça yükselişini endişeyle izler. Nova'nın anılarında gördüğümüz şeyler . . .

Kaçmasına ve bize yardım etmek istememesine şaşmamalı. Hiç şüphe yok ki

ona yakındı. O sadece ilk deney değildi; en kötüsüydü. Yaşadığı her şeyi hayal bile edemiyorum, ancak bu kesitleri görmek, önümdeki hastane yatağında yatan bu kadının bir savaşçı olduğunu bilmek için yeterliydi.

Hayatta kalan biri.

Bu hayattan ve geçmişinden kurtulmayı hak ediyor, ona geri sürüklenmeyi değil, ama bu onun seçimi ve bunu onun adına ben yapmayacağım. Eğer adamın yaptıklarını yok edebilirse, bu onun geçmişini unutmamasına yardımcı olabilir ya da belki de hiç yardımcı olmaz. Bunu sadece zaman gösterecek ve akıl sağlığının bu görevden etkilenmediğinden emin olmak için onu yakından izleyeceğim.

Artık Nova'yı kurtarmak ve hak ettiği hayata kavuşmasını sağlamak gibi kişisel bir görevim var.

Belli ki babası, ailesi ya da dünya ona hiçbir şey vermemiş ama ben vereceğim. Yıllar sürse bile, onun yerini ve mutluluğunu bulmasına yardım edeceğim. İçimdeki doktor, bu acı çeken tatlı ruha bir şeyler verme ve dünyanın o kadar da kötü olmadığını kanıtlama ihtiyacı hissediyor. Nova sevgiye ve bir yuvaya hasret. Bu çok açık.

Ona yardım edeceğim.

Yavaşça ayağa kalktım ve tansiyonunu tekrar kontrol ettim. Verilen tüm ilaçları dengelemek için ona biraz sıvı verdim ve kalbini de kontrol ettim.

ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için başını. Fiziksel olarak öyle, ama zihinsel acı?

Henüz pek bir şey yapamıyorum.

Şimdi, sadece uyanması gerekiyor. Uyandığında bunalmasını istemediğim için diğerlerini dışarı attım. Muhtemelen utanacak ve belki de bu yüzden kendini savunmasız ve dengesiz hissederek saldırganlaşacaktır. Odayı klinik bir ortamdan rahat bir ortama dönüştürmek için ışıkları da azalttım. Anılarından babasının laboratuvarının düzenini fark ettim, buradakine benziyordu. Buraya gelmek istememesine şaşmamalı.

Muhtemelen bu onun için bir tetikleyici, tıpkı benim için zincirlerin olduğu gibi.

Kan basıncı normal, bu yüzden arkama yaslanıp uyanmasını beklerken elimdeki tüm tıbbi bilgileri tekrar kontrol ediyorum. Çocukluğuna dair pek çok şey eksik, çünkü sadece kamuya açık dosyalar mevcut. Umarım babasının notlarını bulduğumda daha fazlası olur. Ancak bu beni kör bırakıyor ve teşhis edilmemiş herhangi bir hastalığı ya da kırık kemiği olup olmadığını merak ediyorum. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Çocukken bulduğumuz, kasıtlı olarak kırılmış ve onarılmamış elleri, kaburgaları, bacakları nedeniyle kronik ağrıyla baş başa kalan bir başkası daha vardı - prosedürlerden kaynaklanan tüm iç yara izlerinden bahsetmiyorum bile. Sonunda, bu onun için çok fazla olmaya başladı. Yardım etmeye çalıştım ve ona morfin bulduk - aslında morfini çaldık ve işte o zaman ordunun radarına girdik - ama o zaman bile yeterli olmadı. Her zaman çok acı çekiyordu. O kabul etmese de biz görüyorduk. Ondan geriye kalanları da tüketti ve savaşılamaz hale geldi. Daha fazla dayanamadı.

Bir otobüsün önüne atlayarak kendini öldürdü.

Hatırladıkça acı içinde gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir gençtim ama daha fazlasını yapmalıydım. Sadece bitirmekten başka bir şey, herhangi bir şey olmalıydı.

Bu suçu ve suçluluğu taşıyorum ve diğerlerinin de taşıdığını biliyorum, özellikle de Dimitri'nin.

O seçimini yaptı ama sonuçlarına katlanmak zorundayız.

Nova'nın nefes alış verişindeki hafif bir değişiklik beni anılarımdan uzaklaştırıyor ve gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum, doğruluyorum ve yüzümde belli olmasınlar diye tüm o düşünceleri bir kenara itiyorum. Yardıma ihtiyacı var. Hepsinin ihtiyacı var.

Onların kayası olmam gerekiyor ama benim de parçalanmakta olduğumdan haberleri yok.

Gözleri yavaşça açılır, puslu ve şaşkındır. Dilini dudaklarında doğrulmaya çalışıyor ve düştüğünde inliyor. Onu yakalıyorum ve birkaç yastıkla nazikçe destekliyorum.

"Yavaşça Nova," diye mırıldanıyorum ve başını çevirip gözlerimle buluşuyor. Gözlerindeki acı, utanç ve korku beni mahvediyor.

Kirpikleri bakışlarını kapatana kadar bakıyorum, başka yere bakamıyorum ve bana bir kez daha baktığında gözleri boş. Gardını tekrar aldı. "Ne-" Sesi çatlıyor.

Dönüp su alıyorum ve bardağı dudaklarına götürüp deviriyorum. Beni izlerken içiyor.

"Sadece biraz yudumla. Hasta olmanı istemeyiz," diye uyarıyorum.

Başını sallayarak uzaklaşıyor ve iç çekiyor. "Ne oldu?" diye soruyor, sesi artık net.

"Aşırı yüklenme beyninize çok fazla geldi ve bayılmanıza neden oldu. Bunun için çok üzgünüm. İlaçları sisteminizden temizledim ve rehidrate olmanıza yardımcı oldum. Bir süre kendini halsiz hissedebilirsiniz, bu yüzden dinlenmen gerekiyor." Yatağın kenarına doğru kayıyor ve sanki bu konuda bana meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor.

"Dinlenmeyeceksin, değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken bile mırıldanıyorum.

"Hayır, benim tarzım değil doktor." Göz kırıyor ve kemikleri sızladığında inleyerek geriniyor. Zayıf hissetmekten hoşlanmadığı çok açık ve ne kadar ihtiyacı olduğu belli olsa da yatakta dinlenmek Novanın tarzı değil. Acaba hayatında bir gün bile ruhunun dinlenmesine ya da iyileşmesine izin verdi mi?

"Çok eğlenceliydi," diye mırıldanıyor.

"Alaycılığın bozulmamış, bu yüzden iyi olacaksın." Gülüyor. "Bu sizin fikriniz, doktor."

"Kesinlikle öyle. Şimdi-"

Kapı açılınca sözüm yarıda kesildi. Başımı çevirip yüz ifademi sertleştiriyorum, alaycı sözcükler dudaklarımda ölüyor. Daha dik oturan Nova bakışlarımı takip ediyor ve sertleşiyor. Zayıflık ve utancın her santimi yok oluyor, sadece savaşçı Nova var oluyor.

Ekibimin geri kalanı orada duruyor, ona bakarken yüzlerinde rahatlama ve endişe karışımı bir ifade var - ona müstehzi bir şekilde sırıtan Jonas dışında.

"Güzel. Seni becermeden önce ölmediğine sevindim."

Başımı sallıyorum ve Nico ona tokat atıyor. Yine de bu onu güldürüyor, son kişinin sesi araya girmeden önce - general.

Pislik herif kızın iyi olup olmadığını umursamadı. Ona göre kadın tek kullanımlık ve sadece sağlayabildiği kadar işe yarıyor. Hepimiz öyleyiz ve o bunu çok açık bir şekilde ortaya koydu, bu yüzden herkes onun etrafında tetikte.

Louis öne doğru adım atarken gözleri geriliyor, generalin tiksintiyle homurdanmasına ve sabırsızlığına aldırıyor. "Sen iyi misin?" Louis sorar.

"Ben iyiyim."

Öyle olmasa bile, güvenmediği ya da sevmediği belli olan generalin önünde bunu itiraf edeceğinden şüpheliyim.

"Harika, şimdi yeri biliyor musun?" diye soruyor söz konusu adam, onun sağlığını umursamadan. Kadın adamı görmezden gelip Louis'e bakıyor, bu da onu gülümsetiyor.

"Yeri hatırlıyor musun, Nova?" Louis kibarca tekrarlıyor. Omuz silkiyor. "Hatırlıyorum."

"Bilmek zorundayız. Anlat bize," diye açgözlülükle talepte bulunur general.

Louis'in gözleri sadece bizim anlayabileceğimiz bir hareketle ona kayıyor. Nova başını yavaşça eğiyor ve doğrudan asker adama bakıyor.

"Biliyorum ama sana söylemeyeceğim." Kadın sırtıırken adam kekelemeye başlar. "Sana göstereceğim."

Zeki kız. Her şeyin düzgün yapıldığından emin olabilmemiz için bizimle gelmesini sağladı.

Bu onu çileden çıkarır ve hışımla uzaklaşmaya başlar. "İki saat içinde gidiyoruz.

Hazır olduğundan emin ol," diye hırılıyor kapı kapanmadan hemen önce.

Nova yere yığılır. "Sanırım bir yolculuğa çıkıyoruz," diye yorumluyor gerilim dolu odada.

"Isaac, onu iki kez kontrol et. Eğer hazır değilse bekleyebiliriz. Onunla ben ," diye söz verir Louis.

"Ben iyiyim," diye terslese de, iyi olmadığını kabul etmeyeceğini bildiği için onu görmezden geliyor. "Hepimizi hazırlayacağım. Yola çıktığımızda hep birlikte kalacağız."

Nedenini söylemiyor ama çok açık. O da onlara güvenmiyor.

Tansiyon aletini çıkarırken, "Tamamen sağlıklısınız," diye ilan ediyorum.

Öyle olduğunu biliyordum ama tüm kabuslarının başladığı yere geri itilmeden önce zihinsel olanları atlatması için ona biraz zaman tanımak için bir bahane bulmayı umuyordum.

"Bunu sana söyleyebilirdim doktor," diye dalga geçerek ayağa kalkıyor. Biraz tökezliyor ama ona yardım etmeye gittiğimde beni engellemek için elini kaldırıyor. "Ölü bacaklar," diye açıklıyor gerinerek. "Tamam, üstümü değiştirebileceğim kıyafetlerim nerede?" Kendinden geçtiği kıyafetlere bakıyor.

"Jonas senin için biraz seçti."

Sandalyeyi işaret ettiğimde inliyor. "Muhtemelen bir tanga ve başka bir şey değil."

"Öyle olmadığından emin olmak için Dimitri'ye yardım ettirdim." Sırıttım, bunu ben de düşünmüştüm.

Nova kıyafetleri alıp soyunmaya başlarken başıyla teşekkür ediyor. Ona mahremiyet sağlamak için arkamı dönüyorum, bunu talep ettiğinden değil, ama soyunuyor olması vücuduna bakmama izin verdiği anlamına gelmiyor.

Ne kadar istesem de.

Onun yerine, sadece birkaç santim ötemde çıplak olduğu düşüncesinden uzaklaşmak için, konuşabilecek kadar sakinleşene kadar kafamda uyuşturucu isimlerini tekrarlıyorum.

"Gördüklerimizin hiçbir şeyi değiştirmediğini biliyorsun, değil mi?" Aklımdan neden bir şey geçiyor bilmiyorum ama çıkar çıkmaz bunu anlamasına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Donup kaldığını duyuyorum ve bakmadan gözlerinin bana kilitlendiğini hissediyorum. "Sadece geçmişini kastediyorum, Nova. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Aslında, biz

hayatta kaldığınız için inanılmaz derecede güçlüsünüz-"

"Demek işkencem hakkında dedikodu yapıyordun? Güzel," diye tükürüyor.

"Hayır, hiç de değil," diye iç geçirmeden önce aceleyle cevap veriyorum.

"Burada ya da aramızda pek mahremiyet yok. Hepimiz birbirimizi en kötü ve en iyi hallerimizde gördük, acılarımızı ve kâbuslarımızı paylaştık. Seninki de farklı değil, Nova. Anladığımızı söylemeye çalışıyorum."

"Elbette." Bu konuşmanın gidişatından rahatsız olmuş bir şekilde homurdanıyor.

Onunla olan tüm ilerlememi kaybedeceğimi bildiğimden, farklı bir açı deniyorum ve kendimi ifşa ediyorum, böylece o kadar utanmıyor ve dolayısıyla savunmaya geçmiyor. "Babanın benimle yaptığı özel deneyler vardı-"

"Isaac, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Anlıyorum. Yalnız olmadığını anlamalısın." O zaman ona bakmak için dönüyorum, gözlerimi onunkilere kilitliyorum ve başka hiçbir yere bakmıyorum. "Özel deneyleri vardı," diye tekrarlıyorum. Onunla güvende olduğumu ve bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bilsem de bunu konuşmak kolay değil. "Genellikle genetiğimle oynamayı ve beni neyin harekete geçirdiğini görmek için kafamı kurcalamayı içerirdi. Tıbbi sevdiğimi ve bir şifacı olmak istediğimi biliyordu, bu yüzden ahlakımı ve yeteneklerimi test etmek için senaryolar tasarlardı. Kendimi korumamla başkalarını kurtarma ihtiyacımı karşı karşıya getirirdi."

"Isaac," diye fısıldıyor.

"Yaptığım bazı seçimler ..." Başımı sallıyorum. "Sonsuza kadar onlarla yaşamak zorunda kalacağım. Aklımdan çıkmayacaklar ve eğer oradan canlı çıkabilirsem ruhumu geri kazanacağıma ve elimden geldiğince çok kişiye yardım edeceğime dair kendime söz verdim."

"Isaac, hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık. Biz çocuktuk," diye gerekçelendiriyor. "Korunmalı ve doğruyu yanlış öğrenmeliydik, insanların hayatlarını dengede tutmamalıydık."

"Yine de bazı seçimlerin yanlış olduğunu biliyordum. Kendimi kurtarmak yerine ölmeliydim." Sakladığım acımı görmesine izin verdim. "Başka birine zarar vermesine izin vermeden önce ölmeliydim. Kendi hayatta kalmamı asla bir başkasının kine tercih etmemeliydim. Çocuk ya da değil, bu seçimleri ben yaptım. Evet, beni o durumlara soktu ve bunun için onu asla affetmeyeceğim, ama lanetlenmiş olan benim." Yutkunarak başka tarafa bakıyorum. "Yani, düşündüğünden daha fazlasını anlıyorum. Kendimizi suçluyoruz Nova. O unutup yoluna devam ederken biz acıyı ve suçluluğu taşıyoruz. Bedenim onun yaralarıyla delik deşik."

Bileklerimin etrafındaki kalın, benekli izleri ona göstermek için gömleğimin kollarını geri çekiyorum.

"Bunlar onun zincirlerinden. Beynim dışında her şeyimi almayı severdi. Ondan nefret ederdim. Savaşım ve karşılığında daha fazla acıdan başka bir şey almadım. İnsan zihnini genişletmek istedi Nova, ama tek yaptığı onu yok etmek oldu."

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

"Hayatta kaldım ama ne pahasına? Hepimiz bu sorulara, pişmanlıklara, endişelere ve kâbuslara sahibiz. Neler yaşadığınızı anlamaya başlayamam ama yalnız değilsiniz. Hepimizin kendi korkuları var, unutmak istediğimiz ama unutamadığımız şeyler. Yakından baktığınızda göreceksiniz ki hepimiz farklı olabiliriz ama hepimiz aynı yaraları taşıyoruz."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim Isaac," diye mırıldanıyor, elini omzuma koyarak. "dinlemeyeceğini biliyorum, çünkü ben

ama kendini affetmelisin. Olanları kabul etmeli ve bununla yaşamının bir yolunu bulmalısın. Belli ki hâlâ seni incitiyor. Ona izin verme. O öldü, bu yüzden hayatımıza gerçekten devam edebilmemizin ve acısının onunla birlikte ölmesine izin vermemizin tek yolu içimizde bıraktığı hayaletleri unutmaktır."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, Nova. Bunu sen de biliyorsun." Elini kapatıyorum ve ona gülümsüyorum. O da üzgün bir şekilde gülümsüyor ve bir anlığına, sanki burada olmasının sebebi benmişim gibi bana bakan bu duygusal olarak yaralı, zeki, güzel, cesur kadından başka hiçbir şey yok - ve sonra geri adım atıp hala yarı çıplak olduğunu fark ettiğinde her şey bitiyor.

Boğazımı temizleyerek başka tarafa bakıyorum. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen vücuduna bir göz attım ve gördüğüm şey, babasının oraya nakşettiği tüm kötü rüyalarından ya da kâbuslardan daha uzun süre aklımda kalacak.

"En azından bana sütyen getirmiş," diye dalga geçiyor ve ben baktığımda deri ceketini giyiyor. Dar siyah kot pantolonu, beyaz atletinin altındaki yüksek dantelli sütyeni ve botlarıyla inanılmaz seksi ve belalı görünüyor.

Dimitri'nin Jonas'a yardım etmesi gerektiğini sanıyordum. Sapıklar.

"Güzel, o zaman hazırsan gidelim." Ayağa kalktım ve ona yaklaştım. "Eğer bunu yapamazsan, seni anlayacağız ve senin adına generale karşı savaşacağız."

"Hayır, bunu yapabilirim. Bunu yapmak istiyorum. Sadece ... beni bırakma, tamam mı? İçimde bunun zor olacağına dair bir his var."

"Asla," diye söz veriyorum, bunu sormanın onun için ne kadar zor olduğunu bilerek. "Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağız, Nova." Elini tutup öpüyorum.

"O zaman eve gitme vakti geldi."

SEKİZ

W Diğerlerini bulduğumuzda, hepsi siyahlar içinde çıkış asansöründe bekliyorlardı. Jonas deri bir ceket giymiş -ben fark ettiğimde bana göz kırpmıyor-, siyah deri bir pantolon ve

Gömleği yok. Vücudunda bir sürü silah görüyorum; onları gizlemeye bile çalışmıyor. Dimitri uzun kollu siyah bir gömlek, pantolon ve spor ayakkabılarıyla onun yanında. Isaac üstünü değiştirmeye giderken yolda kıvrılmış ve şimdi siyah bir kot ceket, pantolon ve gömlek giyiyor. Louis, siyah çizmelerinin içine soktuğu spor pantolonu ve sert kaslarını sergileyen siyah tişörtüyle tam bir komutan gibi görünüyor.

"Bir suikast timinin Care Bear versiyonu gibi görünüyoruz," diye takılıyorum.

"Belki de takma isimli uniformalar giymeliyiz." Jonas sırtıyor. "Ben BD olurum, Big Dick'in kısaltması."

"Yeter," diye tersledi Louis.

Döndüğümde dört askerin düzen içinde bize doğru geldiğini görüyorum. En azından sivil kıyafetler giymişler, ama Tanrım, hareketleri onları ele veriyor. Hepsi sert, katı ve rahatsız. Bizimle çalışmaktan en az general kadar hoşlanmadıkları açık.

Harika.

"Size eşlik etmemiz emredildi," diyor öndeki. Saçları ağarmış, gözlerinin etrafında kaz ayakları ve dudağının üzerinde bir ben var. Ayrıca diğerlerinden daha yaşlı ve yetkili olduğu da belli, eğer emrin keskinliğine bakılırsa. "General hiçbir tartışma olmayacağını söyledi. Doğrudan buradaki adrese rapor vereceğiz ve sonra bu sığınağa geri döneceğiz."

Durmak yok, kesinti yok. Görevden başka bir şey yok." Sanki bu konuda onunla kavga etmemizi bekliyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Efendim, evet, efendim!" Jonas onu alaycı bir şekilde selamlayarak seslenir. "Ayrıca anal boşluğumda izleme cihazları aramak ister misiniz?"

Adam gözlerini kısar ve Louis'e bakar. "Adamlarını kontrol et yoksa onlara ihtiyaç olmadığını bildiririm."

Gergin bir bakışma başlıyor, ben de giriyorum. "Onlara ihtiyaç var. Eğer onlar gitmezse, ben de gitmem ve ben olmadan mülke ya da laboratuvara erişemezsiniz. General size emir vermiş olabilir ama burada yetkili biziz, bu yüzden ses tonunuza dikkat edin, sessiz kalın ve mecbursanız bizi takip edin ama sakın yoluma çıkmayın, oyuncak askerler."

"Kiminle böyle konuştuğuna dikkat et, sokak faresi, yoksa seni bulduğumuz yere geri koyarız," diye alay ediyor asker.

Bu, elbette, bizim için iyi bir durum değil.

Hepsinin hareket ettiğini, arkamda bir sıra oluştururken hırladıklarını duyuyorum. Arkamda ve yanımda durup beni savunuyorlar.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Yakınlıklarından dolayı boynum karıncalanıyor olsa da bu güzel. "Burada bir sorun mu yaşayacağız?" Nico tersliyor. "Çünkü kolayca bunu çözün." Kelimeler havada asılı kalıyor.

Bu açık bir tehdit.

Sınırlar çizildi.

Askerler ayaklarını sürüyerek silahlarına uzanıyor ama gözlerinden ve bedenlerinden korkunun geçtiği belli oluyor.

Tam o sırada hoparlörden bir anons duyulur. General, "Kavga yok, sadece işi halledin, hemen," diye bağırır.

"Sanırım şimdilik birlikte çalışıyoruz," diye mırıldandı Louis. "Beyler, silahlarınızı indirin." Emrine beni de dahil ediyor, Louis yanıma gelip sesini alçaltmadan önce omuz silkip başka tarafa bakıyorum. "Onlara göz kulak olacağız. Endişelenmene gerek yok, sadece yolu göster Nova."

Her şeyin başladığı yere geri dönme zamanı.

NINETEEN

O Yukarı çıktıktan sonra ayrıldık. Arabalarımız eski ahırda saklı. Askerlerin nereye gittiğini bilmiyorum ama boş köy yoluna çıktığımızda iki siyah cipin içinde bekliyorlar. Bu beni uyarıyor.

Aslında bize söylemedikleri bir yerde gizli bir zulaları var. Bunun üzerine gözlerimi kısıyorum ve geri döndüğümüzde onu bulmak için zihnimde bir hatırlatma yapıyorum.

Sadece oyuncaklarıyla oynamak için bile olsa.

Generalin nükleer silahı olmadığını söylediğinde yalan söylediğini biliyordum.

"Neden şeytani bir plan yapmış gibi görünüyorsun?" Nova benden uzaklaşarak homurdanıyor. Nico ile benim aramda sıkışmış durumda, ben de kapı ile aramdaki boşluğu görmezden gelerek tekrar yanıma geçiyorum ve onun bana yapışmasını tercih ediyorum.

Nico iç çekiyor ve rahatsız bir şekilde kapıya doğru bastırıyor. Eski hayaletlerinin ortaya çıktığını görüyorum ama Nova ona bakıp gülümsediğinde gözleri ısınıyor. Artık tüm odağı sıkışık durumda değil, Nova'da.

Dürüst olmak gerekirse, burada arkada oturmaya gönüllü olmasına hepimiz şaşırdık. Hiç böyle yapmaz, her zaman önde oturmayı tercih ederdi ve biz de bunu hiç sorgulamadık çünkü tetikleyicileri herkesten daha iyi anlarız. Ancak bugün hemen içeri atladı ve gözlerimizle karşılaştığında bunu sorgulamamamızı söyledi.

Sürücü koltuğundaki Louis'in ona endişeli, bana da üzücü bakışlar fırlattığını görüyorum, bu yüzden onlara daha fazla yer açmak için hafifçe, çok hafifçe geri çekiliyorum.

"Nico, Jonas kötü şeyler yapacak. Eğer aletini çıkarırsa, onu kesmek için iznim var mı?"

"Neden? Geçen sefer bakmak hoşuna gitmişti." Sırtarak saçlarıyla oynamak için uzandım. Diğeri bön bön bakarken o elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve gözlerini deviriyor.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arkama yaslanıp ne isterlerse düşünmelerine izin veriyorum.

"Eğer çıkarırsa, senin için keserim." Nico ona sırtıyor ve kaşlarımin kalkmasına neden olan gizli bir bakış paylaşıyorlar. Arkasını dönmeden önce ön yolcu koltuğundaki Dimitri'nin gözleriyle karşılaştım ama kıskandığını gördüm. İlginç.

Isaac arkada i çeker. "Lütfen yapmayın. Bu çok fazla kan demek ve ben güzel ceketimi giyiyorum."

"Doktor az önce şaka mı yaptı? Vay anasını," diye takılıyorum ona dönüp bakarken. Gözleri bir ekrana kilitlenmişti ve bakmadan tersledi, Nova'ya doğru eğilirken kıkırdamama neden oldu.

"Görünüşe göre hepsi en iyi davranışlarını sergileyip sana hava atmaya alışıyor, Nova," diye mırıldanıyorum.

Titriyor, ama bana döndüğünde gözleri sahte bir öfkeyle kısılıyor. Ancak bunun altında şehvet görüyorum. Bunu benden uzun süre saklayamaz. Olamaz, Nova da en az benim onu istediğim kadar beni istiyor. "Belki de senin gibi pislik değıllerdir, Jo."

"Oh, Jo! şimdi de bana lakap mı takıyorsun? Benim için sorun değıl bebeğim, ama ben Koca Coc'u tercih ederdim-"

Louis sürücü koltuğundan, "Yeter," diye bağırdı. "Beni oraya geri getirmek zorunda bırakma."

"İyi gidiyorsun Nova. Başımı belaya sokmanın yolu," diye göz kırparak takılıyorum, Louis ona *baktığında* Isaac'ten bir darbe gelmesini bekliyorum, ama bunun yerine Nova uzanıp kafamın arkasına bir şaplak atıyor.

"Uslu durursan bana oyuncak koleksiyonunu göstermene izin veririm."

Neredeyse boğuluyordum ve sonra gözlerini yavaşça kapattı. "Silah gibi demek istedim-"

"Geri alamam!" Eğilip kaşlarımı oynatarak bağıriyorum. "Gerçekten uzun bir titreşimim var-"

sefer bana vuran Isaac oluyor, ama Nova'nın usulca kıkırdadığını görüyorum, yüzden anlık acıya değıyor.

"Malikânenin yerini biliyoruz. İki saatten biraz fazla bir süre içinde orada olacağız," diyor Louis, neden burada olduğumuzu hatırlatınca arabanın havası değıliyor. Nova'nın kaskatı kesildiğini hissediyorum ve ben yardım etmek için bir şaka yapamadan Nico uzanıp yumruk yaptığı elini kalçasına koyarak destek oluyor.

Yardımcı oluyor ve ona doğru eğilerek başını omzuna koyuyor. Onun ve bizim yaşadığımız şokun arabanın içinde dalgalandığını hissediyorum - hem ona uzanması hem de başka birine gönüllü olarak dokunması.

Nova bir şeyleri değiştiriyor, ama bu en iyisi mi?

Can sıkıntısından uyuyakalıyorum ve uyandığımda beni boğazıma bıçak dayayarak iten huysuz bir Nova'nın etrafında kıvrılmış halde buluyorum kendimi. O ve Nico Latince garip bir oyun oynuyorlar, Isaac çalışıyor ve Louis araba kullanırken Dimitri bir makineyle oynuyor.

"Daha ne kadar sürecek?" Sızlanıyorum.

"On dakika," diye bağıyor Louis, beni görmezden gelmek için radyonun sesini yükseltiyor.

Pencereden dışarı baktığımda, hiçliğin ortasındaki küçük bir tepeye doğru taşra yollarında ilerlediğimizi fark ediyorum. Nova'ya dönüp baktığımda, dışarıya bakarken sessiz ve solgun görünüyor.

"Nova?" Mırıldanıyorum.

"Bu yolda koşmayalı on yıl oldu. Saatlerimi aldı ve ayaklarımı yırttım. Hava buz gibiydi ve sonunda beni bırakacak birini bulmayı başardığımda ..." Başını sallıyor. "Lanet olası on yıl ve hala yeterince uzun olmadı. Burayı zehirlediği kötülüğün arabaya sızdığını şimdiden hissedebiliyorum."

"Yine de yalnız değilsin Nova," diye hatırlatıyor Dimitri ona. "Bununla birlikte yüzleşeceğiz."

"D haklı," diyor Nico, elini onun omzuna koyarak. "On yıl uzun bir süre Nova. Korkularınla yüzleşmenin zamanı geldi. Şu anda orada var olan tek şey bu: kendi korkun ve anıların. Artık burada sana zarar veremez."

"Bahse girerim bir yolunu bulacaktır," diye mırıldanıyor. "Son bir diken, içimden çekip alacağı son bir ons acı Bu onun tarzıydı ve bunu sen de biliyorsun." Arkasını dönüp ön pencereden dışarı bakıyor. "Buraya bir daha gelmeyeceğime yemin ettim."

Başka ne diyeceğimi bilemeden elini tutuyorum, Nico diğerini tutuyor ve Isaac'in avucu omzuna inerek destek oluyor. Dimitri dönüp elini onun kalçasına koyuyor ve Louis bile bir eliyle geri uzanıp bir saniyeliğine dizini sıkıyor.

O anda, karanlıkta birbirine sokulan ve büyük kötü canavardan korunmak için birbirini arayan çocuklar gibiyiz.

Ama artık çocuk değiliz ve en azından şimdi birbirimize sahibiz.

Louis arabayı durdurdu, sonra başını çevirip onun gözlerine baktı. "Şimdi bana geri dönmemi söyle, döneceğiz."

"Ne?" diye soruyor.

"Bana bunu yapamayacağını söyle ve emirleri siktir et, gideceğiz. Başka bir yol bulacağız. Sen kafanın içindekilerden daha önemlisin." Arkamızdaki ciplerden sabırsız bir bip sesi geliyor. Herhalde ne yaptığımızı merak ediyorlardır, ama Louis onlara aldırıyor.

Bunun üzerine sarsılıyor, yutkunmadan önce ağzı açılıp kapanıyor. "Bunu yapabilirim," diye cevaplıyor sonunda. "Yapabilirim. Sadece beni bırakma, tamam mı? Bunu birlikte yapacağız."

"Elbette, ne zaman gitmek istersen gideriz." Başını sallıyor. "Emin misin?"

"Eminim," diye yanıtlıyor ve Louis beklemeden ileri dönüp daralan yoldan aşağıya, şimdi görebildiğimiz malikâneye giden araba yoluna doğru sürüyor.

Beş dakika içinde devasa ferforje demir kapıların önündeyiz. Siyah boya yer yer yontulmuş ve soyulmuş, Dr. Davis'in ailesinin altın arması ise tasarımların ortasında gururla duruyor. Kapılar birbirine yakın duruyor, sağ tarafta ise boş bir nöbetçi kulübesi var.

"Hiçbir zaman muhafızları olmadı çünkü burada ne yaptığımızı bilmelerini istemedi, sonuna kadar değil, ama her zaman kaçış olmadığını biliyordum. Beni burada korkudan tuttu, özgürlük eksikliğinden değil ... kız kardeşim için duyduğu korkudan." Fısıltısı hepimize ulaşıyor ve sarsılıyoruz.

Masum, dokunulmamış kız kardeşini tehdit ederek onu burada tuttu. Nova, kız kardeşi Ana için onca acıya ve işkenceye katlandı ve şimdi kendini kurtardığı için onunla hiçbir şey yapmak istemiyor mu? Sonunda kaçtığı için mi?

Bencil sürtük.

Eğer biliyorsa, o zaman babasından daha kötüdür.

Kapı açılmayınca Dimitri dışarı çıkar ve bir kontrol paneli fark eder. "Kodu biliyor musun?"

"Pi sayısının ilk dört basamağı," diye tersliyor Nova. "Gösterişçi piç kurusu."

Dimitri başını sallayıp numaraları giriyor ve duyulabilir bir bip sesiyle kapılar açılmaya başlıyor. Aşınmış metalin çıkardığı inilti yüksek sesle duyuluyor.

arabaya geri döndük. Louis içinden geçmeden önce tamamen açılmasını bekliyoruz, ardından da bunca zamandır bizi takip eden SUV'ler geliyor.

Araba yolu arazinin içinden dolanıyor. Yolun her iki yanında bakımlı çimler ve çiçek bordürleri yer alıyor; solda ise ayrı bir binada hizmetlilerin odası olması gereken yeri görüyoruz. Dairesel çakıllı araba yoluna döndüğümüzde, ortasında iki küçük kızın bulunduğu büyük bir su ögesi kapatılmış, gri tuğlalar zamanla yeşillenmiş.

Nova ve Ana olabilir mi?

Her iki durumda da, devasa malikanenin önüne park ettiğimizde Nova için bir hatırlatıcıdan başka bir şey değil. Elleri bizimkileri sıkıyor, ama babası tarafından istismar edildiği eski, yüksek tuğla malikâneye bakarken şikâyet etmiyoruz.

Önce alt kattaki büyük, süslü cumbalı pencerelere, sonra da üst kattaki küçük balkona bakıyor. Üç katlı malikânenin sivri çatısında gargoyler durmaktadır. Tüm yapı eski İngiliz mimarisini haykırıyor ve mekâna dair karanlık, uğursuz his Nova'nın ondan duyduğu korkuyla daha da pekişiyor.

Bir zamanlar güzel olabilirdi, ama görünüşe göre Dr. Davis bakımını önemsemedi, bu yüzden zihni gibi çürümeye başlamasına izin verdi.

"İçeri girmek zorunda değiliz," diye başlıyorum, ama Nova üzerime tırmanıyor, kapıyı tekmeleyerek açıyor ve sanki şimdi yapmıyormuş gibi, hiç yapmayacakmış gibi dışarı kayıyor.

Nova korkularıyla yüzleşiyor.

YİRMİ

I Diğ er araba yanaşırken onları beklemeyin. Bekleyemem,        burayı g r mek bile beni tepelere doğ ru koşturmaya yetiyor. Buradan nefret ediyorum. Anılar ş mdiden etrafımda sis gibi dolanmaya başladı.

Bu cehennem evini çevreleyen kırlar. Bir giriş aradıklarını hissedebiliyorum, zayıflığı ı. Kaçtığım gece pencereden babamın silüetini görebiliyorum ve kız kardeşimin benim için ağıladığını duyabiliyorum.

Bir yer, yaşananlar yüzünden gerçekten lanetli olabilir mi? Eğ er  yleyse, burası  yle.

Burası yakılıp yıkılmalı ve çürümeye terk edilmeliydi, ama i te buradayım, antika, süslü ahşap kapıların önünde boğazımda, sanki yeniden  ocukmu um gibi duruyorum. Elimini kaldırıp altın rengi kapı tokmağını sallıyorum ve bekliyorum. O geceyi hatırladıkça içimden bir ürperti geçiyor.

Gökyüzünde ş mşekler çakıyor, ardından bir gök gürültüsü kopuyor ve ben koştukça sert r zg r etrafımda savruluyordu. Ayaklarım  amurlu ve kaygandı ve derin bir     me başladığında elbisem küçük bedenime yapıştı. Titremeyi bırakmam haftalarımı aldı.

Kimse cevap vermeyince kapıyı deniyorum, gıcırdayarak açılıyor ve beni girişe kabul ediyor. Ahşap döner merdivenler önümde yükseliyor ve aynı halı soğuk karo zemin üzerinde uzanıyor. Sol tarafta babamın, Ana'nın ve benim çocukken çizilmiş bir resmimiz var. Yaklaştığımda, babam bir tehdit gibi elini omzuma koymuş dururken, gözlerimdeki umutsuz, hüzünlü bakışı görüyorum. Ben sessizce birinin beni kurtarması için  ı lık atarken, Ana ona mutlulukla gülümsüyordu.

Bu resimden nefret ediyorum. Yapabilseydim, yıkar ve yakardım.

"Merhaba, Bayan Nova?"

Bir nefes sesi duyuyorum ve dönüyorum. Adamlar askerlerle birlikte kapıda duraksıyorlar ama mutfaktan gelen, ellerini bir çay havlusuna silen Bert. Artık daha yaşlı, saçları ince ve kırışmış, ince dudaklarının ve nazik kahverengi gözlerinin etrafında daha fazla kırışıklık var. Eskiden dimdik ve gururlu dururken şimdi kamburlaşmış, ama her zamanki takım elbisesi hâlâ yerinde.

"Bert," diye fısıldıyorum.

Onun gideceğini sanmıştım. Ana'dan başka tek arkadaşım, tek sırdaşım oydu. Babam onu uşak olarak işe almıştı ama o bundan çok daha fazlasıydı, çok daha fazlası. Çalışanlara ve eve baktı, Ana'nın ve benim büyümemize yardımcı oldu. Bert nazik ve şefkatliydi. Bana piyano çalmayı bile öğretti ve uyuyamadığım zamanlarda bana hikayeler okudu.

Hep sahip olmak istediğim babamdı. Ve ben de onu terk ettim.

Ancak, nedenini biliyordu - en azından kısmen. Başlarda bilmiyordu ama ben büyüdükçe ve içime kapandıkça bir şeyler olduğunu fark etmeye başladı. Bizimle konuşma şekli yüzünden babamdan nefret ediyordu ve babamın beni nasıl izlediğini gördüğünü biliyorum. Yatağında geçirmediğim gecelerin de farkındaydı ve kahvaltıya gidebildiğimde genellikle acı içinde ve yorgundum.

Bunu asla yüksek sesle söylemedi ama biliyordu. O son aylarda beni elinden geldiğince korumaya çalıştı, içime kapanmamam için benimle konuştu ve ayrıldığım gece bana yardım eden o oldu.

Beni özgür kılmak için giysi, para ve malzeme getirdi. Benden istediği tek şey kaçmam ve asla arkama bakmamamdı.

"Nova." Başını sallıyor. "Burada ne işin var? Asla geri dönmeyeceğine söz vermiştin."

"Yapmak zorundaydım." Yaklaştım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "O gitti. Artık bana zarar veremez."

İrkilir ve gözlerini kapatır. "Çok özür dilerim Bayan Nova. Ana'yı korumak için kaldım. Olanlar hakkında sık sık düşünüyorum. Daha fazlasını yapmalıydım."

Onu kucaklayarak susturuyorum. "Sen her şeyi yaptın. Hayatımı kurtardın, Bert. Bunca yıldır bunun için sonsuza dek minnettarım. Teşekkür ederim. Bunu hiç söylemedim."

Yanaklarını okşuyor ve bana bakıyor. "Çok büyümüşsün. Şu haline bir bak. Her zamankinden daha güzelsin ama benim için sen her zaman kelekleri kovalayan küçük Nova'm olacaksın."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Biri boğazını temizliyor ve o da önce ellerini indiriyor. "Affedersiniz, kendimi ." Hafifçe kızardı. "Bunlar senin arkadaşların mı?"

"Bir ." Gülümsüyorum. "Bert, babamın araştırmasına ihtiyacım var."

"Neden? ?I . . . Ofisinde olmalı," diye başlar ve merdivenlere döner.

"Hayır, sakladığı türden bir araştırma," diye düzeltiyorum.

Kaşlarını çatıyor, tam olarak anlamıyor ama yine de başını sallıyor. "Elbette, burası senin evin." Onu düzeltmiyorum. Ne de olsa hiçbir zaman benim olmadı. "Ben çay koyayım. Yolu biliyorsun." Bana bakmadan önce dönmeye başladı. "İyi olmana çok sevindim. O gecedan beri her gün seni merak ettim, daha iyi bir hayatın olmasını umdum. Ya sen?"

Başımı salladım. "Ben yaptım."

"İyi, iyi, önemli olan da bu." Bununla birlikte, görevinin ötesinde duygularını göstermekten huzursuz olarak aceleyle mutfığa gider.

"Kim o?" Isaac yanıma gelirken soruyor.

"Eski bir dost," diye cevap veriyorum, gidişini izlerken. "O benim hayatımı kurtardı."

"O zaman hepimiz ona borçluyuz. İyi misin?" diye sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama olmak zorundayım." İçimde fırtına gibi esen duygularla savaşmaya çalışarak askerlere ve diğerlerine dönüyorum.

"Sanırım giriş hemen aşağıda-"

Kapıdaki askerlerin arkasından sert ve kadınsı bir ses, "Kim lütfen çekilsin," diye sesleniyor.

Ana.

Kalabalık kapı aralığından geçip durdu, bakışları bana takılmadan önce etraftaki herkese bakarken ağzı açık kaldı.

"Merhaba Annie Bannie," diyorum usulca.

"Burada ne halt ediyorsun, Nova?" "Sonunda eve geldim," diye cevap veriyorum.

Kollarını kavuşturuyor, genelde dost canlısı olan gözleri öfkeyle parlıyor. "Çık dışarı. Hemen çık dışarı. Buraya ait değilsin. Hoş karşılanmıyorsun."

Ses tonundaki zehirden irkildim. "Ana," diye mırıldanıyorum Bert koridordan aşağı inerken.

"Bayan Ana, sizi görmek ne güzel."

"Bert," diye selamlıyor, bana bakmadan önce kısa bir süre yumuşuyor. Yüzü yine öfke ve ihanetle bulutlanıyor. "Seni burada istemiyorum, babam da istemezdi. Çık dışarı, burası senin evin değil."

"Aslında öyle."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

B İkimiz de şaşkın ve şok olmuş bir halde Bert'e döndük. "Ne?" diye soruyoruz hep bir ağızdan, yaklaşırken, ikimize de gülümserken çapraz kollarını indiriyor. Buna gerçekten inanmamıştım. sahip olduğunu düşündüm. Bunun başka bir numara olduğunu düşünmüştüm. "Sizi tekrar birlikte görmek çok güzel."

"Bert, lütfen, ne demek istedin?" Ana talep ediyor. Muhtemelen şimdiye kadar onunla konuştuğu en sert ifadedir bu, ama Bert bunu anlayışla karşılar.

"Demek istediğim burası onun evi. Onun adına, Bayan Ana. Vasiyetnameyi henüz görmediğinizi biliyorum ama onun adına şahitlik eden bendim. Babanız her şeyi Nova'ya bıraktı."

Sessizlik bir bıçakla kesilebilir.

Önce şok, sonra öfke kaplıyor içimi. Bu benden intikam almanın başka bir yolu, karnıma bir yumruk daha ve ölmüş olsa bile beni rahatsız etmenin bir yolu.

"Ciddi olamazsın." Gülüyorum.

"Korkarım ölümcül." Bert başını sallar. "Kızgın, hatta üzgün olmanı bekliyordu ama sana bir şey söylememi istedi. Kelimesi kelimesine değilse lütfen beni bağışlayın, uzun yıllar oldu. 'Novaleen, ev, para ve laboratuvarlar senin, istediğin gibi kullanabilirsin. Umarım anlamana yardımcı olurlar. Umarım seni doğru yola sokarlar.'"

"Bu da ne demek oluyor?" Ellerimi havaya kaldırarak hırladım.

"Bilmiyorum."

"Babam senin hayatta olduğunu biliyor muydu? Ve her şeyi sana mı bıraktı? Kaçan çocuğa mı?" Ana neredeyse çığlık atacaktı.

"Paraya ihtiyacın varsa, alabilirsin-" diye başlıyorum, o acı acı homurdanıyor.

"Paraya ihtiyacım yok! Sadece çocukluk evimin yıkılmasını ya da satılmasını istemedim! Senden, bizden ve şimdi de ondan bana kalan tek şeydi." Yüzü eskiden üzgün olduğunda olduğu gibi buruşuyor. Ona doğru uzandım, ama sarsılarak uzaklaştı.

"İstemiyorum, hiçbirini," diyorum ona. "Benim kendi hayatım, kendi eşyalarım var. Hepsi senin, söz veriyorum, sadece bir şey almam gerek-"

"İstemiyorum. Tebrikler, Nova. Her zamanki gibi tüm ilgiyi ve istediğin her şeyi elde ettin." Bu kindar yorumla kaçtı ve beni arkasından bakakaldı. İstedğim her şey mi? Tek istediğim mutlu olmak, güvende olmak ve tekrar onunla birlikte olmaktı.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

M Gözlerim Nova'nın kız kardeşinin geri çekilen formuna kilitlendi, yumruklarım yanlarımda sıkıldı. Peşinden gidip Nova'yı dinlemesini talep etmek istiyordum ama bu kadar körken görmesini nasıl sağlayabilirdim ki?

Gerçeğe mi? Babasının aşkında o kadar kaybolmuş ki, onun kendisinden önce kırdığı kadının hayaletini görmüyor. Geriye dönüp baktığımda, Nova'nın o duyguyu içine atıp susturmadan önceki kederli yüzünü görüyorum. Hiçbir zaman bakacak bir ailem ya da kardeşlerim olmadı.

Sevmek ve özlemek için.

Nova yaptı-yapıyor ve onların size sırtını döndüğünü görmek? Tarif edilemez bir şey olmalı. Kız kardeşine bağırarak ve Nova'nın onu güvende tutmak için neler çektiğini anlatmak istiyorum, ama onu kovalamaya gittiğimde Nova'nın sesi bir emir gibi havayı kesiyor.

"Yapma."

Arkama bakıyorum ve ne yapacağımı biliyormuş gibi üzgün bir şekilde başını bana sallıyor. "Bırak gitsin. Nasıl hissediyorsa öyle hissetmeye hakkı var. Bana hiçbir şey borçlu değil. Zaten benden nefret etmesi daha iyi olur."

"Bilmiyor," diye hırlıyorum, onun adına sinirleniyorum. Bir an için gözlerinde hüznü görüyorum, sonra tekrar soğuyor ama beni kandıramaz. Orada yazılı olan umudu, acıyı ve kalp kırıklığını gördüm.

"Ve asla yapmayacak. Bu onun kalbini benim kırabileceğimden çok daha fazla kırar," diye yanıtlıyor iç geçirmeden önce. "Hadi şu lanet laboratuvarı bulalım ve bu lanet yeri terk edelim, böylece onu sonsuza dek yakabilirim."

"Laboratuvarı da bulmanız konusunda ısrar etmeliyiz," diye alay ediyor bir asker, Nova'nın açıkça üzgün olduğu ve içinde bulunduğu durumdan dolayı zaten tetiklenmiş hissettiği gerçeğini umursamadan

Bu lanet olası korkunç korku evi.

Isaac Nova'nın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldarken Louis onlara alaycı bir bakış fırlatıyor. Nova hafifçe gülümsüyor ve kıskançlık duygusu bir an için içimi kaplıyor ama sonra onu bir kenara atıyorum. Burada kıskançlığa yer yok ve onun gülümsemesini sağladığı için mutluyum. Adam arkasına yaslandığında, kız başını sallayıp adamın omzunu sıkıyor.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, buranın aşağısında." Dönüyor ve karanlık, boş koridorda gözlerini kırıştırarak bir an donup kalıyor. Hepimiz işaretleri bilerek yaklaşıyoruz - ne de olsa biz de onlarla mücadele ediyoruz.

"Nova?" Mırıldanıyorum.

"Evet, üzgünüm," diye fısıldıyor ama sesi titriyor. "Kahretsin, buradan nefret ediyorum."

Askerlerden biri, "Lanet olası hafıza şeridi için vaktimiz yok," diye çıkışıyor.

Onu bayıltmak için dönüyorum ama Nico beni yeniyor, ellerini adamın gömleğine sokuyor. "Onunla konuşmaya hakkın yok. Yaşadıklarımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ağzından bir kelime daha çıktığını duyarsam dilini koparıp ona hediye ederim," diye hırlıyor ve sonra zahmetsiz bir hareketle adamı resepsiyon alanından fırlatıp ön kapıdan dışarı atıyor, arabaya çarptığını duyuyoruz. Adam inlerken alarm çalıyor. Bize dönerek Nova'ya göz kırptıyor.

"Sadece çöpleri çıkarıyorum."

Diğer askerler emir yağdırmaya ve etrafımızı sarmaya başladığında bile gülmekten kendimi alamıyorum ve o da gülüyor.

Uzun bir gün olacak.

YİRMİ ÜÇ

I Nico'ya bakıyorum, bu görüntü beni aşırı derecede tahrik ediyor. Kızgın ve kaotik olduğu için olmamalıydım, ama adamın çılgılığını duyuyorum ve kahretsin, şişkin kaslarına bakarken amım sıkılıyor. Sadece bir başkası Ben arkamı döndüğümde diğerleri yoldaşlarını almak için ayrılırken asker boğazını temizliyor. Başımı sallıyorum, flört etmeye ya da Nico'nun beni böyle fırlatıp atmayacağını anlamaya bile zaman olmadığını hatırlıyorum.

Koridorda ilerlerken adımlarım yavaş. Gözlerini kambur sırtımda hissediyorum ve endişelerini hissediyorum ve bu beni sadece utançla dolduruyor. Benim zayıf ve aptal olduğumu düşünüyorlar-

Hayır! Hayır!

Babamın sesi ve güvensizliği başını kaldırıyor, bu yüzden onları geri itiyorum, sadece benim için endişelendiklerini biliyorum. İnsanları birbirine bağlayan ortak travmalarla ilgili bir şey var. Onlara mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla güveniyorum çünkü yaralarımız, izlerimiz, korkularımız ve umutlarımız aynı. Beni asla yargılamıyorlar, sadece destekliyorlar ve bu güven ve destek beni daha da dikleştiriyor, bunu yapabileceğimi biliyorum. Bunu yapmalıyım ki sadece kendim için değil, onlar için de huzur bulabileyim. Ayrıca bu işi bitirmeli ve babamın yaptıklarını durdurmalıyız ki bizimle birlikte son bulsun.

Adımlarım daha sabit hale geliyor, yürürken ellerim duvara sürtünüyor. Onların gücünün benim gücüm olduğunu ve artık yalnız olmadığımı titremem kayboluyor. Babamın hayaleti burada bana zarar veremez. Buna izin vermeyecekler.

Derinlere indikçe koridor daha da karanlıklaşıyor ve anılar her köşeden bana saldırıyor, ama dişlerimi sıkıp kendimi onlara doğru zorluyorum. Onlar

Bu evdeki örümcek ağları gibi üzerime yapışıyor. O ipeksi teller, her adım ağır ve sürükleyici olana kadar etrafımı daha sıkı sarıyor.

Çok genç olan elimi sıkıca kavıyor ve beni koridora doğru çekiyor. İstemesem de ayaklarımı yere basıyorum, dudaklarımda sözsüz bir sızlanma. Gözlerim umutsuzca gözbağının arkasında yardım arıyor.

Gelmeyecek bir şeyi arıyorum. Beni kurtaracak birini.

Elimi huysuz bir çocuk gibi aşağı atıyor ve yaklaşırken parmaklarını yüzümde hissediyorum. Vücudunun sıcaklığı beni ürpertiyor ve sözlerini tükürürken nefesindeki hafif viski kokusu geri çekilmeme neden oluyor. Acı şimdiden bedenimi sarıyor ama bu, ona karşı gelmeye çalıştığım için başıma geleceklerle kıyaslanabilecek bir şey değil.

Faydasız bir isyan.

Uzun vadede, savaşırsam sadece daha fazla zarar görürüm.

"Şimdi uslu dur, Novaleen. Bunu neden yaptığımı biliyorsun. Sana yardım etmek ve insanlığı iyileştirmek için. İnsan zihnini genişletecek ..."

Nefes nefese duvara yaslanıp anıyı itiyorum. Alaycı bir kahkahayla . Bir anlığına, hâlâ karanlıkta kaybolmuş, birinin beni kurtarması için umutsuzca elini uzatan, ama canavarın elimi tuttuğu o genç, korkmuş, acı kızım.

İnsanlığın iyiliği mi? Bu tam bir saçmalık.

Tüm araştırmaları tamamen saçmalıktı. Tek yaptığı çocukları yaralamak ve onları yaralı yetişkinler olmaya zorlamaktı. Evet, daha güçlü ve hızlıyız, daha yüksek IQ'muz ve hayatta kalma becerilerimiz var. Araştırmasının bu kısmı başarılı olmuş olabilir, ama geri kalan her şey?

Başarısız oldu.

Bizler süper askerler değiliz. Bunun için çok kırıldık.

"Nova?" Louis'in yumuşak sesi öfke ve kızgınlık sisini delerek karanlıkta bana ulaşıyor.

Beni babamdan kurtarmaya gelmiyorlar, bunun yerine burada benimle birlikte karanlığın içindeler ve şeytanlarımızla birlikte yüzleşirken elleri benim ellerimde.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum hışımla, duvardan uzaklaşıyorum, yine titriyorum.

Orası sadece bir yer Nova, sadece lanet olası bir yer. Aş bunu ve adam ol Yukarı.

Bu düşünce kafamda tekrarlanırken ayağımı kaldırıp bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Etrafımdaki dünya bulanık, kalp atışlarım kulaklarımda uğuldarken ayaklarıma odaklanıyorum ve başka hiçbir şey anıların bana tekrar ulaşmasını engelleyemeyecekmiş gibi geliyor.

Gözümün önünden geçip gidiyorlar ama onları laboratuvara götürürken elimden geldiğince görmezden geliyorum.

"Hayır, baba, lütfen, iyi olacağım. Yemin ederim!" Beni koridordan aşağı çekerken genç benliğim yürümekte zorlanıyor, beni kollarına alıp laboratuvara taşımadan önce tiksintiyle iç geçiriyor. Beni sadece o zaman taşıyor.

Sonra, sessizce aşağıya doğru yürüdüm. Yaşlandım ve artık elimi bile uzatmıyorum. Sadece sessizce ve hissiz bir şekilde onun peşinden yürüyorum.

Yıllar bu anıların içinden geçti, hıçkırın, yalvaran bir çocuktan sert, içten pazarlıklı bir ergene dönüştüm. Dünya anlayışım, beni sadece bir deney olarak gören ve asla bir çocuk olarak görmeyen babam hakkındaki anlayışımınla birlikte gelişti. Bir zamanlar onu severdim. Geceleri uyanık kalır, benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne hata yaptığımı söylemesi için yalvarırdım. O da beni hiç sevmedi. Bu amaçla çocuk sahibi olmamıştı. Biz onun için sadece bir bilimsel araştırma fırsatıydık, başka bir şey değil. Benden nefret etmediğini, bunun yerine hiçbir şey hissetmediğini fark ettiğimde daha kolay olacağını umarak kendimi de aynı hale getirdim.

Değildi.

O uyuşuklukta, bir aileye, aşka dair sessiz umutlarım gölgeleri yarmaya ve delmeye çalıştıkça karanlıkta çatlaklar oluştu.

Sonunda duruyorum ve durduğumda basamakların ve laboratuvara açılan gizli kapının hemen üzerinde olduğumu fark ediyorum. Elim kapı tokmağına uzanıyor ama yanmış gibi geri çekiyorum. Tahta ısınıyor, çığlıklar havayı dolduruyor ve eller kapının altından bana doğru uzanıyor - tanıdık eller.

Benimkini.

Tökezleyerek geri dönüyorum, diğerlerine bakıyorum, çılgınlığın arasında onları arıyorum.

"Yapamam. Oraya gidemem," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. Bu zayıflığımı itiraf etmekten nefret ediyorum.

"Sorun yok. Bundan sonrasını biz hallederiz," diye söz veriyor Louis, yanıma yaklaşıyor. Elini omzuma koyuyor, beni topraklıyor. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda ve başımı salladığımda geçiyor. Diğerleri sıkışarak geçiyorlar.

Kapı ile benim aramdaki bedenler. Gittikçe uzaklaşıyorum ve attığım her adımda nefesim daha kolay, daha özgür ve daha hafif hale geliyor, ta ki duvara yaslanıp neredeyse rahatlayarak sarkana kadar.

"Kapı kilitli!" Louis sesleniyor ve bir parçam işkence laboratuvarında beni bekleyen şeytanlarla yüzleşmek zorunda kalmayacağım için rahatlıyor.

Bir asker bana "Aç şunu!" diye emretti.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım, onlara bakmadan. "Her zaman açıktı."

"Şimdi çözün!" diye emrediyor baştaki, eli yine silahına uzanıyor. Kendimi bunun için fazla savunmasız hissediyorum ve her zamanki tartışmacı halime hiç benzemiyorum. Neyse ki Jonas kollarını kavuşturmuş bir halde önümden kayıyor.

"Bu lanet olası yüksek teknoloji bir güvenlik kilidi. Zaten nasıl yapılacağını bilemez, o yüzden Nico'nun oyununu oynamaya ve askerlerin ne kadar uzağa uçabileceğini görmeye karar vermeden önce geri çekil."

Asker geri çekiliyor ama mutlu görünmüyor ve sonraki yirmi dakikayı onlar kilit üzerinde çalışırken rahatsız edici bir sessizlik içinde geçiriyoruz. Kapıdan olabildiğince uzak duruyorum. Jonas önümden, kendisinden başka herkesi ve her şeyi görmemi engellerken bana müstehzi bir şekilde .

"Bahse girerim seni daha çok titretebilirim." Göz kırıyor.

O kadar ani oldu ki bir kahkaha koştı ve onunla yüzleşirken dudaklarımda gerçek bir gülümseme belirdi. O sıçan piç, bunu yaşamama asla izin vermeyecek.

Kaşlarını oynatarak sırtıyor. "Seni güldürebileceğimi biliyordum. Bir dahaki sefere seni boğmama ne dersin-"

"Jonas!" Dimitri tersleyince sırtışım daha da arttı.

"Nasıl gidiyor?" diye sesleniyorum, o da homurdanıyor.

"Kötü," diye mırıldandı, ben de sustum ve onları kendi hallerine bıraktım.

Zaman yavaş geçiyor. Bert sessizce içeceklerle çıkageliyor, ben de teşekkür ederek gülümsüyorum ama bir şey içemiyorum. Sessizliği bozan bir telefon çalıyor ve hepimiz cebinden telefonu çıkaran askere dönüyoruz.

Jonas, "Gösteri boyunca tüm telefonlar sessizde kalmalıdır," diye espri yapıyor.

Bizi görmezden geliyor ve telefonu açıyor, havlayarak cevaplar veriyor. Telefonu kapatmadan önce yüzünde konuşmadan duyduğu hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor. "Dışarı çıkın beyler."

"Gidiyor musun?" Kaşımı kaldırarak sordum.

Dişlerini gıcırdatıyor ve Louis'e bakıyor. "Üste acil bir durum var, bu yüzden emirler değişti. Biz gidiyoruz, siz burada kalacaksınız."

ve o laboratuvara gir. Araştırmanın yardımcı olmak için geri döneceğiz, anlaşıldı mı?"

"Hay , kaptan," diye şaka yapıyor Jonas.

"Anlaşıldı," diye Louis, emirden hoşnut değil, ama askerler başka bir şey söylemeden ayrıldıklarında, hepimiz onların varlığı olmadan rahatlıyoruz.

"Tanrı'ya şükür, sonunda." Dimitri iç çeker.

Kilitten doğrulurken hepimiz ona dönüyoruz, aval aval bakarken gözlerimizi kırıştırıyoruz. "Ne yaptın sen?" Louis iç geçiriyor.

"Gitmelerini sağlamak için küçük bir sahte yangınla üsteki birkaç alarmı ve fiskiyeği çalıştırdım." Sırıttıyor ve hepimiz gülüyoruz. "Hey, ben de en az senin kadar onlardan nefret ediyordum. Ayrıca Nova'yla konuşma tarzlarını da beğenmedim."

Kalbim ısınıyor ve ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim Dimitri," diyorum ona tatlı tatlı.

"Sorun değil. Şimdi şu bebeği kırmama izin ver," diye mırıldanıyor, sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi kilide odaklanıyor ve şu anda onun için başka kimse yok. Tek başına odaklanması çok seksi. Acaba başka şeylere de odaklanıyor mu?

Hayır, oraya gitme.

Ona öylece bakmak istemediğimden ve bunun biraz zaman alacağını bildiğimden duvarı itiyorum. "Sadece yürüyüşe çıkıyorum. Merak etmeyin, iyi olacağım," diyorum onlar sormadan. Dışarı çıkmak yerine üst kata çıkmaya karar veriyorum. Yukarıya ulaşip sağa döndüğümde bakışlarını üzerimde hissediyorum. Gözden kaybolduktan sonra, kendime biraz zayıflık gösterme izni veriyorum. Çocukken oyun oynarken yaptığım gibi yürürken ellerim duvarlara sürtünüyor.

Kapalı bir kapının önünde durduğumda Ana'yla benim kahkahalarımız gözümün önüne geliyor ve gülümsüyorum.

Benim odam.

Yapmamalıyım ama dayanamayıp uzanıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Ahşap yıllarca kullanılmadığı için gıcırıyor ve bayat hava yüzüme çarptığında burnum kırılıyor. Sanırım bu odayı açık tutmak istememişler. İçeri adım attığımda nostalji içimi dolduruyor.

Hatırladığımdan daha küçükmüş.

Prences perdeli tek kişilik yatak bir kenarda duruyor, her şeyi yapılmış ve temiz. Oyuncak ayılar, okuduğum kitaplarla birlikte pencerenin altındaki koltuğa tünemiş. Çocukluğumdaki odamla büyüdükçe biriktirdiğim eşyaların karışımı beni sarıp sarmalıyor.

Duvarda hâlâ gelişigüzel asılmış müzik grubu posterleri, bir kenarda yığılı CD'ler ve benim eski iPodum var. Babam yatmadan önce beyne iyi gelmediğini söylediği için televizyon yok. Kıyafetler de çekmecelerde katlanmış ve gardıropta asılı. Her şey bıraktığım gibi.

Sanki hiç kaybolmamışım gibi.

Acaba Ana buraya hiç geldi mi ve benim onu özlediğim kadar o da beni özledi mi?

Tek istediğim kız kardeşimi sevmek, onunla birlikte büyümek ve onu güvende tutmaktı ama şimdi birbirimize yabancıyız.

Bir insan hakkında her şeyi bilirken hiçbir şey bilmemeye, en iyi arkadaştan yabancıya dönüşmek çok garip. Onlara duyduğunuz sevgi hala oradadır, ancak aranızda olan biten her şeyle dolu bir uçurum vardır ve her iki taraf da içine düşmemek için savaşır.

İç çekerek, çocukluğumda sayısız kez yaptığım gibi kendimi yatağa atıyorum. Ellerim otomatik olarak yukarı çıkıp yastığın altına giriyor ama sol elimin parmakları bir şeye dokununca donup kalıyorum. Dönerek yastığı kaldırıyorum ve yavaşça bir kâğıt parçası çıkarıyorum.

Gelişigüzel katlanmış, yırtılmış, çizgili bir sayfa. Bacak bacak üstüne atıp yavaşça açıyorum. Kenarları bir defterden koparıldığı için tırtıklı ama özensiz el yazısı benimkinden daha tanıdık.

Ana.

Seni özledim, Nova.

Tek söylediği bu. Özensiz, siyah mürekkepli kelimeleri tekrar okudum. Kağıt eskidiği için sararmış ama yine de beni kıracak güce sahip.

Kalbim çatlıyor ve gözyaşlarım gözlerime dolup yavaşça yanaklarımdan aşağı kayarken esneyen uçurum sonunda beni ele geçiriyor.

Sayfayı tutup kalbime götürüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ben de seni özledim, Ana böcek," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

YİRMİ DÖRT

Nova'yı burada yalnız bırakmak istemediğimden, özellikle de onu acı veren bir yere geri dönmeye zorladıktan sonra, üst kata çıkıyorum. Burası sıkıcı, abartılı ve bir sürü şeyle dolu ama sıkıcı. Burada hayat yok, ve neredeyse acıyı ve kalp ağrısını hissedebiliyorum. Merdivenlerin başında küçük bir ses duyuyorum ve onu takip ederek sağa dönüyorum. Yatak odasının kapısında duruyorum, yatakta oturuyor, gözlerinde yaşlarla buruşuk bir kağıt parçası tutuyor ve içimden küfrediyorum.

Rahatsız ettiğim için kendimi bok gibi hissediyorum, gözyaşlarını sildiğinde ve beni bulmak için başını kaldırdığında arkamı dönmeye başlıyorum. Kollarımı kavuşturarak kapıya daha sıkı yaslanıyorum. Endişemi ya da acımı görmesine izin vermeyeceğim - onunkinin neden acı, hepimizin taşıdığı aynı acı.

Gerçi onun acısı çok daha fazla çünkü bu süreçte kız kardeşini kaybetti. Bizim kaybedecek kimsemiz yoktu ama o kaybetti.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

Yutkunarak elindeki notu katlıyor ve omuzları çökmeden önce ona bakıyor. O her zamanki ukala, doğanın gücü kişiliği gitmiş, yerine babasının yarattığı korkmuş, kırılmış küçük kız gelmişti. "Hayır, pek sayılmaz."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Dürüstçe soruyorum ve şu anda onun tekrar gülümsediğini görmek ve duvarlarını yeniden inşa etmesine yardımcı olmak için her şeyi yaparım. Onun için burayı yerle bir edebilseydim, ederdim ama biz daha büyük bir iyilik için acıya nasıl katlanacağımızı biliyoruz ve şu anda onun yaptığı da bu: omuzları bunun ağırlığından sarkarken bile bunu durdurmak ve başkalarını kurtarmak için kâbuslarına katlanıyor.

Başını sallayarak yüzünü sildikten sonra ayağa kalkıyor, kâğıt parçasını cebine koyuyor ve odaya bakıyor. "Burası eskiden benim sığınağımdı. O buraya gelmezdi. Sahip olduğum tek huzurlu birkaç saatti. Ana'yla burada oynardık ve ona masallar okurdum. Onun için ayrıntılı sesler çıkarır ve canlandırırdım. Bazen bütün gün söylediğim tek şey buydu. Bu evde mutlu olduğum tek oda burasıydı. Şimdi bu lanet işkence malikanesinin geri kalanı gibi soğuk ve boş." Bana bakarak hüznle gülümsüyor. "Şikayet etmemeliyim. En azından benim bir evim ve bir kız kardeşim var, sizin ise-"

Başımı sallıyorum ve yaklaşıyorum. "Acıyı karşılaştırmayın. Bizimkiler sizinkileri azaltmaz ya da tam tersi. Aynı hasta adam tarafından incitildik ve ondan ve yaptıklarından nefret etmeye, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz şekilde acı çekmeye iznimiz var." Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve o da bana doğru eğiliyor. "Ama artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Kirpiklerinin arasından bana bakarak yüzümü inceliyor ve yüz hatlarına çizdiği ifade, ben de ona bakarken kalbimi hızlandırıyor.

"Ya bunu durduramazsak?" diye fısıldıyor sonunda.

"Yapmak zorundayız," diye mırıldanıyorum aynı yumuşaklıkta, fısıltılarımız etrafımızda bir bariyer oluşturuyor. "Bunu yapabilecek kadar güçlü olan bir tek biz varız. Hayatlarımızı seçemedik ama yine de bunu durdurmak ve başkalarını kurtarmak için bir duruş sergileyebiliriz. Sonrasında, istediğimiz kişi olabiliriz."

"Ama bu doğru değil, değil mi?" İç çekip bir an için başka tarafa bakıyor ve ben anında gözlerini özlüyorum, bakışlarının benden uzaklaşıp ruhumu araştırmasının gücüyle neredeyse yere yığılıyorum. "Biz yine aynı berbat, aşırı eğitilmiş insanlar olacağız. Toplumda bize yer yok, o zaman nereye gideceğiz? Onların bile bilmediği bir kötülükten koruduğumuz bir dünyada nereye ait olacağız?"

"Birlikte," diye cevap veriyorum anında, nereden bile bilmeden.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve şok içinde onları inceledi. Hepimizi kastetmişim ama içten içe onun benim yanıma ait olduğunu da kastetmişim. Yaşadığımız travma mı bizi bir araya getiriyor, yoksa onun yaydığı güç mü beni ondan ayıramaz hale getiriyor bilmiyorum ama tanıştığımız andan beri Nova'yı düşünmeden edemiyorum. Bu görev benim için en önemli şey, aynı zamanda adamlarımı hayatta tutmak, ama o oraya gizlice girdi, vücudumda ve kalbimde o kadar sessizce dolaştı ki, onu düşünmeden duramayana kadar fark etmedim bile.

Gençliğimden beri halkımıza liderlik etme, onları elimden geldiğince koruma yükünü omuzladım ama onun yanındayken kendimi bir erkek gibi hissediyorum, sadece bir erkek, sevdiği bir kadının karşısında duran bir erkek gibi.

Hem de çok.

Onun yanında ben lider Louis, ordunun korktuğu ucube ya da babasının gördüğü deney değilim. Ben sadece bir adamım ve o beni başka hiç kimsenin görmediği gibi görüyor. Bir an için kendimi zayıf hissetmeme izin veriyorum ve gözlerim onun dudaklarına kayıyor. Bu vahşi kediyi, bu yaşayan kasırgayı öpmenin, dudaklarındaki acıyı ve güzelliği tatmanın nasıl bir şey ilk kez merak etmiyorum.

"Patron adam!" Jonas'ın sesinin yankısı beni geri adım attırdı ve ellerimi yanıma düşürdü.

Arzu geri itiliyor ve yerini iş gibi bir tavır alıyor. Kirpikleri bir an için kapanıyor ve gözleri tekrar açıldığında, hissettiğim aynı kararlılık oraya yansıyor.

"İçeri girdiğimizi bilmek istersin diye düşündüm, ama normal şekilde bitirmek için otuz saniyeye ihtiyacın varsa, o zaman yapabiliriz-" Bir homurtu duyuldu, şüphesiz biri ona vuruyordu.

"Birbirlerini öldürmeye başlamadan önce oraya gitsek iyi olur," diye mırıldanıyorum ona elimi uzatırken. "Gidelim mi?"

Başını sallayarak elini tutuyor, ben de onunkini sıkıyorum ve aşağıda karşılaşacağı her ne olursa olsun bunu tek başına yapmayacağını bilmesini sağlıyorum.

YİRMİ BEŞ

I Beni aşağı indirirken Louis'in elini bir can simidi gibi tutuyor, bana güç veriyor. Diğerleri aşağıda bekliyor, beni dikkatle izliyorlar, bu yüzden onlara hiçbir şey vermiyorum. Zayıf olduğumu düşünmelerini istemiyorum. Bu sadece bir

Bir yer, sadece lanet bir yer ve babam artık bana zarar veremez.

Louis bu dünyada bir daha asla gitmek istemediğim tek yere açılan açık kapıyı görmek için bize dönerken sessizce tekrarlıyorum. Karanlık alaycı bir tavırla dışarı süzülüyor, dalları bana doğru uzanıyor. Louis'in elini bırakarak bir adım öne çıkıyorum, çenemi geriye atıyorum.

Yavaşça nefes alarak bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, elimi Louis'in avucunun sıcaklığına dolayarak bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Eskisinden daha kolay oluyor ve kapı aralığında, dünyalar arasında yarı yolda durduğumda, önümdeki karanlığa karşı gözlerimi kapatıyorum.

Babamın emirlerini hissediyorum, tıpkı beni beklediğini bildiğim acı yüzünden bu eşikten adımımı attığımda kalbimin her zaman durması gibi. Ayağımı kaldırarak ilk kez kendi isteğimle içeri adım atıyorum.

Hâlâ, sanki uzun süredir dokunulmamış gibi hafif eski bir koku burnumu seğirtirken, bunun altında babamın titizlikle kullandığı antiseptik temizleyici var, her zaman seanslarımızı takip eden. Bedenimi ele geçirmek isteyen hayaletlere karşı yutkunarak içeriye doğru yürüyorum, karanlıkta yolu aydınlıktan daha iyi biliyorum.

Diğerlerinin tereddüt ettiğini hissediyorum ama durmuyorum, ayaklarım beni otomatik olarak boşluğa doğru götürüyor. Sanki babam yanımdaymış gibi, onun emredici varlığı beni güvenlikten çok korkuyla dolduruyor. Neredeyse

Göz ucuyla onu görüyorum ama başımı sallıyorum ve birkaç santim ötede olduğunu bildiğim için duruyorum.

Elimi kaldırarak, beni hayatımın en korku dolu gün ve gecelerinden bazılarının geçtiği odadan ayıran camı okşuyorum.

"Işık isteyen var mı?" diye mırıldanıyor biri.

"Solunda, iki basamaklı bir şalter var," diye mırıldanıyorum, planın her santimini hatırlayarak. Ne de olsa, tuğlaları sayar ve karoları incelerdim, buraya her geldiğimde bedenimi saran acıyı unutmak için her şeyi yapardım.

Bir an arama yapıyorum ve sonra bir tık sesi duyuyorum. Tavana ve duvarlara bağlı uzun ışıklar bir vızıltıyla canlanıyor ve etrafı, bakması bile acı veren parlak beyaz bir ışıkla yıkıyor. Gözlerimi kırıştıtararak acıyı geçiştiriyorum ve sonra hiç değişmemiş olan öteki odaya bakıyorum. Metal sandalye sanki beni bekliyormuş gibi hâlâ masanın altında düzgünce duruyor. Yastıklı deri saplarında tırnaklarımdan kalan çiziklerin de hâlâ orada olduğuna şüphe yok. Masa lekese ve temiz ve zincirler ortada düzgünce sarılmış. Zemin ve tavan hâlâ tertemiz döşenmiş, her birinde tam yüz tane var.

Köşedeki karyola hazırlanmış ve diğer deney türleri için bekliyor ve her köşedeki kameralar şüphesiz ışıklarla birlikte açık. Yaşadıkları şok ve dehşeti hissetmek için arkama bakmama gerek yok, zaten bakmak da istemiyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor biri.

Daha fazla katılamazdım. Çok temiz ve mükemmel ama duvarların kanımla kaplı olduğunu, çığlıklarımın yankısının mekânı doldurduğunu, yanık deri ve erimiş plastik kokusunu hatırlıyorum. Masadaki ve yerdeki yanıkların görüntüsünü ve öfkesinin bir sonucu olarak çalışma masalarındaki kırılmış camları hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum.

Gözlerimi kapatıp elimi cama bastırdığımda binlerce anı bir araya geliyor. Onu, daha genç olan beni, aynı şeyi yaparken görebiliyorum, gözleri yaşlarla ve yorgunlukla dolu ve alnı cama dayanmış, şimdi ben de aynısını yapıyorum.

"Lütfen, bana yardım edin" diye yalvarırdım.

Sanki ona dokunabilirim, kurtulacağımıza dair onu rahatlatabilirim ama yapamıyorum. Umutsuzluğunda hafif bir leke bırakarak elini bırakıp arkasını dönüyor. Sırtı bana dönük, çığlık çığlığa bağırırken başı geriye düşüyor, acısının ve ıstırabının her santimini dışarı vuruyor.

Yine de evin etrafında asla yankılanmayacak, sadece burada, şimdi bile beni rahatsız ediyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Bizi dışarı çıkarmam bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ acıttığı için üzgünüm ve hâlâ aynı şekilde öfkeli ve kayıp olduğumuz için üzgünüm."

"Nova?" diye sesleniyor arkamdan biri.

Geçmişime son bir kez bakarak gözlerimi açıyorum ve camdan uzaklaşıyorum, onlara döndüğümde camın üzerinde aynı lekeyi bırakıyorum. Kapıda durmuş, üzgün ve bilmiş gözlerle beni izliyorlar. Merhamet görmüyorum, sadece benim adıma korku ve öfke görüyorum.

Dönüp ofisin bu tarafını tarıyorum. Hâlâ aynı ve her şey yerli yerinde. Köşedeki küçük rafın üzerindeki kitap sıralarının hepsi, defterlerinin kenarlarıyla mükemmel bir şekilde hizalanmış. Dosya dolapları kilitli ve tertemiz, köşedeki masada ise üç bilgisayar hazır ve nazır bekliyor. Sağ tarafta, ne kadar denesem de asla takip edemeyeceğim matematiksel ve bilimsel denklemler içeren beyaz tahtası var. Önünde santrifüj gibi ekipmanları duruyor. Hepsine boş boş, uyuşuk uyuşuk bakıyorum.

Hiçbir şey değişmedi.

Gittiğim onca zaman boyunca hiçbir şeyi değiştirmedim.

"Bu çok ... normal," diye mırıldanıyorum. "Bu kadar boş olmamalıydı, sanki beni yok etmemiş gibi."

Nico yaklaşıp önümde durarak odayı görmemi engelliyor ve "Onu bir kez aradıktan sonra parçalara ayırabilirsin," diyor. "İstersen hepsini yok edebilirsin, umurumuzda değil."

Başımı sallayarak odaya geri dönüyorum ve duvardaki düğmeye basıyorum. Camın solundaki kapı içeri doğru kayıyor ve ben de ona doğru adım atıyorum. Nico beni takip ediyor, emin olup olmadığını sormuyor ama sessizce beni destekliyor. Odanın derinliklerine doğru ilerlerken masanın yanında duruyorum ve parmaklarımı defalarca izini sürdüğüm metalin üzerinde kaydırıyorum.

İçimi bir ürperti kaplıyor. Burada olduğum için kendimi çok güçsüz hissediyorum. Nefes alışım hızlanmaya başlıyor ve boğazıma bir çığlık düğümleniyor. Zar zor görebiliyorum, zar zor duyabiliyorum. kaybediyorum. Hay sikeyim! Ama Nico fark ediyor. Beni çeviriyor ve yanaklarımı sertçe avuçluyor, hafif acı beni uçurumun kenarından geri getiriyor.

"Bana, sesime odaklan. Benimle birlikte say, tamam mı? İşte böyle, yavaş nefes al, yavaş nefes ver. Nefes almaya odaklan, başka bir şeye değil." O bana talimat verirken, onun önünde göz kırpana kadar kendimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Onun kederli bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Mücadele ettiğini biliyorum

Ama sadece flashback yaşıyan biri sizi bu kadar çabuk geri getirmeyi ve bu kadar kolay tanımayı bilebilir.

Nico'ya musallat olan ne?

Gözlerini kapattığında ne görüyor?

"Güvendesiniz. O burada değil. O öldü. Güvendesin, hayattasın ve biz buradayız. Sen izin vermedikçe buradaki hiçbir şey sana zarar veremez bebeğim," diye mırıldanıyor, beni göğsüne doğru çekiyor, kalbinin sabit gümbürtüsü beni topraklıyor. "İşte bu, benim için nefes al ve kim olduğunu hatırla, eskiden kim olduğunu değil."

Alçak, sakinleştirici sesi beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sakinleştiriyor ve sonunda tüm incinmişliğimi, acımı, öfkemi ve umutsuzluğumu dışa vururken yüzümü göğsüne bastırıp gömleğini kavrayarak kollarında duruyorum. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken göğsüne doğru çığlık atıyorum, ses düzensiz ve korku dolu.

Beni sabit tutuyor, ben hıçkırıp çığlık atarken bana fısıldıyor ve sırtımı okşuyor. Diğer eller de onunkilere katılıyor, beni okşuyor ve kendi düşüncelerimi ve çalkantılı duygularımı bastırana kadar seslerini ekliyorlar.

Başımı kaldırıp yalnız acımda benimle birlikte duran adamlara, hızla ailem ve çok daha fazlası haline gelen adamlara bakmadan önce orada ne kadar durduğumu bilmiyorum. Kalpleri benim acımı yansıtıyor ve yine de beni savunmaya hazırlar, gözleri kendi gözyaşlarıyla dolu.

Kendi geçmişleri.

Birdenbire daha iyiyim, daha önce hiç olmadığım kadar boş hissediyorum, sanki her şeyi ağlayarak boşaltmışım gibi. Tekrar olacağından hiç şüphem yok ama içimi döktüğüm için kendimi daha iyi hissediyorum. Dimitri uzanıp yüzümü okşuyor ve ben yutkunurken gözyaşlarımı siliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Aile bunun için var," diye mırıldanıyor Isaac, tuttuğunu fark etmediğim elimi sıkarken. "Hepimiz bazen kırılırız ama karanlık çok güçlü hale geldiğinde birbirdestek olmak için buradayız."

Ona hüznle gülümseyerek uzaklaşıyorum, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kim olduğunu anlamadan önce hepimizin silahlarımızı kaldırarak etrafımızda dönmemize neden olan bir ses duyuyoruz. Onların da bana yaklaştığı dikkatimden kaçmıyor, gerekirse savaştık kadar uzak ama beni koruyacak kadar yakınlar, ama bu sadece Bert.

Gözleri dehşet içinde odada gezinirken elini ağzına götürdü. Ses, çay tepsisinin yerde kırılmasıydı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda,

tüm vücudu titrer. "Bunun olduğunu hiç bilmiyordum-"

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, silahımı bir kenara bırakıp eşikten adımımı atıyorum. Önünde diz çöküyorum ve kırık porselen parçalarını toplamaya başlıyorum. Elimde o parçalarla ayakta durarak, pürüzlü, paramparça kenarlarının güzelliğine bakıyorum. "Asla eskisi gibi olmayacak ama biraz sevgi ve sabırla onu onarabilirsin," diye mırıldanıyorum, porselenden daha fazlasını kastettiğimi anladığını bilerek dikkatlice elindeki tepsiye yerleştiriyorum. "Hatta eskisinden daha güçlü ve farklı olabilir, ama yine de diğerleri kadar güzel."

"Kırık olanlar her zaman öyledir çünkü farklıdırlar ve göze çarparlar. İyileşmiş yaraları içlerindeki gücün bir işaretidir," diye fısıldıyor, eli benimkini kapatırken. "O piçi öldürmeliydim."

Bu onun karakterine o kadar aykırı ki, elini okşarken içimden bir kahkaha yükseldi. "Artık o öldü, o yüzden daha iyi şeylere odaklanalım, mesela eskiden yaptığın o muhteşem çikolatalı keke."

Gülümseyerek eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "Senin için her şeyi yaparım." Tereddüt etmeden önce dönmeye başladı. "Bir aile bulduğunuza sevindim, Bayan Nova. Yani gerçek bir aile. Her zaman gördüğüm en büyük kalbe sahiptir. Doktor babanız burada size her ne yaptıysa, bu sizi tanımlamıyor. O bir canavardı ama siz her yönden ondan daha iyisiniz. Bunu unutma." Bunu söyledikten sonra aceleyle uzaklaştı ve beni arkasından bakakaldı.

"Nova, aramaya başlamamız gerek. Yardım etmek zorunda değilsin," diyor Jonas, ilk kez ciddi bir ses tonuyla.

Başımı sallayarak onlara dönüyorum. "Yardım etmek istiyorum. Hadi şu işi ." Onlar birbirlerine bakarken ben dolaplara doğru ilerliyorum.

Bir gurur.

Jonas dolap kilitleri üzerinde çalışırken ben de klasörlerle başlıyorum. Dimitri, Louis ile bilgisayarlar üzerinde çalışırken Isaac de tıbbi istasyonun yanındaki klasörleri inceliyor. Nico adım adım ilerliyor, dişlerini sıkarak her şeyi ve herkesi izliyor, özellikle de beni, sanki benim için endişeleniyormuş gibi, ama ben başımı eğiyorum.

Konuyla ilgili olabilecek bir şey bulduğumda işaretliyor ve köşedeki yığına ekliyorum. Babamın günlüklerine doğru ilerliyorum.

canımı yakacak ve beni tetikleyecekler, ama son dosyayı kapattığımda, bunu daha fazla erteleyemem. Rastgele birini seçip açarken beni dikkatle izlediklerini hissediyorum.

Dağınık karalamaları her sayfayı diyagramlar, denklemler ve hatta resimlerle kaplıyor. Bir sayfa açılıyor ve bir an için gözlerimi kapatarak içime çekiyorum. Nico hemen orada, elini omzuma koyuyor, ben de ona gösteriyorum ve homurdanıyor. Kitabı elimden çekip alıyor ve sanki beni incittiği için tüm burayı yok etmek istermiş gibi resme bakıyor.

Ama beni geçmişimden koruyamazlar.

"Çoktan oldu," diye hatırlatıyorum ona.

"Ne oldu?" Isaac endişeyle soruyor.

"Sadece bir resim." Günlüğün içinden çıkarıp elimde tutuyorum. Kendi hüznü, gözyaşı dolu gözlerime bakıyorum. Gençtim ve burada geçirdiğim ilk aylardan biriydi. Üzerimdeki beyaz önlük çok ince bedenimden düşüyor, yüzüm solgun ve korkmuş, saçlarım kazınmış -zihinsel bir sınav.

Elim başıma dokunmak için uzanıyor, sonra onu bırakıp fotoğrafın izini sürüyorum. Arkamdaki makineyi gördüğümde iç çekiyorum. "Bunu hatırlıyorum. Babamın yaşamamı ya da ölmemi gerçekten umursamadığını anladığım ilk anlardan biriydi. Kalbim kırılmıştı."

"Ne yaptı o?" Louis yavaşça soruyor. Eğer konuşuyorsam, muhtemelen sorması gerektiğini biliyor, ama durumu daha da kötüleştirmek istemiyor.

"EST," diye mırıldandım. "Elektroşok terapisi, gerçi terapi değildi. Aşırı acıya nasıl tepki vereceğimi ve bu kadar erken yaşta beyin dalgalarımı nasıl etkileyeceğini görmek istedi. Her şeyden öte, buna katlanıp katlanamayacağımı görmek için bir testti. O gece bana ilk kez benimle gurur duyduğunu ve şimdiye kadarki en iyisi olacağımı söyledi. Ondan sonra daha da kötüleşti." Resmi bir kenara koyacak oluyorum ama Nico onu benden alıp cebine koyuyor.

"Bana hatırlatmak için," diye mırıldanıyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için notlara göz gezdiriyorum. "Sadece düşünce süreçleri ve ilk deneylerinden bazılarına dair bulguları." Notlarını yüksek sesle okumadan önce boğazımı temizliyorum. "Eğer insan zihnini genişletmek ve yapabileceği her şeye ulaşmak istiyorsak, fedakârlıklar yapmalıyız. Acının bu değişiklikleri tetiklemeye yardımcı olabileceğine dair bir temel oluşturduk bile. Erken yaşta maruz kalınan aşırı stres, beynin sırlarını açığa çıkarmaya yardımcı olur." Başımı öfkeyle sallayarak ediyorum. "Umuyorum ki sürekli

Hem korkuya hem de acıya maruz kalmak, beyni bu kadar genç yaşta şekillendirilebilecek başka şekillerde geliştirecektir. Genellikle askerlere verilen eğitimle ve yüksek IQ'lulara verilenlere eşdeğer öğrenmeyle birleştiğinde, teorimin doğruluğunu kanıtlamak için ihtiyaç duyduğumuz sonuçlara ulaşabiliriz - insan beyni değiştirilebilir ve genişletilebilir. Daha iyi, daha güçlü, daha hızlı, daha zeki ve daha yetenekli olabiliriz. Eşi benzeri olmayan yeni bir varlık ırkı. Çocuklarımızın beyinlerini manipüle ederek ve seçici üremeyle, gelecek nesiller neredeyse insanüstü olacak." Günlüğü alaycı bir tavırla kapatıp yere fırlatıyorum.

"Saçmalık. Başta amacı bu olabilirdi," diye alay ettikten sonra arkamı dönüyorum. "Ama neden olduğu acıdan ve yaptığı deneylerden hoşlanmaya başladı. Kendi deyimiyle sadece bizi iyileştirmek için değil, hastalıklı dürtülerini ve teorilerini tatmin etmek içindi. Hiçbir zaman o teoriyi kanıtlamak kadar basit değildi. İnsanlığımızı ve ne kadar dayanabileceğimizi test etmek içindi."

"Nova?" Dimitri fısıldar.

Başımı tekrar sallıyorum. "Üzgünüm, ben iyiyim. Aramaya devam edeceğim."

"Asla özür dileme," diye emretti Louis. "Haklısın. Baban bir bilim adamı olarak başlamış olabilir ama yeminini bozdu. Mesele mükemmel insanı yaratmaktan çok daha fazlasıydı ve biz bunu kanıtlayacağız."

Umarım öyledir.

YİRMİ ALTI

I Doktorun terminalini hacklerken gözüm Nova'nın üzerinde olacak. Bazı şifreli notları ve kilitli klasörleri kırmak için bazı programları çalışır durumda bırakmam gerekiyor ki bu haftalar sürebilir.

bilgisayarlara ve sabit disklere ulaşabiliyorum.

Dakikalar saatlere dönüşüyor ve hepimiz hala çalışıyoruz.

Bunun kolay olacağını ummuştuk ama daha iyi bilmemiz gerekirdi. Yine de bu bizi pes ettirmiyor, çünkü kaderimizde bunu sonsuza dek durdurmak var. Bizim için değilse bile Nova ve başaramayan tüm çocuklar için. Hiçbirimiz onun bize yaşattıklarını hak etmedik ama bunu düzeltebiliriz. Geçmiş ve yaşadıklarımızı değiştiremeyiz ama bir başkasının başına gelmesini engelleyebiliriz. Sadece çılgın bilim adamının yapbozunun doğru parçalarını bulmamız gerekiyor.

Louis, ne olursa olsun beni alamayacağını bildiği için benim dışımda herkesi mola vermeye zorluyor. Nova arada sırada benimle oturuyor, konuşuyor ve şakalaşüyor, birkaç dakikalığına da olsa dikkatimi ekrandan uzaklaştırıyor. Yine de anlamıyor. Onun için bilgiyi bulmaya kararlıyım.

Bunu yapmam gerek.

Hepsi benim omuzlarımda. Louis bile yardım etmeye çalışıyor ama hiçbiri bilgisayarlarla benim kadar iyi değil. Gözlerim acıyana, ellerime kramp girene ve sırtım ağrıyana kadar bu ağırlığı hissediyorum ama yine de gece geç saatlere kadar devam ediyorum. Diğerleri benimle kalıyor, yemek getiriliyor ama yenmiyor. Hepimiz ilerlemeye devam ediyoruz, bu kadar yaklaştığımızı durmayı reddediyoruz.

Sonra bir ping sesi geldi. Bir klasör kırdık. Herhangi bir virüs ya da tuzak olma ihtimaline karşı kaydederek hızlıca giriyorum. Tarihle etiketlenmiş ve içinde video dosyaları var. Ne olduklarını ve oynatmam gerekip gerekmediğini merak ederek onları incelediğimde kaskatı kesiliyorum.

"Louis," diye mırıldanıyorum, o da ekrandan yanıma dönüyor. "Onları çalayım mı?"

Bu diğerlerinin dikkatini çekmiş olmalı çünkü bizi sıkıştırıyorlar ve Nova'nın elini kolumda hissediyorum. "Çal onları," diye emrediyor.

Louis başını salladı, ben de rastgele bir tane seçtim. Çabucak yükleniyor ve hepimiz yemin ediyoruz. Nova donuyor ve keşke onu koruyabilseydim diyorum. Kapatmaya çalışıyorum ama elimi geri itiyor.

Ekranda çılgık atan bir Nova var. Genç, ilk gençlik çağında, saçları uzamış ama terden derisine yapışmış. Ona ne yapıldığını göremiyorum ama çılgık atıyor ve babası bir yandan notlar alırken bir yandan da köşeden onu izliyor. Kapatıp bir başkasını açıyorum ve onu hayatının başka bir evresinde görüyorum.

Top gibi kıvrılmış, karyolada hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Bir diğerinde gözlerim kapanıyor. Masada bir adamla arasında bir silah var.

Hepsi onun işkencelerini, deneylerini gösteriyor ve tüm bunlar olurken o da orada, izliyor ve notlar alıyor. Onları kapatıyorum, arkama yaslanıyorum ve yüzümü ovuyorum. O görüntüler şimdi de peşimi bırakmayacak.

Katlandığı şey . . . *Lanet* olsun.

Onlara ödetmeye her zamankinden daha kararlıyım ama ona baktığımda gözlerinin hâlâ ekrana kilitlenmiş olduğunu görüyorum. "Biraz ara vermem lazım," diye mırıldanıyor ve kollarını kendine sararak odadan aceleyle çıkıyor. Hepimiz endişeyle onu takip ediyoruz.

"Yapma," diye mırıldanıyorum Nico'nun onun peşinden gitmeye başladığını hissettiğimde. "Biraz zamana ihtiyacı var. Hepimiz onun acısını gördükçe kendini çığ ve zayıf hissedecek. Onu biraz yalnız bırak." Ben de bundan nefret ediyorum ve o da bir sandalyeye ağır ağır çöküp yüzünü tutmadan önce tereddüt ediyor.

"Bunu kendi kızına nasıl yapabildi?" Isaac üzüntüyle mırıldanıyor. "Nasıl-" Başını sallayıp başka tarafa bakıyor.

"Çünkü bunun bir gereklilik olduğuna inanıyordu." Onun gibi düşünmekten nefret ediyorum. "Aşk işe yaramaz bir duygu, işe yaramaz bir his, hatırladın mı? Onu hiç sevmedi ya da deneylerindeki amacının ötesini umursamadı. O da bizim gibi kullanılacak bir şeydi."

"Hepsini ve bulduğunuz diğerlerini kurtarın. Hepimiz onları izleyeceğiz, böylece onun neye zorlandığını bileceğiz ve bunu neden yaptığımızı kendimize hatırlatacağız, ama o asla görmeyecek, beni anlıyor musunuz? Bir daha asla. Onu geğmişinden koruyamayız ama bundan koruyabiliriz," diye emrediyor Louis ve hepimiz kabul ediyoruz.

Onları tekrar izlemek zorunda kalmamalı, hala uyanık olduğu ve uyuduğu her anı doldururken değil, ama beni nefret ve çaresizlikle doldursa bile her birini izleyeceğim. Onları kendi anılarım ve acılarımınla birlikte saklayacağım, böylece bundan sonra ne olursa olsun, bunu neden şimdi yaptığımızı hatırlayacağım.

Sadece bizim ve diğer isimsiz yüzler için değil, onun için de. Nova için.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

Louis bizi dinlenmeye zorluyor, ama ben üst katta uyuyamıyorum ve diğerleri de isteksiz görünüyor, bu yüzden Bert uyku tulumları getiriyor ve onları kullanılmayan oturma odasına . Sırayla uyuyorlar.

Louis komutayı kontrol ediyor. Mutlu değiller ama tüm bulguları gözden geçirmek ve aradığımız şeyi araştırmak için zamana ihtiyacımız olduğunu anlıyorlar.

Ben ve Dimitri dışında herkes uyuyor.

Hiç durmuyor ya da bilgisayarın başından kalkmıyor.

Uyku tulumumdan sıyrılıp, horlayan Jonas'ın ve kapıya yakın duran Nico'nun yanından sessizce geçiyorum. Louis'i ön kapıda, dışarı bakarken, Isaac'i de mutfakta görünce bilgisayarlara ve Dimitri'ye doğru ilerliyorum. Kapı aralığından onun kamburlaşmış halini görüyorum. Gözleri kırmızı ve çiğ, ekrandan gelen ışık yüzüne boş bir ifade veriyor.

"Dinlenmelisin," diye mırıldanıyorum ve beni duymamış gibi sıcıyor. Yanına oturmak için bir sandalye çekip yaklaştığımda gözlerini kırıştırarak gözlerini ovuşturuyor. Homurdanarak bilgisayara bakıyor, ben de farenin üzerindeki elini kapatıyorum. "Dimitri, uyumaya ihtiyacın var, bunu biliyorsun. Beyninin dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ben iyiyim." Elimi silkiyor ve ben uzaklaşmayı tartışıyorum ama bir şey onu rahatsız ediyor. "Duramıyorum, tamam mı?" diyor sonunda, ben profiline .

"Neden?" Mırıldanıyorum, bilmek istiyorum.

Dönüp bana bakıyor, bakışları acı dolu ve karanlık. "Çünkü bunu senin için yapmam gerekiyor!" diye öfkeleniyor, saçlarını çekiştiriyor. "Olanları durduramam ama

Bunu yapabilirim. Onların, sizin ve bizim bunu durdurmamıza yardımcı olacak bilgileri bulabilirim. Bu size huzur ve daha iyi bir gelecek verebilir. Bunu sizin için olduğu kadar onlar için de yapıyorum. Beklediğim her dakikada başka bir çocuğun daha zarar görebileceğini ve senin bu yerde sıkışıp kaldığını bilirken nasıl uyuyabilirim?"

Bunu benim için yapıyor.

Arkama yaslanıp ona bakarken gözlerimi kırıştıyorum ve birden kendimi durduramıyorum. Öne doğru eğilip yüzünü ve oradaki kirli sakalları avuçluyorum ve sıcak, yumuşak dudaklarını öpüyorum. Geri çekilip alnımı onunkine bastırduğım da donup kalıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Buradan nefret ediyorum ama benim yüzümden hastalanırsan daha da çok nefret . Buna dayanabilirim. Siz buradayken daha iyi. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum, gerçekten, ama siz de öylesiniz. Cevaplar için kendinizi öldürmeyin. İhtiyacımız olduğunda gelecekler. Louis ve diğerlerinin sana sadece çılgın bilgisayar becerilerin için değil, uzun vadede ihtiyaçları var." Bu onun dudaklarının kıvrılmasına neden oluyor ve gözlerine bakarken benimkiler de onu takip ediyor. "Sana ihtiyacım var, tamam mı? O yüzden lütfen uyu ve yemek ye."

Gülümsemesi azalıyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Bana ihtiyacın var mı?" diye yankılanıyor.

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık, "birden fazla şekilde, ama şu anda? Uyumana ihtiyacım var, lütfen." Ayağa kalkmadan önce eğilip onu tekrar usulca öpüyorum, sonra ona elimi uzatıyorum.

Yutkunuyor, elimi tutmadan önce bilgisayara bakıyor. "Sadece birkaç saat," diye kabul ediyor ve beni daha da gülümsetiyor.

"Bana uyar." Elini sıkarak onu odadan çıkarıyorum. Louis kapıda, neredeyse tökezleyeceğim ama gözlerinde ne yargılama ne de kıskançlık var. Sadece minnettarlık görüyorum. Başımı sallıyorum ve Dimitri'yi uyku tulumuma götürüyorum, saçlarını geriye doğru tararken onu bir çocuk gibi yatırıyorum. "Uyu, uyandığında bilgisayar orada olacak."

Gözleri kapanmaya başlıyor, ama sonra eli benimkini sıkmak için hareket ediyor. "Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor ve bir anda uykuya dalıyor.

Kendimi ayağa kalkmaya ve mutfığa gitmeye zorlamadan önce topuklarımın üzerine oturup onu izliyorum, içimdeki duygularla ne yapacağımdan emin değilim. Isaac mutfak penceresinden dışarı bakıyor, elleri bir kupaya sarılmış ve kilometrelerce uzakta gibi görünüyor. İçeri giriyorum ve ayağa kalkmadan önce bana bakmak için dönerek sıçırıyor.

"Dur sana bir tane getireyim." Bana hemen bir fincan dolduruyor ve ben de karşısına oturup dizlerimi göğsüme çekerek bir çeşit bitki çayı ile dolu fincanı dengeliyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da mahcup bir şekilde sırıtıyor.

Tek söylediği "Ruha iyi gelir".

"Tamam, Dimitri dinleniyor," diyorum ona, bir yudum alıyorum ve sıcak, rahatlatıcı tat içime işlerken neredeyse inliyorum. Isaac'ın gözleri kocaman oldu.

"Peki bunu nasıl başardın?" Bön bön bakıyor ve beni güldürüyor. "Cidden, yıllardır nasıl yapılacağını öğrenmeye çalışıyoruz. Bana sırlarınızı anlatın."

Eğiliyorum ve sanki izleniyormuşuz gibi etrafıma bakıyorum. O da sırtarak aynısını yapıyor ve o yaklaşıma kadar parmağımı kıvrıyorum, sonra ağzımı kulağına bastırıyorum, kokusu etrafımı sararken içime gönderdiği arzu nabzını görmezden geliyorum. "Kadınsı kurnazlıklar."

Arkasına yaslanıp kıkırdıyor. "hiç şansımız yoktu." "Hayır, üzgünüm." Bir yudum daha alırken göz kırpyorum.

"Nasılsın gerçekten?" diye soruyor çayını yudumlarken.

"Muhtemelen herkesin olabileceği kadar iyi," diye itiraf ediyorum, yalan söylemek istemiyorum. "Ama daha kötülerini de atlattım."

"Evet, ama artık yalnız değilsin," diye mırıldanıyor, bana bakarak.

"Biliyorum, biliyorum." Elimi salladım. "Bazı şeylerle tek başına başa çıkman gerekir."

"Bunu anlayabiliyorum." Başını sallıyor.

"Peki ya sen?" Başımı eğerek soruyorum. Kaşları kalkıyor ve ben gülüyorum. "Hadi ama, bu sadece beni etkiliyor olamaz, peki sen nasılsın Isaac?"

"Ben, şey, kimsenin bunu sorduğunu sanmıyorum," diyor hızlıca. "O zaman her gün soracağım. ama, hepiniz benim derin, karanlık sırlar," diye şaka yapıyorum.

"Gerçekten kolay değil," diye itiraf ediyor sanki bunu paylaşmaktan utanıyormuş gibi. "Bu bana kendi hapisliğimi hatırlatıyor," diye çekincesini belirtiyor.

"Fransa'da, doğru mu?" diye sordum. Hâlâ hafif bir aksanı var.

Başını sallıyor. "Orayı gördüğümde değil. Belki bir gün hapishanemin üzerinde yaşadığını bildiğim güzelliği görmek için geri döner ve ziyaret ederim." Çayını yudumlarken gözleri uzaklara dalıyor. "Benim hücrem seninki kadar görkemli değildi. Şehrin dışında bir evin bodrum katındaydı. Etrafı toprakla çevriliydi, yine de güneşi pek görmedim. Bundan daha büyük bir odada tutuluyordum, bir yatak, bir tuvalet ve bir duş vardı. Hepsi bu kadardı." Elini uzattım, o da hüzünlü bir gülümsemeyle elimi tuttu. "Orada o kadar uzun yıllar geçirdim ki delireceğimi sandım ama . Bunun yerine, zamanı bir şeyler öğrenerek doldurdum.

tıpla ilgili her şeyi öğrendim. Belki onu etkilerim diye düşündüm ama aynı zamanda kendi başımın çaresine de bakabilirdim."

"Peki ya sen?"

Başını sallıyor, ayağa kalkıp gömleğini yukarı çekmeden önce elimi sıkıyor. Göğsündeki iyileşmiş izleri gördüğümde nefes alıyorum ve sonra her iki bileğinde de kabarık yara izlerinin olduğu kolları geriye doğru sıyrıyor. "Yıllarca, bedenime odaklanamazsam beynimin büyümesine yardımcı olup olmayacağını görmek için hareketlerimi kısıtlayan zincirlerle yakalama konusunda takıntılıydı." Otururken tekrar elimi tutuyor. "Bugüne kadar, onları masanın üzerinde gördüğümde nefret ettim." Utançla başka tarafa bakıyor, ben de yüzünü tekrar bana dönmeye zorluyorum. "Kendi anılarıma gömülmememin tek nedeni senin için orada olmam gerektiği idi."

"Isaac." Yutkunuyorum. "Özür dilerim. Bu kelimeler yetersiz geliyor ama doğru. Sana yaşattıkları için üzgünüm ama seni bana getirdiği için üzgün değilim."

"Hayır mı?" diye sorar. "Yakında olabilirsin."

"Hayır." Göz kırparak elini sıkıyorum. "Bütün aileler işlevsizdir. Ne olursa olsun, senin başarılarını, iyi kalbini ve diğer herkesle nasıl ilgilendiğini elinden alamaz. Sen ne zaman kendine bakıyorsun?"

Yutkunuyor ve ben hüzünle gülümsüyorum. "Tam da düşündüğüm gibi." Ayağa kalkarak masanın etrafını dolanıyorum, çayını alıyorum ve masanın üzerine, onun önüne oturuyorum. "Kendine iyi bakmalı ve iyileşmek için kendine bir şans vermelisin. Tüm yükü tek başına taşımak zorunda değilsin. Bu yüzden birlikteyiz. Bahse girerim şu anda burada dışarıdakiler için endişeleniyorsundur" -başımı diğer odaya doğru salladım- "ve onların bu durumla nasıl başa çıktıklarını düşünürken, kendi stresini düşünmeden onların stresini azaltacak planlar yapıyorsundur."

Sessiz ama haklı olduğumu biliyor.

Öne doğru eğilerek çenesini yakalıyorum ve gözlerini benimkilere dikmesini sağlıyorum, böylece bu sefer benden başka tarafa bakamıyor. Ayağa kalkmadan önce ona "Önce kendini kurtarmazsan kimseyi kurtaramazsın," diyorum. "Ciddiyim. Her gün nasıl olduğumu soracağım ve gerçeği istiyorum. Şimdi biraz dinlen. Bir doktor olarak uykusuzluğun beyin üzerinde nasıl etki ettiğini bilmen gerekir."

"Bu bir emir mi?" Bardakları lavaboya koyarken gülüyor.

"Emin olabilirsin." Ona sırtıyıyorum ve yanımdan geçerken kışına bir şaplak atıyorum. "Git uyu, doktor. Ben nöbet tutarım."

Temizlendikten sonra evin içinde dolaşıyorum ve Louis hariç hepsinin dinlendiğini görüyorum. Onu bilgisayarın başında buluyorum ve yanına oturuyorum. Bakışlarımı minnettar bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Onları dinlendirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Yardım edebileceğim herhangi bir yol." Omuz silkiyorum ama yüzümü tekrar ona çeviriyor. "Bu büyük bir olay Nova, teşekkür ." Ses tonundaki nezaketten nefret ediyorum, bu yüzden

boğazımı temizledim ve göz kırparak ekrana baktım. "Bu da ne?"

"Bu," diye başlıyor ve acı çekmiş gibi görünüyor. "Dimitri'yi yok edecek bir şey."

Ben irkiliyorum, o da başını sallıyor.

"Bu Bassel, kısaca Bass. O bizden biriydi."

"Isaac'in bahsettiği kişi," diye mırıldandım. "O . . . Kendini öldürdü, değil mi?"

"Evet, acı çok fazla olduğunda." Ekrandaki genç çocuk o kadar kayıp ve üzgün görünüyor ki, kalbim onun için acıyor. "Doktorunuz sadece zihinsel değil, fiziksel deneyler de yaptı. Yaşam boyu süren kronik ağrının sizi nasıl etkileyebileceğini görmek istedi. İç organlarını o kadar kötü oydu ki, acı çekmediği bir gün bile olmadı. Ona elimizden geldiğince morfin verdik ve sadece uyuyabilmek ya da nefes alabilmek için sürekli morfin alıyordu. Bu yüzden sonunda yakalandık ama ona çok fazla yardım edemeden bir otobüsün önüne çıktı. Bize artık yapamadığını, acıyla mücadele edemediğini ve üzgün olduğunu belirten bir not bıraktı."

"Lanet ," diye mırıldanıyorum usulca. "Dimitri-"

"Ve o sevgiliydi." Louis gülümsüyor. "Çok yakındılar, ayrılmazlardı. Öldüğünde Dimitri'yi çok etkiledi. Kendini makinelere olan aşkına daha da gömdü, kendini onların içinde kaybetti ve hepimizden uzaklaştı. İntikam almaktan başka bir amacı yoktu, sonra sen geldin ve ona dostluğu, sevgiyi ve geleceği hatırlattın. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bass'ı kaybettiğimiz gibi onu da kaybedecektik ama sen onu kurtarıyorsun."

"Ben bir şey yapmıyorum," diye cevap veriyorum endişeyle. "Yapıyorsun. Sadece farkında değilsin."

"Bana ondan bahsedecek misin? Bass?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Arkadaşım olabilecek, bizim yaşadıklarımızı yaşamış bu adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Onu en iyi Dimitri tanırdı ama odayı aydınlatan bir kahkahası vardı ve çok yaratıcıydı. Bize hikayeler anlatır ve onları . O

resim yapmayı severdi . . ." Sonraki bir saat boyunca Louis bir arkadaşına aşık olmama izin veriyor. Adama ne kadar değer verdiğini ve birbirlerine ne kadar derinden bağlı olduklarını görmek çok kolay. Hikâyeler beni ağlattığı kadar güldürüyor da ve anlatmaya ara verdiğinde, sadece onlar aracılığıyla tanıyabileceğim biri hakkında daha fazla bilgi edinmek için neredeyse çaresiz kalıyorum.

Kurtaramadığım biri.

Babamın öldürdüğü biri.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

I Jonas gelip görevi devraldıktan sonra birkaç saat dinlenebiliyorum ve homurtu sesleriyle uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda Nico ve Jonas'ın koridorda tartıştıklarını fark ediyorum. Etraflarında gergin bir Bert uçuşuyor, Hiçbir şeyi kırmadıklarından emin olmak için. Dik otururken, benimkine rakip olacak bir hassasiyet ve hızla hareket eden devasa, parıldayan kaslarını görünce ağzımın kuruduğunu hissediyorum.

İşte o zaman birkaç gündür antrenman ya da dövüş yapmadığımı fark ediyorum ve buraya döndüğümünden beri yaşadığım çalkantılı duygular ve kâbuslardan bunu kullanabileceğimi anlıyorum. Uyku tulumundan çıkıp uzun tişörtümü başımın üzerinden yırtıyorum, üzerimde uyuyakaldığım spor sütyenim ve motorcu şortum kalıyor. Jonas beni fark ettiğinde sırtarak saçımı arkadan bağlıyorum. Nico onu duvara uçuran bir darbe indirdiğinde gözleri kaymadan önce açılıyor.

"Hiç adil değil! Göğüsleri dikkatimi dağıttı!" Jonas inliyor.

Nico dönüyor, ben ona doğru kararlılıkla ilerlerken gözleri açılıyor. "Bence herkesin dikkatini dağıtırlar," diye mırıldanıyor. "Girmek ister misin?"

Omuzlarımı geriye atarak başımı sallıyorum. "İkiniz de bana karşı. Bir meydan okumayla yapabilirim." Sırıtiyorum.

"Ah, ölmek istiyor." Isaac mutfaktan çıkarken duvara yaslanarak iç geçiriyor.

"Ya da belki o kadar iyiyimdir." Ona göz kırpmıyorum, Jonas'ın gerçekten denemeyen bir vuruşunun altından eğilerek geçiyorum. Ben orada dururken etrafımda dönüyorlar.

"Bundan emin misin?" Nico bana bir çıkış yolu göstererek soruyor.

"Daha büyük ve daha hızlı rakiplerle dövüştüm." Sırıtiyorum. "Onları da öldürdüm.

Getir onu, bebeğim."

"Kazandığımda, onu becereceğim." Jonas gülüyor.

"Efendi Jonas!" Bert tersler.

"Üzgünüm, Berty." Ben ona sırtırken Jonas göz kırpmıyor.

"Eğer beni yenebilirsen, sana izin verebilirim," diye mırıldandım. Bunu beklemiyordu ve ben de bunu kullandım. Kendimi ona doğru fırlatıp yere düşürdükten sonra ayaklarımın üzerinde yuvarlanırken ona sırtıyorum. "Ama düzgün dövüş."

"Geri çekilmeyeceğim," diye uyarıyor Nico, sesi arkamdan fısıltı gibi gelirken ben bir yumruktan sıyrılıp onunla yüzleşmek için dönüyorum ve geriye kayıyorum.

"Güzel, o zaman ben de yapmayacağım." Gözlerindeki arzu parıltısını görerek ona sırtıyorum.

Jonas'ın elleriyle ittiğini ve tekrar ayağa kalktığını görüyorum. "Oh, bu eğlenceli olacak." Bana doğru gelmeden önce aldığım tek uyarı bu. Hızlı ve vahşi, hareketlerinin hiçbir mantığı ya da nedeni yok. Eğilip etrafından dolanıyorum ve bir masaya geri tekmelenmeden önce birkaç darbe indirmeyi başarıyorum. Vazo ağır çekimde yana devriliyor ve hepimiz yere düşüp çatlamasını izliyoruz. Tüm gözler bana bakmadan önce gözleri kısılan Bert'e dönüyor.

"Kıçlarını tekmele."

Isaac'ın "İşte şimdi yaptın" demesine aldırmandan başımı sallayıp kendimi tekrar mücadelenin içine atarken gülmekten kendimi alamıyorum.

Nico beni arkamdan yakalamayı başarıyor ama ben onun vücudunu ve yüksekliğini kullanarak kendimi geriye atıyorum ve onun üzerinden takla atarak onu yere düşürüyorum. Yine de ayağa kalkıyor ve sonra birlikte çalışıyorlar. Biri hep arkamda, diğeri hep önümde. Ama söylediklerim doğru; babam ve akıl hocaları gözümü bağlar ve beni korumalarıyla birlikte ringe atarlardı.

Ağır basmaya ve sayıca üstün olmaya alışkınım.

Aslında bu benim için çok heyecan verici.

Adrenalin içime işliyor, ta ki süpüren bir bacadan kaçarken gülmekten kendimi alamayana kadar. Sözlerine rağmen bana karşı hala yumuşak davranıyorlar, bu yüzden çıtayı yükseltmeye ve onları bu işi ciddiye almaya zorlamaya karar veriyorum. Birbirlerine karşı yumuşak davranmıyorlar, ben de bana karşı yumuşak davranmalarına izin vermeyeceğim.

Jonas beni kovalarken duvara doğru koşuyorum, üç adımda duvarı tekmeleyerek üzerinden geçiyorum, sonra kollarımı kafasına doluyorum ve hırlayarak bana dirsek atarken onu baş kilidiyle aşağı indiriyorum. Acıdan homurdanıyorum ve elimle bileğimi sıkıca tutarak tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Bir tezahürat duyuyorum ve şöyle bir baktığımda Dimitri ve Louis'in laboratuvar odasına giden koridordan beni izlediklerini görüyorum. Onu bırakırken sırtıyorum ve

Nico'nun arkamdan geldiğini hissettiğim sessiz sinsi saldırısından kaçınarak yuvarlanıyorum. "Tam zamanında." Sırıtiyorum ve sonra onlar dönerken konuşacak yer kalmıyor.

ve düşündüğümde daha hızlı üzerime geliyorlar. Onlar normal muhafızlar değil ve bu da normal bir dövüş değil. Bunu hatırlamam gerekirdi. Onlar da benim gibiler -daha güçlü, daha hızlı ve daha sertler- ama bu beni tahrik etmiyorsa ne olayım. Bir kez olsun gerçek bir meydan okuma. Yumruklarımın gücünü saklamak zorunda değilim. Jonas'ın dudağını patlattım, bu darbe başka birini bayıltabilirdi. Nico'nun bağırsağına attığı yumruk, başkasını yere serecekken sadece beni sarıyor.

Jonas dizlerimin arkasına tekme atıyor ve acı çok keskin oluyor. Öne doğru düşüyorum, çıplak ellerimle yere çarpıyorum ve onlar beni takip ederken yuvarlanıyorum. Nico'nun önünde durmadan önce tekmelerinden kaçınmak için ileri geri yuvarlanıyorum. Ayağını yere indirirken yakalıyorum ve ona sırtıtiyorum. Dönüyorum ve , dönmekten ya da ayağını kırmaktan başka çaresi yok. Dönerek uzaklaşıyor ve ben Jonas'ın bacaklarını savurarak ayağa kalkarken yuvarlanmasını izliyorum.

Hafifçe nefes alıyorum ve vücudum heyecanla aydınlanıyor. Nedense aklımdan bir düşünce geçiyor

Eğer böyle dövüşüyorlarsa, nasıl seviştiklerini hayal edin. . .

Bu fikir dikkatimi o kadar dağıtıyor ki Jonas yakalayıp havaya kaldırmayı başarıyor ve bir eli boğazımda, nefesimi kesecek kadar sert sıkıyor. Ellerimi V şeklinde aşağı indiriyorum ama bu onu etkilemiyor çünkü gözleri bana bakarken için için yanıyor. "Sanırım ödülümü alırken hepsinin beni izlemesine izin vereceğim," diyor beni fırlatmadan önce.

Bir duvara çarpmak yerine, kollarım beni havada yakalarken sert bir göğse çarptım. Nico.

Ağzı kulağımla buluşuyor ve yol boyunca bir yerlerde, bu kavga bıçakla kesebileceğim kadar güçlü bir cinsel gerilimle doldu. Beni tutarken çok sert, çok büyük horozunun kıcıma bastırıldığını hissediyorum, bundan ne kadar zevk aldığını hissetmeme izin veriyor.

"Belki ben de katılırim," diye mırıldanıyor kulağıma, sonra da beni sadece WWE hareketi olarak tanımlayabileceğim bir hareketle yere indiriyor. İnleyerek ayağa kalkıyorum ve kalbim küt küt atarken ağzımı siliyorum.

"Peki, böyle mi oynamak istiyorsun?"

"Kahretsin," diye fısıldar biri. "İşler iyiye gitmek üzere."

"Sanırım gitmeliyim," diye mırıldanır Bert.

"İyi karar," diye cevap veriyor başka biri ama ben yine üzerime gelen Nico'ya odaklanıyorum. Onlar da en az benim kadar kazanmak istiyor. Boyun eğmek ya da pes etmek bizim doğamızda yok, bu yüzden şansın bana karşı olduğunu fark etmeye başlasam da karşılık veriyorum.

Onlar insanüstü. Hiç durmuyorlar.

Benimle dalga geçtikleri gibi ben de onlarla dalga geçmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor çünkü kazanmaya çok odaklanmış durumdalar.

Bir saldırıdan sıyrıldım ama bir diğerinin içine düştüm. Nico'nun kaburgalarını kırmayı ve onu yere düşürmeyi başarıyorum ama hemen ayağa kalkıyorlar. Fuayedede dans ederken onların da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirim. İçimden akan acı ve yorgunluğa rağmen tekrar ayağa kalktığımda ikisi de nefes nefese, kesik ve kan içindeydi.

Jonas nefes nefese, ellerini dizlerine koymuş ve saçları yüzüne düşecek şekilde başını eğmiş bir halde, "Lanet olsun, biraz yumruk yiyebilirsin," diyor. Bir iniltiyle doğruldu ve sırtını çatırdattı. "Hadi, bitirelim şu işi."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye veriyorum.

Nico başını sallıyor, burnundan kan akıyor. Tekrar bakışıyorlar ve sonra tekrar dövüşmeye başlıyoruz, ortada çarpışıyoruz. Yumruklarından sıyrılıyor ve tekmelerinin üzerinden atlıyorum, alabildiğim kadar iyi vuruyorum. Bir hareket diğerine sorunsuzca geçerek dövüş sanatlarını birbirine karıştırıyor. Jonas'ın burnunu kırıyorum ve Nico dudağımı patlatıyor. Nico'yu duvara doğru tekmeliyorum ve Jonas'ı yere indiriyorum, kırık bir vazo parçası alıp sırtımdan boynuna bastırıyorum. "Boyun eğ."

"Sen," diye bir hırıltı geliyor ve cam bir vazanın keskin kenarının kendi boynuma bastırıldığını hissediyorum.

Gülerek bardağı fırlatıp atıyorum ve Nico da aynısını yapınca ayağa kalkıyorum. "Kahretsin, berabere bitti." Louis'in sesi şok olmuş gibiydi.

"İyi dövüştü çocuklar." Bana çılgınca sırttan Jonas'elimi uzattım. Kabul ediyor ama beni aşağı çekiyor, böylece bir iniltiyle onun üzerine yayılıyorum. Başımı kavrayarak beni nefessiz bırakan ve kafamdaki tüm düşünceleri silip süpüren sert ve hızlı bir öpücük konduruyor.

"Kazanamadığım için en azından bunu alıyorum." Sırıttırıyor ve sonra bizi ayağa kaldırıyor, ben ona aval aval bakarken beni kendi ayağımın üzerine yatırıyor. "Şuna bak, sonunda onu susturdum."

Gözlerimi devirerek şokumu yutuyorum. Tam uzaklaşmak üzereydim ki Nico beni yakaladı, ona doğru döndürdü ve başını . Donup kaldım,

Beni de öpeceğini düşünürken dili dışarı fırlıyor ve dudağımdaki kesiğin izini sürerek kanımın tadına bakıyor. O hafifçe geri çekilirken, batma hissi nefesimi kesiyor.

"Hazır olduğumda öpücüğümü alacağım," diye fısıldıyor ve sonra beni tokatlıyor. "Git elini yüzünü yıka, yemek vakti."

Az önce ne olduğunu anlayamadan göz kırpıyorum ve Dimitri'nin bana uzattığı kıyafetleri kabul ediyorum. "İkisine karşı ayrı ayrı kaybeden birini hiç görmedim, hele birlikte hiç görmedim," diyerek zedelenmiş egomu okşuyor.

"O haklı." Louis başını salladı. "Şimdi işinize dönün." Alkışlar.

Jonas'ın öpücüğünden ve Nico'nun kıl payı kurtulmasından sonra beni garip bir şekilde izlemedikleri için mutlu bir şekilde küçük bir gülümsemeyle onlara başımı sallıyorum ve Isaac'in durduğu merdivenlere doğru aceleyle ilerliyorum.

Kıyafetlerimi omzuma atıp Isaac'in yanında duruyorum, o da bana sıcak bir kupa uzatıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. "İyi misin?"

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kıvrımadan önce gözleri açılıyor. "Evet."

Başımı sallayarak dönüyorum ve üst kata çıkıyorum, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve hiç aldırmiyorum.

YİRMİ DOKUZ

"Bert, üzgün olduğumu söyledim!" Ben mutfığa girerken Jonas mızızlanıyor. Saçlarım hala ıslak ve sırtımdan sarkıyor, üzerimde dar siyah yoga pantolonu ve crop top var. Kapıya doğru eğildim ve Jonas'ın kızgın Bert'i tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi takip etmesini izleyin. Bert dudaklarını büzerek burnunu çekiyor ve Jonas yemek pişirirken onu görmezden geliyor.

Jonas, "Lütfen dostum, sadece yaptığın o efsanevi krepleri istiyorum," diye yalvarır. "Gidip vazoyu temizleyeceğim. Hatta sana yeni bir tane alırım!"

Başımı sallayarak masaya doğru ilerliyorum ve bana gülümseyen Dimitri'nin yanına oturuyorum. Ben de sırtıyorum ve şovu izlemek için döndüğümüzde omzumu onun omzuna vuruyorum, ama sonra Nico içeri giriyor ve tüm odağımı alıyor. Ağzım kuruyor ve arzu işlerken kalçalarım birbirine kenetleniyor.

Gömleksiz, kalın kalçalarını ve hafif sert boyunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan düşük belli gri joggers giyiyor. Etkileyici karın kaslarını ve Adonis kemerini tarıyorum, joggers'a doğru iniyorum ve sonra tekrar devasa göğüs kaslarına çıkıyorum. Kulağıma bir fısıltı gelmeden önce kaslarının içinde kayboluyorum.

"Ağzının suyu akıyor," diye alay ediyor Dimitri. "Sen yapmaz mıydın?" Mırıldanıyorum. "Evet, öyle," diye mırıldanıyor.

Ona alaycı bir bakış fırlatıp ağzımı siliyorum, o sırada gözlerim Nico'nun bana sırttığını, bembeyaz dişlerini gösterdiğini ve bilerek masaya doğru eğilip alnımdan öptüğünü görüyor. "İyi dövüştü. Bir dahaki sefere kendini bu kadar tutma. Bize zarar veremezsin."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, erkek memeleri bu kadar yakinken sesime güvenemiyorum ve meme ucuna dokunmak için mantıksız bir dürtü duyuyorum. Sikerim böyle işi. Meme ucunu çimdikliyorum, o geri çekilince gülüyorum. "Aynısı senin için de geçerli." Bana doğru atılan bakışları görmezden geliyorum, özellikle de Nico'nun bana attığı karanlık, aç bakışları... Bir tabak alıp meyve ve hamur işleriyle doldurmaya başlıyorum, mutlu bir şekilde ılık çalıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Nico karşıma oturup ben meyvelerimi yerken göğüs kaslarını tekrar görüş alanıma sokarken. Bir gümbürtü duyuldu ve bakışlarımı kaldırdığımda Jonas'ın, tavayı düşüren şok olmuş Bert'in önünde diz çöktüğünü gördüm.

"Lütfen Bert, erkeklerden hoşlanmıyorum ama istediğin buysa sana sakso çekerim."

Jonas'ın ses tonundaki panikle kaşlarımı çatıyorum. Louis'e baktığımda iç geçirdiğini, yüzünü ovaladığını ve Dimitri'ye başını salladığını görüyorum.

"Dr. Davis onu bir deney olarak aç bırakır, ceza olarak ve onunla alay etmek için en sevdiği yiyecekleri keserdi," diye fısıldıyor üzüntüyle. "Onu bulduğumuzda yarı ölü ve delirmiş haldeydi. Yemek konusunda panikliyor."

"Siktir." Ayağa kalktım ve elimi Jonas'ın omzuna götürdüm. Hüzünlü gözlerle bana bakıyor, tamamen kırılmış. Dizlerimin üzerine çökerek yüzünü okşuyorum ve gözleri yaşlarla dolarken onu teselli ediyorum. Birinin onu tekrar aç bırakacağından ve istediği ama sahip olamadığı şeylerle alay edeceğinden korkuyor. "Git otur bebeğim, tamam mı?"

Hâlâ endişeli görünüyor ama ayağa kalkıyor ve omuzları çökmüş bir halde kimsenin gözlerine bakmadan masaya doğru ilerliyor. Onu şaşkın ve üzgün bakışlarla izleyen Bert'e bakıyorum.

"Hepimizin babamla ilgili sorunları var. Bir daha asla onlardan yemek esirgemeyin, beni anlıyor musunuz? Bunun bir ceza olmadığını biliyorum, ama çocukluğumuzdan beri bize aşağılık insanlarmışız gibi davranıldı. Aklınıza gelebilecek her şey ceza olarak kullanıldı. Bunu bize yapmayın, lütfen" diye yalvarıyorum ağlayacakmış gibi görüldüğünde.

"Yemin , Bayan Nova, ben-"

Elini tuttum ve sıktım. "Biliyorum dostum. Sadece açıklıyordum. Şimdi, biraz krebe ne dersin?" Mutlu bir şekilde söylüyorum. Jonas'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Umutlu görünüyor, neşelenen bir çocuk gibi.

"Ne zaman isterseniz tüm evi onlarla doldururum efendim," diyor Bert Jonas'a, sırtı dikleşmiş ve gözleri kararlı, sanki o bakışı bir daha görmemek için her isteğini yerine getirecekmiş gibi. Dönüp Jonas'ın yanına oturuyorum,

Elimi masanın altından kalçasına koyuyorum. Sıçrıyor ama ben tabağını doldururken yanıma yerleşiyor.

"Benim için ye," diye mırıldanıyorum ve Louis'in minnettar bakışlarıyla karşılaştığımda hemen yemeğe dalıyor.

On dakika geçmeden, Bert'i göremeyeceğim kadar krep dolu bir tabak, ne diyeceğini bilemeyen Jonas'ın önüne konuyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Doktor zalim bir adamdı. Ben o değilim. Özür dilerim, Efendi Jonas. Saygısızlık etmek istememiştim. Bu evde ve mutfağımda her zaman hoş karşılanırsınız, bu yüzden ihtiyacınız olanı istemekten asla çekinmeyin. Bayan Nova'nın bir arkadaşı benim de arkadaşımıdır." Bununla birlikte Jonas'ı selamlar ve sanki gerçekten evi onlarla dolduracakmış gibi daha fazla krep yapmaya geri döner.

Jonas sadece onlara bakıyor, ben de eğilip o anı bozuyorum, hepimizin onun zayıflığını görmesinden nefret edeceğini biliyorum. Ben yapardım. "Onlara öylece bakacak mısın yoksa ben onları istediğime karar vermeden önce yiyecek misin?" Alay ediyorum.

Dudaklarında parlak, korunmasız bir gülümsemeyle bana döndüğünde gözlerini kırıştırıyor. Bir kez olsun o kadar masum görünüyor ki kalbim duracak gibi oluyor. "Teşekkür ederim," diyor ve bir krep almadan önce elimi sıkıyor. O yerken bakıyorum ve içimde bir şeyler değişiyor. Bu eşit derecede hasarlı, çılgın adamın önüne bir bariyer düşüyor ve içimde bir koruma duygusu kükrüyor, gücü beni korkutuyor. Yemeğe geri dönüyorum ama krepleri bir hediyeymiş gibi dikkatle yerken ve onlara değer verirken onu izlediğimden emin oluyorum.

Ve bir bakıma, Jonas'a bu dünyadaki herkesin aynı olmadığını göstermek için Bert'ten geliyorlar.

Jonas inleyerek arkasına yaslandığında gözlerinde her zamanki muzip ışıltıyı görüyorum ve biraz rahatlıyorum. Geri dönmüştü ve artık geçmişte kaybolmamıştı. "Bir dahaki sefere tüm vücudunu onlarla kaplayacağım ve onları senden yiyeceğim," diye uyarıyor, güldüğümde bir tanesini açmadan önce gözlerini kapatıyor. "Hatta belki amını şurupla doldurup senden içerim."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Louis, hepimizi güldürüyor ama benimki gergin ve arzu dolu.

Jonas bunu duyuyor, sırtarak masanın altından kalçamı okşuyor, sandalyemi aniden geri çekene kadar daha da yukarı çıkıyor. Oraya gitmeye hazır değilim, onunla değil. Eğlenmek için sevişiyorum ve bunları hiç hatırlamıyorum. Aramızdakinin böyle olmayacağını biliyorum ve onları kaybetmek istemiyorum.

Onları seviyorum. Ailem gibi hissetmeye başladılar ve bunu mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum, bunun harika olacağını bilsem bile - tamam, harikadan da öte. Muhteşem.

"Sanırım işe dönsek iyi olacak."

Arkasını dönerken gözlerinde bir acı parıltısı yankılanıyor. Dudaklarımı yalayarak kaçırıyorum ve ayağa kalkmadan önce Louis'in endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Haklısın, işe dönelim. Şu piçleri bulalım."

Elimden geldiğince herkese yardım ettiğim beş saatin ardından, Louis'in sipariş ettiği yemek molasına Dimitri yanımdayken gidiyorum. Dimitri'nin beni dinlediğini söylediğinden beri bizi bir araya getirdi. Jonas onlar üzerinde garip bir kedi gücüm olduğunu söylüyor.

Bu ona bir tokat attırdı, saatlerdir ilk kez gülümsemiş olsam bile.

Bunu nasıl başarıyorlar bilmiyorum ama oraya girdiğimde beni uçurumun kenarından döndürüyorlar ve bunun için minnettarım. Atmosferi hafif ve alaycı tutuyorlar ve eğer öyle olmasaydı, sanırım hepimiz baktığımız ve ele aldığımız şeyin derinliklerine gömülüydük.

Bert bize akşam yemeği için bir sepet hazırlıyor ve kendisinin temizliğe, bizim de güneşe ve temiz havaya ihtiyacımız olduğunu söyleyerek bizi dışarı çağırıyor. Dimitri sırtarak sepeti ondan alıyor ve dışarı çıkıyoruz. Onu en sevdiğim yere götürüyorum. Eskiden babamdan kaçmak için bütün gün burada kitap okur ve saklanırdım. Bert bana bilmiş bir bakışla bunu hatırlattı ve daha önce hiç kimseyi, kız kardeşimi bile oraya götürmemiş olmama rağmen, neden buna ihtiyaç duyduğumu anlayacağını bildiğimden Dimitri'yi götürüyorum.

Artık yapmıyorum, ama bu yerleri sizi anlayacak ve yargılamayacak biriyle paylaşmak güzel.

Kocaman arka bahçeyi geçip bana musallat olan havuzun yanından yürürken, ağaç sınırına ulaştığımızda ona gülümsüyorum ve alçak bir dalın altına eğiliyorum. Onu ormanın derinliklerine doğru götürürken yapraklar botlarımın altında çıtırdıyor.

"Eğer beni öldürmek için buraya getiriyorsan, önce yemek yiyebilir miyim?" diye arkamdan şaka yapıyor.

Gülerek, onun için bir dal tutuyorum. "Seni öldürecek olsaydım kürek getirirdim." Omuz silkiyorum. "Ayrıca, öldürmek için çok açım."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı. "Onu her zaman aç tut."

Kahkahalarla başımı sallayarak, aradaki karanlık yarığa açılan iki büyük taşın altına giriyorum. "Oh, bu yarım yamalak değil. Beni kesinlikle öldürecek," dediğini duyuyorum ama yine de beni takip ediyor ve diğer tarafa geldiğimizde nefesi kesiliyor.

"Burası dünyada en sevdiğim yer," diyorum ona, değişmeden kalan araziye bakarak. "Eskiden uzaklaşmak için geldiğim yer." Yumuşak çimenlere basarak botlarımı çıkarıyorum ve çorapla kaplı ayaklarımı iç çekerek çimenlerin içine sokuyorum. Güneş ağaçların arasından süzülerek hafif soğuğa karşı bizi ısıtıyor. "Burada saatlerce kitap okur ve kendimi bir kitaptaki karakterler gibi hayal ederdim. Başka bir diyaraymışım gibi davranır, bir prensin beni kurtarmaya geldiğini hayal ederdim," diye itiraf ediyorum, dikkatle dinlediğini görmek için ona dönüp bakarken.

"Burada farklı bir dünyadaydım ve birkaç saatliğine sadece bir çocuktum ve her şey olabilirdim." Dönerken yüzümü ona dönüyorum. "Aşkını çalıntı bir gemiden kurtaran bir korsan, ilk kez okula giden bir büyücü, halkı için savaşı kazanan bir baş rahibe. Her şey olabilirdim ve oldum da. Dünyam tekrar çöktüğünde, hayatta kalmak için onların gücünü ve derslerini yanıma aldım."

"Bana burayı gösterdiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, yanıma geçip çenemi kavırıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor, böylece konuşurken bakışlarındaki gerçeği görebiliyorum. "Bunun kolay olmadığını biliyorum. Seninle burada, seni kurtaran yerde olduğum için çok mutluyum, böylece seninle tanışabildim. Hadi yemek yiyelim ve eski günlerin hatırasına bir süre kitap okuyabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi," diye mırıldanıyorum usulca ve sadece onun için gülümsüyorum. Umarım benim yerim onun yeri olur ve ihtiyacı olduğunda ona yardım eder. İçinde yaşadığımız sert ve umursamaz dünyanın gerçekliğinden kaçışı olabilir.

Bir an için birbirimize birkaç santim uzaktan bakıyoruz ve boğazını temizleyip geri adım atmadan önce gözleri dudaklarıma düşüyor. Hayal kırıklığımı gizlemek için dönüyorum, bunun en iyisi olduğunu biliyorum ve onu getirdiğim yere bakıyorum.

Uçurum, aşağıda bazen geyikleri görebileceğiniz azgın bir nehre bakmaktadır. Güneş ıslıl ıslıl parlıyor, neredeyse ruhani bir hale getiriyor ve sisli günlerde sizi farklı bir dünyaya taşıyor. Ağaçlar üzerimizde doğal kemerler oluşturarak yaz güneşine karşı bir bariyer oluşturuyor ve kışın sıcak tutuyor. Çimenler yumuşak ve beni gülümseten çiçeklerle bezeli. Ayrıca eskiden beri aşınmış bazı kayalar da var.

Sığınmak için bir ağacın altına uzanmış, yıpranmış gri alanda parıldayan güneşin tadını çıkarıyordu.

Burada çok güzel bir şey var ve hayatımın dehşetinden etkilenmediği için, kayıtsız şartsız tarafsızlığı ve yumuşaklığıyla teselli buldum. Bu bana, eğer yeterince dikkatli bakılırsa dünyada iyi şeyler de olabileceğini hatırlattı. Muhtemelen bir çocuk olarak aptalca bir düşünceydi, ama atlatmak için elimden geleni yaptım. Aradaki mesafeyi geçip, sırtımı kayanın doğal koltuğuna yasladım, o da benim karşımda aynısını yaptı ve Bert'in buraya geleceğini bildiğinde bana gizlice getirdiklerine benzer bir sepet açtı.

Dimitri gülüyor ve ben nedenini anlıyorum. İçinde kabukları çıkarılmış, kare şeklinde kesilmiş küçük sandviçler var. "Kabuklardan nefret ederim," diye itiraf ediyorum. "Hatırladı."

"Seni seviyor." Kendine de biraz alırken omuz silkiyor. Ballı hardallı jambon ve peynir, sarımsaklı krem peynir ve kırmızı biber, yumurtalı mayonez ve barbeküde çekilmiş tavuk gibi farklı tatlar var. Bir ziyafet hazırlamış. Dimitri ayrıca ev yapımı reçelli ve kaymaklı çörekler, küçük kekler ve cipsler de çıkarıyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor.

"İnsanların aç kalmasından hoşlanmaz." Omuz silkerek sandviçleri açıyorum ve minnetle ondan bir peçete ve kâğıt tabak alıyorum, sonra o da bölüştürüp kendisi yemeye başlıyor. Bunu yaparken gözlerimiz etrafımızdaki arazide geziniyor.

"Böyle bir yeriniz var mıydı?" Merakla sordum.

"Pek sayılmaz. Hiç bitmeyen bilgisayar kodu satırına kaçtım," diye yanıtlıyor. "Yeterince odaklanırsam, beni bedenimden ve içindeki acıdan, yalnızlık, açlık ve üzüntü gibi insani duygulardan uzaklaştırıyordu."

Teknolojiyle ilgili her şeyi neden sevdiği daha iyi anlaşılıyor. Benim çayırım gibi. Kendini güvende ve mutlu hissettiği yer.

"Sonra onu bir insanda da buldum ve o benim güvenli yerim, umudum oldu." Yutkunuyor ve ben onun acısına üzülerek çökerken başka tarafa bakıyor.

"Bassel," diye mırıldanıyorum. Şok içinde sarsılıyor ve ben hüzünle gülümsüyorum. "Bir resim gördüm ve Louis bana biraz anlattı. Çok üzgünüm Dimitri."

Yutkunuyor, başka tarafa bakarken yüzü solgunlaşıyor.

"Onu sevdin mi?" diye sordum. Burnumu sokmamalıyım ama konuşmaya ihtiyacı var. İçine attığını görebiliyorum ve bunun bir faydası olmayacak. Biliyorum.

"Varlığımın her zerresiyle. O benim en iyi arkadaşımdı, beni anlayan tek ..." Endişeyle arkasına bakıyor. "Diğerlerini seviyorum ve onlar

Kardeşlerim, ama onlar benden daha güçlü. Onlar şiddeti ya da bilimdeki güzelliği anladılar. Ben mi? Dünya benim için bir anlam ifade etmiyordu ve Bassel de aynıydı. Ne insanları ne de dünyayı anlıyordu. Acı içinde yüzüyordu, kaçmak istiyordu. Bunu birlikte bulduk. Bir keresinde onunla uyuşturucuyu denemiştim ama bana hissettirdiklerini sevmemiştim, kontrolden çıkmıştı. Onunlayken kontrol bendeydi ve güçlüydüm. Birinin bana ihtiyaçı vardı ve yalnız değildim. Hâlâ uyandığımda onu orada görmeyi bekliyorum."

Gözlerimden yaşlar yuvarlanıyor ve uzanıp birini yakalıyor, öpmek için dudaklarına götürüyor.

"Seni severdi," diye mırıldanıyor ben gülümserken.

"Gerçekten mi?"

Gülüyor. "Her zaman 'Deli olanlara güvenin, bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlar' derdi." Ben de onunla birlikte gülüyorum, o da sırıtıyor. "Dünyaya benzersiz bir bakış açısı vardı. Kırıkların güzel olduğunu ve kimsenin anlayamayacağı bir şeyi anladığımızı söylerdi. Bana bir gün aşkın acı verdiği kadar iyileştirici de olabileceğini anlayacağımı söylerdi. Onun için acı vericiydi çünkü onu seviyordum Nova, ama o ağrı kesicileri daha çok seviyordu. Onlar olmadan var olamazdı ve ben onun gözümün önünde solup gittiğini gördüm. Sonlara doğru bir hayalete, bir yabancıya uyanırdım. Çok gençtik, çok kaybolmuştuk ve birbirimize tutunuyorduk. Bir keresinde bana bunun bir ortaklık değil, hayatta kalmamız için bir zorunluluk olduğunu söylemişti. Çaresizlik ve acıdan doğan bir aşktı bu, dostluk ve ihtiyaçtan değil, ama sahip olduğumuz şey buydu. Sonunda onu kaybettim ve acısı çok büyük oldu."

"Kendini mi öldürdü?" şekerle kaplamanın işe bilerek soruyorum.

Başını sallıyor. "Onu ben buldum," diye itiraf ediyor.

"Tanrım, Dimitri, özür dilerim." Elini uzatıyorum, konuşurken iç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyor, sanki sözleri için güç topluyor.

"İlk başta, beni bu berbat dünyada bıraktığı için ona çok kızmıştım. Beni yalnız bıraktı. Nova, ona öfkeliydim ve incinmiştim. Hatta bunun için ondan biraz nefret ettim ve bunun bencillik olduğunu düşündüm." Sanki bir suçlama bekliyormuş gibi bana bakıyor ve suçluluk duygusu gözlerini dolduruyor.

"Bence bu normal," diye çitlendim. "Nasıl istersen öyle hissetmeye hakkın var. Sevdiğin birini kaybettin, bu yüzden sadece hissetmelisin."

"Isaac de öyle dedi ama daha teknik." Sonra ikimiz de gülüyoruz. Acı ve üzgün, bu yüzden daha yakına kayıyorum ve sırtını okşarken başını omzuma yaslıyor.

"Sonra onu o kadar çok özledim ki, babanın yapamadığı son parçalarımı da kırdı."

Kendi acımı ve gözyaşlarımı yutuyorum. Bu onunla ilgili, benimle değil.

"Şimdi onu ya da gülüşünün sesini zar zor hatırlayabiliyorum. Sanki yeniden kayboluyor ve bu beni korkutuyor."

Yüzünü tutup bana bakmaya zorluyorum. "Hiç kimse gerçekten gitmiş sayılmaz. Onlar anılarımızda ve onlara duyduğumuz sevgide yaşarlar. Zamanla bazı şeyleri unutabilirsin ama onun sana hissettirdiklerini ve paylaştığınız sevgiyi unutmayacaksın. Önemli şeyleri -birbirinizi sevdiğinizi- unutmayacaksınız ve sonunda bu yeterli olacak."

"?" diye soruyor, bakışlarımı umutla süzerek.

"Evet, onu ara sıra başka insanlarda, paylaştığınız yerlerde ve şeylerde göreceksin ve bu aşkı hatırlayacaksın. Şimdi olduğu gibi. Bana onu anlatırken onu hatırlıyorsun, değil mi?" Gülümsüyorum, dökülen gözyaşlarını siliyorum. "Öyleyse bana onunla ilgili hatırladığın her şeyi anlat, ben de seninle birlikte onu hatırlayayım. Böylece o asla unutulmayacak ve sen unutmaya başlarsan ben sana hatırlatacağım."

"Söz mü?" diye fısıldıyor.

"Söz veriyorum," diyorum ciddiyetle ve sesime güç katıyorum. "O çok sevildi Dimitri ve bazen bu yeterli olmuyor ama elinden gelen her şeyi yaptığını bilmelisin. Şimdi ikiniz için de yaşamalısın. Bırak o seninle yaşasın. Bazen . . . Bazen insanlar burada olmak için yaratılmamıştır. Yaşadığım onca şeye rağmen bunun bir sebebi olduğuna inanıyorum. Bu güçlü ya da zayıf olmakla ilgili değil; bu doğayla ilgili. En iyilerimizi alır ve Bassel? Kulağa çok zeki geliyor. Onu sevmen için öyle olması gerekiyordu. Onu affet Dimitri, gittiği için. Zamanı geldi. O bir insandı ve kusurluydu. Başka bir çıkış yolu olmadığını hissetti ve hiç şüphem yok ki sonunda sen onun yanındaydın ve bu yüzden korkmadı. Bir gün senin de ona katılacağını bilerek ışığa kavuştuğu için mutluydu."

"Sence acıdı mı?" diye soruyor, teselli arayan bir çocuk gibi.

"Hayır," diye ciddiyetle cevap veriyorum. "Sanırım hayatında ilk kez acı çekmediği ya da korkmadığı tek an buydu."

Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor ve bana doğru eğiliyor. Ağlayıp içini ona sarılıyorum. Gözyaşları , kuşlar yeni bir başlangıcı işaret edercesine cıvıldıyor. Arkasına yaslanıyor, ben de yüzünü temizliyorum ve sonra tekrar yemeğe başlıyoruz.

Burada, ayırımnda, güvenli alanımda, bana sevdiği adamı anlatıyor ve ben de onu yanımdaki adamla birlikte ruhumda saklıyorum, ikimiz için de onu hatırlıyor ve seviyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ

A ayırdan ayrıldıktan sonra Dimitri yanağıma bir öpücük kondurdu ve aceleyle bilgisayarların döndü. Bir an için elimin yanağımda oyalanmasına izin verdim, keşke dudaklarımda olsaydı diye düşündüm.

Temasa o kadar açtım ki

Bu adamlar, bu gülünç derecede çekici adamlar, alaycı dokunuşları ve bakışlarıyla beni çılgına çevirdi.

Dürüst olmak gerekirse, taşaklarım morardı. Dövüşürken terli vücutlarının benimkine nasıl baskı yaptığını ve gözlerindeki vaadi hatırlıyorum.

. Evet, aceleyle üst kattaki banyoya ıkıyorum. Biraz stres atmam lazım ki neden burada olduğumuza odaklanabileyim.

Eski ahşap kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, lavabonun üzerindeki aynanın önünde duruyorum, bir elim porselen kenarı tutuyor. Normalde arkamı dönerdim ama gözlerimdeki kıvılcım nefesimin dudaklarımdan ısılık alarak çıkmasına neden oluyor. Daha önce olmayan bir şey bu Onlar hep ölüydü.

Soğuk.

Şimdi yanıyorlar.

Siyah saçlarım rüzgârdan dağılmış ve yüzüm mutlulukla parlıyor. Bu his böyle bir şey mi? Gözlerimi kapatarak elimin kot pantolonumun içine kaymasına izin veriyorum, altına girmeden önce külotumun üzerinde geziniyorum. Bacaklarımı açarak dönüyorum, böylece amımı okşarken sırtım lavaboya dayanıyor.

Onları düşünmekten ıslandım.

İffetli öpücüklerden ve alaycı bakışlardan.

Lanet olsun, ergen gibiyim, ama bu beni boğuk bir iniltiyle klitorisime dokunmaktan alıkoymuyor. Diğer elimle üstümü yukarı itiyorum ve sütyenimin içinden göğsümü kavırıyorum, meme ucumu yuvarlıyor ve imdikliyorum. Zevk

Nefes alıp verirken içimde bir patlama oluyor, parmağım klitorisimi hızla ovuyor, ama bir an için bunun ben olmadığımı hayal ediyorum.

Sanırım onlar.

Elleri göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarımla oynuyordu. Ağızları tenimin üzerinde kayıyor ve onu işaretliyordu. Elleri kotumun içinde, bana dokunuyor, ıslaklığımdan aşağı kayarak klitorisime geri dönmeden önce içeri itiyor. Ağızları kulağıma bastırıyordu. Hiç şüphe yok ki Jonas kirli sözler fısıldayacak, Isaac gözünü benden ayırmayacak, Dimitri beni tutacak ve Nico beni mahvedip Louis izlerken kendisinin yapacaktı. Hepsi beni boşaltmak için birlikte çalışıyordu.

Bunun ne kadar boktan olduğunu düşünecek vaktim yok. beni siktiğini hayal ediyorum ve hayal gücüm beni ele geçiriyor. Nico'nun önümde diz çöktüğünü, beni sertçe kavradığını, beni daha da yakınlaştırdığını, ağzını amımın üzerine kapattığını ve ona hükmettiğini hayal ediyorum. Jonas'ı yanımda, kulağıma fısıldarken göğüslerimi okşarken görüyorum. Diğer tarafta Dimitri'nin de aynı şeyi yaptığını, Louis'in eli sikinde her şeyi izlediğini ve Isaac'in de onun yanında durduğunu hayal ediyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Parmaklarımı hızlandırırken klitorisim hızla atan kalbimle aynı anda zonkluyor, boşalmaya çok ihtiyacım var ama bu fantezinin paramparça olmasını istemiyorum.

"Aferin kızıma, sana öpücüğüme sahip çıkacağımı söylemiştim."

Nico'nun sesi kafamda yankılanıyor ve elimi damlayan amımdan aşağı kaydırıp iki parmağımı onunmuş gibi içime sokarken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Amıma girip çıkarken bacaklarımı daha da açıyorum, neredeyse boşalana kadar her seferinde avucumun içiyle klitorisime vuruyorum, sırtım kamburlaşıyor ve ağzım açık kalıyor.

Bir ses gözlerimi açtırıyor ve soyulan duvar kağıdını görünce gerçeklik çöküyor ve utanç arzuyu kovalıyor.

Parmaklarımı amımdan çekip kendimi azarlamak üzereyken boğuk bir inilti duyuyorum. Başımı çeviriyorum ve gözlerim Jonas'ın parlak, şehvetli bakışlarıyla çarpışıyor. Kapıda durmuş, yumruklarıyla tahtayı sıkarak beni izliyor, burun delikleri açılıyor.

"Sakın durayım deme," diye homurdanarak odaya giriyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Kendine dokunmanı izlemek hayatımda gördüğüm en güzel şey. Şimdiye kadar katlandığım en iyi işkence."

"Jonas. . ." Dudaklarımı yalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum ama gözleri parlayan parmaklarıma kayınca ve vücudu titreyince elimi tekrar kotumun içine sokuyorum. "Bunun gibi mi?" Birlikte oynayarak mırıldanıyorum. Şehvetimi yeniden ateşliyor, ama bu sefer onu kontrol edemiyorum. Klitorisimi okşarken bakışlarını tuttuğumda bir orman yangını gibi içimde fırtınalar kopuyor.

"Siktir," diye inliyor, kendini yeniden düzenlemek için uzanıyor. Gözlerim joggers'ının içindeki devasa çıkıntıya ve elini becerirkenki görüntüsünü hatırlıyorum. İnliyorum ve amım sıkılıyor. O muhteşem sakin içimde nasıl hissettireceğini bilmek için can atıyorum.

"Seni izledim." Daha hızlı ovuyorum, kalçalarımı sallayıp kendimi becerirken diğer elim göğsümü daha sıkı kavırıyor. "Kendine dokunmanı izledim. O kadar ıslanmıştım ki zar zor uyuyabildim."

Gözleri kısılıyor, boynu geriliyor. "Hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşaldım ve kendimi seni avlamaktan ve tadına bakman için dizlerinin üstüne çökmeye zorlamaktan alıkoymak zorunda kaldım. Bana ne yaptığını görmeni istedim bebeğim."

İnleyerek hızlanıyorum ve gözleri vücudumda sahiplenici, aç bir şekilde geziniyor, ama boşalmak üzereyim ve henüz istemiyorum, bu yüzden parmaklarımı serbest bırakıyorum ve onları emerek temizliyorum, arzusun tadıyla inliyorum.

Bana doğru hamle yaptı, beni yakaladı ve çevirdi.

Elleri vücudumdan aşağı kayarak elimi tekrar kavrarken beni lavabonun kenarına bastırıyor. "Sakin durma. Boşalırken kendini izle, benim için kendine dokunurken izle." Kot pantolonumun fermuarını hızla açıyor ve izleyebilmek için aşağı itiyor, sert aleti kıcıma bastırıyor.

Parmakları külotumu kenara iterek parlayan amımı aç bakışlarına maruz bırakıyor. Homurdanıyor, pantolonunu indirirken kalçaları öne doğru sarsılıyor. "Lanet olsun, ne kadar ıslak olduğuna bak. Beni senden koparana kadar o amcığı yemeye karar vermeden önce kendine dokunsan iyi edersin."

"Bu bir tehdit değil," diye mırıldanıyorum, klitorisime dokunurken bile.

"Böyle mi?" diye mırıldanıyor kulağımda, yalıyor ve ısırıyor. "Seni azdıran şey bu mu?"

Sarsılarak sallıyorum, parmaklarımı içime sokmadan önce klitorisimi öfkeyle ovarken kalçalarımı yuvarlıyorum. Gözleri kararıyor, neredeyse siyaha dönüyor, sanki beni izleyebilmek için odadaki tüm ışığı emiyorlar. Ellerinden biri göğsümü kavırıyor, meme ucumu sertçe sıkıyor.

Parmaklarımı hızlandırırken haykırıyorum, tekrar boşalmaya çok yakınım. "Çok yakınsın. Neredeyse görebiliyorum." İnliyor, kalçalarını kıcıma doğru yuvarlıyor, kamburlaşıyor

Ben. "Lanet olsun, hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Daha elimi ya da ağzımı sana sürmedim bile, ama joggers'ımın içine boşalmak üzereyim."

Beni izleyerek boşalacağı fikri hızlanmamı ve gözlerimi kapatmamı sağlıyor, ama göğüs ucumu öyle sert büküyor ki, açılıyorlar.

"Gözler üzerimizde," diye hırlıyor, boynumu ısıyor. "Sevişirken gözlerini hep açık tutacaksın bebeğim, böylece bana ne yaptığını görebilirsin. Böylece parçalanışını ve patlarken tüm o duvarların yıkılışını izleyebileceğim."

"Vay anasını," diye fısıldıyorum, umutsuzca klitorisimi ovuşturuyor ve fiskeliyorum ve bilmiş bir sırıtişla boynumu ısıyor, aynı zamanda meme ucumu çimdikliyor.

Paramparça oluyorum ve patlamalar içimde sarsılıyor. Bacaklarım güçten titriyor ve zevk dalgaları arasında gözlerimi açık tutmak için savaşırken boğazımda bir inilti sıkışıyor.

Parçalanışımı izlerken kıcıma doğru hiç de nazik olmayan bir şekilde sallanırken, gözlerimi arkamdaki adamdan ayıramıyorum - sanki ben bir başyapıt tablosuymuşum ve o sadece beni tutmak için yaratılmış gibi beni çerçeveleyen adam.

"Aferin kızıma." Aşırı hassas amımı okşuyor, geri adım atıp avucunun içinde gezinerek tadıma bakmadan önce beni sarsıyor. Hırlayarak, sanki sadece tadıma bakarak kendine dokunmak istiyormuş gibi spor ayakkabılarını itiyor. Dönüyorum ve neredeyse düşüyorum, onu izlerken kendimi tutmak zorunda kalıyorum. Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladığında yeniden toparlanıyorum. Önümdeki adamın görüntüsü karşısında amım kenetlenirken bile zevkim azalıyor. Vahşi, benimkini bulmama yardım ettikten sonra kendi zevkini bulmaya çalışırken nefes nefese kalıyor.

İşte bu düşünce beni bir adım öne çıkardı. Elimizi uzatıp başını aşağı çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Dudaklarıma doğru inlemeden önce bir an donup kalıyor, nefes bile almıyor. Kalçalarımı kavrayarak beni daha da yaklaştırıyor, sert uzunluğunu göbeğime hapsediyor ve elinde değilmiş gibi içime sallanıyor. Dilimi dudaklarının kenarında kaydırıyorum ve bana doğru açıldığında içeri girip ona dolanıyorum. İkimiz de diğerinin içinde kayboluyoruz.

Öpücüğü vahşileşiyor ve sertleşiyor, tam da beklediğim gibi. Dişlerimiz çarpışıyor, neredeyse dudaklarımdan kan akacak ve ben hâlâ doyamıyorum. Nefes almak için kendimi ayırmak zorunda kalıyorum ve bunu yaptığında elimi spor ayakkabısının içine sokup sikinin etrafında kıvırıyorum. Kalçaları öne doğru sarsılıyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor.

"Bu sefer seni izlemek istiyorum. Kendini benim için boşaltırken izlemek istiyorum," diye emrediyorum, onu okşarken sertçe kavıyorum. "Nasıl hoşuna gittiğini görmek istiyorum."

Bir an için bir ses duyuyorum, sonra onu duymazdan gelip uzunluğunu okşarken ona odaklanıyorum. Başı geriye düşüyor, gözleri mutluluk ve acıyla kapanıyor. Boynu geriliyor, damarları zevkten zonkluyor. Kendini elime kaptırıyor ama başka bir ses dikkatimizi dağıtıyor ve başımı çevirip dinliyorum.

Bağırıyor.

"Jonas. . ." Kapaıya bakarak duruyorum. Hemen oraya gidip durumla yüzleşme ihtiyacım, onun geldiğini görmem *gerektiğı* gerçeğıyle savaşıyor.

"Bırakın birbirlerini öldürsünler," diye homurdanıyor ve elimi itiyor. Gülüyorum, elimde değil, sonra başımı göğsüne bastırıyorum, hızla çarpan kalbini duyuyorum. "Kahretsin, şu anda tüm dünya etrafımızda yansa bile umurumda olmaz."

Gülümseyerek, isteksizce elimi spor ayakkabısından çekiyorum ve geri çekilmeden önce göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Sonra bebeğim. O zaman beni kovaladığından beri ne kadar sinirli olduğumu hissedebilirsin." Göz kırpiyorum ve kapaıya doğru ilerliyorum. Beni yakalıyor, döndürüyor ve tahtaya çarpıyor. Dudakları sert ve hızlı bir şekilde dudaklarıma yapıştı.

Alnını alnıma bastırmadan önce bana acımasız bir öpücük veriyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve birbirimizin kıyafetlerini yırtma ihtiyacıyla savaşıyoruz. "Şimdi ödeştik," diye mırıldanıyor, çakıl taşı gibi sesi etrafımda yankılanıyor. Kapaı kolunu tutuyor ve kapaıyı yırtıp açıyor. "Hadi gidip şu salakları kurtaralım da kışlarına tekmeyi basayım."

Elini tutarak beni aşağıya çekmesine izin verdim, içimde yeniden fırtınalar koparan arzuyu görmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım.

Onun tarafından serbest bırakıldı.

OTUZ BİR

I Jonas'la el ele aşağı inerken bağırılan kelimelere odaklanmaya çalışmak zorundayım. Hâlâ sikiinin sıcaklığının avucumu ısıttığını hissediyorum ve külotum karşılaşmamızdan dolayı kendi kremimle sıırıslıklam olmuş durumda,

ama en alt basamağa ulaşır ulaşmaz, tüm o zevk ve coşku kayboluyor ve boğazım panik içinde sıkılıyor ve başka bir şey

Umut.

Ön kapıda, kararsız ve tereddütlü ama ayakları yere basan kız kardeşim duruyor. Ana'nın , biraz daha gergin olsa da, benim her yüz ifademi andıran bir ifade var ve onlara bakarken kollarını kavuşturmuş.

Adamlarım.

Birlikte, yan yana duran Nico, Dimitri, Isaac ve Louis sanki beni ondan korumak için bir bariyer oluşturuyorlar. Ne de olsa geçen sefer bana duyduğu öfke ve nefretin beni ne kadar öldürdüğünü hepsi gördü ama o benim kız kardeşim. Güç almak için Jonas'ın elini sıkarak yanlarında durana kadar devam ediyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Neler oluyor? Bağışmalar duydum."

Bir an için bütün gözler bana çevriliyor. Louis'in kaşları kızarmış yanaklarıma ve buruşuk giysilerime bakarak kalkıyor, ama Ana'ya dik dik bakmaya devam ettikleri için bu hiçbirini şaşırtmıyor. O ne yaptı ki? Bakışlarını bana çeviriyor ve dudakları kıvrılırken beni süzüyor.

"Evet, belli ki travma geçirmiş," diye küstahça konuşuyor. "Ha?"

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Biri beni bilgilendirsin."

"Kız kardeşini eğitmeye çalışıyorduk" -Nico kelimeyi bir lanet gibi tükürüyor- "tam olarak kim olduğun ve neler yaşadığın hakkında."

"Sen ne?" .

Berbat ettiklerini biliyorlar çünkü gözlerimin içine bakmıyorlar ama Nico bakıyor. "Sana yaptığı gibi hakaret etmesine dayanamadım. Ona her şeyi anlatmadım, sadece bazı kısımları."

"Evet, çünkü açıkça istismara uğramıştı," diye hırlıyor Ana.

Kaçma dürtüsü beni tüketiyor ama gözleriyle karşılaştığımda bana duydukları güveni ve sundukları gücü görüyorum. Gerçeği söylememi ve onu korumayı bırakmamı istiyorlar. Ne de olsa benim yaptığım bu. Onu gerçeklerden koruyorum ama o artık bir çocuk değil ve inanmasa bile bilmeyi hak ediyor.

Aslında bu beni korkutuyor, ama notu cebimde bir delik açarken, onun önünde duruyorum ve bir nefes üflüyorum. Gece ve gündüz gibiyiz. Birbirinden çok farklı iki kız kardeş.

"Tabii ki öyle olduğumu düşünmezsin. Seni ondan korudum Ana," diyorum ona usulca. Sarsılıyor ve gözlerimi alayla karşılıyor. Bu dünyada artık beni canlı canlı yüzebilecek tek kişinin o olduğunu bilerek ileri atılıyorum. Bakışlarındaki öfke içimi acıtıyor.

Bana inanmasını istiyorum ama ben kararımı verdim ve şimdi onun da kendi kararını vermesi gerekiyor. İhtiyacı olacağını bilerek ona tüm gerçekleri anlatacağım. Bilimsel beyni kanıtlar dışında hiçbir şeyi kabul edemiyor.

"Babam beni incitti, Ana." Ağzı cevap vermek için açılıyor ama ben devam ediyorum. "Yıllarca. O senin tanıdığın adam değildi, kardeşim. Böyle hissetmemi o istedi. Kendimi dışlanmış, utanmış, çaresiz ve yalnız hissetmemi istedi. Kimseye söylemeye korktum, sana söylemeye korktum çünkü bu süreçte kendime zarar vermek anlamına gelse bile seni korumam gerekiyordu. Bizi ayırarak birbirimize düşüreceğini biliyordu. Ana, içten içe söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. İstedliğini elde etmek için zalim ve soğuk davranabileceğini biliyorsun. Bendeki değişiklikleri fark etmiş olmalısın. Kanıtları saklamak için çok uğraştım ama anlamasan bile gördüğünü biliyorum."

"Dur," diyor başını sallayarak. "Bunu denediğine inanamıyorum."

"Ne?" Kaşlarını çatarak soruyorum. Adamların beni korumak için arkamdan yaklaştıklarını hissediyorum.

Ben.

"Adını kötülemek ve bana onun kötü biri olduğunu düşündürmek. O iyi biriydi.

Baba. Ailesini terk eden bencil bir sürtük olman onun suçu değil. Şimdi geri gelip bu yalanları söyleyemezsin çünkü

artık favori değil. Bunu biliyor muydun? Sen her zaman onun favorisiydin. Ne yaparsam yapayım asla yeterince iyi olmadı ve sen etraftayken asla dikkatini çekemedim. Sen gittiğinde, sanki ölmüş gibiydin. O yıllar hayatımın en güzel yıllarıydı çünkü sonunda bana ilgi gösterdi."

Bize yaptığı gibi ona da zarar vermesini özlemiş olabileceğim gerçeği içime korku salıyor, ama o devam ettiğinde, bunu yapmadığını anlıyorum.

"Sonunda beni sevdi," diye itiraf ediyor. "Her şeyi berbat etmiş olman bu hikâyeleri uydurabileceğin anlamına gelmiyor. Muhtemelen bunu para için yapıyorsun."

"Para istemiyorum Ana," diye cevap veriyorum üzüntüyle, ağrıyan kalbimi ovuşturarak. "Sadece sonunda gerçeği bilmeni istedim çünkü bundan nefret ediyorum. Benim hakkımda kötü düşünmenden nefret ediyorum. Böyle düşüneceğini biliyordu. Seni uzaktan koruyor olsam bile aramızı açtığını bildiği için bunu teşvik etti. Bu bana son bir darbeydi, beni daha fazla incitebilmesinin tek yoluordu. Seni asla onunla bırakmamalıydım Ana, özür dilerim. Kaçtım çünkü korkmuştum. Haklısın. Çok ileri gidip beni öldüreceğinden korktum ama seni korudum. Söz veriyorum."

"Senin korumana ihtiyacım yok!" diye bağılıyor.

"Sen ! O bir canavardı!" Arkasında bıraktığı yaraları göstermek için gömleğimi yırtarak bağııyorum.

"Bunlar kendi kendine olmuş olabilir. Hayal görüyorsun." Başka tarafa bakıyor.

Bana asla inanmayacağının farkındayım, gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar kör ya da belki de kendini korumak için zihni bunu reddediyor. Hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecek.

Yapmak zorunda kalacağım şey yüzünden omuzlarım çöküyor. Onu bu kadar uzun süre bundan korumakla aptallık ettim ama onu tekrar kaybetmeyi reddediyorum. Bu konuda onun kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. "Eğer bana inanmıyorsan, sana göstermeme izin ver."

"Nova," diye tersliyor Louis ve bana dönüp gözlerime bakıyor. "Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Eğer sana inanmıyorsa, bu onun suçu. İçten içe babasının ne olduğunu biliyor; sadece bunu görmek istemiyor. Senin defalarca incinmene izin verdiği ve bu konuda hiçbir şey yapmadığı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyor."

Ellerini kavırıyorum, bir an için ona doğru eğiliyorum. "Bunu yapmak zorundayım. O da görmeli. Gerçeği hepimiz kadar o da hak ediyor." Ona dönüp bakıyorum. Şaşkın bir ifadeyle bizi izliyor. "Bana beş dakika ver. Hâlâ bana inanmıyorsan gidebilirsin ve benden nefret etmeye devam edebilirsin. Seni yalnız bırakacağım."

"Beş dakika," diye kabul etti. "Yolu göster."

Döndüm ve Bert'i orada buldum. Öne çıktı ve elimi tuttu. "Ne olursa olsun, Bayan Nova, sizden hiç şüphe etmedim, ama Efendi Louis haklıydı. Gerçeği söylemekten korkuyordum, çünkü bu çok aşağılık bir şeye karıştığım anlamına geliyordu. Mazeretlerimin ve özürlerimin bir önemi yok. Seni incitmesine izin verdim ve hiçbir şey yapmadım. Bunun için hayatımın geri kalanını özür dileyerek geçireceğim."

Başımı sallıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu sadece sana zarar verirdi dostum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Birinin fark etmesi için sık sık yalvardım ama bencillik ettim çünkü bu onların hayatını sona erdirecekti. O adamın gaddar ve acımasız doğasının sorumluluğunu üstlenmiyorsun, beni duyuyor musun? Burada hepimiz kurbanız." Başını salladığında, emin olmayan Ana'ya dönüp bakıyorum.

Bert doğruldu. "Size şimdi yardım edebilirim." Sonra Ana'ya bakar. "Bayan Ana, Bayan Nova'nın söylediği her şey doğru. Lütfen kendi huzurunuz için ona bunu tekrar yaşatmayın. O zaten çok acı çekti. Eğer ikinizi de bundan koruyabilseydim, korurdum."

"Görmem gerek," diye cevap veriyor ve adam sarkıyor. Yanından geçerken elini okşuyorum ve laboratuvara doğru ilerliyorum.

O da diğerleri gibi beni takip ediyor ve kapıya gelince duraksıyor. "Bunun burada olduğunu bilmiyordum."

"Hayır, bunu yapmanızı hiç istemedi. Bu yüzden onu hiç görmedin ya da duymadın. Burası kâbuslarımın mekânı," diyorum ona soğukkanlılıkla içeri girerken. Bilgisayarın başına oturup ihtiyacım olan şeyleri alırken etrafıma bakmıyorum ama kafamı kaldırdığımda onun dehşet içinde hücreme baktığını görüyorum. Etrafına ve sonra bana baktığında yüzünde korku vardı - sevdiği adamın, bir kahraman olarak gördüğü adamın aslında bir kötü adam olmasından korkan bir çocuğun korkusu.

Balonunu patlatmak zorundayım ama ekrana başımı sallıyorum. Yavaşça arkamdan geliyor. Kapıda arkadaşlarımın gözleriyle karşılaşıyorum. Girişi doldurmuşlar, bana dostluklarını ve sevgilerini sunuyorlar.

"Bana acımanı ya da sempati duymanı istemiyorum kardeşim, sadece bana inanmanı istiyorum. Bu dünyada bana inanmasını önemseyen tek kişi sensin. Sonra, bilmek istediğin her şeyi cevaplayacağım." Düğmeye basmadan önce tereddüt ediyorum. Bu benim rastgele bir video dosyam. Babam orada, konuşuyor ve hücreye geçmeden önce onu tanıtıyor.

Ana'nın nefesi kesiliyor, sesteki saf dehşet beni kendime getiriyor. Yatağa bağlanmış asık suratlı, öfkeli bir genç var. Ona ters ters bakarken başımı çeviriyorum ve o da elinde cihazıyla önümde duruyor. Gözlerim

Göğsüme dokunduğunda bile ona ateş tükürüyorum ve vücudum şokla sarsılıyor, dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor.

Duraklatıyorum ama beni kenara itiyor, elleri titreyerek bir başkasına tıklıyor. Oynayan şeyi izlemiyorum, onun yerine onu izliyorum. Yüzü solgun, babam tarafından işkence gördüğüm videoları izlerken yüz hatlarında korku ve ıstırap okunuyor. Burnunun dibinde üzerimde deneyler yapıldı. Hayatının başına yıkıldığı ve tüm yalanların ortaya çıktığı anı izliyorum. Dudakları titrerken gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor. Bakışları sessizce onu bundan korumam için bana yalvarıyor.

Bir anlığına, uyurken kucağıma aldığım o küçük kıza dönüşüyor. Onu yine karanlıktaki canavarlardan korumamı istiyor, ama artık yapamam, çünkü canavarlar gerçek ve beni yakaladılar.

"Ana, sorun yok-"

"Bunu nasıl söylersin?" bağılıyor, ama histerik bir yanı da var. "Nefes alamıyorum. Aman Tanrım. Buradan çıkmam gerek." Adamlarımın olduğu kapıya doğru koşuyor. Onları kıpırdatmaya çalışırken bana bakıyorlar. Başımı salladığımda kenara çekiliyorlar ve o da dışarı fırlıyor. Onun ön kapıdan fırladığını görmek için tam zamanında peşinden koşuyorum. Dizlerinin üzerine çöküp çakılları can simidi gibi kavrarken arkasından çıkıyorum. Boğazından acı dolu bir çığlık koptu.

Ses kalbime işliyor, koleksiyonuma bir yara izi daha ekliyorum.

Önünde duruyorum, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü ve umutsuz gözleri beni görmek için kalkarken diz çöküyorum. "Bilmiyordum," diye fısıldıyor, sesi titriyor. "Yemin ederim Nova, bilmiyordum."

"Yapmadığını biliyorum." Ellerini ellerime alıyorum, çakıl taşlarını fırçalıyorum ve acımalarını önlemek için ovuyorum - acısına otomatik bir tepki. "Bunu yapmanı hiç istemedim. Bilmeyerek seni bundan koruyabileceğimi düşündüm. Ondan."

Gözleri bir an için kapandı. "Her şey bir yalandı."

Eğilip çocukluğumuzdaki gibi başına bir öpücük konduruyorum. "Her şey değil, kardeşim. Biz değiliz. Asla biz değiliz."

Göğsümde ağlarken ona sarılıyorum, elleri beni kendine çekerken kalbimde bir parça daha yerine oturuyor. Kapıda toplanmış, beni uzaktan koruyan adamlarıma bakıyorum.

Ve geldiğimden beri ilk kez gülümsüyorum.

OTUZ İKİ

A Na kupayı kavrayıp bir yudum alırken elleri titriyor. Yüzü hâlâ solgun ve şokta. Gözleri Nova'ya gidiyor, sanki kaybolacağından endişeleniyor. Bu hissi biliyorum. Kanepede sessizce oturuyor. Ben Jonas da yanıma uzanmış, hâlâ ona bakıyor.

Bu duyguyu ben de biliyorum. Nova'mızı inciten kadına hala kızgın ama o bir çocuktü ve daha iyisini bilmiyordu. Sonra onunla ne kadar kararlı bir şekilde mücadele ettiğini ve ona bir an bile inanmadığını hatırlıyorum ve bu öfke tam olarak dağılmıyor. Nova onu seviyor olabilir, ama bu onu incinmeye açık bırakıyor, bu yüzden onu herkesten koruyacağız, kız kardeşinden bile.

Nico, Nova'nın tekrar kaçacağından endişelenmiş gibi kapıyı kapatır. Isaac onu endişeyle izledikten sonra Nova'ya hayranlıkla bakıyor. Dimitri köşede parmaklarını tıkırdatıyor, belli ki bilgisayar başında olmak istiyor ama Nova için kalıyor, o da aceleyle içeri girip Ana'nın etrafına bir battaniye sararak onu bir kez daha koruyor.

Ama Nova'yı hiç korudu mu?

Hayır.

Beş dakika daha süren sessizlikten sonra Ana bir nefes alır, fincanı yere bırakır ve kız kardeşine döner. "Her şeyi bilmem gerekiyor."

"Çok şey var. Ne istersen sorabilirsin. Benim sırrım yok." Nova kanepede kız kardeşinin karşısında oturuyor, bir bacağını bükmüş, kolunu arkaya . Rahat görünüyor ama sinirlerinin titrediğini ve vücudunun gerginliğini görüyorum. Keşke hissettiklerini azaltabilseydim.

"Ona zaten verdiğinden daha fazla zarar verme." Öne doğru eğildim ve Ana bakışlarını bana çevirdi. "Unutma, Nova hâlâ bununla yaşamak zorunda, bu yüzden sırf merakını gidermek için durumu daha da kötüleştirme."

"Louis." Nova iç geçiriyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, kız kardeşin olması umurumda değil. Bizim sadakatimiz ona değil, sana. Seni ondan bile koruyacağız." Ne kadar ciddi olduğumu anlamasını istiyorum ve dudaklarını kıvıran gülümseme nefesimi kesiyor.

"O zaman kim olduklarıyla başlayalım," diyor Ana, beni anlamak için başını sallayarak, ben de geri çekiliyorum. Eğer bunu çok ileri götürürse, gider.

Nova tereddüt edip bize bakıyor, ben de başımı eğerek ona sırrımı açıklamak istediğimi söylüyorum. "Diğer çocuklar." Nefes alıp veriyor. "Babamın üzerinde deney yaptığı tek çocuk ben değildim. Dünyanın dört bir yanında, farklı kesimlerden çocukları vardı ama hepsinin ortak bir özelliği vardı: Yaralı ya da kayıp olmamız kimsenin umurunda değildi."

"Ama neden?" Ana sorar.

Nova başını sallamadan önce "İnsan zihnini genişletmek istedi," diye tekrarlıyor. "Ama gerçek şu ki, bizi kendi çıkarları için kullandı, üzerimizde deneyler yaptı. Araştırma için. Tanrıyı oynamayı seviyordu. Daha fazlası da vardı ama başaramadılar. Son birkaç yıldır ondan ve pençelerinden kaçıyordum, sadece hayatta kalmaya ve seni güvende tutmaya çalışıyordum, ama onun ölümüyle birlikte bir olaylar zinciri başladı. Beni buldular" - bize sırtıyor -"ve kim olduklarını kanıtlamak için beni kovaladı. Birlikte onun araştırmalarını sonsuza dek durduracağız."

"Ama o öldü. Durdu," diye itiraz ediyor Ana.

"Hayır, olmadı. Hala devam ediyor. Çocuklar hala zarar görüyor ve biz buna bir son vereceğiz. Hepsini yok edeceğiz ve onun adı gerçekte olduğu gibi tarih kitaplarına geçecek. İşte bu yüzden buradayız, onun laboratuvarındayız, bir sonraki yerimizi, bir sonraki araştırma tesisimizi arıyoruz."

Ana şok olmuş görünüyor ve etrafına bakmadan önce olanları sindiriyor gibi görünüyor. "Size de mi zarar verdi?"

Başımı eğiyorum. Nico homurdanıyor ve Isaac nazik bir "Evet" diyor. Dimitri başka tarafa bakıyor ve Jonas . "Çabuk ." Nova'ya bakıyor, gözleri yumuşuyor. Daha sonra, nerede olduklarını ve neden buruşuk göründüklerini ele almam gerekiyor. Kıskançlık içimde kükrüyor, sonra onu bastırıyorum. "Onun kardeşin olduğuna emin misin bebeğim?"

Ana göz kırptıyor. "Bebek mi?" diye tekrarlıyor.

Nova Jonas'ı tersler ama o sadece güler. "Sorular, Ana," diye hatırlatıyor On

u. "Doğru." Ana oturuyor, var olmayan tüyleri temizliyor ve ben de bakışlarında hesaplama. O artık bilim adamı, korkmuş çocuk değil.

Sonraki bir saat boyunca Nova bilim, babalarının iş arkadaşları, deneyler ve aradaki her şey ve her şey hakkında soru üstüne soru cevaplıyor. Onun için çok zor olduğunda araya giriyorum ve Ana bu konuşmalardan ustalıkla kaçınıyor. İşte o zaman başka bir şeyin farkına varıyorum. Artık TSSB ve istismar belirtilerini tanıyor ve bunlarla nasıl başa çıkacağını biliyor gibi görünüyor. *Garip*. Neden bunları daha önce fark etmedi? Yoksa nefretiyle kendini bilerek mi körleştiriyordu?

Ana sonunda arkasına yaslanır, soruları tükenmiştir ve bitkin görünmektedir. "İnanamıyorum" -başını sallıyor- "bunu yaptığına, yanına kâr kaldığına. Hiç fark etmediğime."

"Mükemmel, müşfik babayı oynamakta çok iyiydi," diye teselli ediyor Nova onu, yapmaması gerekirken suçluluk duygusunu hafifletiyor. Ana bir çocuktü, bu doğru, ama Nova da öyleydi.

"Peki şimdi ne olacak?" Ana sorar.

"Şimdi mi?" Nova şaşkınlık içinde tekrarlar. "Şimdi hiçbir şey, sen hayatına geri dön."

"Bunu yapamam." Nova'yı göz kırpmaya zorlayarak doğruluyor. "Yapamam. Yardım etmem gerek. Bunu düzeltmem gerek. Babamız bir canavardı; haklısın. Yaptıkları şeyi durdurmamız gerek."

"Biz mi?" Tekrar ediyorum, ona bakıyorum. "İşimize yarayacak hiçbir yeteneğin yok ve bildiğin her şeyi bizden öğrendin. Yerleri ya da herhangi bir şeyi bilmiyorsun. Bizim kadar hızlı, güçlü ya da yetenekli değilsin. Hayatına geri dön."

"Hayır." Gözlerime bakıyor ve orada bir Nova kıvılcımı görüyorum. "Bunu düzelteceğim. Kız kardeşimi koruyacağım."

"Ana," diye başlıyor Nova ama ben öne doğru eğiliyorum, genç kadına karşı küçük bir saygı kıvılcımı oluşmaya başlıyor. O zaman bilmiyor olabilirdi ama şimdi biliyor ve bize yardım etmeyi seçiyor.

"Babamın araştırmasını okuyabiliyorum. Onunla yıllarca çalıştım - bu konuda değil ama okuyabilirim. Yardım edebilirim," diye gerekçelendiriyor Ana. "Lütfen, bunu düzeltmeme izin verin."

Nova'nın onun bu işe karışmasını istemediğini ve onu korumak istediğini görebiliyorum ama o da bizimle aynı hakları hak ediyor. "Tamam, sen de yardım edebilirsin.

araştırma, ama hepsi bu, anladın mı?"

Hızla başını sallıyor, yüzünde kararlılık var. "Yardım edebilirim." Kendi kendine bunu söylüyor gibi görünüyor.

"Yoluma çıkmayacaksın, anladın mı?" Talep ediyorum ve o yine başını sallıyor. Bize bakarken gözlerinde korku görüyorum. İyi, bizden korkmalı çünkü kız kardeşi hızla tüm dünyamız haline geliyor ve onu kaybetmeyeceğiz ve bunun önünde duran ya da bunu tehlikeye atan herhangi biri merhametimize sahip olmayacak. "Ne tür bir bilim insanısınız siz?"

"Beyinle çalışıyorum." Yüzü kızarıyor. "Esas olarak savaşın etkileri ve TSSB. Gazilerle çalışıyorum. . . ." diye devam ediyor. "İronik, biliyorum."

Bir de bana sor.

Ben arkama yaslanırken Nova kız kardeşine gururla bakıyor. "Dimitri, ona laboratuvarı göster."

Yüzünü bana dönüyor, ona bakmıyor. "Onunla orada çalışmayacağım," diye tersledi.

"D, lütfen." Nova ayağa kalkar ve ona doğru gider.

"Hayır, Nova," diye karşılık verir. "Seni incitti. Sana inanmadı. Yapmayacağım." Ana ağlamak üzereymiş gibi görünüyor, ama hepimiz Nova'nın durmasını izliyoruz.

D ve başları birbirine eğiliyor. İç çekip bana bakmadan önce fısıldaşıyorlar, yüzünde yenilgi ifadesi var.

"Tamam. Ana, araştırmayı buradaki odana götüreceksin."

Ana başını sallıyor, Dimitri'ye şaşkınlıkla bakıyor, sonra başını eğiyor, yüzünde utanç ifadesi var. Ben ayağa kalkıyorum ve Dimitri odadan çıkıyor. Diğerlerine başımı sallamadan önce onu takip ediyorum. Onunla konuşmam gerekiyor. Acı çekiyor ve Nova'yı koruyor ama yine kederinin içinde kaybolmasına izin veremem. Bass'la olduğu gibi değil.

"Nova." Ona dönüp bakıyorum, konuşmadan önce bir süre sessizce iletişim kuruyorum. "Bir dakikalığına onlara göz kulak ol." Gözlerimi Nico ve Jonas'a dikiyorum. "Kız kardeşini öldürme; bu ona zarar verir."

Onları cezbedecek tek şey bu. Bunu biliyorum. Yanlış olduğunu söyleseydim, gülerlerdi. Bilmediğini iddia etseydim, umursamazlardı.

Yine de Nova'ya zarar vermek için hiçbir şey yapmayacaklar ve Ana etrafının katillerle çevrili olduğunu fark ederek solgunlaşırken bile emrin hedefine ulaştığını görüyorum.

"Şimdi, görevimize geri dönelim. Bulmamız gereken bilgiler var, o yüzden vakit kaybetmeyelim." Ailemi korumaya kararlı bir şekilde odadan çıktım.

Nova da dahil.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

I Louis'in gidişini izledim, bana bakışıyla kalbim yerinden çıkacaktı. Ne olursa olsun beni koruyacağını . Etrafıma baktım ve hepsinin öyle olduğunu fark ettim, ondan bile. Dimitri ondan nefret etme konusunda o kadar kararlıydı ki bana yaptı, mantığını dinlemeyi reddetti ve nazik Isaac bile onunla mutlu görünmüyor.

"Acaba . . . Beni gerçekten öldürecekler mi?" Ana sorar, sesinde korku vardır.

"Evet." Ona yalan söylemeyeceğim. "O yüzden onlara bir sebep verme." Nico'ya doğru ilerliyorum ve öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sonunda o da bana baktı. "O haklı. Eğer onu öldürürsen, beni babamın asla yapamayacağı bir şekilde mahvedersin." İrkildi ve ben de yanağından öptüm.

Jonas ona doğru adım atışımı izliyor, gözleri delilik ve şehvetle bulanık. Kimin izlediğini umursamadan kucağına oturuyorum ve çenesini kavrayıp başını geriye çekerek gözlerimle buluşmaya zorluyorum. O sisin içine girmeli ve anlamasını sağlamalıyım. Ne de olsa o bir joker.

"tek teline dokunursan, aletini keserim."

"Hoşuna gittiğini biliyordum." Sırıttıyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni sert uzunluğunun üzerine çekiyor. Gözlerimi kısarken nefesimi yutmaya çalışıyorum. "Senin zevkin için kesip saklamak çok seksi olsa da, olduğu gibi sevdiğimi itiraf etmeliyim."

"Jonas."

"Nova." Sırıttıyor ve çenesini daha sıkı kavrayıp gözlerinin acıdan yanmasına neden olurken kendimle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve bu onu sarsıyor, gözleri ciddileşiyor. "Lütfen ona zarar verme."

"Senin için her şeyi yaparım," diye cevap veriyor ve hangisinin daha korkutucu olduğunu bilmiyorum: deliliği mi yoksa bunu söylerken bakışlarının tanıştığımızdan beri ilk kez net ve ciddi olması mı? İç çekerek Ana'ya bakıyor. "İyi, benden kurtuldun. Bunun için kız kardeşine teşekkür et." Eğiliyor ve beni çabucak öpüyor. "Şimdi, eğer sikime binmeyeceksen, bırak gideyim de bu ereksiyonla başa çıkabileyim."

Kucağından kaymadan önce bir an için bunu tartışıyorum. Ayağa kalkıp geriniyor ve Jonas bana göz kırpıp uzaklaşırken Ana hızla gözlerini kaçırıyor ve beni başımı salları halde bırakıyor.

"Beni korkutuyor," diye mırıldanıyor.

"Öyle olmalı." Ona dönüp bakıyorum. "Gidip senin için araştırmayı getireyim." Sonra Isaac'e bakıyorum ve o da başını sallayarak ben ayaktayken onu izleyeceğini söylüyor. Ona minnettar olmama rağmen yine de acele ediyorum. Beni izliyorlar, ama kendimi kız kardeşime geri dönmeye ve başlangıç için kitaplarını ona vermeye zorluyorum.

Onları sıkıca tutarak bana başını sallıyor, bunu ciddiye alıyor ve aceleyle uzaklaşıyor. Nico ve Isaac'e bakmadan önce onun gidişini izliyorum. "Hepimiz moladayız, değil mi? Peki ne yapalım?"

Isaac gülerken Nico inliyor. "Bir fikrim var."

Bunu kastetmediğini bilsem de kaşlarını oynatıyorum ama ikisinin de sırttığını görmek güzel. Dürüst olmak gerekirse, bu konuşmadan ve kız kardeşimin incindiğini görmekten yoruldum ve her zamanki gibi Isaac bunu fark ediyor, bu yüzden beni dışarıya güneşe doğru götürdüğünde, ne yaptığını merak ederek dönüyorum.

"Hadi saklambaç oynayalım." Sırıttıyor, olduğu yerde zıplıyor. "Biraz egzersiz yapabilirim ve çocukken hiç oynayamadım."

"Ben de öyle." Nico kaşlarını çatıyor. "Ne yapacağız?"

"Sen hiç saklambaç oynamadın mı?" Ağzım açık bakakalıyorum. Bunu benim iyiliğim için yaptıklarını biliyorum ve sırtırken kalbim eriyor. "Oh, bu eğlenceli olacak."

"Kurallar ?" Nico ciddi bir şekilde soruyor.

"Otuza kadar sayacağım ve ben sayarken sen saklanacaksın. Buradaki ağaçlar ve araziyle sınırlı kalacağız. Çok uzağa ya da ön tarafa gitmek yok. Eğer seni bulursam, bitersin."

"Kesinlikle kazanacağım." Isaac sırtttıyor. "Gözlerini kapat, tatlım." Gülerken bana söyleneni yapıyorum ve etrafımda dönerek saymaya başlıyorum. Koşarak uzaklaştıklarını duyuyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum, tıpkı bunu yapacağımı bildikleri gibi.

Saymayı bitirdiğimde elimi bırakıp nedense başımı kaldırıyorum ve Ana'nın odasının penceresinden bizi izlediğini görüyorum. O kadar yalnız ve kaybolmuş görünüyor ki tereddüt ediyorum, ama dışlerimi kararlı bir şekilde gıcırdatarak

Bunu benim için yaptıklarını bilerek adamlarıma geri dönüyorum. Haklılar. Biraz kahkaha ve eğlenceye ihtiyacım var. Yatağını yaptı, şimdi yatağında yatmalı. Onu her şeyden koruyamam ve kendim için yaşamaya başlamamın zamanı geldi.

Onu kendi yolunu bulması için geride bırakarak ormana doğru koşuyorum ve ondan ve o evden uzaklaştığım her adımda taşıdığımı bile bilmediğim bir ağırlık kalkıyor.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRT

G Sırtımı bir ağaca yaslıyorum. Aslında saklanmak istemiyorum, çünkü beni yakalamasını istiyorum, ama ararken kıkırdamasını dinlemek istiyorum. Daha iyi bilmesine rağmen adımları gürültülü. O

Bunun tadını çıkarıyor. Bu tam da onun ihtiyacı olan şey ve dürüst olmak gerekirse bizim de öyle. O kadar çok çalışıyoruz ki çok uzun zamandır eğlenemedik ya da hayattan zevk alamadık. Nico'nun dünyaya ve kız kardeşine duyduğu öfkeden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve benim de vardı, bu yüzden bu yapılacak mükemmel bir şey gibi görünüyordu.

Güneş ağaçların arasından parıldıyor. Burada olan her şeye rağmen burası gerçekten çok güzel bir arazi. Nico'yu duyamıyorum ya da göremiyorum ama bunu çok ciddiye alacağını biliyorum. Benim farklı planlarım var ve onun yaklaştığını duyana kadar bunu fark etmiyorum bile.

Onu merdivenlerden inerken morarmış dudakları, dağılmış saçları ve parlayan yüz ifadesiyle görmek kıskançlık ve sahiplenme gibi beni korkutacak kadar güçlü hisler uyandırmaya yetti. Kendime, öpücükten sonra Nova'ya hamle yapmayacağımı söyledim ama dayanamadım.

Gerçekten yapamam.

İstemeye hakkım olmayan şeyleri istememe neden oluyor ve ben arzularımı saklamaktan ve o bunu açıkça istemezken onunla arkadaş olmaya çalışmaktan yoruldum. Jonas'la çizgiyi aştı ama bu geri kalanımızla da aşacağı anlamına gelmiyor ve yine de şimdi onun peşinden gitmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Arayan o olsa da ben onu avlıyorum.

Avımı tuzağıma çekiyorum ve bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyorum. Kıkırdıyor ve ben de başımı eğip yakınımda olduğunu fark ediyorum. Birden ağacın arkasından atlıyor, sırtışı geniş ve kaygısız. "Seni yakaladım!"

"Hayır, seni yakaladım." Onu yakalayıp omzumun üzerinden kaldırırken sırtıyorum. Gülüyor ve bizi yapraklarla kaplı yere attığımda gözleri mutlulukla parlıyor.

O kadar güzel ki.

Bunu yüksek sesle söylemeliyim çünkü kahkahaları azalıyor ve gözleri arzuyla karararak dudaklarıma düşüyor. O da en az benim kadar onu öpmemi istiyor. Bacakları kalçalarımı çevreliyor ve vücutlarımız tamamen birbirine bastırılmış durumda, bu yüzden hızla sertleşen sikimi ondan saklayamıyorum. Bunu hissettiğinde, ağzı mükemmel bir O harfi oluşturuyor ve geri çekilmiyor.

Elleri kollarımda gezinip boynuma dolanırken "Bu kurallarda yok," diye dalga geçiyor.

"Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız," diye mırıldanıyorum eğilip dudaklarımı onunkilere değdirmeden edemeyerek.

İnliyor. "Bizim kurallarımızı daha çok seviyorum."

Gülerek parmaklarımı çenesinde ve yanaklarında gezdiriyorum. "Ben de öyle. Peki beni yakalamana izin verdiğim için ne alacağım?" Başımı yukarı kaldırırken mırıldanıyorum. Pembe küçük dili dışarı fırlıyor ve dudaklarında bir yol çiziyor.

"Ne istiyorsun?" diye flört ediyor, oyun oynuyor ama benim oyunlarla işim bitti.

"Sen," diye hırlıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Dilimi dolayarak iniltisini yutuyorum, başını geriye yatırıp ağzına hükmediyorum, her köşesini ele geçirip her santimini tadıyorum, ta altımda nefes nefese kalana ve kalçalarını yuvarlayıp sıcaklığını sert sikimin üzerinde gezdirene kadar. Geri çekilirken dudaklarını ısıyorum ve ona sırtıyorum.

"Dayan," diye emrediyorum çenesinden ve boynundan aşağı öperken, hızla atan kalbine nazik bir öpücük kondurmak için tişörtünü aşağı doğru itiyorum.

İnleyerek kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, amını bana doğru döndürmek için kendi amını kaldırıyor. Yavaşça hareket ediyorum, acele etmiyorum. Bunu, teninin tadını, ipeksi sıcaklığını ve inlemelerinin sesini hatırlamak istiyorum, böylece

Karanlık tekrar devreye girerse, bununla onu geri itebilirim.

Kalçalarını ayırırken, pantolonunu çıkarırken ve bacaklarının arasına yerleşirken her hareketimi izliyor. Külotu arzuyla ıslanmıştı ve derin nefes almadan önce burnumu külotuna bastırıp ciğerlerimi onun tatlı kokusuyla dolduruyorum. İnleyerek, yukarı bakmadan önce onu tatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Başı arkada, boynu kavisli, bu yüzden yumuşak, ipeksi malzemeyi ısıyorum ve pembe, parlayan amını ortaya çıkarmak için kenara çekiyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ona bakarken, titreyen ellerimle uzanıyorum. Dudaklarını ayırıyorum ve kendi dudaklarımı yalıyorum, şişmiş klitorisine ve onu doldurmam için yalvaran güzel deliğine bakıyorum.

"Isaac." Adımı inlediğini duyunca boğazım arzuyla ve çok daha derin bir şeyle kalınlaştı.

Söylemek istediğim kelimeleri yutarak, dilimi onun güzel pembe amcığı boyunca sürüklüyorum.

Çıkardığı nefesi bana tekrar tekrar yaptırıyor. Onun tepkilerini seviyorum ve hepsine ihtiyacım var. Onu okşarken, yalarken ve amını keşfederken dikkatle izliyorum, neyin iç çekmesine ve neyin haykırmasına neden olduğunu not ediyorum ve sonra bunu ona karşı kullanıyorum.

Onun benim için boşalmasını hissetmeye ve bunun için benim kadar çıldırmaya ihtiyacım var. Jonas kadar vahşi değilim ama onun zevkini tatmak ve onu benim yapmak için delice bir ihtiyaç duyuyorum. Nefes nefese, ben izlerken ellerini gömleğinden yukarı çekip göğüs uçlarını çekiştiriyor.

"Kahretsin, çok güzelsin Nova," diyorum ona, klitorisini hem sevdiği hem de nefret ettiği o çıldırtıcı şekilde öperek. "Çok güzelsin ve tadın da çok güzel. Seni bütün gün yiyebilirim."

"Tanrım, Isaac," diye sesleniyor, bana bakıyor.

"Bana inanmıyor musun?" Parmaklarımı onun sıkı, ıslak sıcaklığına daldırıyorum, o kalçalarını döndürerek onları becerirken parmaklarımı içinde okşuyorum ve tam bir ritim yakaladığında parmaklarımı çekiyorum. Öfke çılgınlığını duymazdan gelerek parmaklarımı ona doğru kaldırıyorum. "Tadına bak, bana olan arzunun tadına bak."

Gözleri benimkilere kilitlenmişken eğilip dudaklarını parmaklarıma doluyor ve emiyor, bana duyduğu arzunun tadına varıyor. İnleyip geri çekildiğinde sırtıyorum.

"Sana söylemiştim sevgilim, tadın cennet gibi, o yüzden iyi bir kız ol ve arkana yaslanıp yeni favori yemeğimin tadını çıkarmama izin ver."

"Seni bölmeme izin verme," diye mırıldanıyor ama sonra cezalandırmak için klitorisini ağızma aldığımda inliyor.

Kalçalarını kaldırıp yüzüme sürtünürken şişmiş yumruyla alay ediyorum. Onu serbest bırakıyorum, nefes nefese kalana ve bacaklarını açana kadar kıstırıp yalıyorum. Sıratarak, amını yalamak ve emmek arasında geçiş yapıyorum, onu kızdırıyorum, sonra iki parmağımı dar kanalına sokarken klitorisini fiskelemeden önce dilimi içine daldırarak onu daha yükseğe çıkarıyorum.

Sertleşmiş sikimi yere sürüyorum ve acı ile zevk birbirine karışıyor, neredeyse sadece onun tadına bakmaktan pantolonumun içine dökülecektim.

"Isaac!" diye bağıyor, saçlarını kavıyor ve kalçalarını döndürürken beni çekştiriyor. "Kahretsin, çok yaklaştım."

"Bırak," diye mırıldanıyorum hassas tenine karşı, başımı çevirip kalçasını ısıyorum. "Benim için bırak. Boşalmanı izlememe izin ver, Nova. Dilimle hissetmeme izin ver."

Sözlerim onu uçurumun kenarına gönderdi. Dilimi düzleştirerek, çığlık atıp altımda kıvrılırken dilimi onun sıkışık amına daldırmadan önce serbest bırakılmasını kucaklıyorum. Bağımlılık yapan tadından daha fazlasını almak için çaresizce onu yalıyor ve kucaklıyorum ve saçlarını acıtana kadar çekene kadar durmuyorum.

Beni vücudundan yukarı çekmesine izin vererek, alev alev yanan gözleriyle buluşuyorum.

"Beni hemen becer," diye emrediyor ve bacaklarını belime dolamak için kaldırıyor.

"Senin için her şeyi yaparım." Eğilip onu öperken kıkırdıyorum, serbest bırakılmasının tadına bakmasına izin veriyorum. İniltisini yutarak aşağı uzanıyorum ve sert horozumu serbest bırakıyorum, uyluklarının arasına yerleşmeden önce uzunluğumu okşuyorum ve amını yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Klitorisini tekrar tekrar dürttüğümde sikimin kör ucunu hissetmesine izin .

"Isaac," diye uyarıyor geri çekilirken, dudağımı acıyana kadar ısıyor.

Homurdanarak, amcığıyla aynı hizaya geliyorum, yanağından kulağına doğru öperken bacaklarından birini yukarı kaldırıyorum. "Seni etrafımda sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum. Kahretsin, seni ilk gördüğümünden beri başka hiçbir şey düşünmedim ve altımda ne kadar güzel görüneceğini, her sert santimi alacağını."

"Siktir," diye inliyor, kalçalarını kaldırıp beni içine almaya çalışırken gözlerini kapatıyor.

Sırıtarak kulağını ısırdım. "Dayan, güzelim." Sonra, hiç uyarmadan, yumuşak ya da yavaş olamadan içine giriyorum. Taşaklarımın derinliklerine indiğimde, sikimi kavrayışının verdiği sıkı ve sıcak hisle gözlerimi kapatıyorum. Lanet bir mengene gibi hissettiriyor, hareket etme ihtiyacıyla beni titretiyor. Kalçalarını döndürürken elleri sırtımı tırmalıyor, beni hareket ettirmeye çalışıyor, ama ben bekliyorum, ilk itişin, onun ilk anının tadını çıkarıyorum.

Bu kadar iyi hissettiren, bu kadar çok istediğim bir başkasının asla olmayacağını biliyorum.

"Isaac." Dudaklarındaki ismim beni mahvediyor, bu yüzden geri çekilip tekrar içine giriyorum, itişlerimi hızlandırmadan önce onu dolduruyorum. İkimizin de boşalmaya ihtiyacı var, her ne kadar bunun sürmesini istesek de.

Kendimi onun vücudunda kaybediyorum, bunu yaparken onu öpüyorum ve o da bana karşılık veriyor, beni yarı yolda karşılıyor, daha sert ve daha hızlı gitmem için beni cesaretlendiriyor.

Kir.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum nefes almak için ara vermek zorunda kaldığımda, başımı onunkine bastırıyorum. "Çok iyisin, Nova. Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun? Cennet gibi, Tanrım, hayatımın geri kalanını senin içinde geçirebilir ve mutlu bir adam olarak ölebilirim."

Bana bakarken gözleri yuvarlanıyor. "Bana böyle şeyler söyleme. Sonsuza kadar birlikte olamayız; bunu biliyorsun."

Elleri sırtımdan aşağı kayarken ve pantolonumu indirirken, "O zaman alabileceğimi alacağım, ki şu anda altımda damlıyorsun, benim için yalvarıyorsun," diye söz veriyorum.

Elleri esneyen kışımı kavırıyor ve ben acıdan inleyene kadar tırnaklarını geçiriyor. Ellerinden biri yanımdaki yere düşüyor, benim için haykırırken toprağı ve yaprakları kavırıyor, bakışlarımla buluştuğunda gözleri vahşileşiyor.

Yukarı bakınca, Nico'nun bir ağacın arkasına gizlendiğini görüyorum. Bizi izlerken kara gözleri açlıkla parlıyordu. Sırtarak, ona daha sert vuruyorum, çığlık atmasına neden oluyorum ve sonra ona geri bakıyorum, horozumu almasını ve aldığı kadar iyi vermesini izliyorum.

Elleri sırtımdan boynuma kadar uzanıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan ters dönüyoruz. Bana sırtarak ellerini göğsüme koyuyor ve sikimin üzerinde zıplamaya başlıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, muhteşem göğüslerinin hareketleriyle sallanmasını izliyorum. "Lanet olsun, Nova, çok seksisin. Daha seni boşaltmadan beni ve ben kendimi bir centilmen olarak görüyorum, sevgilim, ama bu ateşli vücut üzerimdeyken? Bütün bunlar pencereden dışarı çıkıyor."

Kalçalarını döndürüp yuvarlarken başı geriye düşüyor ve kendi kurtuluşunu kovalıyor.

"Gelmek için beni kullan, gelene kadar üstüme bin," diye homurdanıyorum, içimde fırtınalar koparan zevke karşı dişlerimi gıcırdatıyorum. Taşaklarım ağırlaşıyor ve karın kaslarım geriliyor, ama kendimi tutuyorum, onun sıkı, ıslak amcığının kendini daha derine çekene ve serbest bırakıldığını haykırana kadar horozumu tekrar tekrar yuttuğunu hissediyorum.

Sonra ve sadece o zaman bizi çeviriyorum. Önünü toprağı bastırıp saçlarını yumruğumun etrafına sararken ondan çıkıyorum. Başını geriye çekiyorum, damlayan, sağılan amcığının içine geri çarparken onu benim için eğiyorum. Kendi serbest kalışımı kovalayarak ona vuruyorum. Yere pençelerini geçiriyor, ben onu acımasızca içime alırken, üstesinden gelebileceğini bilerek itişlerimi karşılamak için geri itiyor.

Onu d llerimle doldurmam gerekiyor ve saliverilmemin yaklaştığını hissedebiliyorum. Zevk, artık kendimi tutamayana kadar omurgamı eğiyor. Bağırarak patlıyorum, o çığlık atarken onu serbest bırakmamla dolduruyorum, tekrar geliyor ve aletimi kavrayıp serbest bırakmamın her damlasını sağıyorum. İnleyerek  ne düşüyorum, başımı onun terli sırtına yaslayarak sikimi daha derine g m yorum, daha sonra beni düşünmesi için d llerimi onun içinde tutmak istiyorum.

Nefes nefese yere düşüyor ve ben yavaşça içinden çıkıp yanına sırt üstü dönmeden önce uzanıyoruz. Durduramadığım bir g l msemi dudaklarımı kıvırıyor. Neredeyse başım dönüyor ve o kadar mutluyum ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Uzanıp elimi tuttuğunda, neredeyse ona olan hislerimi o anda a ıklayacaktım ama bunun onu korkutacağını bildiğim için yapmadım.

Nova vahşi bir hayvan gibidir. Zincirleri değil özgürlüğü arzuluyor ve ben onu asla babasının yaptığı gibi kontrol altına almayacağım.

Ona bakmak için dönüyorum ve o da bilmiş, kendini beğenmiş gözlerle beni izliyor. Sonunda soğuktan titremeye başlıyorum, o da titriyor, ben de giyinip kıyafetlerini giymesine yardım ettikten sonra onu bir kez daha sırt üstü yatırıp öpüyorum, bu bağa ihtiya ım var.

Kendimi topraklanmış ve bir erkek gibi hissettiğim tek andı, daha fazlası değil.

Onun yanında ben bir ucube, bir deney ya da hepsinin güvendiği bir doktor değilim.

"Sanırım gerçeğe dönsek iyi olacak."

"Sanırım." Saçlarını yüzünden çekip, bana muzip e sırtırken oraya yumuşak bir öpücük bırakıyorum. "Ne?" Kendimi gülümserken buluyorum.

"Hey, Isaac, iyi misin?"

Altımdaki inanılmaz kadına bakarken gülümsemem erimeye başlıyor. "İyiden de öte. şu anda inanılmazım."

OTUZ BEŞ

"Dimitri," diye sesleniyor Louis arkamdan, ama ben onu duymazdan geliyorum, konuşmak istemiyorum. Duygularım onunla konuşmak için çok , çok değişken ve o da benden konuşmamı isteyecek. Bu hiç işe yaramaz. Bunun yerine, ben gidiyorum Kendimi hâlâ mantıklı olan tek şeyde -bilgisayarlarda- kaybetmek istiyordum ama buna izin vermeyeceğini bilmeliydim. Ben otururken beni laboratuvara kadar takip etti.

"D," diye yalvarıyor, "konuş benimle. oluyor?"

Cevap vermemeliydim, içimdeki öfke kasırgasını serbest bırakmamalıydim. Babasının dediği gibi, odaklanmalı ve asla dışarı çıkmasına izin vermemeliydim. Duygular insanı zayıflatır. Deniyorum, ellerimi masanın üzerinde kenetliyorum ve bana öğretildiği gibi gözlerimi kapatıp sayıyorum.

"Kız kardeşi mi?" diye sorar, anlamayı umarak.

Ondan bir kez bahsedildi mi, dudaklarım kıvrılıyor, burun deliklerim kontrol edemediğim bir öfkeyle alevleniyor. Nova söz konusu olduğunda değil. Uzun süre kodlar ve yanıp sönen ekranlardan başka bir şey olmadan yaşadım. Duygular ve bağlantılar yoktu, sadece internette sürükleniyordum, ama sonra o geldi ve beni gerçek hayata çekti, yıllardır hissetmediğim şeylerle yuvarlanmama neden oldu. Anılar, acı, mutluluk ve umut onun yüzünden içimde karmakarışık oldu ama yine de o bunları yatıştırdı. Onun yumuşak gülümsemeleri, çalınmış dokunuşları ve rahatlığı beni bu dünyaya bağlıyor ve bana nefes alma şansı veriyor.

O haklı mı? Louis haklı mı? Hiçbir şey hissetmemek daha kolay olduğu mi bilgisayarların içine çekiliyorum? Eğer öyleyse, bu korkakların çıkış yolu, yine de bunu yapmıyor muyum? Daha yeni tanıştığımız bu kadına karşı hissettiklerimin gerçek derinliğinden korkuyor muyum?

Bass buna kader derdi. Gülümsemesi sevimli bir şekilde kırışır ve rahatsız edici düşüncelerime ve kafamdaki girdapta neler olup bittiğini ifade etme çabalarım kıkırdardı. Bana devam etmemi, sıçrama yapmamı, çünkü dibe vurup çakılsan bile düşüşün buna degeceğini söylerdi.

Nova buna değer mi?

Evet. Bunu yüz biliyorum, bu yüzden onun adına bu kadar kızgınım.

Uzun zamandır hayatım beynimin içinde dikkatlice dosyalanmıştı, şifreli klasörlerde kilitliydi, ama şimdi onlara bulaşan virüs o ve ben buna kızamıyorum bile.

"D," diyor Louis, yanıma oturuyor ve ben karmakarışık duygularımı sıralarken bana dönüyor.

"Ondan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Kim?" diye soruyor, kaşları çatık. Sözcükleri benden çekip alıyor ve beni bir itirafa yönlendiriyor. Louis böyle çalışır. İçimizde görmediğimiz şeyleri görüyor ve ister potansiyel, ister travma, ister umut olsun, onları ortaya çıkarmanın en iyi yolunu buluyor. Mümkün olan her şeyi bilerek, bizim için darbeleri üstlenerek ve saf cesaretle bizi bir arada tutarak bizi koruyor.

"Kız kardeşi," diye çıkışıyorum, öfkemi kontrol etmeye çalışarak. Ne de olsa ona yönelik değildi.

Beni dikkatle izliyor, gerçekten neler yapabileceğimi bilen tek kişi o. "D, nefes al."

Başımı sallayarak sayıyorum ve ancak sağlam bir zeminde olduğumu hissettiğimde devam ediyorum. Hâlâ kızgınım ama oraya gidip onun boynunu kıracak değilim. "Peki, neden kız kardeşinden nefret ediyorsun?" diye yavaşça soruyor sakinleştiğimi görünce.

Ona bıkkın bir bakış attım ve o da sırtıttı. "Ondan neden nefret ettiğimi biliyorum, ama D, sen neden nefret ediyorsun?"

"Nova'yı incittiğin ve ona inanmadığın için. Nova'yı gördün Louis. Sonuna kadar sadıktır ve bunca yıl sonra bile kız kardeşini korudu. Ana"-ismini küçümsüyorum-"ona inanmadığını söylediğinde yüzünü gördüm. Bu onu yıktı Louis, babasının bile yapamadığı bir şekilde. Bu onu öldürdü. Kendi ailesi tarafından o kadar uzun süre ihanete uğradı, kullanıldı ve incitildi ki, yine de onu korudu. Bu ne kadar berbat bir şey?" Yutkunarak tekrar bilgisayara bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Ben olsam

Nova'nın kız kardeşini koruduğu gibi beni koruyacak birine sahip olmak için her şeyi yapardım ama o bunu umursamıyor bile. Her şeyi bir kenara attı."

"Biliyorum. Ben de kızgıyım. Tek yapabileceğimiz Nova'nın yanında olmak ve onu korumak çünkü kız kardeşinden bile kendini koruyamadığını biliyor."

Parmaklarımı masaya vurarak başımı sallıyorum.

Dışarıda bir itiş kakış oldu ve Louis sarsıldı. Dışarıya baktıktan sonra bana omuz silkiyor ve ağır ağır oturuyor. Gözleri hâlâ profilime kilitlenmiş durumda ve patlamamdan sonra mantıklı olana geri dönmek istiyorum, bu sabit diskte cevapları bulmak gibi, ama bana izin vermeyeceğini biliyorum. Söyleyecek başka bir şeyi var. Bunu hissedebiliyorum. Bass zamanında da böyleydi. Evet, o zaman.

Patlayacağımdan endişeleniyordu ve her hareketimi izliyordu.

Bir keresinde bana insanların Nico ve Jonas'tan korktuğunu, çünkü bakışlarındaki karanlık nedeniyle öldürmeye istekli gibi göründüklerini, ancak benden korkmaları gerektiğini, çünkü onlar bir tehdit olduğumu fark etmeden önce dünyayı yok edeceğimi ve alevlerin içinde duracağımı söylemişti.

Sanırım bu yanlış değil.

Hepimiz biraz kafayı yemiş durumdayız, mükemmel, müşfik doktoru oynayan Isaac bile ve korkusuz liderimizin karanlık bir tarafı var, ama bunu sık sık dışa vurmuyor. Bu demir kontrol, içinde yatanları kontrol altına almak için inşa edildi.

Louis sonunda, "Onun yaklaşmasına izin veriyorsun," diyor ve ben bunun saçmalığına neredeyse güleceğim. Öyle olmasaydım, onun zayıf kız kardeşi umurumda olmazdı.

"Ve sen değil misin?" Kendi öfkemle karşılık veriyorum, ama o bu iğneye tepki vermiyor. Sadece iç geçiriyor ve arkasına yaslanıyor. Verdiği yanıt sadece moralimi bozuyor ve sadece yardım etmeye çalışırken sorunlarımı ondan çıkardığım için kendimi berbat hissetmeme neden oluyor.

"Öyleyim ve beni endişelendiren de bu," diye itiraf ediyor sonunda, utangaç bir gülümsemeyi benimle paylaşarak. "Muhteşem bir kız, değil mi? Kızını bulmayı önerdiğimizde, *onu* bulabileceğimizi hiç düşünmemiştim." Gülerek başını sallıyor. "Böylesine inanılmaz bir kadının böylesine soğuk bir nefretten doğabileceğini kim bilebilirdi?"

"Elmaslar ezilir, yapılmaz" diye basitçe cevap veriyorum ve o da gülerek beni dürtüyor.

"Belki bunu ona söylersin." Göz kırıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Telefon çalıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz, içimizdeki anlayış yıkanıyor. Bu bize görevimizi ve burada ne yaptığımızı hatırlatıyor.

Cebinden telefonu çıkarıp kırpılmış selamlarla cevap verirken eğlence kayboluyor.

Zar zor konuşuyor ve ben de diğer uğtan sadece belli belirsiz bir kelime mırıltısı duyabiliyorum ama hepimiz kim olduğunu biliyoruz. Telefonu kapattığında yüz ifadesi kapalı ve ciddi.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama o sadece yüzünü ovuşturuyor ve o zaman yorgun görüldüğünü fark ediyorum. Sadece şimdi değil, her zaman, sanki bu hayat onu yavaş yavaş tüketiyormuş gibi. Arkadaşımın, kardeşimin de acı çektiğini fark etmeyecek kadar benmerkezci ve kendi dünyama kilitlenmiş miydim? Sormak istiyorum ama daha da içine kapanacağını bildiğim için şimdilik bir kenara bırakıyorum.

"Aynı bok, farklı gün. Bir an önce bir şeyler bulmalıyız. Zaten bize güvenmiyorlar ve ben de bizi kilitleyip anahtarını atmayacaklarına güvenmiyorum. İnsanlar bu konuda iyidir, korktuklarına zarar verirler."

Tam o sırada, bilgisayardan bir bip sesi geldi. Kadere inanan bir adam olsaydım, bunun tam olarak böyle olduğunu söyledim, ama bunun yerine, bunun sadece bir tesadüf olduğunu biliyorum. Arkama dönüp kaşlarımı kaldırarak elimdekilere bakıyorum.

"Elimizde bir şey olabilir. Sonunda şifrelenmiş dosyalara ulaştım, o halde iyi doktorun neyi saklamak zorunda hissettiğine bir göz atalım."

OTUZ ALTI

G Isaac'in beni ana eve kadar kovalamasına izin veriyorum. Nico beni yarı yolda yakalıyor, mutfağa girerken beni omzuna atıyor. Daha sert gülerek kışına bir şaplak atıyorum, o da aynısını bana yapıyor.

"Merhaba Bert," dediğini duyuyorum.

Sanki bu normal bir olaymış gibi gülümseyen Bert'e bakmak için kendimi kaldırdığımda içimi bir utanç kaplıyor. "Aç olan var mı?" diye soruyor bize.

Isaac bana sırtarak "Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyor. Gözlerinde gördüğüm arzu, beni tekrar tokatlayan Nico'nun üzerine tünediğim yerde ürpermeme neden oluyor.

Nico, "Her zaman yiyebilirim, özellikle de tatlı bir şeyler," diye takılır ama Bert aldırılmaz.

"Senin için bir meyve kokteyli yapabilirim." Etrafına ciddi ciddi bakıyor. "Beş dakika."

Isaac bana yaklaşırken dudaklarını yalayarak, "Varsa şeftali ekle," diye cevap veriyor.

Tamam. Kendimi yok etmeme neden olmadan önce Nico'nun sırtından kayıyorum ve ikisine de sert bakışlar atarak aceleyle uzaklaşıyorum, ama birbirleriyle şakalaşıp gülüşüklerini duyduğumda gülümsemeden edemiyorum. Yine de kısa sürede ayılıyorum, üst kata çıkıp duşa doğru ilerlerken saçlarımda ve kıyafetlerimde yapraklar ve kir olduğunu biliyorum. Merdivenin başında duraksıyorum ve Ana'nın yatak odasının kapısına doğru ilerleyip içeri bakıyorum.

Hâlâ burada olup olmadığını ve iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim.

Yatağında kambur durmuş, klasörleri ve belgeleri sadece kendisinin anlayabileceği bir düzende yayılmış. Saçları bir tokayla arkaya toplanmış, yüzü çıplak ve konsantrasyon içinde kilitlenmiş. Bir an için

Onu şimdi görüyorum, ama çocukken olduğu gibi. En iyisi olmak ve anlayabildiği kadar çok şey anlamak için ödevlerine o kadar çok ki, her zaman bilgiye aç olurdu. Kısacası, o yetişkin bir kadın olan Ana değil, bu dünyadaki kötülüğü görmekten korumak için yanıp tutuştuğum küçük kız Annie.

Yavaşça kapıyı kapattım ve uzaklaştım. Bert'in ona yiyecek ve içecek göndereceğinden emin olmak için aşağıya seslendikten sonra kendimi zorla banyoya sokuyorum. O artık küçük bir kız değil ve uyuduğundan ve yemek yediğinden emin olmak için bana ihtiyacı yok. Ona güvenmeme ihtiyacı var ve bana güvenmesini talep ettikten sonra ona bu kadarını sunabilirim, değil mi?

Banyoya girdiğimde hızlıca soyunup kıyafetlerimi sepete koyuyorum. Duşu açıp ısınmasını beklerken aynada kendime bakıyorum. Saçlarımda yapraklar ve dallar var, yanaklarım kızarmış ve gözlerim ıslık ıslık. Mutlu görünüyorum.

Sağlıklı görünüyorum.

Sevgili yaşlı babam beni şimdi görebilseydi ... Kendimi küçümseyen bir homurtuyla duşa giriyorum, ıslığı neredeyse tenimi yakacak kadar yükseltiyorum ve ancak o zaman iç çekiyorum, cezalandırıcı spreyin altında rahatlarım gözlerim kayarak kapanıyor.

Başım arkaya eğik, yorgun ve ağrıyan kaslarımdan üzerinden su akıyor ve işte o zaman hissediyorum. Sıçrayıp dönmeye çalışıyorum ama davetsiz misafire saldıramadan ellerim beni yakalıyor ve banyo duvarının ıslak çarpıyorlar.

Tekme atıyorum ama sıcak, sert, çıplak bir bacak etrafımı sararak beni hapsediyor ve donup kalıyorum. Su üzerime vurmaya devam ederken ılık nefes boynuma üflüyor, su damlacıklarını göz kırparak uzaklaştırırken neredeyse görüşümü engelliyor.

Erkeklerden biri olduğunu biliyorum, bu yüzden biraz daha rahatlıyorum. Sırtıma bastırırken iniltisinin gücü vücudumu sarsıyor, kızımla dürttüğü devasa sert horoz da dahil olmak üzere vücudunun her sert santimini hissetmeme izin veriyor.

Kim olduğuna dair şüphelerim olduğu için neredeyse sırtımdan, ama bu sefer onun yönlendirmesine izin vererek oyuna devam ediyorum.

Ellerini ellerimde kavuşturarak başını eğiyor, dili kulağıma kadar yalamadan önce boynumdaki suyu yalamaya başlıyor. "Şimdi, nerede kalmıştık bebeğim?"

Aç kelimeleri duyunca
ürperdim. Jonas.

"Aletin hisnine bakılırsa, beni domaltıp sikmeyi umuyordun sanırım," diye takılıyor, kıcımlı ona sürmek için geri itiyorum. Yapmamalıydım. Az önce Nico izlerken Isaac'i becerdim ama Jonas'ta arzuladığım bir çılgınlık var. Isaac beni yumuşatıyor ve Nico beni cesaretlendiriyor ama Jonas? Beni serbest bırakıyor, benimle kafa kafaya buluşuyor ve kendimi beklentiyle dudaklarımı yalarken buluyorum. Vahşi bir açlık aniden içime doluyor ve kelimelerimi çalıyor.

"Ya da belki de seni bu duvara çarpmayı ve sen benim için tekrar çılgınlık atana kadar o küçük dar amcığımı sikmeyi hayal ediyordum." Homurdanıyor, kalçalarını kıcıma doğru savuruyor. "Ama seni nasıl elde edersem edeyim, bebeğim. Söyle bana Nova, benim için ıslandın mı?"

"Neden öğrenmiyorsun?" Alay ediyorum ama kelimelerim soluksuz kalıyor. Beklenti içime doluyor, bu adama duyduğum ihtiyaç ve hepsinin uyandırmış gibi görüldüğü bir açlık beni titretiyor.

Beni yanlış anlamayın, seksi seviyorum ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Belki de onlara güvenebildiğim için kendimi tamamen bırakabileceğimi bildiğim içindir.

Çıkardığı kıkırdama delilikle sınırlanıyor. Ellerimi duvara daha sert vuruyor. "Sakin kıpırdama yoksa amına sokar, boşalana kadar siker, seni ıslak ve arzulu bırakırım." Tehdit havada asılı kalıyor ve eli kolumdan yukarı ve vücudumdan aşağı kayarken beni olması gerekenden daha fazla tahrik ediyor, kasıtlı olarak sıkılaştıran meme ucumu yakaladığında ve sonra tümseğimi kapladığında nefesimi emmeme neden oluyor. Sıçrayan nabzımı ısıtırken onu kavırıyor.

"Oh evet, bebeğim, benim için ıslanmışsın. İyi davranmalısın, o küçük amcığın tadına bakmalısın ve seni parçalara ayırmalıyım, ama iyi olmak istiyorsan, diğerlerini becermelisin. Ben mi? Ben acımasızım ve kocaman sikim için yeterince ıslanmamış olman umurumda değil. Seni öyle sert sikeceğim ki canın yanacak ve buna bayılacaksın, değil mi?"

"Çok konuşuyorsun," diye . Ona sırtımı dönmek istiyorum ama yapmıyorum çünkü sunduğu şeyi daha çok istiyorum. "Söyle bana Jonas, ağzın iyi mi?"

Eli vücudumdan yukarı doğru kayarak boynumu sertçe kavırıyor ve dişleri kulağıma değiyor. "Öyle olmadığımı biliyorsun, ama unutmuş görüldüğün için sana hatırlatmama ne dersin bebeğim? Bir sürük olmanın seni daha hızlı becermemi sağlayacağını mı sanıyorsun? Sırf bu yüzden bebeğim, sana kötü davranacağım. Ellerini hep orada tut yoksa çeker ." Bununla birlikte, yukarı uzanır ve

duş başlığı. Ne yaptığını merak ederek gözlerimi kırıştıyorum ama bacaklarımı tekmeleyerek açıyor ve acımasız bir kahkaha atarak spreyi tam amıma doğrultuyor.

Sikeyim.

Basınç klitorisime çarpıyor ve sadece ona vurana kadar yaklaştırıyor. "Bakalım ne kadar dayanabileceksin, değil mi bebeğim?" diye alay ediyor. "Bakalım benim için ne kadar çabuk boşalacaksın, sikime binmek için ne kadar çaresizsin."

"Sen bir pisliksin," diye bağıyorum, kalçalarımı döndürmeme rağmen, o acımasız spray sözlerime rağmen beni ağlatıyor.

Gülerek elini aşağı kaydırıyor ve titreyen deliğimde daireler çiziyor. "Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama vücudun bana gerçeği söylüyor. Bunu ne kadar istediğini, beni ne kadar istediğini söylüyor Nova."

Gözlerimi kısarak geri tepiyorum ama o sadece gülüyor. Gözlerim kapanıyor ve kalçalarım o spreye doğru sallanıyor, ama girişimde sert, yuvarlak ve soğuk bir şey hissettiğimde tamamen açılıyorlar.

"Jonas!" Bağıyorum, ama sonra içime beni kabul etmeye zorladığında çılgık atıyorum. Sertleşiyorum, ama duş başlığını tam klitorisime bastırıyor, ben yüksek sesle inleyene kadar, amım istilaya karşı gevşiyor ve onu daha derine alıyor. Geniş, inanılmaz geniş, ama iyi hissettirmiyorsa lanet olsun. Kalçalarım ben istemeden tekmeliyor, beni daha derine batırıyor ve sonunda durduğunda aşağı bakıyorum. Başım hala duş duvarına dayalı titreyen kollarımın arasından sarkıyor ve elinin şampuan gibi görünen bir şişeye sarılı olduğunu görüyorum.

Beni şampuan şişesiyle beceriyor. Oh lanet olsun.

"Çıkar şunu artık içimden," diye hırlıyorum, utanarak. Çekip çıkarmaya başladığında, acı hissi zevkle gölgeleniyor ve inliyorum.

Gülerek onu tekrar içime sokuyor ve beni onunla sikerken sabit, acımasız bir tempo tutturuyor.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Seni sikim için güzelce germeliyim. Şimdi seni nasıl boşaltacağımı izle bebeğim. Buna karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?" diye kulağıma homurdanıyor, kıcıma sürtünüyor. "Yine de buradasın, seni cansız bir nesneyle becermeme izin veriyorsun çünkü benim horozum için çok açgözlüsün."

"Siktir git!" Hırlıyorum, ama o sadece gülüyor ve hızlanıyor, içime sokuyor ve protestolarıma, olanlara karşı duyduğum dehşete rağmen, kendimi onu almak için aşağı doğru iterken buluyorum, klitorisimin vuruşunun beni itmesine izin veriyorum

ve hiç istemediğim halde, tam şişeyi içime sokup duş başlığını klitorisime bastırıldığı anda sertçe boşalıyorum.

Kalçalarım sarsılıyor ve kulağıma doğru inleyerek sikini kıcıma sürüyor. Sarkarak başımı duvara yaslıyorum ve o da bana acıyarak duş başlığını ve şişeyi çekip alıyor, beni neredeyse acı veren basınç altında inler halde bırakıyor. Bir an sonra eli orada, amımı avuçluyor. "Bir dahaki sefere iyi bir kız ol ve bunun yerine benimkini al."

Geri çekiliyor ama siktir et. Ben boyun eğeceksem, o da eğecek. Bana bunu yapmasına izin vermedim, ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin ya da ne kadar hoşuma giderse gitsin, sırf çekip gidebilsin diye. Ellerimi duvardan çekip ona doğru dönüyorum ve onu tekmeliyorum. Şaşırmış görünüyor ama gülüyor. Kendimi ona doğru fırlatıyorum ve bir iniltiyle beni yakalıyor, elleri kıcıma gidiyor ve dudaklarımız buluşurken beni yukarı kaldırıyor.

Öpücük aç ve çaresiz, sonra aniden tekrar duvara çarpıyorum, ancak bu sefer ciğerlerimdeki havayı zorlayacak ve beni açgözlü ağızından çekip ciğerlerime hava çekecek kadar sert bir şekilde sırtımla buluşuyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve aramıza uzanıp sert aletini kavıyorum ve kendimi üzerine bırakıyorum.

İnlerken gözleri açılıyor, beni orada tutarken eli duvara çarpıyor. "Siktir, Nova," diye bağılıyor. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır bebeğim," diye alay ediyorum. "Eğer öyle olsaydım, çoktan ölmüş olurdun. Şimdi iyi bir çocuk ol ve beni becer."

"Lanet olsun, inanılmaz bebekler yapacağız." İnledi, beni kaldırdı ve sikinin üzerine bıraktı.

"Onlar psikopat olurdu," diye karşılık veriyorum uzanıp saçından bir tutam başını geriye doğru çekerken. "Şimdi konuşmayı kes, seni çılgın piç kurusu ve beni becer."

Bir kez olsun beni dinliyor, dudakları hırıltıyla kıvrılırken beni itme gücüyle duvara çarpıyor. İçime girerken konuşmaya yer kalmıyor. Kocaman, delinmiş siki içimde öyle bir noktaya çarpıyor ki, tırnaklarımı sırtından aşağı geçirip esneyen kıcını kavıyor, onu daha hızlı ve daha sert almak için sikinden aşağı kayarken onu teşvik ediyorum, ta ki aramızda pürüzlü nefesler ve inlemelerden başka bir şey kalmayana kadar. Her sert hamlede fayanslara çarpıyorum ve onların çatladığını, kırıldığını ve sırtımı kestiğini hissediyorum ama umurumda değil.

Daha fazlasını istiyorum.

İpte yürür gibi, her an düşmeye hazırım, ama bu sefer o da benimle gelecek. "Jonas," diye inliyorum ve bu onu da tahrik ediyor.

Çırpınan amcığım la savaşıırken homurdanıyor, beni kabaca kavırıyor. Gözlerinde delilikten başka bir şey yok ve bana bu kadar odaklanmasını, bana zarar verip vermeyeceğini umursamamasını seviyorum.

Beni beceriyor, sanki hayatının göreviymiş gibi içime giriyor.

Bir sonraki hamlesiyle klitorisime sürtünüyor ve ben o ipten bir çığlıkla düşüyorum. Ben sikinin üzerinde kıvrılırken tırnaklarım onu içimde tutmak için kışını kesiyor. Sıkı tutuşumla mücadele ederek, kendi çığlığıyla durmadan önce kalçalarını iki kez daha esnetiyor. Dölleri içime sıcıyor, ben onu tutmaya çalışırken neredeyse başa çıkılamayacak kadar sıcak, neredeyse ikimizin de düşmesine neden oluyor.

Sonunda zevk azalıyor, beni kollarında bitkin, tatmin olmuş ve kemiksiz bırakıyor. Bizi ayakta tutarken bacaklarının titrediğini hissediyorum, düşmememiz için beni duvara sabitlemek için bana doğru eğiliyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Cennete gittiğimi söyledim ama ikimiz de biliyoruz ki sonum cehennem olurdu. Sanırım bu da seni benim cezam yapıyor bebeğim ve ben bu konuda çok iyiyim."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve çok geçmeden o da bana .

Lanet olsun, eğer durup dünyayı kurtarmamız gerekiyorsa, o zaman hepimiz sıçtık demektir.

OTUZ YEDİ

T sonunda ılığı kesiliyor ve havada tuttuğum bir atal dolusu meyveyle Isaac'e sırttan, bilmiş bir bakış atıyorum. Bert'in yüzü fena halde kızarıyor ve o etrafta dolanırken radyo sesini bastırmak için sesini yükseltiyor.

Mutfak.

Zavallı adam.

Ama çığırtkan olduğunu bilmek güzel.

Yemeğimi bitirdikten sonra arkama yaslanıp başını hafifçe eğen Isaac'e bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse doktor, ilk atlayanın sen olacağını düşünmemiştim."

Gözlerini deviriyor, tıpkı ben izlerken ormanda onun amını yediği gibi meyvesini özenle yiyor. "Kendime engel olamadım," diye itiraf ediyor sonunda.

"Evet, sanırım konu ona gelince hepimiz böyle hissediyoruz," diye cevap veriyorum, bakışlarım tekrar tavana yönelirken, ondan kurtulup kurtulamayacağımızı merak ediyorum.

"Bir şey bulduk. Diğerlerini de alın." Louis aceleyle laboratuvara dönmeden önce bize seslendi.

Isaac ile bir bakış daha paylaşıyorum. "Taş kağıt makas kimin için gidip onları alacak?"

"Lanet , beni öldürecek. Sen git," diye anında cevap veriyor.

Gözlerimi devirerek ayağa kalkıyorum. "Amcık."

"Hayır, bu daha önce aldığım şey." Ayağa kalkarken elindeki kseyle bana kadeh kaldırıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Başımı sallayarak yukarı fırlıyorum ve onları uyarmak için ayak seslerimin duyulmasına izin veriyorum. Ana'nın odasından çıktığını görüyorum, ama beni gördüğünde,

Solgun yüzü ve gözlerindeki korkuyla hızla içeri kaçıyor. Neredeyse homurdanacaktım. Akıllı kızmış.

Parmak eklemlerimi banyo kapısına vurarak kapıyı açıyorum ve o sırada geleceğini bildiğim bıçağı savuşturuyorum. Nova'nın kızarmış yanaklarını ve yarı giyinik halini fark edip onlara sırtırken bıçak başımın üzerinden uçup gidiyor. Jonas çıplak ve gururlu, ama göz kırpyorum.

"Bıçağı nereden çıkardın? Bekle, bilmek istemiyorum." Başımı ovuşturarak inliyorum. "Louis'in laboratuvarı bize ihtiyacı var. Bir şey buldu." Bu onları ayıltıyor ve Nova yutkunuyor ama sırtı dikleşiyor.

İşte benim kızım.

Dönüp duvardan bıçağı alıyorum ve Jonas'a bakmadan fırlatıp aşağı iniyorum, onlara giyinmeleri için zaman veriyorum. Laboratuvarı Louis volta atıyor, Dimitri başını ovuşturuyor ve Isaac duvara yaslanmış, yüzü kapalı. Kollarımı çatıyorum ama bilgisayarın arkasına yaslanıp bekliyorum.

Bir süre sonra Jonas elinde bir krep ile çıplak bir şekilde içeri girer. Bizi izlediğini görünce sırttı. "Ne? İştahım açıldı."

Nova o sırada içeri giriyor ve yanından geçerken ona bir tokat atıyor. "Aptal," diye mırıldanıyor ama durmak için hareket ederken gergin. "Ne buldun?"

Louis bana bakıyor, ben de arkama yaslanıp kollarımı Nova'ya doluyor ve onu göğsümün sığınağına çekiyorum. Bir an için kesiliyor, sonra eriyor, çenesini kollarıma dayayıp ikisinin arasına bakıyor.

"Söyle bana," diye çıkışıyor sonunda ve Louis'in yüzünde bir sırtma belirliyor, sonra da kilitleniyor.

"Bilmiyoruz. Size gönderilmiş bir video dosyası. Henüz izlemedik," diye cevap veriyor.

Bana karşı sertleşiyor ve zorlukla nefes alıyor, ben de kendime engel olamayarak eğilip kulağını öpüyorum. İçini saran endişeden nefret ediyorum. "Nefes al bebeğim," diye hatırlatıyorum ona.

Düşük bir nefes veriyor ve bir tane daha emiyor, doğrulmadan önce bana karşı titriyor. Güçlü ve cesur, tam bir savaşçı. "O zaman oyna."

Onun beni tuttuğu kadar ben de onu tutuyorum, özellikle de o piçin yüzü ekranda görüldüğünde. Oda sessizleşiyor, onu en son ne zaman gördüğümüze dair anılar hepimizin zihnini dolduruyor. Elimi okşuyor, kendi şeytanlarıyla savaşıırken bile beni rahatlatıyor.

Onu son gördüğümde daha yaşlı, kırıksık ve zayıf görünüyor, ama hala o keskin, soğuk, şeytani gözlere sahip. Onu şimdi bir çocuğun bedeninden ve zihninden değil de bir yetişkin olarak gördüğümde, ondan korktuğuma inanmıyorum. O sadece bir adam.

Hepsi bu kadar.

Onu zihnimizde nasıl inşa ettiğimize rağmen o sadece bir insan. Beyni onu ölümsüz ve yenilmez gösterdi ama öyle değil. O sadece bir adam, yani artık ölü bir adam, ama bu mezarın ötesinden bizimle uğraşmadığı anlamına gelmiyor ve onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Merhaba, Novaleen." Ürküyor, bu yüzden diğerleri onu hayaletinden koruyabileceklermiş gibi yaklaşırken bile tutuşumu sıkılaştırıyorum. Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve Novaleen ürperiyor. Onu suçlamıyorum. Zalimce, alaycı bir gülümseme bu. Gerçek yeteneğine sahip olduğunu bile sanmıyorum. "Eğer bunu izliyorsan, ben ölmüşüm demektir."

Jonas nefesini verirken, "Hadi canım," diye mırıldanıyor.

Tam da Dimitri'nin oturduğu bu odada çekim yaptığı sırada videoda bir sandalye gıcırıyor. Dimitri bunu fark etmiş olmalı ki tiksintiyle ayağa kalkıyor ve sanki onun bulunduğu yere yaklaşıp lekelenmek istemiyormuş gibi geri çekiliyor. "Benden nefret ettiğini biliyorum, bu duyguyu anlıyorum ama kendimi açıklamak istiyorum. İnsanlık için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. İnsanlığı iyileştirdiğimi ve Tanrı'yı oynayabileceğimi düşündüm. Bunun halkımız için en iyisi olduğuna ve seninki de dahil olmak üzere birkaç fedakarlık ve acının sonuca değeceğine gerçekten inandım kızım, ama şimdi görüyorum ki yanılmışım, çok yanılmışım. İlerleme adına seni incittim, senin ve diğer pek çok kişinin masumiyetini çaldım ve ancak şimdi, sonunda, günahlarım beni yakalıyor." Soğuk, acı bir kahkaha atıyor. "Başlangıcı sonda düşünmen çok garip. Seni gerçekten sevdim. Bunu bilmeni istiyorum, Novaleen. Zekiydin, benim ve dünyanın en iyisiydin. Sahip olduğun büyüklük kapasitesi şimdiye kadar yaptığım her deneyde ortaya çıktı. Hiçbiri seninle kıyaslanamaz."

"Piç kurusu," diye mırıldanıyor.

"Ama sen onu çöpe attın. Bunu izliyorsan, geri döndün demektir ve benim ve araştırmam hakkında ne düşünürsen düşün, bilmen ve yapman gereken bazı şeyler var, eğer benim için değilse, o zaman senin gibiler için - hala dışarıda seninle aynı muameleye katlananlar için. Başka çocuklar da var, çok daha fazlası. Bazıları büyüdü ve umarım onları bulursunuz, ama bazıları hala genç. Artık çocuklardan daha büyük. Yardıma ihtiyacım vardı Nova.

Bu benim ilk hatamdı. Finansmana ihtiyacım vardı ve bunun için ruhumu sattım. Beni öldürdüğüne şüphe olmayan ve şu anda sizi aramakta olan adam, hala deneylerimi yürüten adamın ta kendisi ve hakkımda ne düşünürseniz düşünün, o kötü biri. Bunu ne ilerlemek ne de insanlara yardım etmek için istiyor. Onlara zarar vermek, onları kullanmak ve onlardan kâr elde etmek istiyor. Ben bunu bilgi için yaptım ama o yapmıyor. Geçemeyeceği hiçbir çizgi yok. Korkarım sizi bir kez daha tehlikeye attım ama onu durduracak kadar zeki ve güçlü olduğunuzu biliyorum."

Yaklaşıyor, yüzü kadraji dolduruyor.

"Ve onu durdurmalısın kızım, aksi takdirde sadece araştırmam bozulmakla kalmayacak, aynı zamanda en yüksek teklifi verene satılacak. Bu da bildiğimiz dünyayı yok eder. Sana ve diğerlerine yaptıklarım için senden asla af dileyemem ama son eylemimde elimden geldiğince işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Sana öğrettiğim tüm dersler şimdi işine yarayacak, Novaleen." Sanki çok önemliymiş gibi bunu söylerken gözleri kısılıyor. "Hepsine ihtiyacın olacak. Senin gibi olan diğerlerini bul, onlara anlat ve bunu durdurmana yardım etmelerine izin ver. Sonunda umarım huzuru bulursun." İç çekiyor, stres ve yorgunluğun alışılmadık bir işareti olarak yüzünü ovalıyor. "O bilmiyor, Nova. Ne yaptığımı bilmiyor ve senin ne olduğunu, dışarıda bir yerlerde hayatta olduğunu da bilmiyor. Onu bu işin dışında tutmak için yaptığımız anlaşmaları bilmiyor ama artık o da dahil olmalı. Ona ihtiyacın olacak."

"Ana?" diye mırıldanıyor, kafası karışmış bir halde.

Tekrar ekrana bakmadan önce arkasına bir göz atıyor. "Fazla zamanım yok ama kaçıp saklanmayacağım. Beni öldürecek Nova, buna sevineceğine bahse girerim ama uyarımı dikkate al, sırlarını korumak için her şeyi göze alır. Benim şeytan olduğumu düşünüyorsun kızım, ama yanılıyorsun. Onunla tanışacaksın ve keşke hepinizi iş başında görebilseydim ama kısmet değilmiş. Durdurun onu. Bu sana son emrim." Sonra da gitti.

Ekranda bir not defterinin resmi bir anlığına yanıp söner ve ardından video kesilir.

"Zaten ölmemiş olsaydı, onu öldürürdüm." Hepimiz başımızı kaldırdık, Ana'nın bize katıldığını fark etmemiştik. Yüz ifadesinden kalbi kırık olduğu anlaşılıyor ve gözlerinde öfke parlıyor.

"Bu şimdiye kadar söylediğin ilk akıllıca şey," diye mırıldanıyorum ve nefesini üflemeden önce bana ters ters bakıyor.

"Yardıma ihtiyacın olacağını biliyordu. Mesajın sonundaki resmi tekrar oynat. Evet, orada, dur," diye Dimitri'ye talimat verir, anlamsız sözlerle göz gezdirir. "Notlarını deşifre edebilirim. Bunlar konumlar."

"Konumlar?" Louis talep ediyor.

"Evet, öyle görünüyor. Konumlar ve sayılar . . . Hayır, bekle, sanırım yaşlar. Kahretsin, bunların onun deney diğer laboratuvarlar olduğunu , değil mi?" fısıldıyor, bize bakarak.

Nova, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye homurdanıyor. "Hepsini vuracağız ve sahip olduğu her şeyi yok edeceğiz. Ana, sen burada kal ve çalışmaya devam et. Bunların hiçbirisi bu evden çıkmayacak. Eğer biri almaya kalkarsa, onu öldür." Kollarımın çemberinden çıkıp kız kardeşine doğru ilerliyor. "Bunu yapman için sana güveniyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz veriyor Ana, sırtı dikleşiyor. İki kız kardeş, gece ve gündüz, birbirlerine bakıyorlar.

Nova hepimize baktı. "Çantalarınızı toplayın çocuklar. Yolculuğa çıkıyoruz." Bu sözlerle odadan fırladı ve Louis başını sallamadan önce onun gidişini izledi.

"Onu duydun, toparlan. Bir saat içinde arabaları istiyorum." Telefonunu çıkararak onu takip eder.

Jonas, "Sanırım bu pantolona ihtiyacım olduğu anlamına geliyor," diye homurdanıyor ve gördüklerimize rağmen hepimizi güldürüyor.

OTUZ SEKİZ

T Kaybedecek zamanım yok, bu yüzden olabildiğince çabuk toparlanıyorum. Çantama bakarken yüzü gözlerimin önünden geçiyor ve ellerim yumruk oluyor. Öfke, kızgınlık, umut ve korku içimi dolduruyor.

Ondan nefret ediyordum ama onu görmek çocukluğumdaki sevilme isteğimi geri getirdi ve bundan daha çok nefret ediyorum. Sonunda bile hala benimle oynamasından, beni kullanmasından ve bana emirler yağdırmasından, hatta başka seçeneğim olmayacağını bildiğim için Ana'yı da dahil edecek kadar ileri gitmesinden nefret ediyorum.

Bu gizemli adam her kimse, babamı öldürdü ve bunun için minnettarım, ancak daha kötüsünü yapıyorsa, onu kendim öldüreceğim ve cesedini babamın mezarının hemen yanına gömeceğim.

Kararlılıkla çantanın fermuarını kapatıp omzuma atıyorum, Louis'i kapıda beni izlerken buluyorum.

"Sadece ruh halinizi kontrol etmek istedim."

"Kızgın, nefret dolu ve birini öldürmek istiyor," diye cevap veriyorum ve o da sırtıyor. "Güzel." Kapı çerçevesinden uzaklaşıyor.

Başımı sallayarak çantamı fuayeye bırakıyorum, o sırada Bert elinde bir çantayla içeri giriyor.

"kadar yiyecek aldım." Çantayı yanımda duran ve kendi çantasını omzuna asmış olan Nico'ya uzatıyor. "Usta Jonas için krep de ekledim."

Jonas balkondan atlayıp kendini beğenmiş bir sırtışla yanımıza inerken ve Bert'in yüzünü öperken, "Sen en iyisisin, Berty oğlum," diye sesleniyor.

Bana bakmadan önce kızarıyor ve Jonas'a sırtıyor. "Lütfen güvende ol, Nova."

"Her zaman," diye söz veriyorum, diğer yanağını öperek. "Benim için Ana'ya iyi bak."

"Yapacağım." Ciddiyetle başını sallıyor. "Döndüğünüzde hepiniz burada olacağız." Diğerleri eşyalarını toplayıp içeri girerken onlara bakıyor. "Hiçbiriniz yaralanmayacak ya da ölmeyecek, beni anladınız mı?" diye emrediyor ve hepimiz yaramaz çocuklar gibi başımızı sallıyoruz. "Güzel, eğer tutuklanırsanız beni arayın." Ana aceleyle merdivenlerden inerken o geri adım atıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Bana bir günlük vermeden önce çocuklara gergin bir bakış fırlatıyor.

"Şimdiye kadar bulduklarımın yanı sıra konumları da burada. Louis'in güvenli numarası bende var. Başka bir şey bulursam ona göndereceğim."

"Akıllı ve güvenli ol." Babamın sözlerini neredeyse tekrarlamaktan nefret ediyorum. "Elimden geldiğince irtibatta olacağım. Burada Bert'le kal." Başını sallıyor ve başka ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz bir bakış atıyoruz, hâlâ yıllar var. İçimi çekiyorum ve çantamı kaptığım gibi diğerlerinin çoktan arabaları yüklemeye başladığı kapıya yöneliyorum.

"Nova," diye sesleniyor. Arkamı dönüyorum ve Ana bana doğru koşarak kollarını sıkıca sarıyor. Eriyip kollarımı ona da dolamadan ve başının üstünü öpmeden önce bir an donup kalıyorum.

"Sizi onun kadar incittiğim için çok üzgünüm ama artık buradayım ve bunu düzelteceğim. Hiçbiriniz bana inanmasanız bile yardım edeceğim. Ben . . . Sadece çok üzgünüm. Seni seviyorum Nova, hep sevdim, hep seveceğim. Yakında eve dön." Geri adım atıp gözyaşlarını sildi.

Ona başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemediğim için yastığımın altında katlanmış duran notu çıkarıyorum. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum," diyorum ve çantamı arabaya atıp binerken Bert bir adım öne çıkarak elini omzuna koyuyor.

"Peki nereye? Bahse girerim gizli ordu mensupları bundan pek memnun olmayacaklardır." Sırıtiyorum.

"Bilmedikleri şey onlara zarar vermez." Louis omzunun üzerinden sırıtıyor. "Onlara elimizde birkaç ipucu olduğunu ve izimizi kaybettireceğimizi söyledim."

"Peki bunu nasıl aldılar?" Isaac merakla sorar.

"Bağırmaya başladı, ben de kapattım, ama onlar bizi takip etmeden önce gitmeliyiz. Kız kardeşin güvende olacak ama biz? Hapse atılabiliriz."

"O zaman gidelim." Başımı sallayıp Nico'nun yanına oturuyorum. Jonas ve Dimitri arkamızdaki diğer arabadalar.

Günlüğü karıştırıyorum ve rastgele bir yer seçiyorum. "İlk koordinatlar Berlin'de bir yerde. Bekle, oraya nasıl gideceğiz?"

Ben kaşlarımı çatarken gülmeden önce bakışıyorlar.
"Bekle, bu kadar komik olan ne?"
Biz uzaklaşırken bu onları daha çok güldürüyor.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZ

Neden güldüklerini biliyorum. İki saat sonra özel bir uçak pistine yanaşıyoruz ve pistte özel bir jet duruyor. Merdivenler indi ve içeride ışıklar yandı. Arabalar önünde durdu ve ben

Öne eğil.

"Ee, tamam mı?" Kimseye belli etmeden söylüyorum ama gülüyorlar ve dışarı çıkıyorlar. Çantamı kaldırarak onları uçağa kadar takip ediyorum. Hepsi rahat ve hemen yerlerine yerleşiyorlar. Louis pilot ve yardımcısıyla konuşurken ben öylece durup etrafa bakıyorum.

Arkamda küçük bir mutfak ve kokpit, önümde ise filmlerden fırlamış gibi yer var. Kaldığım bok çukuru otellerden daha iyi olduğu kesin. Sağ tarafta uçağın duvarı boyunca uzanan, minderler ve battaniyelerle kaplı, mükemmel bir şekilde dekore edilmiş bir kanepenin ile tam bir oturma alanı var. İki büyük yataca deri sandalye, bir kare oluşturmak için her iki tarafta karşılıklı oturuyor ve ortasında üzerinde bir meyve kasesi bulunan bir masa var. Kirli botlarımın altındaki halı yumuşak ve kabarık; kendimi yersiz hissederek yüzümü buruşturuyorum.

Kanepenin arkasında Jonas'ın yayıldığı, kolunu başının arkasına koyduğu ve ayaklarını havaya kaldırdığı bir kanepenin daha var. Solumda, aralarında bir masa bulunan karşılıklı iki uzanmış sandalye ve arkada üç sandalye daha var. Hepsi lüks baskılar ve deri ile kaplanmış. Kendimi pis bir hırsız gibi hissediyorum. Kavisli tavan, yumuşak bir atmosfer yaratmak için karartılmış sıcak LED ışıklarla dolu ve burası pahalı kokuyor. Tavanda tam boy bir pencere bile var, inanamayarak bakıyorum.

Arka tarafta iki kapalı maun kapı var. Tuvalet için olduklarını tahmin ediyorum ama araştırmaya cesaret edemiyorum. Tereddütle sandalyelerden birine oturuyorum.

Dimitri ağır ağır kanepeye oturup dizüstü bilgisayarını çıkarırken, Nico arkadaki başka bir sandalyeye oturuyor ve hemen arkasına yaslanıp uyumaya başlıyor. Isaac yanımdan geçerken bana sırtıyor ve Nico'nun yanındaki koltuğa oturup bir kitap çıkarıyor.

Burada rahat ve alışkın görünüyorlar, Louis yanıma gelip bacak bacak üstüne atarak karşımdaki koltuğa oturduğunda kaşlarımı çatıyorum. Takım elbiseli çok güzel bir hostes kapıyı kapatıyor ve mutfığa geri dönmeden önce bize gülümsüyor.

"On dakika içinde kalkıyoruz. İçecekler bir saat kadar sonra servis edilecek," diyor Louis bana.

Dilimi yeterince ısırđım. Bilmek zorundayım.

Louis'e doğru eğilip gözlerimi kısıyorum. "Bu uçak kime ait?" Tıslıyorum.

OceanofPDF.com

KIRK

H sırtıyor ve yanımdan bir sürtünme sesi geliyor. Başımı çevirdiğimde Dimitri'nin utanç içinde başını eğdiğini görüyorum. "Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bu Dimitri'nin," diye açıklıyor Louis, endişeli olduğu her halinden belli olan Dimitri'yi bağışlayarak. "İnternette biraz para kazandı ve bu işte çok iyi, ama her zaman servete ihtiyacı olmadığını düşündü, bu yüzden bizi ayakta tutmaya yardımcı olmak ve becerilerimizle bir şeyler yapmaya bağımlı olmamak için aramızda paylaştı - kontrolsüz dolaşabilmemiz için bu uçak gibi şeyler."

Gözlerimi kırptırıyorum, Dimitri'ye ve sonra tekrar etrafıma bakıyorum. Onlara bir uçak mı almış?

Dimitri bakışlarımı hissediyor ve iç çekerek bana bakıyor. Eğilip elini tutuyorum ve sıkıyorum. Bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Donup kalıyor, bakışlarımı inceliyor. Paralı ya da parasız, hepsine değer veriyorum ama dürüst olmak gerekirse, yine birlikte yerde yatarken kendimi daha rahat hissediyorum ve o da bunu hissetmiş olmalı ki bana usulca gülümsüyor.

"Para, yemek ya da barınak gibi bir başka ihtiyaçtır. Hayatta kalmak için ona ihtiyacınız var ve aksini söyleyenler hiç parasız kalmamış demektir. Kendimizi sömürmek zorunda kalmamak ve ailemi korumak için tıpkı orduda olduğu gibi radarın altında uçabilmek için kendimize biraz para kazandım," diye mantıklı bir şekilde açıklıyor ve yemin ederim kalbim bu adam için gerçekten eriyor. Ailesini korumak, onlara bakmak ve elinden gelen tek yol olan güvenliği sağlamak için para bir yolunu buldu.

Para insanları değiştirir, ama bu insanları değil.

"Uçak güzel," diyorum utangaç bir sırıtışla, "ama beni bulduğun boktan oteli tercih ederim."

Gülümsüyor ama yine de endişeli ve utanmış görünüyor. Arkama yaslanıp havalanırken gözümü ondan ayırmıyorum ve havalandıktan sonra hâlâ bana bakmıyor.

Nefesimi üfleyerek Louis'in bakışlarıyla buluşuyorum, sessizce ona bunu nasıl düzeltebileceğimi soruyorum ve D'ye umurumda olmadığına dair güvence veriyorum. Louis başını sallıyor ve ben de bakışlarını uçağın arka tarafına ve oradaki kapılara doğru takip ediyorum. Kaşlarımı çatarak ama ona güvenerek ayağa kalkıyorum ve elimi Dimitri'ye uzatıyorum.

Önce fark etmiyor, sonra kafası karışıyor gibi oluyor ama bana güveniyor ve kabul ediyor. Onu yukarı çekip arkamdan sürüklüyorum. Jonas'ın bilmiş bakışlarını görmezden gelerek ilk kapıdan giriyorum ama burası duşlu büyük bir banyo. İkinci kapı bir yatak odasına açılıyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. Neredeyse ıslık çalacağım ama bunun sadece onu üzeceğini bildiğim için ipek çarşafarla kaplı imparator büyüklüğündeki yatak, duvar boyunca uzanan ayna, loş ışık armatürleri ve cam tavan hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Dönerek onu içeri sürüklüyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Aklıma bir plan geliyor ve onu ne kadar gördüğümü, ona ne kadar değer verdiğimi nasıl göstereceğimi biliyorum.

Dürüst olmam , bu çayırdan beri mayalanmakta olan bir şey.

"Nova?" diye soruyor, kaşları çatılmış, kafası karışmış bir sesle. Sırtarak elimi göğsünün ortasına koyuyorum ve itiyorum. Bacaklarını açarak yatağa doğru sendeliyor.

Onları birbirinden uzaklaştırarak, dizlerimin üzerine çöküyorum. Gözleri büyüyor, ağzı açık kalıyor ve bana bakarken şehvet gözbebeklerini patlatıyor.

"Dimitri, bebeğim, eğer özel bir uçağın olmasaydı, bunu yapamazdım," diye mırıldanıyorum ellerimi onun sert kalçalarından beline doğru kaydırıp kemerini çözerken.

"Nova," diye . "zorunda değilsin-"

"İstiyorum," diye söz veriyorum. "Seni tatmak ve benim için parçalandığını görmek istiyorum. Senin bırakmaya ihtiyacın olduğu kadar benim de kontrolde olmaya ihtiyacım var." Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve alt dudaklarını ısıırıyorum. "O zaman bırak, bebeğim."

Tekrar aşağı inerek kemerini çıkardım, kayganlığı gürültülüydü ve inledi. Gözlerinde yanan kontrolsüz arzuya kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak pantolonunu açıyorum ve elimi içeri kaydırıyorum.

Kocaman, sert şaftını kavradığımda inliyor. Çok büyük ve o kadar sert ki canı yanıyor olmalı. "Zavallı küçük Dimitri, çok muhtaç," diye mırıldanıyorum onu dışarı çekerken. O yardım ediyor

Pantolonunu indiriyorum, beni izlerken gözleri çıldırıyor. Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor ve ben daha ona dokunmadım bile.

Bu eğlenceli olacak.

Sırtarak gözlerimi sikine dikiyorum ve onu görünce dudaklarımı yalıyorum.

"Siktir, Nova," diye homurdanıyor, beni izliyor, ama lanet olsun, güzel bir siki var. Bu hafifçe kullandığım bir kelime değil ama Tanrım. Uzun ve kalın, damarlı ve kılsız, ama sikindeki mürekkebi fark edince kaşlarımı kaldırıyorum.

Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Jonas'la bir cesaret," diye mırıldanıyor.

Ne yazdığını görebilmek için eğildim, sonra "Sür beni" yazdığını fark edince güldüm.

"Merak etme, yapacağım," diye göz kırparak söz veriyorum, dilimi damarlı uzunluğundan aşağı sürüklemeyi önce, tüm erkek ve Dimitri olan misk kokusunu tadıyorum. "Arkana yaslan bebeğim ve biraz eğlenmeye izin ver."

Saçlarını çekiştirirken geriye düşüyor, ben onu derinlemesine emerken omurgası kamburlaşıyor. "Vay anasını!" diye bağıyor, ben hepsini boğazımın arkasına alıp ağzımı çekip uzunluğunu yalamadan önce onu orada tutarken.

"Bunu içime almak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum tenine karşı, sızan sikinin ucunu dudaklarıma sürterek. O karanlık gözlerle beni izlerken ben de onun dölünün tadını alıyorum. Kendi gözlerimi onunkilere kilitleyerek, ağzımı kaldırıp sikinin üzerinde sallanmadan önce onu tekrar yutuyorum, sert ve hızlı bir şekilde emiyorum. Keşfedici ağzım için onu sabit tutmak amacıyla bir elimi tabanına dolayarak sertçe büküyorum.

Yüksek sesle inleyerek gömleğini kavırıyor ve bronzlaşmış, kesilmiş karın kaslarını ortaya çıkarmak için kaldırıyor, onu daha sert emmemi sağlıyor ve kalçaları yukarı kalkıyor.

Tırnaklarımı karın kaslarına geçirip aşağı doğru kazıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde emerken çığlık atmasına neden oluyorum. Kalçaları sarsıldıkça başım daha hızlı sallanıyor ve ağzımı sikinin üzerine indirmeye zorluyor. Ağzımı sikiyor, eli saçlarımı kavramak ve beni uzunluğundan aşağı sürüklemek için aşağı iniyor, ama devralmasına izin vermiyorum.

Sıkı kavrayışını hafifçe bırakıp istediğimi yapmama izin verene kadar yavaşlıyorum. "Lütfen Nova," diye yalvarıyor. "Ağzın çok iyi amına koyayım. Dökeceğim."

Dudaklarımı serbest bırakarak, o beni izlerken elimi karın kaslarından yukarı ve tekrar aşağı kaydırıyorum. "O zaman dökül, ama boğazımdan aşağı olacak çünkü sahip olduğun her şeyi tatmak istiyorum."

"Siktir," diye inliyor ve yatağa geri düşüyor. Boşalmak için duyduğu çaresizliğin tadını neredeyse alabiliyorum ama kendini tutuyor. Ben onunla oynarken diğer eli yatağı yumrukluyor, onu tekrar emmeden önce yalıyor ve tadına bakıyor.

Daha hızlı ve daha sert sallanıyorum, ta ki boğazımdan aşağı inene kadar, yüksek sesli inlemeleri etrafımda yankılanıyor.

Taşaklarını kucaklayarak, sıkmadan önce onu boğazımın arkasına kadar emiyorum. Aleti ağzımda sarsılıyor ve kıvrılırken salgısı boğazımdan aşağı dökülüyor. Onu emerek kurutuyorum, ancak geriye doğru sarkıp düzensiz bir şekilde nefes aldığı anda ağzımı çekiyorum. Gözlerini açmasını beklerken dilimle her santimini temizliyorum.

"Gördün mü? Özel uçaklar iyidir."

Böylesine zeki ve güçlü bir adamın sadece benim ağzımdan çözülmesini izlemek beni başka hiçbir şeyin güçlendirmedeği kadar güçlendiriyor.

Beni izliyor, göğsü kabarıyor ve siki tükürüğünden damlıyor, sanki bir rüyaymışım gibi, ve ben ıslak amımı görmezden gelmeye çalışarak kıpırdanmaya başlıyorum. Arzu, onun tadından ve benim için teslim olma şeklinden dolayı amımı kaplıyor.

Ayağa kalkıyor ve ben neredeyse geriye düşüyorum, ama beni tutup yatağa fırlatıyor ve saniyeler içinde üzerime çıkıyor. Yüzümü yorgana bastırarak şekilde beni çeviriyor ve pantolonumu aşağıya çekiyor, sonra elini başımın arkasına bastırıyor, kalçalarımı geriye doğru çekerken beni orada tutuyor.

"D," diye nefes alıyorum ama iki parmağım içime girdiğinde bu bir çılgılığa dönüşüyor. "Lanet olsun!" Beni onlarla becermeye başladığında geri iterek bağırıyorum.

"Bu adil," diyor bana, sesi karanlık ve sert. "Sen beni tattın, şimdi ben de seni tadacağım ve benim için parçalandığını göreceğim. Lanet olsun, sikimi emmekten ne kadar ıslanmışsın. Bunu seviyorsun, değil mi? Beni tatmaya bayıldın, döllerimi pis bir kız gibi yutmaya bayıldın."

"Evet," diyorum tereddüt etmeden, parmaklarını daha derine çekmek için geri itiyorum. Elini ağrıyan, zonklayan klitorisime sokarken amım onların etrafında titreşiyor.

"Anlayabiliyorum." İnliyor. "Bu çok seksi. Şu haline bak. Güzel ıslak amcığın benim için açılmış. Kahretsin, Nova, hiç bu kadar güzel bir am görmemiştim," diye övüyor üçüncü bir parmak daha eklerken. İnlerken ipek yatağı kavrama sırası bende, kendimi onun parmaklarıyla becermek için geri itiyorum. İçimde bir salıverme oluşmaya başladı bile, içime pompalamasının kaygan sesi beni daha da tahrik ediyor.

"Acaba tadın da görüldüğün kadar güzel mi?" diye mırıldanıyor.

"Biliyorum, neden öğrenmiyorsun?" Alay ediyorum. Cevap vermiyor, ama bir an sonra parmaklarını yapışmış kanalımdan kurtarıyor ve ıslak bir emme sesi ve ardından bir inilti geliyor.

"Siktir, haklısın. Tadın çok lezzetli. Daha fazlasına ihtiyacım var. İyi bir kız ol ve bu amcığı yalamama izin ver."

"" demek üzereydim ki beni daha sıkı kavradı.

Beni daha yukarı çekiyor ve bir eli karnıma bastırmak için vücudumun altından kayarken, diğeri beni onun için sabit tutuyor ve sonra ağzını amıma kapatıyor.

Her türlü nezaket ortadan kalkıyor ve utangaç, kendinden emin olmayan Dimitri'nin yerini bir hayvan alıyor. Ben haykırana kadar dili içime giriyor. "Siktir!" Bağırıyorum ve diğerlerinin beni duyabileceğini bildiğim için daha yüksek sesle bağırıyor ve yüzüne sürtünüyorum.

Dilini amımdan çekerek, kalçalarım sarsılana kadar klitorisimi okşuyor. "Çığlık at, duysunlar, hepsi dışarıda sert yaraklarla otursun, sana burada ne yaptığımı hayal etsinler," diye amıma doğru hırlıyor, titreşimler beni ağlatıyor.

"O zaman beni yap," diye karşılık veriyorum, kalçalarımı daha geniş açarak.

"Oh, planlıyorum, güzel kedi Nova." Cevap beklemeden, yetenekli ağzı amıma geri dönüyor, tadıma doyamıyormuş gibi klitorisimden kıcıma kadar yalıyor. İçime dalmadan önce klitorisimin etrafında dönüyor.

Ben sabırsızca geri itmeden önce bunu tekrar tekrar yapıyor. Kıkırdayarak kalçalarımı kavırıyor, beni ağzı için sabit tutuyor ve klitorisimi emiyor, tıpkı istediği gibi onun için çığlık atmamı sağlıyor. Neredeyse boşalıyordum, ama tam boşalmak üzereyken durdu ve beni nefes nefese, sırlıklam ve tatminsiz bıraktı. Parmakları amımın üzerinde bir okşayış gibi geziniyor.

"Henüz boşalabileceğini söylemedim Nova," diye uyarıyor. "Siktir git," diye çıkışıyorum, sinirli bir şekilde.

"Bu sefer olmaz. Bir dahaki sefere seni sırtımda pençelerle altımda tutacağım. Bu sefer bu amcığı yalayarak kurutmayı planlıyorum," diyor ve ben yığıldığımda amcığımı tekrar yalıyor. Dilini klitorisimin etrafında döndürüp bana doğru miktarda baskı uygularken arzu içimde patlıyor. Geri itiyorum ve bu sefer parmaklarını içime sokuyor, klitorisimi yalayıp emerken kendimi onlarla becermeme izin veriyor.

Bu çok fazla.

"Şimdi, Nova. Şimdi boşalacaksın," diyor ve bir karşılık beklemeden klitorisimi tekrar emiyor.

Bir ılıkla boşalıyorum, kalalarıml sıkılıyor ve amım kenetleniyor. O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum ve o da benim boşalmamı kucaklıyor. Dili, ben tükenene kadar her damlanın tadına bakmak için parmaklarıyla birlikte içime dalıyor ve parmakları hala içimdeyken yatağı düşüyorum.

Yavaşça onları çıkarıyor ve gözlerimi kırpıştırarak açtığımda yüzümün yanında duruyorlar. Kalın parmakları dölleriyle parlıyordu. "Onları emerek temizle Nova ve benim için ne kadar sert geldiğini tat."

Ağızımı açıyorum ve onları içeri itiyor, tıpkı sikiyle yaptığım gibi onları emip yalayarak temizlerken beni izliyor. Onları serbest bıraktığında inliyorum ve sırt üstü dönüp onu izliyorum. Aleti yine sertleşmişti ve diğer eli de aletin etrafına sarılmıştı, kremamla kaplı kalçalarımı, neredeyse tişörtümden düşecek olan göğüslerimi ve zevkten ağırlaşmış gözlerimi seyrederken yavaşça okşuyordu.

"Kahretsin, hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim," diye homurdanıyor, elini sikinin üzerinde hızlandırırken dişleri alt dudağına batıyor. Elimde olmadan izliyorum, bakışlarım ondan gözlerine kayıyor, ta ki bir an sonra dölleri yayılmış amıma ve kalçalarım sıcırayıp beni inletene kadar.

Sikini pompalıyor, yanıma yığılmadan önce her son damla dölünü sıkıyor. Eli amıma gidiyor ve parmaklarını içime daldırmadan önce aşırı hassas etime sürtünerek serbest bırakıyor.

"Bir dahaki gelişimde senin içinde olacağım," diye mırıldanıyor.

"Lanet olsun, bir canavarı serbest bıraktım." Başımı çevirirken gülüyorum. Beni yanına çekerken sırtıyor, şimdi rahatlamış ve mutlu görünüyor. İsteyerek ona yaklaşıyorum ve tavan penceresinden üstümüzdeki gökyüzünü izliyorum.

"Artık bu uçağı seviyorum," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

KIRK BİR

B Temizlenip üstümüzü değiştirdikten sonra inişe geçiyoruz. "Berlin'e hiç gitmedim," diyorum pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğilirken. "Nasıl bir yer?"

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Louis. "İş için bir kez gittim ama gördüğüm parçalar çok etkileyiciydi." Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. "Hadi yapalım şunu, Nova."

Başımı sallayarak elini tutuyorum ve çantalarımızı omuzlarımıza atarak özel uçaktan iniyoruz. Dışarıda bekleyen iki taksi var ve Louis onlara gördükleri hakkında sessiz kalmaları için yüklü bir meblağ ödüyor. Kusursuz değil ama Berlin'de hızla ilerlerken elimizden geldiğince az iz bırakıyoruz.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama manzarayı içime çekiyorum. Turistler caddeleri dolduruyor, dükkânlar ve kafeler ışıkla dolu ve aydınlık. Eski, tarihi unsurlarla karışık modern olanakları görmek beni neredeyse içine çekiyor.

"Genelde söyleme politikası olan boktan bir otelde kalırdık ama Berlin'e ilk gelişin olduğu için neden büyük bir şey yapmayalım?" Louis bana göz kırpmıyor. "Bizi bulacaklarsa zaten bulurlar, o yüzden neresi olduğu önemli değil. Ayrıca, radarın altında uçmamızı bekleyecekler. Bunun yerine, göz önünde kalarak ortama uyum sağlayacağız."

"Ne demek istiyorsun?" Bakışlarımı pencereden ona çevirerek soruyorum.

"Lüks, bebeğim. Burada zamanımızı lüks içinde geçiriyoruz, tıpkı hak ettiğin gibi." Göz kırpmıyor, ben de pencereden dışarı bakarken yutkunuyorum. Çok uzun değil

Daha sonra dışarı çıkıp Ku'damm denilen büyük bir alışveriş bölgesine doğru yürümemiz gerekiyor. Caddenin her köşesinde ve kenarında restoranlar, kafeler ve mağazalar sıralanıyor. Haklı; kalabalığa kolayca karışıyoruz. Eşit büyüklükte iki binanın arasına yerleştirilmiş, altı katlı devasa bir binanın önünde duruyoruz, otelin adı tepede cesurca gösteriliyor.

"Hayvanat bahçesi mi?" Ben soruyorum ve Louis içeri girerken sırtıyor.

Peşinden gidiyorum, farklı bir dünyaya daldığımızda aval aval bakıyorum. Görkemli, karanlık bir iç mekan beni epik dekorasyonlarla karşılıyor ve dramatik bir kaplan halısı resepsiyon alanına götürüyor. Louis masaya doğru ilerlerken kendimi her şeye aval aval bakarken buluyorum. Ne dediğini zar zor duyuyorum ama Almanca olduğunu fark ediyorum, bu da kaşlarımın kalkmasına neden oluyor. Geri döndüğünde kolunu bana doluyor ve sanki beni öpecekmiş gibi eğiliyor. "Çatı katını aldık bebeğim," diye mırıldandıktan sonra çocuklara bakıyor. "Siz yanımızdaki odadasınız."

"Piç kurusu." Jonas sırtıyor ama bana göz kırıyor. Beni bir dizi asansöre götürmelerine izin veriyorum ve oradan yukarı çıkıyoruz. Adamlar aslında yanımızdaki odalardaydı. Çatı katına girdiğimde donup kalıyorum. Şüpheli yatak takımları ve kirli eski banyoları olan boktan otellere alışkınım.

Burada değil.

Aşağıdaki avluya bakan tavandan tabana pencerelerden gelen ışık beni neredeyse kör ediyor. Sağında kanepeler ve sandalyeler, aralarında da bir masa var. Solumda şömineli kısmi bir duvar var ve içeriye baktığımda banyonun içini görebiliyorum. Bir giyinme odası, kocaman bir kral yatak ve dört kişinin sığabileceği büyüklükte bir küvet ve kocaman bir duş ile beni neredeyse ağlatan bir banyo var. Ayrıca bir minibar ve o kadar çok olanak var ki nereye bakacağımı bilemiyorum. Huşu içinde etrafta dolaşıyorum.

Louis bir sandalyeye uzanmış, çenesini göğsüne dayamış, beni izliyor. "Beğendin mi?" diye mırıldanıyor ve ben ona dönerken yutkunuyorum, sırtım pencerelere dönük.

"Bayıldım, ama biz-"

"Bunun için endişelenme." Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor, çenemi tutup başımı kaldırıyor. "Sadece tadını çıkar. Evet, korkunç koşullar altında buradayız ama dünyanın ölüm ve karanlıktan daha fazlasına sahip olduğunu görmenin zamanı geldi. Birazcık lüks sana zarar vermez. Hatta sana iyi bile gelebilir." Ayılmadan önce göz kırıyor. "Burada da her yerde olduğu kadar güvendesiniz. Berlin'in kalabalık bir bölgesinde kaybolabileceğimiz pek çok giriş ve çıkış var. Araştırmamı yaptım ve yedek buluşma noktaları ayarladım ama şimdilik dükkânımızı kurduk. Buradaki her şey ses geçirmez, bu yüzden burayı

üssü." Tam o sırada kapı açıldı. Benden ayrılmıyor, sadece beni izliyor. "Ve hazırlanıyoruz."

Başımı sallıyorum ve ancak o zaman uzaklaşıyor. Diğerleri rahatlarına bakarken Jonas ateşin içinden bana bakıyor. "Nereyi gözetleyeceğimi biliyorum," diye dalga geçerek gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Nico, oda servisi iste ve yerleri kontrol et. Jonas, ona yardım et," diye emretti Louis. "Dimitri, hazırlan. Isaac, odayı kontrol et."

"Ne için?" Kollarımı kavuşturarak merakla soruyorum.

"Böcekler ve kameralar, telefon dinlemeleri, her şey." Louis bana sırtıttı. "Ona yardım edebilirsin."

Isaac elimi tutuyor ve yatak odasından başlayıp tüm süite doğru ilerliyoruz. İsimiz bittiğinde, personelin odaya girmesini istemedikleri için kendi elleriyle getirdikleri gümüş bir arabada yemek getirilmişti. "Biz iyiyiz." Isaac başını sallayarak oturuyor ve bir kapak alıp meyve atıştırırken Jonas da bir avuç cips alıp yemeye başlıyor.

"Güzel, o zaman başlayalım."

Sırtımı uzatarak pencerelere doğru yürüyorum ve önümde kararan şehre bakıyorum, ışıklar güzellikleriyle nefesimi kesiyor. Bazen dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve keşfedilmemiş pek çok yerle ne kadar güzel ve çılgın olabileceğini unutmak kolaydır. Özellikle de şimdiki zamana ve etrafınızdaki küçük yerlere bu kadar odaklandığınızda.

Ama şimdi görmek nefesimi kesiyor.

Nico horluyor, sırtarak dönmeme neden oluyor. Küçük bir sandalyeye sıkışmış, başı arkada ve bir bacağı rahatsız edici bir şekilde bükülmüş, mutlu bir şekilde horluyor. Diğer bacağı kenara atılmış ve bir kolu aşağı sarkıyor. Diğer başının altında. Jonas başını sallıyor ve silahları temizlemeye geri döner. Dimitri ve Louis bilgisayarların başında izimizi kontrol ediyor, bir sonraki durağın yerini belirliyor, güvenlik kameralarını hackliyor ve bir şeyler ters giderse diye plan yapıyorlardı. Ben de yardım ediyordum ama gözlerim neredeyse şaşılacaklardı. Ben bilgisayarlar için yaratılmamışım. Başımı sallayarak kanepenin üzerinde özenle katlanmış battaniyeyi kapıyorum ve Nico'nun üzerine örtüyorum.

Isaac'i yatak odasında kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken bulmadan önce onu içeri aldı.

Sırayla uyumamız gerekiyor ve bu benim değil ama ekranlardan ve her şeyden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Hepsi çok fazla. Hayatımı işgal ettiklerinden beri yalnız bir anım bile olmamış gibi hissediyorum ve her ne kadar daha iyisi için olsa da ve yapacak önemli işlerimiz olsa da, yeniden toparlanmak için biraz sessiz zamana ve alana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Beni incinmekten koruyan, ilk günden beri yumuşak gülümsemeler, alaycı sözler ve koruyucu ellerle yıktıkları bariyerleri yeniden inşa etmem gerekiyor.

Bir kızın onlara aşık olmamasını çok zorlaştırıyorlar ama ben olamıyorum. Bunu biliyorum. Geçmişimiz bizi yakalayana kadar eğlenebilir ve her anın tadını çıkarabiliriz, ancak bizim gibi insanlar aşk için yaratılmamıştır ve sonsuza dek mutlu olamayız. Sadece şu anı yaşarız.

Bunu kendime hatırlatarak banyoya giriyorum ve ağrıyan kaslarımı rahatlatmak için banyo yapmaya karar veriyorum.

Kenarda süslü püslü banyo malzemeleri var, ben de soyunup akan sıcak suya girmeden önce banyoyu onlarla dolduruyorum. Suyun içine gömüldüğümde inliyorum, kollarımı iki yana sarkıtırken başım geriye düşüyor, ılık suyun bugünü ve endişelerimi yıkamasına izin veriyorum.

Babamın inşa ettiği her şeyi yok ettikten sonra kendi yollarımıza gideceğiz, değil mi? Eğer dikkatli olmazsam, onları çok özleyeceğim. Artık yalnız kalmaya alışkın değilim. Sessizliğin içinde onları arıyorum, kahkahalarının beni yıkamasına ve gülümsemelerinin endişelerimi hafifletmesine izin veriyorum.

Onlara yaslanıyorum ve güveniyorum ve onlar gittiğinde yine yalnız olacağım, bu da o zamandan önce kendimi korumam gerektiği anlamına geliyor, böylece onlar gittiğinde bu beni yıkmayacak. Babamın asla yapmadığı bir şekilde beni yok edebileceklerini kendime itiraf edebilirim. Nazik gözleri ve dostluklarıyla içimde var olduğunu bilmediğim bir boşluğu doldurdular ve istemeseler de ruhumun o son parçasını da kırıp yanlarında götürecekler. Ama bu sona erdiğinde yaşamayı ve mutluluğu bulmayı hak ediyorlar ve bu böyle sürmeyecek.

Babam ve travmamız bizi bir araya getirdi ama bu bir arada kalmamız için yeterli olmayacak.

Sonunda sadece ben olacağım ve Jonas'ın onlarla birlikte güldüğünü ve Nico'nun horladığını duyduğumda bile kendime bunu tekrar tekrar hatırlatıyorum.

Küveti kapattığımda düşüncelerim yavaşça duruluyor, sadece ıslanıyorum ve gece geçerken kendimi yeniden inşa etmeme izin veriyorum.

Gözlerim açılıyor ve Louis'i sandalyesinde dönmüş, gözleri bana kilitlenmiş halde gördüğümde kalbim donuyor. O kadar aç olan gözlerine bakarken tüm dünya başıma yıkılıyor, küvetin içinde titriyorum. Dimitri ve Jonas'ın hiçbir şeyden haberi yok, yani sadece Louis ve ben birbirimize kilitlenmişiz, Louis'in gözleri bilinçli bir şekilde açıkta duran göğüslerime iniyor ve sonra tekrar benimkilere çıkıyor.

Arkasını döndüğünde nefesim kesiliyor ve bakışlarından kurtulup yere yığılıyorum. Şehvet dolu düşüncelerimden sıyrılıp kendimi köpüklü suyun altına bırakıyorum ve kalbimi onlardan korumam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Çalmaya kararlı olsalar bile.

OceanofPDF.com

KIRK İKİ

"G ve biraz uyu," diye emrediyor Louis diğerlerine. "Sabah başlıyoruz." Jonas inleyerek Dimitri'yi dışarı sürükler, Nico da onu takip eder. Esneme. Isaac bana gülümsüyor ve yanağımdan öpüyor.

Louis bana döndü. "İlk nöbeti biz alacağız. Ben koridordaki kameralara göz kulak olacağım, sen de hedefin bulunduğu yeri gözetleyebilirsin. Biri gelirse ya da giderse bana haber ver."

Başımı sallayıp yanına oturuyorum ve onlardan birinden çaldığım uzun gömleğin içine kıvrılıyorum. Önümdeki ekrana odaklanırken ıslak saçlarım sırtıma yapışmış durumda. Pek bir şey olmuyor, sadece bütün gün keşif yaptığımız aynı eski bina ve bir saat kadar sonra Louis bana kahve getiriyor ve ailemizi koruyarak nöbet tutuyoruz.

Ekrana bakmak sonunda sıkıcı olmaya başlıyor, ben de Louis'e bakıyorum, yakışıklı ve keskin yüz hatlarındaki ışık oyunlarını izliyorum. Saçları bu ışıkta daha koyu görünüyor ve gözleri yorgun görünüyor.

Bakışlarımı hissediyor ve dudakları kıvrılıyor ama bana bakmıyor. "Sorun mu var, Nova?"

"Sadece bakıyordum." olmadan sırtıtıyorum. "Bana iyice bakabildiğin için adil görünüyor."

Başını yavaşça bana çeviriyor, gözleri saklamaya bile çalışmadığı bir eğlence ve şehvetle parlıyor. Bakışları tekrar vücuduma düşüyor. "İzlememi istedin."

Bunu söyler söylemez haklı olduğunu anlıyorum. "Belki de sana bakmamı, seninle konuşmamı ve seni kızdırmamı istiyorsun, yoksa diğerlerinden herhangi birini

burada benimle."

"Belki de sadece belaya göz kulak oluyordum." Sırıttıyor, eğilirken beyaz dişleri parlıyor. "Ve sen belasın, bebeğim, özüne kadar."

"Yine de uzak duramıyorsun," diye mırıldanıyorum bilerek. Arkasına yaslanıyor, hem beni hem de ekranı içine almak için hafifçe dönmeden önce ekrana bakıyor.

"Belki de değil, belki de sadece seni onlardan uzak tutmak istiyorum." Ben irkiliyorum ama o geri adım atmıyor. "Onları seninle görüyorum ve sen de bu ailenin bir parçasısın ve seni ve onları her zaman bundan koruyacağım."

"Bu mu?" Yutkunuyorum, işin bu hale gelmesine şaşırıyorum.

"Sen." Elimi tutuyor ve bırakmaya çalıştığımda bırakmıyor, beni daha çekiyor. Ona karşı koyuyorum ve beni kaldırıp vücuduyla masanın arasına sıkıştırıyor.

Durup ona ters ters bakıyorum. "Onlara zarar vermek istemiyorum. Ben babam değilim," diye hırlıyorum, karanlık beni pençesine alıyor.

Sanki bunu görebiliyormuş gibi, ben ona ve sözlerine odaklanana kadar çenemi sıkıyor. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. O canavara hiç benzemediğini biliyorum ama sen bunu göremiyorsun Nova. Biz sadece bir amaç arayan kalpsiz adamlardık ve sen onlara umut verdin. Bizi her zamankinden daha sıkı bağlıyorsun ve evet, bu beni korkutuyor. Benim için değil, onlar için. Onları korumak benim görevim. Onları hücrelerinden çıkardım ve onlara intikam ve koruma sözü verdim ve onları her zaman koruyacağım, kendi isteklerimden bile önce. Onlara zarar verme yeteneğine sahipsin Nova ve bunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum ama dudaklarımı yalıyorum, gerçek ortaya dökülüyor. "Ama senin de bana zarar verme yeteneğin var," diye itiraf ediyorum ve irkilip bakışlarımı inceliyor. "Sadece beni çıplak bıraktığınızı düşünüyordum. Tek başıma savaşmaya, tek başıma yaşamaya alışkınım ve sonra hepiniz gelip beni hayatla dolduruyorsunuz. Bana nasıl güleceğimi hatırlatıyorsunuz, bana neşe ve dostluğu gösteriyorsunuz. Bu beni korkutuyor çünkü siz gittiğinizde ve ben yine yalnız kaldığımda ne olacak? Benim onlar için bir tehdit olduğumu söylüyorsunuz ama gerçek şu ki Louis, benim için tehdit olan hepinizsiniz."

"Nova," diye mırıldanıyor, beni kendine çekip kollarını etrafıma sararken çenemi kavrayışı yumuşuyor. Başımı boğazına bastırıyorum, sadece kokusunu içime çekiyorum. Kendimi geri çekip kameralara odaklanmalıyım ama yapamıyorum. Beni çırılçıplak soyuyor, tüm korkularımı, umutlarımı, hayallerimi ... her şeyimi ortaya çıkarıyor. Sanki onları benden bile daha net görebiliyor.

"asla incitmeyeceğimize söz vermeye ne dersin?" diye cevap veriyor sonunda. Yüzünü görmek için geri çekilip bakışlarını inceliyorum. "Sadece bu kadar mı?"

"Aynen böyle. Bir ömür boyu yetecek kadar acı çektik. Bu görevin bizi nereye götüreceğini kim bilebilir? Aramızda ne olduğunu merak etmek ve savaşmak yerine, teslim olalım ve birbirimizi incitmeyeceğimize söz verelim."

Safça bir söz mü? Belki, ama bu ikimizin de tutunduğu umutsuz bir sınır için.

Gözleri kararırken aramızdaki elektrik geri geliyor. "Söz mü?" mırıldanıyor, sesi sert. "Söz veriyorum," diye fısıldıyorum.

"Ve kalbini kırmayacağıma söz veriyorum Nova, ama vücudun hakkında hiçbir şey söylemedim." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni masaya geri itti. Kalçalarını kavıyor ve beni kucağından aşağıya doğru sürüklüyor, ta ki ben onun sert aletinin üzerine tüneylene kadar. İnleyerek ellerimi omuzlarından saçlarına doğru uzatıyorum ve onu tutup öpüyorum. Hafifçe geri çekilirken gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu da başka bir söz mü?"

"Bebeğim," diye uyarıyor, gözleri kısılmış, "bu bir tehdit." Beni kendine doğru çekip öyle sert öpüyor ki, dudaklarımdaki tadı ve vücudumda sahiplenici bir şekilde dolaşan ellerinin hissi dışında ne acıyı ne de başka bir şeyi hatırlayabiliyorum.

Hırlayarak beni kaldırıyor ve odanın diğer ucuna götürüp oradaki duvara çarpıyor.

Boynumdan aşağıya öpücükler kondurup sonra tekrar yukarı çıkarken, dudaklarını ısıırken, kalçasını bacaklarımin arasına sokup sert uzunluğunu amıma doğru sallarken onu alev alev yanan gözlerle izliyorum. Adını inliyorum, bunu yaparken gözlerinin patlamasını izliyorum ve tutuşu acıyana kadar sıklaşıyor, bu yüzden tekrar yapıyorum.

"Birazdan adımı haykıracaksın Nova," diye söz veriyor dudaklarını tenimde gezdirirken. "Ne kadar acımasız olabileceğimi göreceksin ve sana verdiğim her sert santimi seveceksin. Kahretsin bebeğim, pozisyonumu asla terk etmedim, ama şimdi edeceğim, bu yüzden benim olanı tadarken gözlerini benim için o kameralardan ayırma."

Önümde dizlerinin üzerine çökerek beni zahmetsizce havada tutuyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. "Kameralar," diye bağırarak bana hatırlatıyor. "Yoksa dururum ve bütün gece ıslak iç çamaşırlarınla oturup sikimi ve dilimi içinde hayal etmene izin veririm."

Oflayarak bakışlarımı monitörlere sürüklüyorum, ağzıyla bana saldırmadan önce dişleriyle iç çamaşırlarımı yırttığında inliyorum. Dilini klitorisimden kıcıma ve oradan tekrar geri çekip her tadına bakarken savunmamı yerle bir ediyor. Beni ayakta tutması için ona güvenerek başını tutuyorum,

ve gözlerimi ekrana dikeyorum. O beni zevkle parçalara ayırmaya çalışırken konsantre olmaya çalışıyorum.

Hınzır dili, aşırı hassas klitorisimi kırbaçlamadan önce daireler çizerek beni sarsıyor ve çığlık attırıyor. Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve o da dilini klitorisime dayayarak hareketsiz kalıyor. Sadece gözlerimi tekrar açtığımda devam ediyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, sesinin titreşimi haykırmama ve kalçalarımı eğmeme neden oluyor. Kıkırdarak dilini amımdan aşağıya doğru sürüklüyor ve deliğime sokmadan önce deliğimde daireler çiziyor. Bir eli beni tutarken ve diğeri çıldırtıcı bir hızda klitorisimi daire içine alırken sallıyorum ve dilini sürüyorum.

Zevk içime yayılırken ekran bulanıklaşıyor, yüksek sesle nefes alıyorum. Louis en iyi yaptığı şeyi yapıyor ve kontrolü ele alıyor, dili klitorisimde dönerken ve parmakları ıslaklığımdan aşağı kayarken ve içime girerken bana bırakma özgürlüğü veriyor. Beni parmaklarıyla sikmeye başlarken parmaklarının etrafına geriyor. "Tadın çok güzel, Nova." Beni izlerken dudaklarını yalayarak inliyor, sadece dokunuşundan kurtulmak için uzanana kadar parmaklarıyla beni beceriyor. "Hepsinin bu güzel amcığa ihtiyaç duymasına şaşmamalı. Sen akli başında bir adamı çılgına çevirmeye yetersin Nova ve her erkeğin dikkatini dağıtmaya yetersin. Hâlâ o kameraları mı izliyorsun bebeğim?"

"Evet, lanet olsun, evet," diye sesleniyorum, gözlerim bir cankurtaran halatı gibi onlara kilitlenmiş, aşağı bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor ve emiyor.

Baskı çok fazla, ama boşalırken yüzüne karşı sürtünmezsem lanetleneceğim. Zevk içimde patlıyor ve onu amımda boğuyorum, ama bunu yaparken bir şekilde gözlerimi açık tutmayı başarıyorum. Vücuduma geri kaymadan önce amımı yalamaya devam ediyor. Yüzü salıverilmemle kaplandı ve ben izlerken eliyle yüzünü siliyor ve dilini avucundan aşağı sürükleyerek her damlamı tadıyor.

"Çok lezzetli amına koyayım," diye homurdanıyor, gözlerindeki vahşi bakış o kadar dengesiz ki.

Bu Louis'e hiç benzemiyor ve beni çaresiz bırakıyor. Omuzlarından tutup bacaklarımı beline doluyorum ve "Beni becer ki çalışabilelim," diyorum.

"Ne kadar güzel, kirli bir ağız, bebeğim." Beni öpmek için eğildiğinde, kendi zevkimi tadıyorum ve sonra eli boğazımda, sıkarken beni duvara sabitliyor. "Gözlerini bir kez daha o kameradan ayırırsan seni o bilgisayarın üzerine yatırır ve o güzel, diri kıcını döllerimle doldurana kadar sikerim, sonra da seni acı içinde ve ıslak bırakırım. Anladın mı bebeğim?"

"Piç kurusu," diye tıslayarak kendimi daha yükseğe kaldırıyorum. Sikini okşamak için aramıza uzanırken kameralara . "Kıçımı daha sonra alabilirsin, şimdi çeneni kapa ve içime gir."

"Ne tatlı konuşuyorsun," diye mırıldanıyor, elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve kendini serbest bırakıyor. Hâlâ tamamen giyinik ve ikimiz de bunun sistemlerimizden kurtulmak için hızlı bir sevişme olduğunu biliyoruz. Serbest kalmaya ihtiyacımız var yoksa işe yaramaz hale geleceğiz, yine de onun dokunuşunda bulduğum özgürlük açıklayabileceğim başka hiçbir şeye benzemiyor.

Hayatım boyunca kontrol bendeydi, her hareketin titizlikle farkındaydım. Güvende olmak için içki bile içmedim ve şimdi Louis'le düşebilirim çünkü onun beni yakalayacağını biliyorum.

Ve biliyorum.

Gözlerimi kameralardan ayırmıyorum ve bana ihtiyacım olan zevki vermesi için ona güveniyorum. Beni överek, o kocaman sikini amıma doğru hizalıyor ve boğazımı sıkarak beni ona çarpıyor. Beni sertçe ve sert bir şekilde alıyor, beni etrafına germeye zorluyor. Haykırıyorum, hatırlamadan önce neredeyse gözlerimi kapatıyorum.

Hırlayarak ona doğru eğildim, onu içimde ve gözlerimi ekranda tutmak için gömleğinin üzerinden omzunu ısırdım. Bir çığlık atarak amıma pistonlar sokuyor, beni sertçe içine alıyor ve her hamlesinde beni duvara çarpıyor.

Aleti çok büyük ve acı verici ama kesinlikle mükemmel ve vücudumu her seferinde bir hamlede çalarken o küçük kameralar benim her şeyim haline geliyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun bebeğim, çok sıkı, çok ıslak." Kulağıma doğru pantolonunu indiriyor, sesi o kadar seksi ki etrafına kenetleniyorum. "Siktir!" diye , içime giriyor. O soğuk, duygusuz lider gitmiş, yerine vahşi, şehvet dolu bir adam gelmişti. "Sakın bunu yapma Nova," diye homurdanıyor. "Bir ergen gibi iki pompada boşalmamı istemiyorsan olmaz," diye tehdit ediyor ve yavaşlamaya çalışsa da içime girmeye devam ediyor.

"Louis," diye bağıriyorum, "lütfen." Bu bir yalvarış, bir talep.

"Dayan bebeğim. Seni yakaladım," diye söz veriyor ve boğazımdaki eli aşağı kayıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor. "Benim için gel, sikimin üzerinde hissetmeme izin ver. Çığlık at ki hepsi duysun ve şu anda benim olduğunu bilsinler. Bahse girerim diğer odalardadırlar, dinliyor ve kendilerini okşuyorlardır, benim yerimde olmayı diliyorlardır, ama değiller ve sen tamamen benimsin. Çok iyi sürdüğün benim horozum, sıırıslıklam ettiğin benim horozum ve benim olacaksın

bayılana kadar devam et," diye mırıldanıyor ve lanet olsun ki ihtiyacım olan tetikleyici bu değil.

Bir döl sürtüğü gibi komutla boşalıyorum, sikiinin etrafında kenetleniyorum ve gözlerim güçle kapanıyor. Ya umursamıyor ya da fark etmiyor, beni beceriyor.

Diğer adamlar, kameralar, görev, her şey Louis'in içimden çekip çıkardığı, son damlasına kadar boşalttığı zevkin içinde unutuluyor. Orgazm önce ikiye, sonra üçe dönüşüyor, içimden akıyor ve o hâlâ durmuyor.

"," diye fısıldıyorum ama ikimiz de duramayacak kadar derindeyiz. ", başka bir _"

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diyerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. O Beni sikerken hıçkırıklarımı yutuyor ve arkamdaki duvarın çöktüğünü hissediyorum. Elleri beni tuttuğu yeri acıtıyor ve amımdan o kadar çok su damlıyor ki bahse girerim yere dökülmüştür. Klitorisim acıyla zonkluyor ve yine de o hırlayarak kendi boşalmasının peşine düştüğünde, ben de onunla birlikte boşalıyorum.

Kalçaları teklerken dudaklarına salıverildiğimi haykırıyorum ve adımı inletirken döllerini içime sıcıyor.

Bu şekilde kilitli kalıyoruz, ikimiz de artçı sarsıntılardan titrerken düzensiz nefes alıyoruz. Beni usulca öpüyor. "Şşş, bebeğim, seni tuttum," diye söz veriyor. "Çok iyiydin, çok iyiydin Nova. Tanrım, harika hissediyorsun. Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Daha önce hiç kimse bana her şeyi unutturamamıştı," diye mırıldanıyor, alnını alnıma bastırarak.

Bir ses ikimizin de arkasına bakmasına neden oldu.

Nefes nefese etrafıma bakındığımda Jonas'ın elinde patlamış mısırla kameraları ve bizi izlediğini görüyorum. "Seni durdurumama izin verme," diyor ve inleyerek başımı Louis'in kıkırdamasıyla kayan omzuna koyuyorum.

Tam Jonas'a sapık olduğu için bağıracaktım ki kameradaki bir şey gözüme çarptı.

"Hareket, var!"

KIRK ÜÇ

W Sabaha kadar kameraları izledik. Tek gördüğümüz kapüşonlu bir adamın ön kapıdan çıktığı ve uzaklaşmadan önce rölantide çalışan bir arabaya bindiği. Kimse geri dönmedi ve başka kimse de içeri girmede.

Saatler oldu ve hiçbir şey yok.

"Vakit geldi," dedi Louis sonunda. "Hazırlanın, içeri giriyoruz. Oradaki araştırmayı bulmalı ve yok etmeliyiz."

"Peki ya orada bir çocuk varsa?" Isaac ona usulca hatırlatır.

"O zaman onları kurtaralım ve güvenli bir yere, onların ulaşamayacağı bir yere götürelim," diye emrediyor Louis, hepimize sert bir bakış atarak, böylece daha fazla konuşmadan hepimiz ayağa fırlayıp hazırlanıyoruz.

Güneş batar batmaz içeri giriyoruz ve babamın dünyada ne sakladığını öğrenmek için hazır olmamız gerekiyor. Başka bir çocuk mu? Araştırma adına daha fazla işkence mi? Eğer öyleyse, evden çıkan adam kimdi ve neden geri dönmedi?

Sanırım merak etmek bir şeyi değiştirmeyecek. Bunun yerine her zamanki siyah kot pantolonumu, atletimi ve fermuarlı bomberımı giyiyorum. Saçlarımı geriye doğru örüyorum ve masanın üzerindeki şapkayı alıp aşağıya doğru çekiyorum, sonra birkaç bıçak ekliyorum, silahlardan kaçınıyorum. Onları kullanabilirim ama kullanmamayı tercih ederim.

Arkama yaslanıyorum ve adamların hazırlanışını izliyorum. Hepsi siyah giyinmiş ve onları böyle görmek ağzımın kurummasına neden oluyor. Dar siyah tişörtler kaslarını sarıyor, siyah kargo pantolonlar botların içine sokulmuş ve kılıfları ceketlerinin altına gizlenmiş. Cidden, çok seksi görünüyorlar. Louis mükemmel giyinmişken, Jonas dağınık ve gömleği göğüs kaslarını göstermek için hafifçe aralanıyor. Isaac'ın kıyafetinde ilk yardım malzemeleri için daha fazla cep var, Nic'in

Dimitri ise bir dizüstü bilgisayar taşıyor. Hepsi kendilerini kontrol ettiğinde, gülümsemeden edemiyorum.

Bu önemli bir görev, ama Tanrım, oyuncak askerler gibi şirin görünüyorlar ama çok da seksi.

Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum. "Hadi gidelim."

Harekete geçmek için güneş batana kadar bekliyoruz, evin hem önündeki hem de arkasındaki çalılardan izliyoruz. Kimse gelip gitmiyor ve hiçbir hareket yok. Midemde kötü bir his oluşmaya başlıyor, ama ön tarafta Isaac ve Dimitri'yle birlikte olan Louis'den kulaklıkla gelen talimatlar karşısında bunu kendime saklıyorum. Ben arkada Jonas ve Nico ile birlikteyim.

"Beş dakika sonra hareket ediyoruz. Saatleri ayarlayın." Nico'nun bunu yaptığını duyuyorum ve bizi uyaracağına güveniyorum. Jonas çamura kirli sopa figürleri çizmekle meşgul ve ben ona baktığımda kaşını oynatarak ayrıntılı bir cinsel pozisyonu işaret ediyor.

"Bunu daha sonra deneyeceğiz," diye takılıyor.

"Jonas, seni sapık-bekle, bu mümkün mü?" Nico'nun gözlerini üzerimde hissederken başımı eğip diyagrama bakıyorum.

"Evet," diye homurdanıyor ve ikimiz de başlarımızı ona doğru çeviriyoruz, ikiz şok ifadeleri takınıyoruz. Bizi izlerken yüzü soğukkanlı ve derli toplu.

"Kahretsin, seni pis köpek, Nico. İçinde olduğunu bilmiyordum." Nico gözlerini devirirken Jonas neredeyse kıkırdıyor ama ben ona göz kırptığımda saati geri sayarken dudaklarında bir sırıtış belirliyor.

"Konumunuzu unutmayın ve köşeleri kontrol edin. Dimitri tüm alarmları ve kameraları devre dışı bıraktı. Evdeki ana odak noktası ana bilgisayar ve komuta merkezi. Silinmeden önce herhangi bir araştırma veya veri alın. Bizim görevimiz burada tutulan bir denek olma ihtimaline karşı diğer tüm odaları kontrol etmek. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz patron." Selam veriyorum, Jonas sırıtıyor.

"Nova'nın arkasında olduğum sürece uslu duracağım." Jonas'ı tam da bu yüzden benim yanıma verdiklerini fark ettim. Tanrım, bir psikopatın bebek bakıcısı gibiyim, eğer bebek neredeyse yedi ayaklı, yapılı, gelişmiş duyulara ve zekaya sahip bir silah uzmanı olsaydı.

"Louis, Jonas'ı getirmek için onunla birlikte miyim?" Karanlık eve bakarken mırıldanıyorum.

"Evet," diye cevap veriyor utanmadan, gözlerim kısılıyor.

"Peki ya Nico?" Çitle çeviriyorum.

"Seni terbiyeli yapmak için." Kıkırdıyor. "Üzgünüm bebeğim, ama hepimiz biliyoruz ki bir şey olursa ilk sen ve Jonas ateş edeceksiniz."

"Touché," diye mırıldanıyorum, her ne kadar benim hakkımda bu kadar çok düşünmesine sinirlenmiş ve evet, biraz da tahrik olmuş olsam da. Nico'ya sırtarak kaşlarımı oynatıyorum. "Sanırım bu, yaramazlık yaparsam beni cezalandırabileceğin anlamına geliyor."

"Siktir, ben, ben, izin ver!" Jonas elini kaldırır ve Nico bakmadan elini indirir.

"Hayır, bu görev için bu birliğin komutanı olarak benim işim bu." Bana attığı hararetli bakış, sırf ne yapacağını görmek için yaramazlık yapma isteği uyandırıyor. Sanki bunu yüzümden okuyormuş gibi çömelmiş pozisyonda bana yaklaşıyor ve elini boynuma dolayarak başımı acıtana kadar geriye doğru çeviriyor ve ben de bakışlarıyla buluşuyorum.

"Ama iyi bir kız olursan, bir ödül de alacaksın ve inan bana bebeğim, ödül daha iyi," diye söz veriyor, dudakları neredeyse benimkilere değiyor.

Jonas rastgele, "Siz ikinizden çok güzel bebekler olur," diyor, gözleri kocaman ve şaşkın. İkimiz de yanaklarımız birbirine değecek şekilde dönüp bize sırttan Jonas'a bakıyoruz ve sonra birbirimize bakıp gülüyoruz.

Tam o sırada saati bip sesi çıkarır ve tekrar komutan moduna geçer. "Harekete geçmemize otuz saniye kaldı. Alçakta, sessiz kalın ve her ihtimale karşı yüzlerinizi gizleyin. Tuzaklara karşı dikkatli olun ve içeride ne olduğunun farkında olun." Bununla birlikte, sessizce geri sayarken elinde silahla çalılığın kenarına doğru ilerliyor. Jonas arkamdan kıcımlı okşayıp hülyalı bir şekilde iç çekerken ben de onun arkasına geçip bir bıçağı avuçluyorum.

"Eğer iyi olursam, daha sonra senin kıcını yiyebilir miyim?" diye kulağıma fısıldıyor.

"İkimiz de cezayı tercih edeceğini biliyoruz," diye mırıldanıyorum ve sonra Nico hareket etmeye başlıyor ve biz çömelmiş bir şekilde arka kapıya doğru koşarken Jonas sakinleşiyor. Görünüşte kırsal bir bölgede normal bir ev ama hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Hem ikinci hem de birinci kattaki pencereler karanlık. Daha önce arka kapının yanındakine bakmıştım, o da mutfığa ve koridora açılıyor. Dimitri bazı planlar buldu, ama hepimiz biliyoruz ki muhtemelen şimdiye kadar değiştirilmiştir. Yine de bir bodrum katı gösteriyordu.

Ki biz de her şeyin orada olduğunu varsayıyoruz.

Nico'nun yanından geçip kapıdaki yerimi alıyorum, kilidi hızlıca açıyorum ve o parmaklarıyla geri sayarken kolu tutuyorum. Üç kapıyı açıyorum ve o da içeri girip fısıltıyla "Temiz" demeden önce odayı tarıyor. Kulaklığımdan Louis ve diğerlerinin önden geldiğini duyuyorum ama onları güvende tutmaya odaklanıyorum. Daha önce sadece ben varken bunun hiç önemi yoktu.

Eğer hata yaptıysam, bu sadece benim hayatımdı, ama şimdi onların da hayatı ve onları hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

Dimitri odayı süpürürken onu takip ediyorum, Jonas da arkadan geliyor. Sessiz ve boş evin içinde ilerliyoruz. Her yerde bir toz tabakası ve arşafllarla kaplı eski mobilyalar var ama kirli zeminde koridora çıkan çizme izleri var. Onları takip ediyoruz ve Louis'in Isaac ve Dimitri tarafından gölgelendiğini görüyoruz. Isaac Dimitri'den ayrılıyor, Jonas ben de onlardan ayrılıyor. Onlar üst katı tarıyor, Louis ve Nico kapıyı gözetlerken biz de geri kalanı tarıyoruz. Aşağı inmeden önce her köşe kontrol edilmeli. Sinsice yaklaşılmasını istemeyiz.

Her şey netleşince sesleniyorum ve kapıya geri dönüp onların aceleyle aşağıya indiklerini görüyorum. Oraya vardığımızda Nico, Jonas'a ve yere işaret ediyor. Homurdandığını hissediyorum ama biz aşağı inerken kalıp arkamızı kollamayı kabul ediyor.

Nico, içeri giren Louis için kapıyı açtı. Sırada Nico ve ben varız, onları Dimitri ve Isaac takip ediyor. Merdivenlerden inerken gıcırıyor ve meşalelerimizi yakarak yolu aydınlatıyoruz. Düşündüğümde daha derin ama evi bunu gizlemek için inşa ettiklerine bahse girerim. En altta koridor sağa ve sola uzanıyor. Louis sağa işaret ediyor ve ekibiyle o tarafa yöneliyor, Nico ve ben sola gidiyoruz. İleride bir köşe var ve her ihtimale karşı bıçağı alıp dönmeden önce etrafına bakıyorum ama orada kimse yok, ben de el sallayıp yoluma devam ediyorum. Nico yanımdan geçip gidiyor, elindeki fener beyaz duvarları aydınlatırken gözleri keskinleşiyor, bu da beni ürpertiyor.

Burası kesinlikle babamın yerlerinden biri. Aynı klinik hissine sahip. Geri dönüştürölmüş hava ve acı neredeyse havada dolaşıyor. Koridor başka bir merdiven setinde sona eriyor. Bunlar metal ve sadece birkaç basamağı var ve aşağı indiğimizde büyük bir laboratuvar ve gözlem odasında yan yana donup kalıyoruz. Her yerde bilgisayarlar ve çalışma alanları var. Notlar yere saçılmış, yarıya kadar çiğnenmiş ve tahrip edilmiş ve her bilgisayar aceleyle kırılmış gibi görünüyor.

"Kahretsin patron, geleceğimizi biliyorlardı. Her şey yağmalanmış," diyor Nico diğerlerini bilgilendirirken, odanın içinde yürürken.

hem sağı hem de sola uzanıyor, ama ben ön duvar boyunca uzanan cam pencereye doğru ilerliyorum.

Dışarı baktığımda beyazdan başka bir şey görmüyorum. Onu takip ediyorum ve gördüğüm şey, bir çığlık boğazımı tırmalarken kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Topuğumun üzerinde dönerek soldaki girişi buluyorum ve kırmızı düğmeye basıyorum. Kapı bir tıslamayla açıldı.

"Nova!" Nico homurdanıyor ama ben onu duymazdan gelip diğer kapıya koşuyorum ve düğmeye basıp iç kapı açılmadan dış kapının kapandığını görüyorum. Bıçağımı bir kenara bırakıp metal basamaklardan hızla iniyorum, çizmeli ayaklarım gürültüyle karo zemine iniyor ve oradaki kanın içinde kayıyor.

Yanına gelene kadar nefes almıyorum. Parmaklarımı cesedin boynuna bastırmadan önce tereddüt ediyorum, zaten ölü olduğunu biliyorum. Nabız hissetmediğimde başımı geriye atıp çığlık atıyorum.

Ve çığlık at.

Telsizden panik içinde sorular geliyor, ama acımı yutkunup çocuğa bakarken bunu yırtıp . Sadece bir çocuk. Sadece lanet bir çocuk. On dört yaşından büyük değil, benim eskiden giydiğim gibi bir hastane önlüğü giyiyor. Kafası tıraş edilmiş ve parlak mavi gözleri tavana kilitlenmiş. Elleri ve ayakları ameliyat sandalyesine zincirlenmiş.

Tüm oda steril bir ameliyathane ve hapisane gibi ama gözümü ondan ayıramıyorum, hafifçe ayrılmış, morarmış ve kesilmiş dudaklarını fark ediyorum. Bir yara izi alnını boydan boya geçiyor ve kesik boynuna kadar iniyor.

Kan orada kurumuş, yerde birikiyor. Vücudu soğuk ve katılaşıyor. Bir süredir ölü olduğunu biliyorum ama bu, acının göğsümde bir top oluşturup öfkeme karışmasını engellemiyor. O sadece bir çocuktu, sadece lanet olası bir çocuktu ve sanki bir hayvanmış gibi boynunu kestiler.

Odaya girdiklerinde onları duyuyorum ve yüzümü onlara dönüyorum. Yüzümde ne gördüklerini bilmiyorum ama hala gözlerinde acının yanı sıra endişe de var. "O öldü. O sadece bir çocuktu. Öldü."

Isaac yaklaşıyor, yüzümü tutuyor ve beni incelemeyi önce gözlerime bakıyor. Çocuğa doğru ilerlemeden önce diğerlerine "Şokta ama durumu iyi" dedi.

Onu incelerken izlemiyorum.

"Yarasına ve sertliğine bakılırsa yaklaşık yedi saattir ölü olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldanıyor.

"Onu bugün öldürdüler. Geleceğimizi biliyorlardı ve bunu saklamak için kurtarmamıza izin vermek yerine öldürdüler." Sesim tuhaf geliyor ve

Uzaklara.

Dimitri telefonuna bakarak odaya girer. "Her şey silindi, tamamen temizlendi-" Başını kaldırıp durdu, çocuğu görünce yüzü soldu.

"Biliyorlardı," diye çıkışıyorum Louis'e ve yanlarından hışımla geçiyorum. Hareket etmem, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Diğer odada ellerimi yumruk yapıp öfke dolu bir çığlıkla masalardan birini çekip fırlatıyorum. Bir kez başladım mı, durmak yok.

Öfkemden sandalyeleri duvarlara fırlatıyor, kapları kırıyor ve ekipmanları parçalıyorum. Bilgisayarlar parçalanıyor ve evraklar yırtılıyor, ta ki ben öfkelenip hıncımı odadan çıkarana kadar. Göğsüm kabararak geri döndüğümde kendimi daha iyi hissetmiyorum ama oda içimde hissettiklerime benziyor; yıkılmış bir acı karmaşası.

Kollar belimi sarıyor ve beni döndürüyor. O sıcak kucağın içine gömülüyorum, başımı sert bir göğse bastırıyorum. Beni yatıştırmaya çalışırken kalp atışlarını hissediyorum, sırtım boyunca okşuyorlar. "Toplayabildiğinizi toplayın," diye emrediyor Louis ve önümdeki göğüs iç çekiyor.

Nico, "Şşş, seni tutuyorum," diye mırıldanıyor ve beni tuttuğunu fark ediyorum.

Bir kez daha peşimden gelip beni geri getirdi ve başımı kaldırdığımda onun bilen gözleriyle karşılaştım. Bana bakıyor ve omzumdaki camı siliyor. "Çabuk hareket etmeliyiz. Sen iyi misin?"

Başımı sallayıp geri çekiliyorum ve bakışlarımı kaçırmadan önce cama bakıyorum. "Onu gömeceğiz," diyorum onlara, tartışmaya yer bırakmadan.

"Nova, yapamayız," diye başlıyor Louis ve ben ona doğru dönüyorum. "Yapamayız. İstiyorum ama yapamayız. Cesedi bulunursa cevaplayamayacağımız sorular ortaya çıkar. Ayrıca bu hepimizi açığa çıkarır. Burayı yakıp kül etmeliyiz ki kimse bulamasın."

"Yakılıp kül edilmekten ve unutulmaktan daha iyisini hak ediyor," diye bağıriyorum, mantıksız davrandığımı ve onun suçu olmadığı halde hıncımı ondan çıkardığımı biliyorum.

"O öldü," diye anlamlı bir şekilde tersleyince irkildim.

"Patron," diye hırlıyor Nico, ama Louis gözlerini ona dikeyor ve önüme geçerken onu susturuyor.

"O öldü, Nova. Artık ne biliyor ne de umurunda. Ne kadar istesem de çocuğu gömmek için ailemi ya da seni riske atmayacağım. Seni korumaya yemin ettim ve koruyacağım. Tüm bunlarla yanıyor ve şu anda her neredeyse bu cehennemden kurtulması için dua ediyorum."

"O sadece bir çocuktu," diye fısıldıyorum, dudaklarım titreyerek.

"Biz de öyleydik. Bunu yapan piçi yakalayacağız ve yakaladığımızda o sizindir. O zamana kadar, kendini toparlamana ihtiyacımız var. Sana güvenebilir miyiz?" Kendimi daha bütün hissedene kadar acı ve öfkeyle nefes alıp verirken bakışlarımı inceliyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve herkesin bakışlarını üzerimde topluyorum, ama kaçırıyorlar, işe yarayabilecek her şeyi almak için hızla çalışıyorlar. Boğazımı temizleyip Louis'e döndüğümde utanç yanaklarımı ısıtıyor. "Evet, buradayım."

"Güzel." Geçerken elimi sıkıyor. "O zaman şunu yapalım ve buradan gidelim."

OceanofPDF.com

KIRK DÖRT

A Evi işe yarar her şeyden temizledikten sonra dışarıdaki kulübede biraz benzin bulduk ve evi benzinle doldurduk. Arka bahçede durup çakmağı içeri atıyorum ve alevlerin evi sarmasını izliyorum dehşetin. Yan yana durup burada yapılan kötülüğün ve içindeki çocuğun bedeninin tüm kanıtlarını yakıp yok izliyoruz.

Gözlerimi kapatarak onun için dua ediyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şey. İnanmadığım bir tanrıya onu koruması ve ona hayatta hak ettiği mutluluğu vermesi için dua ediyorum. Siren seslerini duyduğumuzda, karanlığın içinde kayboluyoruz.

Nereye gideceğimizi bilmiyoruz ve bir sonraki adımımızdan emin değiliz.

Neyse ki emirleri havlayarak söyleyen Louis var. Otelden eşyalarımızı alıp çıkıyoruz. Şehirde olduğumuzu öğrenirlerse bizim için gelebilirler, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz. Uçağa yüklendiğimizde ve aklımızda hiçbir yön olmadan havalandığımızda, hepimiz kızgın, incinmiş ve kaybolmuş hissediyoruz.

Dimitri biriktirdiği kâğıtları ve bilgisayar parçalarını dağıtarak bize bir amaç veriyor. Gözlerimi her kapattığımda cesedini göreceğimi bilsem de, olanları ve çocuğu aklımdan uzak tutuyor. Dimitri ve Louis bilgisayar parçalarını karıştırırken ben de kâğıtları karıştırıyorum.

Bir saat sonra Dimitri kafasını kaldırır.

"Buldum!" Aceleyle kokpite gitti ve geri döndüğünde bize sıırttı. "Tüm sabit diskleri silmeye çalışmışlar ama acele ettikleri için yeterince bozamamışlar. Bazı belgeleri başka bir yere kaydetmeyi başardım, bu deneyi karşılaştırdıkları başka bir deneye."

"Bu harika." Louis iç çekti, rahatladığı belliydi, bu onun da bizim kadar endişelendiğinin tek işaretiydi. "Peki nereye?"

"İskoçya'ya gidiyoruz," diyor Dimitri dizüstü bilgisayarını kapatıp gerinirken. "Biraz dinlensek iyi olur, oraya vardığımızda hemen işe koyuluruz. Bunun üzerindeki notlar tuhaf."

"Nasıl tuhaf?" Soruyorum ve o da bana acıyarak değil, anlayarak bakıyor.

"Yaşı Çocuk değil."

İskoçya'ya indiğimizde ne bulacağımızdan emin olmadan uçağın arkasındaki yatağa yayıldım. Şu anda Dimitri'nin parası bunu sağlayabildiği için minnettarım. Bu görevden sonra hepimiz tükenmiş durumdayız. Kötü olacağını biliyorduk ama bunu hiç beklemiyorduk. Beklemeliydik.

Babam öldü, peki o zaman çocuğu kim öldürdü? Ve neden?

Geleceğimizi nereden biliyorlardı?

Çok fazla sorum var ve yeterli cevabım yok ve çalkantılı düşüncelerim ancak Isaac yatağa girip elimi tuttuğunda sakinleşiyor. "İyi misin?" diyoruz aynı anda ve sırtıyız.

"Hayır," diye itiraf ediyorum

ve o da başını sallıyor. "Ben

de," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne koyuyorum ve bacağımı onunkinin üzerine kaydırıyorum.

Memnuniyetle iç geçiriyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Bunu yapmak zorundayız, Nova. Keşke bunu senin için, hepiniz için daha kolay hale getirebilseydim."

"Bunu birlikte yapıyoruz," diye mırıldanıyorum, kalbinin düzenli atışını dinleyerek. "Beklemem gerekirdi... ama evet, sanırım beklemiyordum. Her şeyi yeniden çok daha gerçek kıldı, hepsi bu. O zavallı çocuk, neler yaşadı ..."

"Hepimiz yaptık. Bir yanım en azından bizim sahip olduğumuz gelecekte kurtulduğu için mutlu ama her halükarda olanları değiştiremeyiz. Sadece tekrar olmasını engelleyebiliriz ve engelleyeceğiz de. Araştırmalarımız derinleştikçe daha fazla dehşetin ortaya çıkacağına şüphe yok, ama haklısınız. Bunu birlikte yapacağız ve babanızın araştırmasının küllerinden başka bir şey kalmadığında, onların yasını tutacağız."

Başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Sen harikasin, bunu biliyor musun?" Ona söylüyorum ve gözleri dudaklarıma kayarken bile kızarıyor. Eğilerek kendime biraz zayıflık tanıyorum ve onu usulca öpüyorum. Yatak zıplayarak beni Isaac'ın içine yuvarlarken dudaklarına karşı boğuk bir şekilde "Çok harikasin," diye fısıldıyorum.

Sırıtarak geri çekiliyorum ve Louis'in yanına uzanıp gözlerini kapattığını görüyorum. "Bana aldırma," diye mırıldanıyor, eli yılan gibi uzanıp saçlarıma dolanırken bile. İç geçiriyor ve sanki sadece beni hissetmeye ihtiyacı varmış gibi yerleşiyor, ben de aralarına sokuluyorum, diğerlerinin tırmandığını hissettiğimde gözümü bile kırpmadan bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanıyor.

Bir homurtu ve bir şaplak.

"Bu senin silahın olsa iyi olur," diye hırlıyor Nico ve ben gülünce Jonas da gülüyor.

"Hayır, sadece seni gördüğüme sevindim."

Bir çığlık duyuyoruz ve baktığımızda Jonas'ın yerde olduğunu görüyoruz. Nico'ya ters ters bakıyor, sonra da suratını asarak bana bakıyor ve tırmanıp vücudumun tam ortasına yatarak başını göğsüme gömüyor. "Kötü davranıyor bebeğim," diye sızlanıyor.

"Nico, kibar ol." Elini bileğime dolayarak oflarken sırtıtıyorum. Dimitri'nin başı bacağımın üzerinde ve onlara bakarken içimde bir şey derinlere yerleşiyor.

"Uyu," diye emrediyor Isaac. "İyi şeyler hayal et," diye fısıldıyor kulağıma. Kulak.

Gözlerimi kapattığımda gülümsemekten, korunduğumu ve sevildiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yalnız değilim, bunu biliyorum ama dışarıda yalnız olan insanlar var ve yardımımıza ihtiyaçları var. Kırılmayı göze alamam, şimdi değil, ama yanımda çocuklar varken asla kırılmayacağımı biliyorum.

KIRK BEŞ

Bskoçya'ya giden bir taksiye bindiğimizde hepimiz bacaklarımızı esnetmeye ve etrafta dolaşmaya hazırız. Hava serin ve taze, kale ise geçtiğimiz her yere güzel bir gölge düşürüyor. Bu karışım

eski ve yeni binalar inanılmaz. Daha önce hiç İskoçya'ya gitmemiştim ve her şeyi içime çekmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. İş için burada olduğumuzu biliyorum ama bu beni koltuğumda zıplamaktan, küçük dükkanları keşfetmek, kaleye tırmanmak ve hayalet turları yapmak istemekten alıkoymuyor. Taksi bizi ana yolun hemen dışında, evlerin bulunduğu bir ara sokağa götürüyor. Oraya vardığımızda, ödemeyi ve kollarımı havaya kaldırarak iniyorum. Biri yan tarafımı gıdıkladığında kıkırdıyorum ve ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, sonra dönüp sadece göz kırpan Jonas'a ters ters bakıyorum.

Üç katlı eve bakarken, "Sanırım birkaç günlüğüne evimiz burası," diye yorum yapıyorum.

Isaac çantasını havaya kaldırıyor ve ön kapıya doğru ilerliyor. "Evet, kimseyle tanışmak zorunda kalmamak için kendimizi içeri alabileceğimizden emin oldum. Burası özel ve bize ihtiyacımız olan turist gizliliğini sağlıyor. O yüzden yerleşin ama çantalarınızı hazır tutun. Dimitri bir sonraki yer bilgisi üzerinde çalışacak."

"Bu keşfedebileceğimiz anlamına mı geliyor?" Neredeyse aşağı yukarı zıplıyorum.

Louis kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, ben de bir göz attığımda Nico ve Jonas yanımdalar. Jonas dua ediyormuş gibi yapıyor ama Nico sadece gözlerini deviriyor. "Aslında, kodlanmış bilgiler üzerinde çalışmak için otomatik bir sistem kurdum. Saatler sürebilir, yüzden izlemenin bir anlamı yok," diyor D ve bana gülümsüyor. "Hep birlikte keşfe çıkmaya ve biraz

iyi yemek ve biraz içki? Bir şey çıkarsa telefonuma bildirim gelir."

"D-" diye başlıyor Louis, ama hepimize bakınca direnci kırılıyor. "Tamam, birkaç saat, daha fazla değil!"

Sırtarak ona doğru koşuyorum ve onu öpüyorum. "Teşekkürler patron," diye mırıldanıyorum, dönüp benim için kapının kilidini açarken kışına şaplak atıyorum.

"Lanet kadın hepimizi tutuklatacak. Bunu hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor ama uzun koridorda ilerlerken onu görmezden geliyorum. Sağ tarafta bir oturma odası var, onun ötesinde ise sallanan sandalyeler, fasulye torbaları, suni çim, pizza fırını, ızgara ve hatta bir jakuzinin bulunduğu güzel bir Zen bahçesine açılan büyük cam kapıları olan bir yemek odası, mutfak kombinasyonu var. Tanrım. Geldiğim yoldan geri dönerek ahşap merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Birinci katta üç yatak odası ve bir banyo var.

"En üst kattasınız!" Louis sesleniyor. Onu dinleyerek aceleyle ikinci merdiveni çıkıyorum, çocukların alt kattaki odalar için kavga ettiklerini duyuyorum. Burada sadece bir yatak odası var. En-suite banyosu var ve hepimizin sığabileceği kadar büyük bir yatak ve güzel, yumuşak gün ışığını içeri alan tavan pencereleriyle en üst katın tamamını kaplıyor. Halı beyaz ve kabarık, tavan pencerelerinden birinin altında solda bir kanep, düz ekran bir televizyon ve büyük bir şelale duşu, altın rengi pençe ayaklı küvet ve eşleşen erkek ve kadın lavaboları olan banyoya açılan cam bir bölme var.

Yatağın üzerinde soyut sanat eserleri var ama dekor çok sade ve güzel. Çantamı yere atıp ceketimi çıkarıyorum ve kaslarımı gevşetmek için esniyorum.

Ayak sesleri duyuyorum ama dönmüyorum. "Bu oda sadece benim için oldukça büyük," diye sesleniyorum orada kim varsa.

"Ve ben," diye yanıtlıyor Louis, beni şaşırtarak. Eşyalarını benimkilerin yanına atıp yatağa uzanırken bana göz kırpmıyor. "Yetkili olmanın avantajı, odaları ben seçiyorum." Gözleri vücudumda gezinirken dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını yalıyor. "Burada kalıp keşfetmek istemediğine emin misin?"

"Her ne kadar cazip olsa da," diye mırıldanıyorum yatağa ve vücuduna tırmanırken, "yemeğe ihtiyacım var."

"Seni doyurabilirim, gerçi ben de açlıktan ölüyorum," diye itiraf ediyor, gözlerindeki keskin açlıktan benimle aynı şey için olmadığı anlaşılıyor.

Gülerek göğsüne bir şaplak atıyorum ve üzerinden yuvarlanmaya çalışıyorum ama kolları beni sarıyor ve bizi çevirerek yüzüstü yatağa yatırıyor. "Sanırım yemeğimi yiyeceğim

Önce doldur," diye kulağıma mırıldanırken ellerimi tutup sırtımın ortasına yalıyor. Bacaklarımı tekmeleyerek açıyor ve eliyle kot pantolonlu amımı kapatarak beni inletiyor.

Bu durumdan kurtulabilirim ama neden kurtulmak isteyeyim ki?

Özellikle de Louis sonunda oynamaya ve aramızdaki bu sıcaklığa teslim olmaya başladığına göre.

"Louis," diye mırıldanıyorum yatağın içinde, en azından karşı koyuyormuşum gibi yapmak için mücadele ediyormuş gibi yapıyorum. Sırtımı eğerek onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o sadece amımı daha sıkı kavrayarak beni hareketsiz bırakıyor.

"Aferin kızım," diye övüyor ve kot pantolonumun üzerinden beni okşamaya başlıyor, dikişi klitorisime batırıyor ve kıcımlı ellerine geri iterken nefesimi kesiyor. Pes ediyorum. Beni boşaltmak istiyorsa ben kimim ki şikâyet edeyim? Özellikle de külotum çoktan ıslanmışken.

"Vay canına, biz buna davet edilmedik. Ben de katılmak istiyorum!" Jonas seslendi, ayak sesleri o kadar sessizdi ki yukarı çıktığını bile duymadım. "Çocuklar, gelin şuna bakın!"

"Kimlik izi bırakmadığınızdan emin olun, her pencereyi ve kapıyı kontrol edin, kameraları ve alarmları kurun," diye emrediyor Louis, bir yandan da kot pantolonumun üzerinden amımı okşuyor. Bu kadar ateşli olmamalıydı, ama öyle ve onun altında kıpırdanıyorum. Şimdi cehennem gibi muhtacım.

"Görünüşe göre seninle tanıştığımдан beri her gün her an istediğim gibi o tatlı küçük amcığı yemem için zamanımız var. Karşı koymaktan yoruldum, Nova. Kendimi tutmaktan yoruldum, o yüzden iyi bir kız ol ve benim için çığlık at."

"Louis," diye mırıldandım, "onlara yardım etmem gerek-"

"Şşş." Kukumu tokatlıyor ve bir eliyle beni sabit tutuyor. Diğer eliyle kot pantolonumu kıcımdan aşağıya doğru sıyırmaya başlıyor ve beni kıcım havada dantelli bir tangayla bırakıyor. Elleri bacağımın ve yanaklarımın üzerinde geziniyor, tam olarak bana dokunmasını istediğim yeri görmezden geliyor. "Kahretsin, çok güzelsin. Şuna bir bak." Parmakları amımın ve tangamın gezinirken, onun için ne kadar ıslak olduğumu hissederken sesi yumuşak. "Ben bu küçük amcığa dokunana kadar çok güçlü ve eminsin, değil mi? Muhtemelen hepimizi yok edeceksin ama ben bunun her saniyesinden zevk alacağım. Hayat istediğimi elde edemeyecek kadar kısa ve Nova? Seni çok fena istiyorum. Kuralları siktir et. Bu ihtiyaç dışında her şeyi siktir et."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Eğer yapmazsan-"

Eli sert bir tokatla kıcıma iniyor. "Şşş, Nova. Burada kontrol sende değil, bende ve istediğim zaman bu amcığının tadına bakacağım. Önce sana bakmak istiyorum." Ağzı yaklaşıyor ve derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Siktir, sen bir başyapıtsın."

"Louis," diye yalvarıyorum kıcımlı havaya kaldırırken, arkamdaki sıcaklığı beni ürpertiyor.

Hiç kimse için yalvarmadım ama onun için mi? Kahretsin, öğrenebilirim.

Kalın parmakları damlayan kıvrımlarımı okşarken, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerden kaçınarak "Çok talepkâr," diye alay ediyor. "Ne kadar güzel bir felaket, Nova."

"Siktir git!" Ters dönmeye çalışıyorum, ama kıcıma sert bir tokat atıyor, parmakları içime girip bana istediğimi verirken inlememe neden oluyor.

"Uslu durursan tam olarak ihtiyacın olanı alacaksın," diye söz veriyor. Parmakları içimde kıvrılıyor ve okşuyor, geri iterken ve kendimi onlara becerirken beni inletiyor. Bana izin veriyor, başparmağı klitorisimi okşuyor. Bana bir ödülün nasıl olacağını gösterirken zevk içime çarpıyor.

Ve sonra parmakları hareketsiz.

"Uslu duracak mısın?" diye mırıldanıyor yavaşça, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Parmaklarının üzerinde kıvraniyorum ve zevk içimde yayılıyor ki, siktir et demek, dönmek ve kendimi boşaltmak istiyorum, ama bunu istemiyorum.

Onu istiyorum.

Gözlerimi kapatarak başımı sallamadan önce yavaşça nefes alıyorum.

"Kelimeler, Nova," , ağzı neredeyse bana değiyor. "Evet! Lanet olsun, uslu duracağım," diye hırlıyorum.

Öfkeli ses tonumu umursamadan dilini çıkarıp klitorisime vuruyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Aferin kızıma."

Ağzı üzerime kapandığında öne düşünüyorum ve bana söz verdiği zevki yaşıyor. Diliyle amımı metodik bir şekilde yok ederken, amımın her santimini yalayıp emerken parmakları içimde okşarken hiç almıyor.

Beni yok etmek için fethetmediği yer bırakmıyor.

İnliyorum ve onun altında kıvraniyorum, uzaklaşmadan ve aşağı inmeden önce klitorisimi emerken ağzına ve parmaklarına doğru itiyorum. Beni boşaltmaya yetecek kadar vermiyor, sadece beni daha çok tahrik ediyor.

"Louis!" Neredeyse çılgılık atıyorum, onu daha yükseğe taşımak için kalçalarımı döndürüyorum.

Beni görmezden geliyor, acele etmiyor ve beni neyin inlettğini öğreniyor ama asla boşalmama izin vermiyor.

"Tadın çok güzel bebeğim," diye mırıldanıyor parmaklarını içime sokup çıkarırken. "Bu kadar acı, ıstırap ve günah yaşamış birinin tadı nasıl bu kadar tatlı olabilir? Seni bütün gün yiyebilirim. Aslında, yiyebilirim de."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Çok yakınım, bunu hissedebiliyorum, tıpkı bir dağın üzerinde dururken diğer taraftan aşağı düşmek üzere olduğun zamanki gibi. Tüm vücudum beklentiyle titriyor ve amım parmaklarına yapışıyor.

"Patron, kameraları arkaya da mı istiyorsun? Görebildiğim kadarıyla bir giriş noktası yok ama emin olmak istiyorum," diye sesleniyor Dimitri, sesi daha yakın ve gözlerini üzerimde hissediyorum. Ben neredeyse liderlerinin yüzüne yaklaşırken onların iş konuşuyor olması gülünç derecede çekici.

Louis konuşmak için ağzını amımdan kaldırıyor. "Evet. Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir."

Çığlık atmak istiyorum. Çok yaklaştım! Louis düşüncelerimi biliyormuş gibi kıkırdıyor.

"Anladım, afiyet olsun." D uzaklaşırken güler.

"Oh, yapacağım. Şimdi nerede kalmıştık?" diye mırıldanıyor ve ağzını tekrar amıma kapatıyor.

"Eğer beni boşaltmazsan, kendimi becereceğim," diye hırlıyorum, şımarıklık yaptığımın farkındayım.

"Bu doğru mu? Tehditleri iyi karşılamam, Nova." Sözleri amımı titretiyor ve beni bırakıyor. "Ama şansına, seni cezalandırmak istediğimden daha çok paramparça olduğunu görmek istiyorum." Parmaklarını içime sokuyor, klitorisimi kırbaçlarken beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor ve bir çığlıkla beni uçuşumun kenarına gönderiyor.

"Yine mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, öne doğru düşünüyorum ama o beni tekrar kaldırıyor. "Yapamam-" Çok hassasım. Orgazmın artçı sarsıntıları içimi parçaladığında onu itmeye çalışıyorum ama o beni yalayarak orgazmın içinden ve diğer tarafından çıkarıyor, beni bir başkasına uzanmaya zorluyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye emrediyor. "Şimdi iyi bir kız ol ve benim için dilimin her yerine boşal."

"Louis!" Onun adı neredeyse bir çığlık. Diğer eli amımı açık tutuyor, klitorisimi emiyor, dişlerini neredeyse

Acıtıyor ve itirazlarıma rağmen tekrar boşalıyorum, parmaklarının ve dilinin her yerine ve o benim serbest bırakılmamı kucaklıyor.

"Aferin kızıma."

Yana doğru çöktüğümde onu görmek için dönüyorum, parmaklarını yalayarak temizlerken ağzından ve çenesinden kremam damlıyor, beni izliyor. Dizlerimin üzerine çöküp başını tutuyorum, onu derinden öpüyorum, dudaklarında serbest bırakılmamın tadını alıyorum. Elimi vücudundan aşağıya, sert sikine doğru kaydırıyorum ve kotunun üzerinden kavriyorum ama diğer eli dudaklarımdan çekilirken bileğimi çevreliyor.

"Hayır sevgilim, bu seninle ilgiliydi, benimle değil. Bizi eşit kılmak için bana dokunman gerektiğini düşünmene ihtiyacım yok. Seni boşaltmak senin yetenekli ellerinden bile daha zevkliydi." Beni tekrar öptü. "Git hazırlan ki istediğin gibi keşfe çıkabilelim, ama unutma Nova . . ." Diğer eli boğazıma dolanıyor, sıkıca kavriyor ve gözlerim açılıp onun kararlı, aç bakışlarına kilitlenene kadar başımı geriye yatırıyor. "Bu gece bu yatağa geri döndüğünde, sen benimsin, tamamen ve sen benim için çılgılık atarken o güzel kalçaların arasında her dakikamı geçirmeyi planlıyorum. Bu senin seçimin. Aramızdaki bu gerginlikle savaşmaktan bıktım ve sana tamamen teslim planlıyorum, bu yüzden bu senin son uyarın bebeğim. Eğer akşam karanlığından sonra bu odaya adımını atarsan, her bir santimini sikmeden buradan ayrılmayacaksın."

Hay sikeyim.

Bu tehdit yüzünden neredeyse boşalacaktım. Elini boğazımda sıkıyor, tüm gücünü kullanıyor. Ondan dalgalar halinde baskınlık akıyor ve normalde buna karşı koyardım, kontrolün bende olması gerekirdi, ama Louis'le ilgili bir şey bana bunu bırakma ve sadece o anda olma gücü veriyor, beni güvende ve mutlu tutması için ona güveniyorum.

Bu beni dehşete düşürüyor ve eğilip beni usulca öpmeden önce yüzümde oynayan duyguları izliyor - olacakların bir vaadi. Geri çekilmeme ya da saklanmama izin vermiyor.

Bu sefer değil.

Aramızda olanlar beni ne kadar korkutuyorsa, onlarsız yaşama düşüncesi de o kadar korkutuyor.

Louis daha sonra yanımdan ayrılıyor, şüphesiz diğerlerini kontrol ediyor.

Beni karışık duygularıyla ve sıkıcı seksimle baş başa bırakıyor.

Uçak kıyafetlerimi değiştirdikten ve lavaboda bir fahişe banyosu yaptıktan sonra, yırtık siyah bir kot pantolon giyiyorum, beyaz üstümü gevşekçe sıkıştırıyorum, sonra bir kemer ve siyah botlar ekliyorum. Hatta saçlarımı tarıyorum, dudaklarıma parlaticı sürüyorum ve her ihtimale karşı birkaç gözlük alıyorum. Aşağıya inmek üzereyken telefonum titriyor, ben de yatağa oturup Ana'dan gelen aramayı kabul ediyorum.

"Selam," diyor ve sonra tereddüt ediyor. "Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek istedim." Tekrar kulağıma götürmeden önce kaşlarımı kaldırarak telefonu çekiyorum.

"Evet, hepimiz iyiyiz," diye itiraf ediyorum yavaşça. Onu tekrar kızdırmak istemediğim için ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Tamam, şimdi neredesin?" diye soruyor, açıkça gergin ve bir konuşma başlatmaya çalışıyor.

"İskoçya. Bir saldırı daha aldık. Sonuncusunda ölmüşlerdi ve her şey mahvolmuştu. Bu konuyu kapatalım. Sen nasılsın?" Kendimi arkama yaslanmış buluyorum, ilk başta garip hissediyorum ama konuşma ilerledikçe gülümsüyorum, kız kardeşimle aramızdaki bu bağı özleyorum. Birbirimize yeniden güvenmek için üzerinde çalışmamız gereken çok şey olsa da, bu bir başlangıç. O bana ulaştı ve bu beni fazlasıyla mutlu etti.

"Zor," diye homurdanıyor. "Yazısı bir doktorunkinden bile kötü-oh, bekle." Gülüyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum. "Ama başaracağım, çevirebildiğim her şeyi Louis'e gönderiyorum, ki bu henüz çok fazla değil."

"Başaracaksın; her zaman başarısın. Dürüst olalım, sen benden de babamdan da daha zekisin, yani kafana koyarsan yapamayacağın hiçbir şey yok." Kendimi onu teselli etme ihtiyacı içinde buluyorum. Kız kardeşimi seviyorum ve yaptığım her şeyi onun için yaptım. Her ne kadar kendimi ön planda tutmaya başlasam ve olanlardan dolayı hala üzgün olsam da, onu sevmekten vazgeçemiyorum.

O her zaman benim Annie'm olacak.

"Neden bana karşı hep bu kadar iyisin? Nova, çok uzun süre seninle ilgili anıları kendimden uzaklaştırdım çünkü çok acı veriyordu. Kızgındım ama bunun altında acı vardı. Her gece beni nasıl yatırdığını ve ayrıntılı hikayeler uydurduğunu unuttum. Ağladığımda bana sarıldığını, kesiklerimi temizlediğini ya da babam bizi görmezden geldiğinde, ki bu her zaman olurdu, kendimi kaybolmuş ve yalnız hissetmeyeyim diye oynamamız için bu inanılmaz dünyaları yarattığını unuttum."

"Annie," diye mırıldanıyorum, eski lakabım ağzımdan kaçıyor, ama o sözümü kesiyor.

"Hayır, bunu duymanız gerek. Mesele şu ki . . . Ben unuttum. Kendi bencilliğim yüzünden benim için yaptığın her şeyi unuttum ama şimdi hatırlıyorum ve çok üzgünüm. Beni koruyacağına söz veren, zorbalarla savaşan ve beni o aptal yaşlı ağaçtan düşmekten koruyan kızıdan şüphe ettiğim için çok üzgünüm." O günü hatırlayarak gülümsüyorum. "Sana inanmadığım için özür dilerim. Hayatımın geri kalanında da öyle olacağım ve bunu telafi edeceğim çünkü seni çok özledim Nova. Eğer istersen, tekrar kardeş olmamızı istiyorum. Seninle yeniden bir aile olmak istiyorum."

Ben sessiz kalıyorum ve o yutkunuyor. "Özür dilerim, yapmamalıydım-" Sesi kederli geliyor.

Hayat, hava durumuna çok benzer. Bazı günler iyi, bazı günler kötü geçer. Hava güneşliyen yağmuru unutursunuz, yağmur yağdığında ise güneşi özlersiniz. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, o her zaman benim kız kardeşim olacak ve bana uzun zamandır istediğim bir şeyi, yeniden birlikte olmayı teklif ediyor.

Geri kalan her şey sadece yağmurdur. Güzeldir ve bazen acı verir, ama sonunda güneş her zaman doğar.

"Bunu isterdim," diye itiraf ediyorum usulca. "Tek istediğim buydu." "Ben de," diye yanıtlıyor.

Jonas'ın bağırdığını duyuyorum ve sırtıyorum. "Gitmem gerek, yapılacak işler var ama seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

Ayağa kalkarken, "Yemek yediğinden ve uyuduğundan emin ol, Annie," diye emrediyorum.

"Evet anne," diye alay ediyor, tıpkı çocukluğumuzda yaptığı gibi, ağrıyan organımı tenime sürterken nostalji kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Seni seviyorum, Nova."

Telefonu kapatmadan önce "Ben de seni seviyorum evlat," diye cevap veriyorum. Aşağı inerken adımlarımda ekstra bir sıçrama var. Şimdi tek yapmam gereken babamın tüm araştırmalarını yok etmek ve her şey yoluna girecek.

Diğerlerini mutfakta beklerken buluyorum. D dizüstü bilgisayarının başında, bilgisayarını kapatıp yanında getiriyor. Geçici kameraları ve alarm sistemlerini fark ediyorum ve sırtıyorum. "Hadi yapalım şu işi, takım!" Ellerimi çırparak sesleniyorum. Hepsi inliyor ama sırtıyorlar. Kapıya yöneliyorum ve keşfe çıkabilmek için dışarı çıkıyorum.

Sonunda Edinburgh'un merkezinde dolaşıyor, alışveriş yapıyor ve fotoğraf çekiyoruz. Hatta bir turistten hepimizin fotoğrafını çekmesini istediğim kaleye bile tırmanıyoruz. Çocuklar beni kucaklayıp yan tutarak beni güldürüyorlar ve sonunda küçük bir pub bulup bira ve yemek için oturduğumuzda fotoğraf beni gülümsetiyor.

Bir an için, Isaac'ın anlattığı bir hikayeye hepsi gülerken yüzümde sınırsız bir sırıtışla arkama yaslanıyorum. Yemekler güzel, biralar soğuk ve göğsümdeki mutluluk o kadar yabancı olduğum bir şey ki, bununla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum, ama etrafımda gülen yüzlere bakarken, bunun onlar yüzünden olduğunu biliyorum.

Bu takım sayesinde.

Bu aile sayesinde.

Artık bundan vazgeçebileceğimi hiç sanmıyorum ve D kolunu omuzlarıma dolayıp beni tekrar sohbe dahil ettiğinde, göğsümü aşka yakın bir şey dolduruyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkararak saatler geçirdikten sonra eve dönmeye karar veriyoruz. Yolda Jonas bir dükkân görüyor ve hepimiz peşinden içeri girip bir kilt satın alıyoruz. Bu beni güldürüyor ama aynı zamanda onu giyerken hayal ettiğimde gülünç bir şekilde tahrik oluyorum.

Eve döndüğümüzde bir şişe su alıp dışarı çıkıyorum, diğerleri çevreyi kontrol ederken ve D dizüstü bilgisayarını açarken gökyüzünü izliyorum. Şişeyi mideye indirdikten sonra tekrar içeri giriyorum ve merdivenlerden çıkarken onlara iyi geceler diliyorum. Attığım her adım yavaş ve bilinçli, çünkü yukarıda beni neyin beklediğini biliyorum -Louis ve bu gece beni kendisine ait kılma sözü.

Titreyerek bir basamakta duruyorum ve bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı merak ediyorum. Bir yanımda bunun her şeyi değiştireceğini biliyor. Bana onları seçmem için bir seçenek sunduğunu biliyorum.

Bu önemli bir an ve ufukta büyük bir şey varmış gibi hissediyorum. Bir sonraki adımı ve bir sonrakini atarken nefesim kesiliyor, ta ki yatak odamıza vardığımda onu yatakta uzanmış, kollarını başının arkasında birleştirmiş ve dudaklarında ukala, bilmiş bir sırıtışla bulana kadar.

"Aferin kızıma, geleceğini biliyordum."

KIRK ALTI

"A Ve bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" Oraya yaslanırken kendimi sorarken buluyorum.

Daha geniş gülümseyerek, yumuşak bir hareketle yataktan yuvarlanır ve

Bana doğru sinsice yaklaşıyor, beni duvara hapsedmeden önce avlıyor. Eğilirken kaslı kolu başımın yanına geliyor. Göğsü çıplak ve kasları hareketleriyle lezzetli bir şekilde sıkılıyor. Joggers'ı kalçalarından aşağıya sarkıyor ve gözlerimi onun parlayan, bilmiş bakışlarıyla buluşturmadan önce dudaklarımı yalamama neden olan o inanılmaz V'yi sergiliyor.

"Seni ödüllendirmeyi planlıyorum," diye mırıldanıyor, kalbimin teklemesine ve nefesimin hızlanmasına neden oluyor. "Bütün gece."

Geri adım atıyor ve ben sanki onun tarafından serbest bırakılmışım gibi neredeyse çöküyorum. Louis'in ezici bir çekiciliği var. Önceden ben hep baskındım, ama o beni itaatkâr yapıyor ve bundan hoşlandığımı fark ediyorum, bu yüzden bir emir verdiğinde uymak için zıplıyorum.

"Soyun, aşkım."

Kıyafetlerimi öylece yırtıp atmıyorum. Emrettiği şeyi sevebilirim ama kabul edelim, her zaman isyan etmek zorundayım.

Birazcık bile.

Gömleğimi başımdan geçirip pantolonumu tekmeledikten sonra dantelli tangam ve sütyenimden başka bir şey giymeden ona doğru yürüyorum.

"Hepsini, Nova," diye talep ediyor.

Ona ulaştığımda, elimi göğsünden aşağı kaydırarak jogger'ının üzerinden sertleşmiş sikini kavriyorum, meme ucunu sıkıp yalarken inlemesine neden oluyorum. Birden yumruğu saçıma geldi ve başımı geriye doğru çekti.

"Hepsini söyledim," diye
homurdanıyor. "O zaman beni yap,"
diye meydan okuyorum.

Hırlayarak, sırtım göğsüne değene kadar beni döndürüyor ve sonra tangamı ve sütyenimi yırtarak inlemeden önce sarsılmama neden oluyor. Elleri boğazımı kavramak için aşağı inerken, kıcımı onun sert uzunluğuna sürüyorum, meme uçlarım serin havada sıklaşıyor.

"Eğer cezalandırılmak istiyorsan bebeğim, tek yapman gereken sormaktı," diye mırıldanıyor kulağıma, bir bacağını benimkinin arasına sıkıştırıp kalçasını amıma bastırırken. Boştaki eli kalçamı kavıyor ve klitorisim onun sert kasına çarpana kadar beni sallıyor, içimde kıvılcımlar saçan zevk kıvılcımları gönderiyor.

Sürtünmeden dolayı gözlerim kapanıyor ve dudaklarım bir iniltiyle ayrılıyor. "Senin ceza anlayışın bu mu?" Alay ediyorum.

"Hayır, sadece seni güzelce ıslatıyorum." Sırıttıyor, boynumu yalıyor ve emiyor, diğer eli vücudumu okşuyor, meme uçlarımı acımasızca büküyor. Neredeyse boşalana kadar beni çalıştırmaya devam ediyor ve amımın nabzını hissettiği gibi, beni soğuk ve hayal kırıklığına uğratarak geri çekiliyor.

Dönmeme fırsat kalmadan beni aşağı ittiler ve kıcımı dışarı çıkardılar.

Sert bir şaplak kıcımı sallıyor, acı doğrudan klitorisime yöneliyor. Eli, kalçamdaki mürekkebin üzerinde kaymadan önce acıyı dindiriyor. "Dövmelerine bayılıyorum. Çok seksi görünüyorlar." Dili elinin yerini alıyor, önce mürekkebin üzerinde, sonra da acıyan yanağımda geziniyor. Parmaklarını ayrılmış kıcımın üzerinden geçirip amıma götürüyor ve bir kez daha geri çekmeden önce içime sokuyor.

"Tadın çok tatlı bebeğim. Bunu biliyor musun? Tüm bu sert, keskin kenarlar, yine de amın seni ele veriyor, tatlı, yumuşak ve ıslak, büyük horozum için yalvarıyor." Bir hışırtı duyuyorum ve sonra boyu amımdan aşağı indiğinde nefesim kesiliyor. "Bu büyük siki istiyor musun, Nova?"

Çarşafı yumruklayarak geri itiyorum, ama o çekiyor. "Kelimeler, bebeğim," diye emrediyor.

"Sikeyim! Evet, istiyorum!" Omzumun üzerinden ona zehirli bir bakış fırlatarak çığlık atıyorum. İnliyorum, ıslak shaftını kavradığını ve beni izlerken yumruğunu uzunluğunda yukarı ve aşağı sürüklediğini izliyorum. O kadar uzun ki, ona bakarken gerçekten ürperiyorum. Diğerlerinden daha ince, ama lanet olsun, o kadar uzun ki, en iyi şekilde acıtacağını biliyorum.

"Aferin , her santimini alacaksın... ama ben doyana kadar değil." Kalçalarımın arasına geri adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Gözlerim kapanırken ve sırtım coşkuyla eğilirken ağzını amımın üzerinde gezdiriyor. Dili ustaca hareketlerle oynatıyor, deliğimin etrafında dönmeden önce amımın tadına bakıyor ve tekrar yukarı çıkıyor, ben yüzüne vurana kadar klitorisimle alay ediyor. Hızla geri itiyorum, sallanıyorum ve bir kez daha serbest bırakılmam için uzanıyorum,

Ama tam boşalmak üzereyken durdu. "Louis!"

İnliyorum.

"Seni boşaltmam için bana yalvar, Nova."

"Asla," diye tıslıyorum.

"O zaman yapamazsın." Kalçamdaki deriyi yalayıp emerken sırtıtıyor.

Nefes nefese, sözcükleri zorlamadan önce gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Lütfen Louis, lütfen boşalmamı sağla."

"Nasıl?"

"Dilinle." İnliyorum. "Ve sonra sakinle. Lütfen, sik beni!"

"İyi kız. Eğer uslu durursan, istediğini alırsın." Ağzı bir kez daha amımın üzerine kapanıyor ve saniyeler içinde serbest bırakıldığımı haykırıyorum ve beni içinden geçirirken dilini kaplıyorum. Bir eliyle beni açgözlü ağzına karşı tutarken, aşırı hassas etimi dillemeye devam ediyor.

"Artık yok."

Klitorisimi ısıtırken eli kıcıma bir şaplak gibi iniyor ve acıdan sarsılmama neden oluyor. "Ben söyleyene kadar olmaz. Şimdi tekrar gel."

"Yapamam," mırıldandım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Dilimin üzerine fışkırtmanı istiyorum Nova," diye emrediyor, parmaklarını hala çırpınan kanalımın içine sokuyor ve bir tane daha eklemekten önce beni okşuyor, tüm bunlar olurken aşırı hassas klitorisimi emiyor ve ben ona doğru sallanana kadar emiyor.

Beni orada tutuyor, zevk ve acı arasında, bir parmak daha ekleyene kadar ve sonra bir tane daha. Beni gererken hissettiğim acı neredeyse çok fazla. "Aferin kızıma, bütün yumruğumu al."

Sarsılıyorum, geri çekileceğim, ama beni yerinde tutuyor, çekilmeden önce son parmaklarını ekliyor ve yumruğunu tekrar içime sokuyor.

Dili amımın üzerinden geçip göt deliğimi yaladığı kıcıma doğru ilerliyor, bir yandan da yumruğuyla beni beceriyor. Acının yakıcılığı ve gerginlik çok fazla ve bir çılgınlıkla bir kez daha boşalıyorum.

Ben öne doğru düşerken çekiliyor, o kadar büyük bir zevkle kıvranıyorum ki neredeyse kendimden geçiyorum.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, onu sikini amımın üzerinde okşarken buluyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırıp bir bez bebek gibi üzerine oturtuyor.

Dudaklarımdan çıkan ses insan sesi bile değil.

"Çok güzel, Nova. Çok iyi bir kızsın. Bir dahaki sefere sikimi kışına, yumruğumu da amına sokacağım," diye homurdanıyor ve bu beni tahrik ederek sikini kavramamı sağlıyor.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi seni yaramaz kız?" Ben tekrar onun etrafında kenetlenirken inliyor. "Buna bayılıyorsun."

"Pislik," diye tükürdüm, geri iterken bile, sonunda hareket edebilecek kadar kendime geldim.

"Bayılıyorsun," diye karşılık verir. "Şimdi iyi bir kız ol ve erkeğinin sikini al. Bırak hepsi iyi bir kız gibi onu becerdiğini duysun. Burada olmayı dilediklerine hiç şüphe yok ve muhtemelen kendi yaraklarını okşuyor, yatakta kendilerini yumrukluyor ve bu daracık küçük amcığın içinde olduklarını hayal ediyorlardır."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kışımı kavrayarak hızlanmaya ve beni daha sert sikmeye başladı. Ben yatağa tutunurken, o arkamdan içime girerken onun adı dudaklarımda bir yakarışa dönüşüyor. Her acımasız itiş, inlemelerimle birlikte yatağı duvara çarpıyor. Devasa uzunluğu beni acı noktasına kadar mızraklıyor, içimdeki sinirleri sürüklüyor ve beni çılgına çeviriyor.

Bir elim kışımındaki küreyi serbest bırakıyor ve klitorisimle oynamak için kalçalarımın arasına kayıyor, kıvrılıyor ve fiske vuruyor.

Tekrar ve tekrar.

"Benim için gel, sikimden fişkırdığını hissetmeme izin ver, sevgilim," diye homurdanıyor. "Patladığını hissetmeme izin ver. İşte bu kadar. Çok yakınsın, hissedebiliyorum. Siktir, kendini görmelisin. Kasların sert ama amın yumuşacık, sikimi kavırıyor, yalvarıyor. Çok güzelsin, kızım. İşte böyle, güzel kız, benim için gel. Sağ beni."

Hay sikeyim.

Klitorisimi okşarken aynı anda içime giriyor ve bu beni bir kez daha uçurumun kenarına gönderiyor.

Söylediği gibi sikinin her yerine boşaldım. Bacaklarım titrerken, vücudum kilitlenirken ve amım sikinin etrafında kenetlenirken beni okşuyor.

"İyi kız, çok iyi bir kız. Şu haline bak, benim için ne kadar güzel boşaldın, ağgözlü bir kız gibi sikimi ıslattın." Övgü dolu sözleri

Vücudumu örtüyor, ben yığılana kadar beni tutuyor ve sonra yavaşça sıkışık amımdan çekip beni çeviriyor.

Nefes nefese onun sahiplenici, şehvet dolu gözlerine bakıyorum.

Kalçalarımı kavrayarak beni yatağın kenarına çekiyor ve kıcımı kaldırarak karnına yaslıyor, sanki oraya aitmiş gibi tekrar içime giriyor. Ayaklarımı omuzlarına bastırıyorum ve beni bir kez daha becermeye başladığında yatağı kavrayarak yukarı uzanıyorum.

Başımı arkaya atana ve o izlerken ellerim sallanan göğüslerimi kavramak için yukarı kayana kadar yavaş, amaçlı itişlerle hareket ediyor.

"Kahretsin, Nova, beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor.

Doğrulup göğsündeki teri yalıyorum, sonra geri çekilip kalçalarımı onun hamlelerini karşılamak için kaldırıyorum. Hırıldayarak içime giriyor ve her hamlesinde zıplamamı izliyor.

"Kahretsin, hiç kimseye sana ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı. Hiç kimseyi böyle bırakamadım. Beni deli ediyorsun."

"En iyi şekilde," diye dalga geçiyorum, ellerimi vücudumdan aşağı kaydırıyorum ve amımın ıslak karmaşasını okşayarak o içime girerken sikini dibinden kavriyorum.

Homurdanarak hızlanıyor, kolları titriyor ve kalçalarının her acımasız dönüşünde karın kasları esniyor, ta ki başını çevirip kalçamı ısırana kadar, bir kez daha boşalırken çığlık atmama neden oluyor.

Ama bu sefer onu da kendimle birlikte sürüklüyorum, sakinleşmeden önce içime girerken dudaklarından bir kükreme çıkıyor.

Sonunda üstüme yığılana kadar serbest bırakılması içime sıcıyor. Bacaklarımı ve kollarımı ona sarıp onu öperken, dudaklarındaki zevkin tadına bakarken terli vücudu benimkine doğru kayıyor.

"Bu sadece birinci raunttu, bebeğim," diye mırıldanıyor ve çarpan kalbimin üzerine yumuşak bir öpücük konduruyor.

Islak bir karmaşa içindeyim ve gülümsemeden edemiyorum. "Getir bakalım."

Yapıyor da. Daha sonra uyandığımda yüzü kalçalarımın arasına gömülmüştü ve bana o kadar boşalmamı emretti ki gerçekten . Bir dahaki sefere uyandığımda

parmaklarını içime gömüyor ve hemen yerine sikini koyuyor, ben çığlık atana ve beni döllerile doldurana kadar arkadan içime giriyor.

Çok yorgunum ve güneş ışığı yüzüme vurup beni yavaşça uyandırana kadar doğruca uykuya dalıyorum.

Elleri vücudumu keşfediyor, her santimi haritalıyor ve karnımdaki kasları, hafif yuvarlak kalçalarımı, bacaklarımı aşağı ve yukarı, tonlanmış sırtımı ve omuzlarımı, sonra göğüslerimi ve tekrar geri okşuyor.

Islak ve nefes nefese uyandım.

"Louis," inliyorum, yüzümü yastığa gömüyorum, bacaklarımı ayırıp ona daha iyi keşfetme imkânı verirken bile.

"Seni uyarmıştım bebeğim." Sikinin içime kaydığını hissetmeden önce amımı okşarken kıkırdıyor.

Kalçalarını yavaşça yuvarlarken beni öpmek için eğiliyor, bana merhamet ediyor ve beni nazikçe beceriyor, devasa uzunluğunun her yavaş sürüklenişi ağzının içine nefes almamı sağlıyor. Sesi yutuyor, kendi homurtuları başımı döndürüyor.

Böyle inanılmaz bir adam üzerinde böyle bir etkiye sahip olmak? Evet, bağımlılık yapıyor.

Ellerim omuzlarından aşağıya, esneyen kıkırına doğru kayıyor, dudaklarını yalayıp emerken tırnaklarımı batırıyorum ve oradaki zevkin tadına bakıyorum.

"Kahretsin, böyle çok iyisin. Henüz sakso çekmek istemiyorum bebeğim ve eğer beni öpmeye devam edersen, sanki senin her şeyinmişim gibi, o zaman çekeceğim," diye mırıldanıyor vücudumdan çekilmeden önce ağzıma, beni göz kırparak ve tatminsiz bırakarak, ama endişelenmemeliydim çünkü yanıma yuvarlanıyor ve beni yüzüne doğru kaldırıyor.

Üzerine eğildiğimde ellerim göğsüne düşüyor ve ağzını amımın üzerine kapatıyor, yalıyor ve emiyor, dudaklarına ve diline boşalana kadar her şeyi bana karşı kullanıyor. Daha da aşağı eğilip dilimi sert aletin üzerinde gezdiriyorum ve benim için sarsılmasını izliyorum.

"İyi kız," diye mırıldanıyor bana karşı, titreşimler beni sarsıyor.

Kıkırdayarak beni aşağı çekiyor, dizlerini yukarı kaldırarak beni destekliyor ve sert siki bir kez daha içime giriyor ve arkadan iterek beni sikine geçiriyor.

Ben merdivenlere bakarken o kalçalarımı tutuyor. "Sür beni, Nova. O güzel amcığın sikimi yutuşunu göreyim."

Zevkle iç çekerek, kalçalarımı onun yardımıyla ona binmek için kullanmadan önce kalçalarımı yuvarlıyorum, parmakları kıcımlı tutup daha iyi görmek için ayırmadan önce bir kez daha tenimi okşuyor.

"Kahretsin, hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim." Arkamdan inliyor, tüm kontrolü bana veriyor. "İşte bu bebeğim, al beni, becer beni, beni kendi zevkin için kullan."

Öyle yapıyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve yavaş, bir orgazm beni yıkayana kadar iyi hissettiren şeyi yapıyorum. Oturduğunu, açığı değiştirdiğini ve yüzünü boynuma bastırdığını hissediyorum, beni sikinin üzerinde zıplatırken burnunu sokuyor ve öpücükler bırakıyor, kendi boşalmasını kovalıyor. Aletinin tembel itişi beni bu adama karşı savunmasız bırakıyor ve o da bunu biliyor.

Beni nasıl parçalara ayırıp tekrar bir araya getireceğini biliyor ve bana kontrolünü teslim etmekten başka seçenek bırakmıyor.

Diğerlerinin neden onu takip ettiğini ve ona dolaylı olarak güvendiğini anlamak çok kolay ve şu anda ben de öyle.

Beni bir kez daha boşaltırken, homurdanıp dururken ismim dudaklarında, beni bir kez daha döllerıyla dolduruyor.

Zevk nihayet dindiğinde, beni irkiltecek şekilde bedenimden kurtuluyor ve sonra beni kollarına alıp yüzümü ve dudaklarımı öpüyor. "Harikaydın Nova, çok iyiydin. Yürüyebildiğin zaman seni yıkayıp besleyeceğim."

"Pislik," diye mırıldanıyorum, daha da yaklaşırken bile.

Sırtımı okşarken kıkırdaması göğsünü bana doğru kaldırıyor. "Hayır, bu bir dahaki sefere bebeğim."

Hay sikeyim.

KIRK YEDİ

I Yataktan yuvarlanıp diğer tarafı soğuk buldum. Louis gitmiştir, ama yastığının üzerinde katlanmış bir tişört ve üstünde bir not vardır.

*Bunu giy. Dün gece kime ait olduğunu herkes görsün, **ben** de senin bana nasıl bu kadar güzel geldiğini hatırlayayım bebeğim. Aşağıda görüşürüz.*

Sırt üstü döndüğümde gülümsememi engellemek için dudağımı ısırdım. kıkırdayan bir kız öğrenci. Tatlı, sevgi dolu bir not değil ama lanet olsun, hem benim için hem de onlar için mükemmel. Kendimi yukarı sürükleyerek düş almaya zorluyorum, kalçalarımın arasındaki ağrıdan irkiliyorum. Bu, size iyi olduğunuzu ve becerildiğinizi hatırlatan özel bir ağrı türüdür. İç çamaşırı ya da sütyen giyme zahmetine girmiyorum ve diğer odaya geçip gömleğimi giyerken saçlarımı ıslak, yüzümü çıplak bırakıyorum. Notu katlayıp saklamak için kot pantolonumun cebine sokuyorum. Bunu kendime itiraf edeceğimden değil.

Aşağıya indiğimde onları mutfakta duyuyorum, şakalaşmaları ikinci katta bile kulaklarıma ulaşıyor. Ben içeri girdiğimde de durmuyorlar, bu da sırtıtmamı daha da artırıyor. Louis tavaya pastırma koyarken bana göz kırpmıyor, Nico ise elinde yumurtalarla onu itiyor. Isaac bir fincan çay içiyor ve önünde katlanmış bir kağıtla olan biteni izliyor ve sırtıyor

beni gördüğünde. D tavada sosis çeviriyor ve Jonas da dışarıdaki güvertede sınav çekiyor.

"Günaydın güzelim," diye sesleniyor D. Yanından geçip buzdolabına doğru giderken yanağından öpüyorum. Nico benden önce davranıp bana bir fincan kahve uzatıyor.

"Meyve suyu masada. Günaydın bebeğim." Yanağımı dudaklarıma o kadar yakın öpüyor ki bir an sendeliyorum ve sonra spatulayla kıcıma vuruyor. "Git Jonas'ı getir ve otur. Kahvaltı neredeyse hazır."

Louis'in yanından geçerken eğilip mırıldanıyor: "Gömleğimin içinde çok güzel görünüyorsun Nova." Ses tonundaki vaat neredeyse beni masaya doğru zıplatacaktı. Kupamı bırakıp kafamı dışarı çıkarıyorum.

"Hey, sıcak şeyler, kahvaltı hazır!" .

Jonas zıplama sınavının ortasında duruyor ve gözleri parlayarak bana sırtıyor. "Hemen geliyorum, bekle, sırtıma çık. Seni ağırlık olarak kullanayım."

İkinci kez söylememe gerek kalmadan hemen yanına gidip bacak bacak üstüne atarak sırtına oturuyorum. Sınav çekmeye devam ederken ek ağırlıktan dolayı homurdanmıyor bile. Diğerleri dışarı bakıp sadece başlarını sallıyorlar ve Jonas bitirdiğinde aşağı inip ona elimi uzatıyorum. O da elimi tutuyor ve onu yukarı kaldırıyorum.

"İyy, terlemiştin," diye takılıyorum, elimi dramatik bir şekilde silerek.

"Evet, seni terletmeme ne dersin?" diye flört ediyor ve ben de parmağımla onu işaret ediyorum.

"Sakın buna cüret etme. Daha yeni duş aldım," diye uyarıyorum ve gözleri kısılıyor. "Koş, Nova," diye dalga geçiyor.

Beni kovalayıp gülerken aceleyle içeri giriyorum. Isaac'ın kucağına düşüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Sığınak talep ediyorum!" diye bağıriyorum.

Isaac kolunu bana doluyor ve çayını içmeye devam ediyor. "Onu rahat bırak, Jonas."

"Hayır, şimdi ikiniz de terleyeceksiniz." Gülererek ikimizi de terli, etli bir kucaklamayla sarmalıyor ve çekildiğinde Isaac iç geçiriyor ama dudaklarını büken bir gülümseme görüyorum. Başımın üstünü öpen Jonas sandalyeme geri dönüyor ve kahvemi almaya başlıyor, Nico gelip masaya bir tabak koyuyor ve çıkarıp bana uzatıyor.

Jonas'a "Kendine bir tane al" der.

"Kaba, sırf vajinası var diye," diye sızlanıyor.

"Evet." Göz kırpiyorum.

Ayağa kalkarken bana "Cinsiyetçi" dedi.

Isaac'in kucağında dönerken, bana yumuşak gözlerle bakarken ona gülümsüyorum. "Günaydın, nasılsın?"

"İyiym," diye yanıtlıyor beni daha yakın tutarken, yüzünü boynuma bastırıp içine çekerken. "Şimdi daha iyiym." Sesi boğuk ve bir ürperti gönderiyor. Kışıma sert bir şeyin bastırıldığı da gözümünden kaçmıyor. Şımarıklık yapmak için kıpırdanıyorum ve o da kalçama vuruyor.

"Seni bu masanın üzerine yatırıp kahvaltıdan önce becermemi istemiyorsan, uslu dur" diye uyarıyor.

D, bakmadan, "Masada seks yok, ben ayarladım," diye sesleniyor.

"Parti bozan!" Jonas elinde bir kupayla tekrar otururken suçluyor. "Kahvaltıdan önce seks için her zaman zaman olmalı. Başlangıç için kullanılan süslü bir kelime gibi."

"Hors d'oeuvre? Meze?" Onu sırtıttırarak öneriyorum.

"Şu. Gördün mü? Senin bir dahi olduğunu biliyordum Nova," diye mırıldanıyor ve beni izlerken kupasının kenarını yalıyor.

"Uslu dur." Louis Isaac'le benim önüme iki tabak koyarken kafasını tokatlıyor. "Ve sizin de yemeniz gerek. Dün gece çok fazla kalori yaktınız." Takındığı memnun gülümseme herkese bunu nasıl başardığımı anlatıyor, ama onlar sadece gülüyorlar, Louis'i de beceriyor olmamdan en ufak bir rahatsızlık duymuyorlar.

Yargılama yok, nefret yok, sadece saf kabullenme var ve yemeğe yumulup birazını Isaac'le paylaşmak için döndüğümde kendimi parlarken hissediyorum, o da minnetle alıyor ve her ısırıktan sonra dudaklarımı öpüyor. Arkama dönüp baktığımda diğerlerinin bilmiş, mutlu sırıtışlarla beni izlediğini görüyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Peki bugünün gündeminde ne var?" Tabaklar temizlendiğinde soruyorum. Bulaşık yıkama sırası bende, bu yüzden ayaklarımı sürüyerek dikkatlerini dağıtmaya çalışıyorum.

"Hâlâ yeni bir bilgi bekliyorum, o yüzden bu sabah antrenman yapıp dinleneceğiz," diye yanıtlıyor Louis. "Herkes için en az üç saatlik tatbikat istiyorum. Yoldayken tembellik ettik."

"Oh, bu seni terli ve yarı çıplak izleyeceğim anlamına mı geliyor?" Isaac'in kucağında zıplıyorum, bu da onun tekrar inlemesine ve beni daha sıkı kavramasına neden oluyor.

"Bu, seni daracık egzersiz kıyafetleri içinde izleyebileceğimiz anlamına geliyor." Nico sırtıyor ve ağızım açık kalıyor.

Nefesim kesildi. "Senin uslu biri olman gerekiyordu!"

Tek söylediği "Tüh," oldu ve benim şaşkın bir kahkaha atmama neden oldu.

"Elini yüzünü yıka, sonra da bizimle dışarıda buluş," diye emrediyor Louis, dün gece aklını başından almış olmama rağmen gruptaki rolümden kaçmama izin vermiyor.

"Senin siklerinden birini emsem ve benim için yıkanmanı sağlasam olmaz mı?" Sırıttıyorum.

Isaac beni yukarı iterken gülüyor, beni hareket ettirmek için şaplak atıyor. "Oh, benim, benim!" Jonas sesleniyor.

"Anlaştık-"

Louis başını sallayarak, "Hayır, elini yüzünü yıka," diye emrediyor. "Çocuklar, dışarı çıkın."

Hepsi dışarı çıkarken homurdanıyor, ben de masayı toplayıp elimi yüzümü yıkamaya başlarken mırıldanıyorum ama şikayet etmemeliydim çünkü yaptığım gibi bedava bir gösteri alıyorum. Louis'in alıştırma programını yapmadan önce tişörtlerini çıkarıp ısınmalarını izliyorum. Onları çağırdıkça onlarla birlikte yapıyor ve ben de yaptığım işi bırakıp bronzlaşmış, açtaki kaslara bakarak ağzımın suyu akıyor.

Louis beni yakalayıp kaşlarını kaldırdığında aval aval bakarak onların burpee yapmalarını izliyorum. Beceriksizliğimi örtmek için öksürerek tencereleri olabildiğince hızlı yıkıyorum ve aceleyle yukarı çıkıyorum. Üzerime bir şort, sporcu sütyeni ve ısındıktan sonra çıkaracağım büyük bir tişört giyiyorum. Aşağı indiğimde spor ayakkabılarımı bağlayıp onlarla dışarıda buluşuyorum. Onlar setlerini çalışırken esneyip vücudumu ısıtmaya odaklanıyorum ve hazır olduğumda onların yaptığı alıştırma programına başlıyorum - şnav, burpee ve jumping jack. İşim bittikten sonra tişörtümü çıkarıp masanın üzerine koyuyorum ve sandalyelerden oluşturdukları kızak bölgesine adım atıyorum. Onu geri itiyorum, neredeyse hiç terlemiyorum ve sonra Louis çocuk eldivenlerini çıkarıyor.

Bana hiç de kolay davranmıyor. Hayır, gerçekten ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için beni zorluyor, ne kadar güçlü, hızlı ve çevik olduğumu test ediyor. İki saat sonra çimlerin üzerine yığılıyorum, uzun zamandır yaşamadığım harika bir antrenmandan sonra hissettiğim o sevinçli duyguyla derin derin nefes alıyorum.

"Yardıma mı yoksa yeni ciğerlere mi ihtiyacın var?" Nico bana sırtıyor.

"Sadist piçler. Hepiniz," diye karşılık veriyorum, inleyerek doğrulup bana uzattığı soğuk suyu kabul ederken bile. "Ama lanet olsun, bu iyiydi. Uzun zamandır bu kadar sıkı çalışmamıştım."

"Ah, bilemiyorum. Bence dün gece çok çalıştın," diye alay ediyor Jonas kaşlarını sallayarak. Suyumu ona fırlatıyorum, yakalayıp büyük bir yudum aldığımda gülmesine neden oluyorum.

Louis cevap vermek üzereyken bir vızılta duyuldu ve hepimiz D'nin dizüstü bilgisayarının durduğu mutfağa döndük. Bakışlarımızı paylaşarak ayağa fırlıyoruz ve bizi bir sonraki adıma götürecek daha fazla bilgi için en iyisini umarak içeri koşuyoruz.

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZ

WD bilgileri incelerken hepimiz dizüstü bilgisayarın etrafında toplanıyoruz, ancak omzunun üzerinden sarkmamızdan rahatsız olmaya başladığında Louis bize duş almamız ve su içmemiz için bağıyor. Bunu fark edince

Bir süre sonra D'nin yanağına bir öpücük konduruyorum ve bir kez daha duş almak için yukarı çıkıyorum.

Acele etmiyorum ve dışarı çıkmamız gerekirse diye rahat ama taşınabilir bir kıyafet giyiyorum; kot pantolonum, botlarım ve kazağımla yetinip ceketimi alıp aşağıya iniyorum. İkinci kattaki tartışmaları duyuyorum.

"Duşları paylaşıyoruz!" "O

zaman çık dışarı!"

"Aletini benden uzak tut! Nova, yardım et!"

Gülerek başımı sallıyorum ve en alt kata iniyorum. Louis telefondaydı, üstsüzdü, üzerinde hâlâ antrenman şortu vardı ve ter içindeydi, çok lezzetli görünüyordu. Bana bakarken gözleri ısınıyor ve acıkıyor, nefesi bile kesilmeden konuşmaya devam ediyor.

Bakışlarındaki sahiplenici şehvet, D'ye dönüp yanına oturmadan önce dudaklarımı yalamama neden oluyor. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor, yazmaya devam ediyor. Arkama yaslanıp çalışmasına izin veriyorum ama gözlerini kırıştırıp bana bakıyor. "Özür dilerim. Kendimi çok kaptırdım-"

"Asla özür dileme." Eğilip dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Çalışırken bir şeyler içmek ister misin?"

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmadan önce bana yavaşça göz kırpmıyor. "Kahve lütfen."

"Tamamdır, bebeğim." Ayağa kalkarken göz kırpıyorum ve onu geçtiğimde belimden tutup beni geri çekiyor, düzgünce öpebilmek için beni aşağı çekiyor. Nefes nefese ayrıldığımda gözleri erimişti. "Bugün çok güzel görüldüğünü söylemeyi unuttum," diye mırıldandıktan sonra kışımı tokatlıyor ve işine geri dönüyor.

Herkese kahve hazırlamaya başladığımda Louis dudaklarında tiksinti dolu bir küçümsemeyle telefonu kapatıyor. "Lanet olası askerler ve kışlarındaki sopalar," diye mırıldanıyor yanımda arkasına yaslanırken. "Diğerleri nerede?"

"Son duyduğumda Jonas, Isaac'i duştan sikiyle korkutmaya çalışıyormuş gibi geliyordu." Omuz silkiyorum ve üst kattaki gürleyen ayak seslerini duyduğumuzda sırtıyoruz. "Yani, her zamanki gibi."

"Bize karşı çok iyisiniz," diye mırıldanıyor ona kahve uzatırken. "Bunu unutma. Şimdi git duş al," diye emrediyorum.

Eğilirken kaşları çatılıyor. "Beni terli sevmiyor musun, bebeğim?"

Kulağına kadar uzun bir çizgi yalayıp miskin tadına bakarken "Oh, istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Ama orada gömleksiz durmaya devam edersen, seni becereceğim ve dikkatini dağıtacağım."

"Benim için sorun olmazdı," diyor D dalgın dalgın, Louis ve ben kıkırdayarak birbirimizden ayrılıyoruz.

"Bir dahaki sefere," diye söz veriyor Louis ve kendini benden uzaklaştırıyor. Ben kahvelere dönüp her birinin zevkine göre hazırlarken onun yukarı çıktığını duyuyorum.

"Lanet olsun, Nico, bıçağı taşaklarından çek!" Bir an sonra bağırdığını duyuyorum. "Hepiniz terbiyeli olun. Hayvanlarla yaşamak gibi. Jonas, Isaac'i sakinle kovalamayla bırak."

Sesi bıkkın geliyor ve D gülerken ben de kıkırdıyorum.

Tam bisküvi ve atıştırmalıkları yerleştirirken Nico içeri giriyor, kollarını arkamdan sarıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Beni bu delilikten kurtar."

"Hayır, üzgünüm." Ellerini okşadım, bir an için ona doğru eğildim, sonra onu yerinden kaldırıp bir kahve uzattım. "Ama işte bir barış teklifi."

Aldı ve gözleri kapanmadan önce bir yudum içti. Gözleri açıldığında, beni tezgâha doğru iterken alev alev yanıyorlardı. "Mükemmel."

"Öyle mi? Güzel mi? Bu kızartmayı hiç denemedim" diye sorarken buluyorum kendimi.

Gözleri benim üzerimde, yüzümü tutup beni öpmeden önce büyük bir yudum alıyor, dudaklarında ve dilinde kahveyi tatmama izin veriyor. Çekildiğinde sırtıyordu. "Peki, beğendin mi?"

"Haklısın. Bu iyi," diye , gözlerim kocaman.

"Ya seviş ya da sevişme, ama dikkatimi dağıtıyorsun!" D sesleniyor, ayrılırken ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Üzgünüm, D!" ikimiz de hep bir ağızdan sesleniyoruz.

Diğerleri aşağı inip bizimle bekleyene kadar huzur içinde kahvelerimizi içiyoruz. On dakika sonra D arkasına yaslanıyor ve kahvesini yudumlayıp ağzını silmeden önce bir nefes üflüyor. Bize bakıyor ve hafifçe kızarmadan önce gözlerini kırıştırıyor, sanki burada olduğumuzu ve onu izlediğimizi yeni fark etmiş gibi. "Bir yerimiz var ama patronlarımıza sormak isteyebilirsiniz" diyor alaycı bir tavırla.

Louis başını sallayıp iç geçirdikten sonra telefonunu çıkarıp uzaklaşıyor. "İzin almamız biraz zaman alabilir, o yüzden bugün izin günü. Gidin eğlenin."

Bize iki kez söylemesine gerek yok.

Eve dönmeden önce günü Edinburgh'da dolaşarak geçiriyoruz. D ve Louis işle meşguller ve Nico Isaac ile koşuya çıkmaya karar veriyor, Jonas ve beni boş bırakıyor ki bu gerçekten kötü bir fikir.

Aynı şekilde sırtıyoruz. "Ne gibi kötü şeyler ?" diye mırıldanarak bana doğru ilerliyor, ben de bahçeye geri dönüyorum. Beni köşeye sıkıştırdığını sanıyor ama aslında ben onu yönlendiriyorum.

Uzaklara bakıyorum, bir fikir bulmadan önce bahçeyi tarıyorum. Ona doğru bir adım atıyorum ve elimi göğsüne bastırıp aşağı doğru kaydırıyorum. "Bir şeyler düşünebilirim," diye mırıldanıyorum ve onu öpüyorum, bir kez daha geri adım atmadan önce dudaklarını ısırıyorum.

Gözleri kapalı ve kırıştırarak açtığında sersemlemiş ve coşkulu. Kazağımı alıp kot pantolonum, çoraplarım ve botlarımla birlikte çıkarırken beni izliyor, üzerimde dantelli bir sutyen ve tangadan başka bir şey yok. Ona göz kırparak aceleyle jakuziye gidiyor, kapağı kaldırıyor ve içine girip iç çekerek fokurdayan sıcak suya dalıyorum.

Sıcaklık üşüyen bedenimi ısıtırken başımı geriye atıyorum ve sonra arka sıradaki koltuklara geçip dudaklarımı yalarken kollarımı kenara sarkıtıyorum

Donmuş bir halde beni izlerken aç bakışlarıyla karşılaştım. "Peki, ne bekliyorsun?"

Gömleğini yırttı ve pantolonunu fırlatıp attı. Altında çıplak olduğunu tahmin etmeliydim. Bana doğru yürürken ve içine tırmanırken kocaman, sert, delikli aleti sallanıyor. Suyun içinden iterek bana doğru bastırana kadar durmuyor ve ben de bacaklarımı etrafına sarıp amımı sikine sürüyorum.

D ve Louis'in hemen içeride olduğunu, onları ve komşuları gördüğümüzü biliyorum ama umurumda değil, özellikle de Jonas eğilip göğüslerimin arasındaki ıslaklığı yaladığında. Sütyenimi çekiştirerek aşağı indiriyor, meme ucumu ısıtırıp emmeden önce göğüslerimi yukarı itmek için kullanıyor. O karanlık gözlerini benden ayırmadan başını çeviriyor ve diğerini emip ısıtırıyor. Jetler sırtıma vururken bile zevk doğrudan zonklayan klitorisime yaylanıyor ve tembel, puslu bir zevk başlatıyor. Elleri göğüslerimi kavrayıp emerken ve ısıtırken onları sıkıca iterken başım geriye eğiliyor ve gözlerim kapanıyor. Acı hissini o kadar büyük bir zevk takip ediyor ki, umursamadan ona sürünüyorum ve inliyorum.

"Jonas." Onun adı bir çılgılık ve bu onu çılgına çeviriyor. Göğüs ucumu o kadar sert ısıtırken sikini tanga kaplı amıma sürüyor ki sarsılıp çılgılık atıyorum. Başını kaldırdığında kanadığını görüyorum. Nefes nefese, saçlarından tutup onu yukarı sürüklüyorum ve öpüyorum.

Suya uzanıp tangamı yırtarak çimenlere fırlatırken dillerimiz birbirine karışıyor, elleri kalçalarımın kalçalarımın doğru kayıyor ve beni geriye yatırıyor, böylece kalçalarımı her döndürdüğümde klitorisim onun sikine çarpıyor.

"Seninle tanıştığım anda senin olduğumu biliyordum," diye mırıldanıyor dudaklarıma, kelimeleri yutmam için beni zorluyor ve onları doğrudan kalbime gönderiyor. "Sana tapacağımı, seni yanımda tutmak için hayatımın sonuna kadar diz çökeceğimi biliyordum. Seni gördüm, Nova. Seni gördüm ve bizim olduğunu anladım."

Sikeyim.

Dudaklarına doğru inliyorum, dişlerimi geçiriyorum ve amcığıma daha sert vurup neredeyse boşalmamı sağlayana kadar acının içinden geçmesine izin veriyorum.

"Ama biz de en az senin kadar seniniz." İnliyor. "Bırak bunu görsünler."

Beni tutup çeviriyor, böylece jakuzinin kenarından sarkıyorum, göğüslerim yana doğru bastırılmış ve uygunsuz bir şekilde yukarı itilmiş. Eliyle saçlarımı kavrayıp çekiştirirken meme uçlarım pürüzsüz plastiğin üzerinde sürükleniyor. Diğer eli

Eliyle kalçamı kavlıyor ve beni koltuğa geri çekiyor, böylece kıcıımı ona doğru uzatarak diz çöküyorum ve sonra bırakıyor. Nefes nefese kalıyorum, altımdaki suyun içinde hareket ettiğini hissediyorum ve sonra kötü kötü kıkırdıyor.

Kalçalarımı kullanarak beni sıkıca tutuyor ve içime giriyor, amımı istediğim şekilde alıyor. Sert siki içimi doldururken acı dolu bir mutlulukla gözlerimi kapatıyorum. O çekilip tekrar içime girerken etrafımızdaki su çalkalanıyor.

"Çığlıklarını duysunlar. Seni nasıl becerdiğimi görsünler. Sen hepimiz için yaratılmışsın. O kadar kaybolmuştuk ki Nova, o kadar kaybolmuştuk ki ve artık sen varsın, bir daha asla olmayacağız." Dudaklarımdan çıkan ses insanlık dışı, sözleri kalbimi parçalıyor. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun, çok iyi. Bu beni deli ediyor. Tek düşündüğüm bu Nova: senin güzel amcığın. Elimden gelse her gün senin yanına zincirlenir ve onu yerdim, tadına bakmak için yalvarırdım, içinde olma şerefine nail olmak için. Bak beni ne kadar iyi beceriyorsun." İğrenç sözleri beni geriye itip kendimi onun sikine dayamama neden oluyor ve boynumu bir hayvan gibi ısırarak tekrar çığlık atmama neden oluyor.

Eli boğazıma doğru kayıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Gözlerini aç, Nova. Bize ne yaptığına bir bak," diye hırlıyor ve gözlerim açılarak diğerlerinin de beni izlediğini görüyorum - hepsinin gözleri sert ve aç.

Siktir!

Daha sert sallanıyorum, ağlıyorum ve sonra beni yeniden konumlandırıyor ve nedenini merak ediyorum, ama sonra hissediyorum.

Klitorisime doğru bir jet fırlıyor, beni kıvranmaya ve çığlık atmaya zorluyor. Yoğun his çok fazla ve patlıyorum, horozunun etrafına geliyor, ama durmuyor. Beni yerimde sabit tutarak sikmeye devam ediyor. Klitorisimdeki baskı neredeyse çok fazla ve bana çekiçle vururken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Bizim, bizimkini beceriyorsun Nova." Homurdanıyor. "Bak bizi nasıl bir araya getiriyorsun, onları nasıl vahşileştiriyorsun. Sen gelene kadar deliliğimi hiç anlamadılar." Sesi sıkı ve sert, tenimi ısırp kemirirken beni o kadar sert beceriyor ki kalçalarım yan tarafa çarpıyor ve moraracağımı biliyorum.

Gözlerim bir kez daha açılıp diğer adamlarımın aç gözleriyle buluştuğunda su kenarlara sıcıyor, Jonas kükreyerek içime giriyor ve ben yanına gelene kadar beni jete daha sıkı bastırıyor. O kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, ben onun sikinin üzerinde sarsılıp kıvranırken ve o da sikini pompalarken herkes duyuyor.

içime boşaldı. Yere yığıldığımda üzerimi örtüyor, yumuşayan siki içimden kayarak çıkarken tenimi öpüyor ve beni inler halde bırakıyor.

Neredeyse suya düşüyordum ama bacaklarım seğirirken ve kalbim küt küt atarken o beni tutuyor. "Seni seviyorum, Nova."

Donup kalıyorum ve ciddi bakışlarıyla karşılaşmak için başımı çeviriyorum. Bunun bir şaka olmasını bekliyordum ama yüzümdeki saçları usulca iterken gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu.

"Karşılık vermek zorunda değilsin. Sevgiyle, güvenle mücadele ettiğini biliyorum ama bu benim için yeterli ve senden daha fazlasını alamam bile sorun değil. Kalbimin tamamı sende. Sonuna kadar seninim ve hiçbir yere gitmiyorum. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Sana asla ihanet etmeyeceğim, seni asla incitmeyeceğim ve seni asla herkes gibi terk etmeyeceğim ve zamanla buna inanacaksın."

Tüm korkularımı dile getirirken gözlerim yaşlarla doluyor. Eğilip beni usulca öpüyor.

"Ve bir gün, seni sevdiğime inanacaksın. O günü bekleyeceğim." "Ya o gün hiç gelmezse?" Törpülüyorum.

"Öyle olacak," diye söz veriyor, alnını alnıma bastırarak. "Çünkü sana her gün ne kadar değerli, önemli ve mükemmel olduğunu göstermeyi planlıyoruz, böylece sonunda kendini olduğun gibi göreceksin. O zamana kadar, kalbinin ve ruhunun paramparça olmuş parçalarını kendiminkilerle tutacağım."

KIRK DOKUZ

A Jakuzi Eğlencesi dediğim şeyden sonra, günün geri kalanını ekipmanlarımızı kontrol ederek ve dinlenerek geçiriyoruz. Çok tuhaf, hatta film bile izledik. Ordudan onay bekliyoruz.

Jonas'ın deyimiyle kardeşler, bu arada biz de saklanıyoruz.

Dimitri barbekü yapmayı önerdiğinde herkes heyecanlı görünüyor. Yemek pişirmeye pek yardım etmiyorum, daha çok bira ile uzandığım fasulye torbasından moral desteği veriyorum. Louis ve D birlikte ızgaranın üzerine eğilmiş, Jonas ve Nico masayı hazırlamak için kavga ediyor ve Isaac aynı çift kişilik fasulye torbasında yanımda oturuyor, birasını yudumluyor ve memnun bir gülümsemeyle izliyor.

Kolunu üzerime ve o bana gülümserken ben de ona sırtıyorum; bu gülümseme gittikçe büyüyor ve yumuşuyor. Sadece bu bakış bile kalbimin yerinden fırlamasına ve sesimin boğuk çıkmasına neden oluyor. "Sen iyi misin?"

Saçlarımla oynamaya başladığında sırtışı için için yanmaya başlıyor ve alnımı öyle nazikçe, öyle yumuşak öpüyor ki gözlerim sert bir yutkunmayla kapanıyor. "Artık burada olduğuna göre mükemmel," diye mırıldanıyor, kendi küçük baloncuğumuzu yaratmak için sesini alçaltıyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum, gözlerimi açıp onunkilerle buluşuyorum.

Aramızdan bir şeyler geçiyor ve nefes almak zorlaşıyor. Bacaklarımız iç içe geçiyor, vücutlarımız birbirine değiyor ve şehvet içimde nabız gibi atarken neredeyse onun üzerine yayıldığımı fark ediyorum. Dudaklarımı yalayarak hareketi izlerken gözlerinin arzuyla parlamışlığını izliyorum, dişleri kendi dişlerine takılıyor.

"Nova." İsmimi söyleme şekli, Isaac eğilirken benim de eğilmeme neden oluyor.

Benimle yarı yolda buluşuyor, dudaklarımız yumuşak, sevgi dolu bir öpücükle bir araya geliyor - ruhuma işleyen ve kök salan bir öpücük. Beni geriye doğru yatırırken eliyle başımın arkasını kavlıyor, böylece dudaklarımı kovalarken neredeyse bedenimi kaplıyor. Dudaklarımı onun için ayırıyorum ve o da dilini ağızma sokup benimkine doluyor.

Yumuşak, iffetli bir öpücük olarak başlayan şey kısa sürede ateşli ve vahşi bir hal alır.

Omuzlarını umutsuzca kavıyorum, zevk iniltilerini yutarken onu daha da yakınımına çekiyorum. Dudağını ısıriyorum ve bana karşı ürperdiğini hissediyorum, bu da beni daha cesur yapıyor. Onu geriye iterek bacağımı üzerine atıyorum ve bana olan açlığını tadarken öpüşmeyi kesmeden beline sarılıyorum.

Elleri kalçalarımı kavrayıp bana yardım ettikten sonra kıcıma doğru kayıyor ve beni daha yakına çekerek devasa, sert uzunluğunun üzerine oturtuyor. Homurdanarak geri çekiliyor, beni izlerken gözleri arzudan faltaşı gibi açılıyor.

Kalplerimiz senkronize bir şekilde çarpıyor.

Diğerleri yemek yaparken onları izliyor ve evet, güzel bir aile günü geçiriyoruz ama ben kıyafetlerimi çıkarıp Isaac'e binmek istiyorum, böylece o sevgi dolu gözlerini bana kilitlemişken altımda paramparça olduğunu hissedebileceğim. Isaac bana kendimi güçlü, kuvvetli, emin ve kontrollü hissettiriyor. Bana rahatlık ve mutluluk sunuyor ve şu anda bunu o kadar çok istiyorum ki durmak neredeyse acı veriyor.

Neden yapayım ki?

Daha önce görmedikleri bir şey değil. Barbeküyü siktir et, ben onun için açım, et için değil.

Alt dudağını ısırarak geri çekiyorum ve elimi göğsünden aşağı kaydırıp sikini kavramadan önce serbest bırakıyorum. "Acıktım ve sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum ve yutkunduğunda sırtarak dizlerim çimlere değene kadar vücudundan aşağı kayıyorum. Fasulye torbasına geri yığılıyor, ben joggers'ını horozunu serbest bırakacak kadar aşağı çekerken beni geniş gözlerle izliyor.

Elime tükürüyorum ve yumruğumu onun sert uzunluğunda aşağı yukarı kaydırıyorum, o inerken benim için sarsılmasını ve sızmasını izliyorum.

Uzanıp elini saçlarıma doluyor. "Nova, yapmak zorunda değilsin."

Benim için kıvrınmasını izleyerek sikiinin ucuna üflüyorum. "İstiyorum," diye mırıldanıyorum ucunu ağızma alıp inerken. Arzu içimde uğulduyor, ama asla yapmayacağını bildiğim için onun zevkine odaklanıyorum.

"Sanırım onun etini gerçekten istiyor," diye şaka yapıyor Jonas.

Gözlerimi Isaac'inkilere çevirip ağızımı çukurlaştırırken ve onun uzunluğunu yutarken onu izliyorum. Başı geriye düşüyor, damarları patlıyor

boynu geriliyor. Sertçe yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum ve sonra elinin saçlarımda büküldüğünü, beni daha yakına çektiğini hissediyorum.

Tanrım, buna bayılıyorum, sakso çekmeye ve bir başkası üzerinde sahip olduğum gücü görmeye bayılıyorum. Isaac söz konusu olduğunda, başkasının ona bakmasına asla izin vermeyen bir adama baktığımı bilmek baş döndürücü bir duygu.

Sadece ben.

İnleyerek tabanını kavriyorum ve geri çekiyorum, uzunluğunu yalıyorum ve kalçaları sarsılırken ucunu emmeden önce oradaki damarları "Siktir, Nova!" diye bağılıyor ve sikini ağzımdan çıkarırken sırtımama neden oluyor. Benim için damlarken onun misk gibi tadı dilimi kaplıyor.

"Durmamı mı istiyorsun?" Kirpiklerimi masumca kırıştırıyorum ama gülümsemem hınzırca.

"Oh, Tanrım, lütfen, hayır!" diye yalvarıyor, beni tekrar aşağı çekiyor.

Gülerek, isteyerek gidiyorum ve kocaman uzunluğunu boğazımın arkasına kadar yutuyorum ve sonra o altımda sallanırken orada oyalanıyorum. Yukarı çekip sonra tekrar sikinin üzerine eğildiğimde kalçaları geriliyor, hızlanıyor ve ağzımla onu beceriyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmıyorum, beni sözsüz bir şekilde izlerken bana duyduğu vahşi arzuyu, aşkı, tutkuyu ve dostluğu görüyorum.

Mırıldanarak, geri çekilip ucunu tekrar emerken titreşimi hissetmesine izin veriyorum.

"Siktir, çoktan yaklaştım," diye uyarıyor, kalçaları sarsılıyor. Onu sonuna kadar yutuyorum, boğazımın onun etrafında kapanmasına izin veriyorum ve o çığlık atıyor, kalçalarını itiyor ve bir çığlıkla patlayana kadar bacaklarını genişletiyor.

Boğazımdan aşağı döl fışkırıyor. Yutkunuyorum ve geri çekiliyorum, o izlerken ağzıma, dilime ve dudaklarıma dökülmesine izin veriyorum.

"Nova." Aşağı uzanıp sikini sarsarak dilimin üzerine daha fazla döl akıtırken ismim düzensiz bir çığlığa dönüşüyor ve sonra o geriye yığılırken yutkunuyorum, siki ıslak ve tükenmiş, yüzü kızarmış ve gevşemiş.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle arkama yaslanıp, o izlerken dudaklarımdaki ve çenemdeki pisliği temizlemek için parmağımı kullanıyorum, parmaklarımı onun salgısından emerken inliyorum.

"Doydum," diye mırıldanıyorum.

"Kahretsin, sert bir penisle yemek yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Dimitri sesleniyor, saçlarımı geriye atarken omzumun üzerinden ona sırtıyorum.

"Eminim çok *zordur*." Kelimenin üzerine suratımı astım. "Yardım etmeme izin vermeliydin." Beni izlerken yüzü ısınıyor. "Ya da belki de

Bana yardım et." Dönerek sırtımı Isaac'in dizlerine dayıyorum ve ben diğerlerini izlerken o uzanıp saçlarımı okşuyor. Bacaklarımı açıyorum ve bir elimi vücudumda gezdiriyorum.

Dört çift göz hareketi takip ediyor, yemek unutuluyor. Jonas'ın elinden havaya kaldırdığı tabak yere düşüyor. "Ben gönüllüyüm."

"Onun amını tatma sırası bende!" Nico ona hırlıyor.

Louis kaşlarını kaldırarak olanları izliyor, ama kimse D'nin yemek kaplarını yere attığını, tişörtünü yırtıp bana doğru sinsice yaklaştığını fark etmiyor. Sırtarak amımı avuçluyorum ve şortumun üzerinden elime sürtünüyorum.

Benden birkaç adım ötede dizlerinin üzerine çöküyor ve sürünerek ilerliyor, ağzı elimi kaplayana kadar bacaklarımı ve şortumu yalamak için duruyor. "Yemek yapmayı boş ver, yemeyi tercih ederim," diye fısıldıyor, gözlerini tekrar benimkilere dikip kararımı bekliyor.

Elimi hareket ettirerek çenesini kavriyorum ve onu usulca öpmek için doğruluyorum. "O zaman ben boşalana kadar amımı yala bebeğim," diye emrediyorum ve arkama yaslanıp bacaklarının arasına yayılırken Isaac'in saçlarımı okşamasına izin veriyorum. Dimitri anında şortumu yırtarak beni belden aşağısı çıplak bıraktı.

Dudaklarını yalayarak kalçalarımı kavriyor ve omzunun üzerinden atıyor.

"Siktir," diyor Nico ve Jonas aynı anda.

Louis ızgarayı kapatıyor, bir sandalye kapıp kenara çekiyor ve bacaklarını açarak arkasına yaslanıp bizi izliyor. Kahretsin. D'nin hevesli dilinin ilk dokunuşunda gözlerim kapanıyor. Ellerini kıcıma doğru kaydırıp her santimime erişebilmek için kaldırırken amımın tadına bakıyor.

"Siktir!" Dilini amımdan aşağıya doğru sürükleyip içime sokmadan önce klitorisimi emerken çığlık atıyorum. Zaten damlıyorum ve Isaac'i üflemekten sınırdayım.

Başım Isaac'in kalçasına düşüyor ve başparmağı ağzıma giriyor, Dimitri amımı o kadar güzel yiyor ki emiyorum, boşalmaya çoktan yaklaştım.

Yetenekli dili beni delirtecek şekilde klitorisimi yalamadan önce beni beceriyor. Klitorisimi ısırdığında gözlerim açılıyor, üzerime inerken çıkardığı ıslak ses gülünç derecede ateşli.

"Kahretsin, bu işte çok iyi. Ders almalıyız," diyor Jonas, Nico'yu yargılayarak.

"Kendi adına konuş." Nico homurdanarak sırtını sıvazlıyor. Gözlerim onlara dalıyor, sonra Louis'e takılıyor, sertleşmiş siki dışa vuruyor.

Pantolonunun içinde.

Siktir, siktir, siktir.

Orgazmımı kovalarken başım tekrar geriye düşüyor ve üç parmağını içime sokup kıvırdığında bir çığlıkla yüzünün her yerine boşalıyorum. Onu amıma sımsıkı sararak boşalıyorum ve sonra Isaac yüzümü okşayıp bana ne kadar iyi olduğumu söylerken nefes nefese geriye yığılıyorum, ama iyi bir kız olmak istemiyorum.

Kötü olmak istiyorum.

Dimitri ayağa kalkıyor, yüzü salıverilmemle kaplanıyor, pantolonunun içinden sikini tutup sıkıyor, açılmış bacaklarımı ve sergilenen amımı görüyor.

"Siz izlerken hepinizi becermek istiyorum," diyorum, hiç utanmadan.

"İki kez sormana gerek yok," diye sesleniyor Jonas, aceleyle ileri atılarak.

Louis elini kaldırıyor ve herkes donup kalıyor. "Emin misin, Nova?" Gözlerinde bir sürü soru var, ama ben sadece başımı sallıyorum. "O zaman bunu benim yöntemimle yapacağız. Nico, Nova'mızı henüz almadın, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, beni sınırsız bir şehvetle izliyor.

"Sonra onun ağzını alacaksın. O inanılmaz amcığı ilk kez tek başına hissedeceksin. Jonas, sen onun amını al, ama acıtma çünkü onu dölleriyle doldurduktan sonra D'nin ve benimkini alacak."

Lanet olsun.

Bunun düşüncesi neden bu kadar ateşli? Louis'in kontrolü ele alması ve beni nasıl becereceklerini söylemesi neden beni bu kadar tahrik ediyor?

Bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil, çünkü istediğimi alıyorum - onlara sahip olabildiğim sürece - ve o kadar çok zevk alıyorum ki, başka hiçbir şeyin asla kıyaslanamayacağını biliyorum.

Aramızda hiçbir sır yok ve geçemeyeceğimiz hiçbir çizgi yok. Hepimiz aynıyız, boktan küçük bir aileyiz ve bana izin verirlerse her birini becerip tutmayı planlıyorum.

Nico, Isaac'in yerine geçince aklım başımdan gitti. "Nico. . ."

Yutkunuyorum, buna ihtiyacı olmadığını biliyorum. "O güzel ağzını aç ve sikimi yut, bebeğim," diye emrediyor, beni izlerken başı yana eğik, gözleri karanlık ve aç. "O haklı. O tatlı amcığı birlikte değil, yalnızken alıyorum ama şimdilik o alaycı ağzını sen boğulana kadar dölleriyle doldurmak istiyorum."

Lanet olsun.

Nasıl karşı koyabilirdim ki?

Elleri kalçalarımdaya kayıyor, beni yukarı çekiyor-Jonas.

Nico kocaman sikini çıkarırken beni izliyor. Gözlerim açılıyor. Çok büyüktü. Öyle olacağını biliyordum, ama lanet olsun. Hepsinin ağzıma sığacağını sanmıyorum. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bakışlarını daraltıyor. "Yapabilirsin ve yapacaksın. O güzel gırtlğından aşağıya sadece benim tadımı alana kadar beni ."

"Evet, Nova, uslu ol ve onun sikini yala," diye alay ediyor Jonas, eli amıma şaplak atarken, beni sarsıyor ve Nico'nun bekleyen sikinin üzerine düşüyorum.

Saçlarımı yumrukluyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Hırlayarak sikinin ucunu dudaklarıma bastırıyor ve sonra başımın üzerinden bakıyor ve tam Jonas'ın ucunu amımda hissettiğimde ağzımı açıyorum ve ikisi de aynı anda içime giriyor.

Aralarında sarsılıyorum, istila çok fazla, ama almaktan başka bir şey yapmama izin vermiyorlar. Nico boğazımda dibe vuruyor, öğürmemeneden oluyor, ama Jonas kalçalarımı acıyla kavrayıp çekilirken ve içime girerken tutunmak için tırnaklarını kalçalarına geçiriyorum.

Nico geri çekilip ağzıma girerken inleyerek nefes alıyorum. Kontrolü bana bırakan Isaac'ın aksine, Nico istediğini alıyor, ben boğulurken ağzımı beceriyor ve rahatlıyor.

Gürültülü bir tokat sesi duyuluyor ve Jonas'ın eli kırıma inerken Nico'yu daha derine çekerek sarsılıyorum. Ardından acı bir sızı geliyor ve Nico'nun sikini ovalarken ben inliyorum, amım onun etrafında kenetleniyor.

"Kahretsin, Nova, yaktığımda bu kadar gergin olmana bayılıyorum." İnliyor.

"Bunu hissetmelisin, Nico. Bir fahişe gibi kenetleniyor, izle." Bana tekrar vuruyor, acı vücudumda patlarken tarif ettiğı gibi yapmamı sağlıyor. "Bu doğru mu bebeğim?" Nico , yüzü vahşileşiyor, ağzımı sert ve hızlı bir şekilde alıyor.

"Merak ediyorum.." Gözleri daha da daralırken

Beni aşağı çekip, üssüne kadar zorluyor.

Canım yanıyor ama Jonas'a öyle bir sarılıyorum ki inliyor. "Siktir, dostum, gerçekten hoşuna gitti."

İkisinin bana karşı birlikte çalışmasına hazırlıklı değildim ve bu o kadar sıcaktı ki Jonas bana tekrar şaplak attığında o kadar sert boşalıyorum ki Jonas'ın sikinin üzerinde kıvranıp inerken Nico ağzımdan çekilmek zorunda kalıyor. Kıpırdamadan duruyor, etrafına boşalmama izin veriyor ve ben yığıldığımda, kalçalarımı geri çekiyor, Nico gevşek ağzıma iterken içime giriyor.

Louis, "Onların aletlerini alırken çok iyi görünüyorsun," diye yorum yapıyor, ben de gözlerimi büyütüyorum. "Öyle değil mi?"

"Öyle," diye yanıtlıyor Dimitri. "Kıçında da bir tane olsaydı daha da iyi olurdu."

"Bir dahaki sefere," diyor Louis.

Isaac, "Şu güzel göğüslerine bak, neredeyse dışarı taşıyor," diye ekliyor.

Hepsinin burada beni izliyor olması kendimi geri itmeme neden oluyor ve Jonas'ın vahşi hamlelerine karşılık veriyorum. Eller vücudumda geziniyor, biri diğerinden daha yumuşak, tenimin üzerinde kayıyor, kardeşleri tarafından becerilirken beni okşuyorlar.

Çok fazla el var, hisler çok fazla ve neredeyse kıvranıyorum, ama beni becerirken beni aralarında tutuyorlar, her biri serbest bırakılmalarının peşinde. Nico'nun kalçalarının parmaklarımın altında titrediğini hissedebiliyorum ve yakın olduğunu biliyorum. Bunu hissetmek ve tadına bakmak istiyorum, bu yüzden başımı tabanına kadar indiriyorum ve sertçe emiyorum.

Parmaklar her iki taraftan meme uçlarımla oynamaya başlıyor, cımbızlıyor ve yuvarlıyor ve inliyorum, Nico'nun bir kükreme ile boşalmadan önce hırlamasına neden oluyor, salgısını boğazımdan aşağı pompalıyor. Yutkunuyorum ama taşıyor. Jonas homurdanıyor, inlemeden önce amımı yumrukluyor ve sonra kalçaları sarsılıp boşalırken alnının sırtıma çarptığını hissediyorum.

Jonas serbest kaldığında yere yığılıyorum, bedenim aynı anda hem bitkin hem de yaralı, ama nefes alacak bir anım bile yok çünkü dönüşmüş durumdayım.

"O güzel amcığ! sikinin üzerine oturt," diye emrediyor Louis, Isaac'i arkasına yaslanmış, bir eliyle gevşekçe sikini okşarken buluyorum. Daha fazlası için açgözlülükle vücudunda gezinirken uzunluğu ağzımı sulandırıyor.

Kalçalarımın ve ağzımdan döllere damlıyor ama yine de durup sikinin ucunu okşuyorum ve sırtının eğilmesini izliyorum.

Evet, bu eğlenceli olacak.

"Şimdi, Nova," diye tersledi Louis.

Ona dudak bükerek Isaac'in vücudunda yukarı doğru kayıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum, kendimi onun sert horozuyla hizalıyorum ve sonra aşağıya batıyorum. İkimiz de kıpırdarken, kaldırırken ve horozunun derinliklerine yerleşene kadar düşerken inliyoruz. Ağzımı ararken başını kaldırıyor ve hareket etmeye başladığımda eğilip onu öpüyorum.

Diğerleri izlerken kalçalarımı döndürüyorum, sallanıyorum ve ona biniyorum.

Bir el sırtımdan saçlarıma doğru kayıyor ve ben Isaac'in üstüne uzanıp onu öpene kadar aşağı doğru itiyor. Aynı el omurgamdan aşağı kayıyor ve Isaac'in sikinin etrafını sararak beni mızraklarken ağzına doğru inliyorum.

Dimitri.

"Şu anda seni böyle gererken ne kadar iyi göründüğünü görmelisin. Neredeyse benim sikim götündeyken görüneceğin kadar güzel." Isaac'ın dudağını ısırarak, o inleyip altımda sarsılırken arzumu ondan çıkarıyorum.

Bir ağız kıcımların üzerinde kayıyor ve bir dil deliğimi izlemek için çatlağımdan aşağı kayıyor ve beni titretiyor. "Göt yemeyi de en az sikmeyi sevdiğim kadar seviyorum ama bu daha sonra olacak. Şimdilik sikimi dölle ıslatacağım, böylece derinlere dalıp seni aramıza alabileceğim."

Lanet olsun.

Ağzımı geri çekerken nefes nefese kalıyorum. "O zaman yap," diyorum nefes nefese.

Louis kıkırdar. "Onu duydun, Dimitri."

"Öyle yaptım." Kıcıma doğru sırtıyor ve sonra geri çekiliyor, sıcaklığını da beraberinde götürüyor. Isaac'ın sikinin etrafında kenetlenerek inliyorum. Aniden, Dimitri'nin sikinin kalın başı orada, onunla birlikte içeri giriyor.

Öne doğru düşünüyorum ve kollar beni sarıp hareketsiz tutuyor. "Şşş, çok iyi hissedeceksin," diye söz veriyor Isaac. "İşte böyle, benim güzel kızım, onu da al. Yapabileceğini biliyorsun."

Övgüsü beni kıpırdatıyor ve Dimitri amımın içine bir inç daha giriyor. Yanma neredeyse çok fazla ve parmakları damlayan amımdan aşağı kayarken ve klitorisimle oynarken acıması bir inilti çıkarıyorum. Arzu, hızlı ve çabuk bir şekilde hayata geri dönüyor ve daha derine batıyor.

Dimitri sadece orada oturuyor, ben geri çekilene kadar klitorisimin etrafında dönerken etraflarında gerilmeme izin veriyor ve sonra parmaklarıyla aynı anda daha derine ve daha derine kayıyor.

Sonunda, her sert santiminin amımı acı noktasına kadar , Isaac'ın horozuna bastırıldığını hissediyorum.

Klitorisime vurmaya devam ederken acı ve arzu birbirine karışıyor ve sonra yavaşça sallanırlar ve ben varmadan onlarla birlikte hareket ediyorum, başka bir serbest bırakmanın peşindeyim.

İçimde birikiyor ve tam bir kez daha kenardan devrilmek üzereyken duruyorlar. Dimitri sikini serbest bırakıp beni sarkık ve tatminsiz bırakırken haykırıyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor Isaac, Dimitri'nin siki kıcıma bastırana kadar ben sinirle sallanırken yüzüme öpücükler konduruyor. Yanaklarımı elleriyle tutarak onları açıyor ve içime giriyor.

Uzaklaşmakta olan serbest bırakma kükreyerek geri geliyor ve bir çığlıkla etraflarını paramparça ediyorum.

Dimitri başımı çeviriyor ve ben nefes nefese kalana kadar beni sertçe öpüyor. "Kahretsin, kışın çok iyi hissediyor, Nova," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. "O da amının içindeyken o kadar sıkı ki, boşaldığında neredeyse kendimi kaybediyordum."

"Becer beni," diye yalvarıyorum.

Isaac hınzır bir bakışla, "Oh, yapacağız," diye söz veriyor ve bana göz kırpmadan önce arkama bakıyor.

Dimitri kışımından çekip tekrar sokarken başımı yukarıda tutuyor. Isaac geri çekiliyor ve içeri itiyor ve sonra bir ritim buluyorlar. Beni kullanıyorlar, beni aralarında tutarken hem kışım hem de amım sınırlara kadar gerildi.

"Şu anda çok iyi görünüyorsun Nova," diye Jonas. "Kahretsin, bunu sonsuza dek şaplak bankama ekleyeceğim."

"Şimdiden sertleştim bile," diye Nico.

Isaac göğüslerimi avuçlayarak, "Aferin kızıma," diye övüyor ve Dimitri beni aşağı iterek onları ağzına alıyor. Ben nefes nefese kalıp kıvrana kadar meme uçlarımı emiyor ve yalıyor.

"Kahretsin, yine yaklaştı," diye homurdanıyor Dimitri kulağıma. "Beni böyle tutmaya devam ederse dayanamayacağım."

"O zaman yapma," diye yanıtıyor Louis. "Hissetmesine izin ver ve onu döllerinle doldur." "Bunu istiyor musun, Nova?" Kulağıma uzun uzun ve yüksek sesle inliyor. "İstiyor musun

Her deliğini döllerimizle doldururken seni tekrar boşaltmamızı ister misin?"

Dimitri'nin parmakları geri dönerken, "Evet amına koyayım," diye haykırıyorum.

Aşırı hassas klitorisime, çok fazla sınırdan geçen zevk.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, beni korkutuyor ve D klitorisimi ovarken ve Isaac meme ucumu ısırırken, bir çığlıkla parçalanıyorum.

Dimitri durmadan önce kışıma vuruyor, çekilirken dölleri içime ve kış yanaklarıma dökülüyor.

İnleyerek, Isaac serbest bırakılması için mücadele ediyor, ama ben sıkılaşmaya ve zevk dalgalarına binmeye devam ettikçe, kendi dalgalarını buluyor, beni uzunluğuna doğru öğretirken beni sıkıca tutuyor ve horozu içimde sarsılıyor.

Isaac adımı inletip terli saçlarımı okşarken ve Dimitri uzaklaşmadan önce spermini kışıma sürerken aralarında yığılıyorum.

Topallıyorum.

Belki de ölmüştür.

"Benim sıram." Louis'in sesi beni irkiltiyor ve sonra eller bir kez daha üzerimde.

Louis beni sırtım onun önüne gelecek şekilde kaldırıyor ve sonra beni sikinin üzerine oturtuyor. Boynumu yalayıp ısırırken çenesiyle başımı yana yatırıp dürtüyor. "Bak seni ne kadar çok istiyorlar Nova ve sen onları ne kadar delirtiyorsun." Gözlerim açılıyor ve diğerlerinin bakışlarıyla buluşuyor.

Haklı, vahşi görünüyorlar.

Louis, "Isaac, gel de bu güzel amcığı üzerime boşalana kadar yala," diyor.

İçime girerken elleri kalçalarımı daha da genişletiyor. Isaac hemen dizlerinin üzerine çöküyor ve Louis'in sikinin içimde olduğu gerçeğini umursamadan dudaklarını amımın üzerine kapatıyor.

"Aferin kızıma. Şu haline bak Nova. O kadar güzel ve güçlüsün ki hepimiz senin için diz çöktük." Louis kulağıma mırıldanıyor, Isaac amımı yalarken bir eli boğazımda, diğeri göğüslerimi kavlıyor.

Louis sanki çok vakti varmış gibi beni yavaşça beceriyor.

Nico dizlerinin üzerine çökmüş beni izliyor ve dudaklarını yalarken kocaman aleti yeniden sertleşiyor. Jonas izlerken kendini okşuyor ve Dimitri bakışları üzerimde uzanıyor.

Tüm dikkatleri benim üzerimde.

Hissettiğim güç Louis'in etrafında kenetlenmeme neden oluyor. "Bir daha boşalamam." "Yapabilirsin ve yapacaksın," diye karşılık veriyor, ben kadar boğazımı ısırıyor.

"Isaac'in güzel yüzünün her yerine boşalacaksın, sonra da sikimin her yerine boşalacaksın."

"Yapamam." Eli boğazımda sıkılaşıırken başımı sallıyorum.

"Yapacaksın," diye tehlikeli bir şekilde uyarıyor, başparmağı ağzıma girene kadar elini yukarı kaydırıyor. "Onu nasıl emdiğini göster bana bebeğim. Onu nasıl o kadar iyi emdiğini göster, boşalmadan edemedi."

İnleyerek, başparmağını emerken gözlerimi kapatıyorum, tüm bunlar yavaş itişlerini sürdürürken, Isaac'in uzman dili klitorisimin etrafında dolaşırken beni daha yükseğe çıkarıyor. Dokunuşları beni çılgına çeviriyor ve yapamayacağımı düşünmeme rağmen, başparmağının etrafında bağırarak tekrar boşalıyorum.

Isaac eli sikinin üzerinde uzaklaşırken, "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Arkamdan içime doğru eğilen Louis hızlanıyor, kulağımda kalbimin hızından zar zor duyabildiğim müstehcen sözcükler mırıldanırken sıkılan amımla savaşıyor.

Kalp atışları benimkilerle eşleşiyor, beni ele geçirirken sırtımda yankılanıyor.
Beni sahiplenirken.
Sikerler beni.
Bir hırıltıyla beni dört ayak üzerine itiyor, kalçalarımı kavıyor ve içime giriyor.
Başım aşağı sarkıyor ve bedenim onun avuçlarında gevşek.
Ben onun-onlarınım.
Sarsılıyor, salıverildiğini haykırmadan önce beni acımasız itişlerle dolduruyor ve beni bayıltan bir başkası için sürüklüyor.
Kendime geldiğimde ona doğru kıvrılmışım, vücudum dölle kaplıydı.
Kaslarım ağrıyor ama en iyi şekilde ve dudaklarımda bir gülümseme var.
"Sanırım yemeği yaktık," diye mırıldanıyorum çimlere uzanırken ve hepsinin kıkırdamasına neden oluyorum.
Louis "Yemeğin canı cehenneme," diye mırıldanıyor ve biz şok içinde gülüyoruz. Yemeğin canı cehenneme.
Gülerken bile kalbim küt küt atıyor ve bu görev bittiğinde onlardan vazgeçmek zorunda kalabileceğimi biliyorum. Onlarsız hayata nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.
Bu olmadan.
Bu . . . durdurulamaz aşk.

ELLİ

E Sonunda, yemeğin bir kısmını kurtarabildiğimiz için yemek yedik ve sonra hepimiz oturma odasında büyük bir yığın halinde uyuduk. Ertesi sabah erkenden uyandım, vücudumun yapış yapış, iğrenç hissi yüzünden yüzümü buruşturdum ve ilk duşu çalmak.

Onlar daha kıpırdamaya başlamadan giyinip kahve dolduruyorum, Louis'in telefonu çaldığında dinlenebilsin diye açıyorum. "Nova," diye cevap verdim.

Bir an sessizlik oldu. Bir ses, "Louis'i bağla," diye bağırır. Ah, general.

"Uyuyor. Ne oldu?" Arkama yaslanıp kahvemi üflerken onu bilerek kızdırıyorum. Louis tökezleyerek odaya giriyor, sevimli, dağınık saçlarını karıştırıyor. Kaşları kalkıyor ama telefonu bana vermiyor. Onun yerine kahvemi alıp bacaklarımın arasına giriyor ve beni dinlerken sarılıyor.

"Tamam, ona konumun onaylandığını ve bulgularını rapor etmesini söyle." Telefonu kapatır.

Kaba herif.

Louis esnerken, "Sana da günaydın pislik," diye mırıldanıyorum. "Bunu duydun mu?" Başını sallıyor, ben de Jonas'ın eğilip gerinirken sergilediği çıplak kıcını görmek için etrafına eğiliyorum, Nico ona yastıkla vururken D kıkırdayarak izliyor.

"Hazırlanın çocuklar. Bir sonraki yere gitme vakti geldi" diye sesleniyorum ve bu onların çalışma moduna geçmelerine neden oluyor.

Yirmi dakika içinde hazır ve yoldayız, Edinburgh'dan çıkıp eski terk edilmiş askeri üsse doğru ilerliyoruz.

bulundu.

Koltuğumda arkama yaslanmış, Louis arabayı sürerken dünyanın geçip gidişini izliyorum. D ve ben onun arabasındayız, Nico ve Jonas ise ekipmanların bulunduğu ikinci araçtalar. Issızlığın ortasına doğru ilerlerken radyonun sesi kısık ama nereye gittiklerini bildiklerine güveniyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum.

Durduğumuzda sarsılarak uyandım ve doğruldum.

"Günaydın, Uyuyan Güzel." Louis dönerken göz kırpmıyor. "Biz ."

Koltukların arasında öne doğru eğilip altımızdaki araziye incelerken kaşlarımı çatıyorum. "Burası mı?"

Başını sallıyor. "Al."

Eski üssün etrafı yeni bir tel örgüyle çevrili, bu yüzden mantıklı olabilir, ancak eski gri binalar çoğunlukla tahtalarla kapatılmış ve yıkılmış durumda. Zamanla yıpranmış hangarlar ve pist boş ve aşırı büyümüş ve terk edilmiş görünüyor.

Bu muhtemelen iyi bir şey.

Arabadan kayarak iniyor, geriniyor ve dönüyorum, diğerleri inip hazırlanırken yorgun kaslarımı uyandırmak için olduğum yerde zıplıyorum. Arka tarafa geçip Nico'dan bir çanta alıyorum ve sırt çantamı takıyorum. Sonra kulaklığı takıyorum ve kamerayı bağliyorum. D aradığımız ilk binaya yerleşecek, böylece arkamızı kollayabilecek çünkü kontrol edilecek çok fazla bina var, bu da hepimizin hazırlıklı ve tetikte olması gerektiği anlamına geliyor.

Silahları kontrol ederken ve kılıflarıma bıçakları eklemeyen önce onları bağlarken heyecanım damarlarımda dolaşıyor. El fenerimi kalçama yerleştirdikten sonra başımı sallamadan önce her şeyi bir kez daha kontrol ediyorum. "Hazır."

Diğerleri de aynı şekilde bağlanmış durumda, hatta dizüstü bilgisayarını yanında bir çantaya koymuş olan D'nin elinde bir tabanca var. "Tamam, planı biliyoruz. Alarmları ve tuzak tellerini kontrol ettikten sonra geçidi ele geçireceğiz. Sağda ve solda aktif olmayan bir mayın tarlası var, bu yüzden onları görmezden gelmemiz gerekiyor. Oraya vardığımızda, güvenlik karakolunu ele geçireceğiz. D, eğer varsa kameraları kur ve hackle. Kalmazıysa, takip et. Ben L binasını alacağım. Nico sen J, Jonas K, Isaac P ve Nova K'yi al. Bir şey bulduğunuzu düşünüyorsanız, haber verin. Süpürüp temizleyeceğiz, çocuklar ... ve kızlar. Hadi yapalım şu işi."

"İşte bu!" Jonas kolunu kaldırdı ve ben dahil hepsi kolunu kırdı.

Bundan sonra konuşmuyoruz, çünkü dikkatlice tepeden aşağı iniyoruz, yan taraftan geliyoruz, böylece ana yoldan ve ilerideki tabelalardan kaçınıyoruz. Zincir çitte, D asma kilidi dikkatlice keser ve geri kaydırır. Alarm yok

ve oradaki kameralar hareket etmiyor. Daha ileride bir tane daha kesiyoruz ve sonra üsse geliyoruz.

Sağa dönüp güvenlik karakolunun kapalı kapısına doğru ilerliyoruz. Neredeyse iki oda ve kapıyı kırıp içeri girdiğimizde hepimiz sığamıyoruz ama buradaki daha yeni ekipmanlar kaşlarımızı çatmama neden oluyor. Ekranlar ve monitörler güncellenmiş, masa temiz ve düzenli ama içinde küflenmiş bir kahve fincanı var. Belli ki yakın zamanda kullanılmış.

"Çok uzun zaman önce ," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, o yüzden dikkatli ol. D, hazır ol ve neyle çalıştığımızı görelim. D bize haber verene kadar pozisyon alın." Başımızı sallayarak üsse doğru yola çıktık. Güney tarafındaki iki katlı binaya doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda, üzerinde "Ranzalar" yazıyordu.

Bekliyorum ve D'nin çalışmasına izin verirken ufku tarıyorum.

"Kameralara erişemiyorum. Körlemesine gidiyoruz," diyor D.

". Üç, iki, bir." Diğerleriyle aynı anda kapıdan çıktım.

Yap.

Giriş basit bir koridor, sağda merdivenler ve tüm kapılar koridorun aşağısında. Her köşeyi tarıyorum, otomatlar, bir kanepe ve solda bir yaşam alanı görüyorum. Kapıların hepsi yatak odalarına ve ranzalara açılıyor. Üst kata çıkmadan önce her birini titizlikle kontrol ediyorum.

"Temel seviye temiz-hiçbir şey yok. İkinci seviyeye gidiyoruz," diye seslenerek onları bilgilendiriyorum.

"Anlaşıldı, üçüncü katı süpürüyorum," diye yanıtlıyor Louis.

Nico, "Benimki boş, uzun yaşam belirtisi yok," diye yanıtlıyor.

"Burada da aynı," diye mırıldanıyor Jonas, "küflü yiyecekler ve banklar dışında."

Cevap vermiyorum, köşeyi dönmeye odaklanıyorum. Merdivenlerin başında donup kalıyorum. Tozun içinde çizme izleri var. Onları koridor boyunca takip ediyorum, daha fazla ranzayı ve duşu kontrol etmek için duruyorum. İzler en son kapalı kapıya kadar gidiyor. "Bir şey bulmuş olabilirim. Bekleyin," diye mırıldanıyorum ve hat sessizleşiyor.

Kolu tutup çevirerek açtım ve ateş etmeye hazır bir şekilde içeri girdim.

Buruşuk bir yatak, kullanılmış bir duş, atılmış kıyafetler ve banyo malzemeleri var ama içinde kimse yok ve uzun zaman olmuş gibi görünüyor. "Buradaki oda kullanılmış ama yakın zamanda değil. Belki bir ya da iki hafta," diye mırıldandım. "Benim binam temiz." Silahımı bırakıp aşağı iniyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Temiz," diye Jonas.

"Temiz," diyor Louis.

Nico ve Isaac, "Burası da temiz," diye duyurdular.

"Revir, yatakhaneler, cephanelik, kafeterya ve ofisler temiz.

Belki de ?" D mırıldanıyor. "Belki," diye cevap veriyorum.

"Bir şey olmalı. Aramaya devam et, D," diye bağıyor Louis.

Dışarı çıkıyorum ve neden burada olduğumu merak ederek üsse bakıyorum.

Neden? Burayı özel kılan nedir?

Binanın arka tarafında dolaşırken Highlands'in manzarasına bakıyorum. Dağlar çok güzel. Gözlerim, tam tepesine kadar kolayca görülemeyen arazideki bir çukura takılıyor. Oraya doğru ilerlediğimde, bunun kumla kaplı bir çukur olduğunu fark ediyorum, ancak saklı bir yerde kapısı kapalı ve temiz bir sığınak var.

"D, bunu görüyor musun?" Telsizime mırıldanıyorum.

"Öyleyim. Haritalarda yok. Çocuklar, bir sığınağımız var. Sanırım .

Güney tarafında buluşalım. Nova, bizi bekle." "Anlaşıldı."

İçeri girmek istememe rağmen bekliyorum, ama orada ne olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden bunu birlikte yapmamız gerekiyor. Temizlemediğimiz tek yer burası. Burası olmalı, ama içten içe ne bulacağımızı biliyorum.

Daha fazla ölüm.

Bana yaklaşımları uzun sürmüyor ve Nico karşı tarafa geçerken ben de kapının bir tarafına geçiyorum. Diğerleri arkamızda dağılıyor ve Nico'ya başımı salladığımda kapıyı açıyor ve ilk ben içeri giriyorum.

"Temiz," diye mırıldanıyorum, hareket ettiklerini hissediyorum. Arkamı koruyacaklarına güvenerek arkama bakmıyorum.

Sığınağın kapısı küçük bir hava kilidine açılıyor ve elli metre ileride başka bir kapı var. Camdan bakıyorum ama diğer tarafta karanlık bir odadan başka bir şey yok. Acil durum aydınlatması yanıyor ama buradan görebilmem için yeterli değil.

"Ben hallederim," diyor D panele doğru ilerleyip sihrini konuştururken. Jonas ve Isaac silahlarını sığınak kapısından dışarı doğrulturken Louis ve Nico ikinci kapının diğer tarafında bekleyen biri olma ihtimaline karşı benimle birlikte duruyorlar.

Bir bip sesi duyulur ve D geri çekilir, silahını çıkarmak için dizüstü bilgisayarını sallar. "Kapı beş, dört, üç, iki, bir içinde açılıyor."

Kapı açılıyor ve üç kişi içeri dalıyoruz. Ben öne çıkıyorum, Louis solumda ve Nico sağımda, tüm odayı tarıyoruz.

"Temiz."

"Temiz."

"Temiz."

Jonas aceleyle koridora açılan çift kapıya doğru ilerlerken ve biz odayı tararken nöbet tutarken hafifçe rahatlayarak başımı sallıyorum. Bilgisayarların, kameraların, kilitli bir metal silah dolabının ve hatta etiketli dolapların bulunduğu bir giriş odası gibi görünüyor. D bilgisayarlara doğru ilerleyip onlara erişmeye başladığında kaşlarım havaya kalkıyor.

"Bu farklı bir sistemdeydi, bu yüzden daha önce bulamadım ... ve içerideyim. Tamam, görünüşe göre elektriğimiz ve ışıklarımız var. Bir sebepten dolayı hepsi kapalı. Sanki hepsinin gücü kesilmiş gibi ama jeneratörde sorun yok. Tüm kapılar çalışıyor olmalı ve bazı tesisatların hala çalıştığını görebiliyorum. Ancak kameralar kapalı. Ben burada kalıp onları tekrar açmaya çalışacağım."

"Güzel, bunu yap ve tüm alarmları kapat. Sürpriz istemiyorum. Buranın ne kadar büyük olduğunu kim bilebilir? Isaac, sen D ile kal ve dış kapıyı koru. İlk yaşam belirtisinde kapıyı kilitle ve bizi içeri çağır. Kapana kısılmak istemiyorum ama üzölmektense güvende olmak daha iyidir. Nico, Jonas ve Nova, siz benimlesiniz. Eğer ayrılırsak, Jonas, sen Nova'yla, Nico da benimle. Burayı tarayacağız. Her odanın, her kuytu köşenin aranmasını istiyorum. Sürpriz istemiyorum." Louis'in bu durumdan hoşlanmadığı açık ve ben de bunu hissediyorum.

Terk edilmiş bir askeri üste silah sistemi ve ayrı kilitleri olan bilinmeyen bir yeraltı sığınağı mı? Evet, hissettiğim süper ürpertici duygudan bahsetmiyorum bile.

D ışıkları tekrar yakıyor, ortalık öyle aydınlanıyor ki gözümü kırpıyorum ve sonra etrafıma dikkatle bakmaya devam ediyorum.

Bu bizim işimiz, geri çekilmeyi reddediyorum ama içimden bir ses buranın önemli olduğunu söylüyor. Öyle olmasaydı saklamak için bu kadar uğraşmazlardı, sistemlerin hala çalıştığından ve yakın zamanda birinin burada olduğundan bahsetmiyorum bile.

Hayır, işte

bu.

Hissedebiliyo

rum.

Görevimizde bir değişiklik.

Silahımı bir kez daha kaldırarak Louis'in yanına doğru ilerliyorum. Jonas yaklaşıyor ve Nico da Jonas'ın arkasında, gerçeğı öğrenmeye hazır bir şekilde yerini alıyor.

Sonunda.

OceanofPDF.com

ELLİ BİR

Toidor uzun, altımızdaki zemin lekesiz bir beyaz ve duvarlar neredeyse giriş yolu gibi kıvrılıyor. Pencere yok ama parlak ışıklar her yeri aydınlatıyor ve bize uzun, boş koridoru gösteriyor

başka bir kapalı çift kapıya götürüyor. Onlara ulaştığımızda geri sayıyorum ve birini açıyorum, Jonas ve ben takip etmeden önce Louis ve Nico'nun içeri girmesine izin veriyorum.

Sığınağa girdikçe varlığımızdan kimseyi haberdar etmek istemediğimiz için bakışlar ve el hareketleriyle iletişim kuruyoruz.

Burası uzuyor, genişliyor ve yükseliyor gibi görünüyor. Yankı odası neredeyse üssün kendisi büyüklüğünde ve tüm yapının altından geçip geçmediğini merak ediyorum. Muhtemelen. Belki de bu yüzden üssü buraya inşa ettiler, onu örtmek için.

Her iki durumda da, birlikte kalmak için çok büyük, bu yüzden ayrılıyoruz. Ben sağa doğru ilerliyorum, Jonas beni takip ediyor, Nico ve Louis ise sola. Ortada makineler, belki de jeneratörler var ve arkada, üstümüzdeki başka bir kata çıkan metal bir merdiven görüyorum. Sonunu bile göremediğimiz dev bir oda. İlk başta kapılar opak ve etiketlenmiş -tuvaletler, mutfak, salon ve ranzalar. Burada yaşadıkları ya da belki de vardiyalı olarak burada kaldıkları açık.

Sağımızdaki kapılar değişiyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Duvar bir cama dönüşüyor, ötesindeki laboratuvarları gösteriyor ve ben ilerledikçe daha fazlasını görüyorum.

Hepsi boş, temiz ve kullanılmayı bekleyen son teknoloji ekipmanlarla dolu lanet olası laboratuvarlar.

"Ne oluyor lan?" Jonas tıslıyor. "Tüm deneyleri burada mı yaptıklarını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, ama hoşuma gitmedi," diye mırıldanıyorum ve başımı çevirdiğimde Louis ve Nico'nun diğer tarafta aynı laboratuvarı bulduklarını görüyorum.

Büyük bir laboratuvar gibi ve tamamen boş. Hiçbir yaşam belirtisi yok, bizim gibi zavallı deneyler bile.

Herkes nerede? Yanıldık mı? Kendimi kederli hissederek ilerlemeye devam ediyorum, geçtiğim her boş laboratuvarda hızlanıyorum. Dikkatsiz davrandığımı bilmeme rağmen Jonas itiraz etmiyor. Merdivenlere ulaştığımda, görmek istediğim için aceleyle çıkıyorum. Louis'den gelen sert bir komut telsizden duyuluyor ama duymazdan geliyorum.

Bu katta daha fazla laboratuvar var, ama daha büyükler, her iki tarafta ikişer tane var ve tüm alanı kaplıyorlar. Önünden geçtiğim ilk ikisi boş, metal masaların üzerinde unutulmuş ve çözülmüş bağlar var. Metal geçitten diğer tarafa geçiyorum ve diğer laboratuvarları da boş buluyorum.

Silahımı bırakıp aşağı bakmak için kenara doğru eğildim. "Temiz. Her yer bomboş. Belki yine geleceğimizi biliyorlardı?" Sesleniyorum.

"Belki," diye yanıtlıyor Louis, kuşkuyla çevresine bakınarak. "Aramaya devam et.

Her şeyi kontrol edin. Sürpriz istemiyorum."

Başımı sallıyorum ve buradaki laboratuvarları kontrol ettikten sonra Jonas'la birlikte alt kattakilere dönüyoruz, ikimiz de tek başımıza giriyoruz.

Saklanacak çok fazla yer yok ve bayat havadan, parlak ışıklardan ve yaşadıklarımı hatırlatan şeylerden hayaletlerimin başını kaldırdığını hissetsem de hareket etmeye devam ediyorum. Aksi takdirde, yıkılacağım.

Araştırmayı bulup yok etmemiz gerekiyor ama bu adam her hareketimizi biliyor gibi görünürken nasıl yapabiliriz? Hazırlanmış ve çoktan gitmişken?

Babam haklıydı, o tehlikeli, ama biz ölümcülüz ve bunu bitireceğiz. Buna inanmak zorundayım yoksa boşuna savaşmış oluruz.

Laboratuvar üstüne laboratuvar arıyoruz, her biri beni daha da öfkeliyor. Kullanıldıkları çok açık. Babam burada mıydı? Eğer öyleyse, bunu gerçekten düzeltmek istiyorsa neden bana yok etmem gereken yerlerin bir listesini vermedi?

Bunların hepsi büyük bir oyun mu? Oynamaktan yoruldum.
Kazanmak istiyorum.

Laboratuvarları geçip mutfağı kontrol ediyorum, masada ve tezgahlarda yarısı yenmiş yiyecekler ve su buluyorum. Arkamda bir kapı tıkırdıyor ve silahımı kaldırarak insanüstü bir hızla dönüyorum.

Orada, bir eli kapıda, diğer eli kanlı bir bıçak tutan bir adam var.

Asker kıyafetleri giymiş, kan ve ter içinde. Kısa sarı saçları terli ve kafasına yapışmış, yüzü solgun. Gözleri kocaman ama acı dolu, korku değil ve başka bir şey.

Şok, fark ettim.

Uzun boylu, benden bile uzun ve Mack kamyonu gibi yapılı.

Hareketlerinden ve çıkardığı kesik havlamadan asker olduğu anlaşılıyor. "Kimsin sen?" diye soruyor, İskoç aksanıyla kalınlaşmış bir sesle.

"Bunu sana sormam gerekirdi," diye sakince cevap veriyorum, hâlâ silahımın altından ona bakıyorum.

Seslenebilirim ama o daha hızlı saldırabilir. Onu alt edebilirim ve belli ki yaralı ve zayıf. Ne zamandır burada olduğunu kim bilebilir? Yarı deli olabilir ama ben daha hızlı ve güçlüyüm, bu yüzden silahı bırakıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Burada ne halt ettiklerini öğrenmeye geldim," diyerek ona gerçeğı söyledim.

Gölerek bıçağı bir bırakıyor ve duyulabilir bir gümbürtüyle duvardan aşağı kayıyor. Bacakları garip bir şekilde bükülmüş, sanki artık onları hareket ettiremiyor. O sırada yan taraftaki ilk yardım çantasını görüyorum, kullanılmış ve kan içinde.

"O zaman sen buldun ..." Eliyle kendini işaret eder ve hemen ardından bayılır.

Kahretsin!

"Çocuklar!" Yanına koşarken bağıriyorum. Parmaklarımı nemli tenine bastırarak nabzının sabit atışına odaklanıyorum. Gömleğini yukarı iterek göğsüne bakıyorum, birden fazla yara ve hatta bir ameliyat bölgesi buluyorum. Onları kapatmaya ve kendini iyileştirmeye çalıştığı açık.

Arkama yaslanıp ona
bakıyorum. O bir deney
mi?

Tulumlar onun mu?

Kapı pat diye açılıyor ve Jonas hemen silahını adama doğrultuyor. Louis hışımlla içeri girerken, "Yapma," diye sertçe emrediyorum. Ona baktım. "Isaac'i getirin, ölüyor."

"Kahretsin," diye sesleniyor Louis ve sonra yaklaşıyor. Adama dikkatle bakarken "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallayıp ona bakıyorum. "Bence o da bizim gibi. Bence o bir deney ve onu ölüme terk ettiler."

Isaac adam üzerinde çalışırken gergin bir şekilde bekliyoruz. Louis onu en yakın laboratuvara taşımaya yardım etti ve oraya vardıklarında onu soydular ve hızlı bir şekilde askeri tekrar bir araya getirmek için çalışmaya başladılar. Çok fazla kesiği var ve kendini o kadar kötü dikmiş ki Isaac yemin ediyor. Onu kesip dikmeden önce serumlar, sıvılar ve yatıştırıcılar takmak için saatler harcıyor. Isaac onu kontrol etmeden önce yaralarını temizler ve pansuman yapar.

Tüm bu süre boyunca bekliyoruz ve Isaac bitkin ve kana bulanmış bir halde dışarı çıktığında doğruluyorum. "Eee?"

"Yaşayacak, ama zar zor. Yaptığı şeyden nasıl kurtulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İşkence görmüş ve üzerinde deneyler yapılmış ve piçler onu kesik bırakmış olmalı. Yarayı kapatmaya çalışmış. Susuz kalmış, şokta ve vücudu iflas ediyor. Eğer onu bulmasaydık çoktan ölmüş olacaktı."

"Sana bir şey söyledi mi?" Louis bana sordu.

"Sadece aradığımız şeyi bulduk," diye mırıldanıyorum, bakışlarım ölümcül bir şekilde hareketsiz duran adamın üzerinde. Masanın üzerinde devasa görünüyor ve ben Isaac'e dönüyorum. "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Künyesi ve dövmesi var. Asker olduğu kesin. Ne zamandan beri aktif askerler üzerinde deney yapıyorlar?" diye hırlıyor.

"Bilmiyorum ama öğrenmemiz gerek. Uyanıp saldırma ihtimaline karşı her an yanında birini istiyorum. Isaac'in de burada olmasını istiyorum. Geri her şeyi toplayacak ve burada ne olduğunu anlamaya başlayacağız," diye emrediyor Louis.

"Kalacağım." Louis kaşlarını kaldırdığında başımı sallıyorum. "İyi olacağım."

Beni kendine çekiyor ve emirler yağdırmadan önce hızlıca öpüyor, diğerleri de aceleyle görevlerinin başına dönüyor. Isaac iç geçiriyor ve ben bir anlığına onun yanında eriyorum.

"Ona ne yaptılar?" Yavaşça sordum.

"Ne yapmadılar ki? Nasıl hayatta olduğunu bile bilmiyorum. Sert bir orospu çocuğu olduğu kesin. Umarım hayatta kalır. Gerçekten umuyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyorum, ben odanın köşesinde nöbet tutarken o hastasına göz kulak olmak için içeri girerken elini sıkıyorum ama onun bir tehdit olduğunu sanmıyorum.

Düştüğünde gözlerinde gördüğüm öfkeden değil. O da en az bizim kadar kurban ve bundan nefret ediyor.

OceanofPDF.com

ELLİ İKİ

"D Sence uyanacak mı?" Annie telefonda dudağını sıkarak soruyor ve küçük ekranda bile endişesini hissedebiliyorum.

Bacaklarımı yana atmış, rahatsız bir sandalyede oturuyorum, Isaac saatler önce sakinleştiriciyi kesmiş olmasına rağmen baygın asker hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Uyanana kadar burada kalmaya karar verdik, böylece onu incitmeden hareket ettirebileceğiz. Bu da hepimizin yüksek alarmda olduğu, nöbetleşe uyuduğu ve devriye gezdiği anlamına geliyor. Yine de uyandığında tanıdık bir yüze ihtiyaç duyacağını bildiğim için askerin yanından ayrılmayı reddediyorum.

Uyuyan bedenine bakıyorum ve iç çekiyorum. "Emin değilim. Ona yaptıklarından kurtulduysa güçlü olduğu kesin."

"Zavallı adam." Annie gözlerinde yaşlarla kaşlarını çatıyor. "Uyanırsa ona ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "gerecek ama bu şekilde bize iyi gelmez. Güvenli bir yerde, ona ulaşamayacakları bir yerde iyileşmesi gerekiyor."

Başını sallıyor, yatakta doğrulurken gözleri sertleşiyor. Dizüstü bilgisayarının ve işinin etrafına yayıldığını görüyorum ve gözlerinin altında halkalar var. Endişelendim ama dinlenmesiyle ilgili sorumu duymazdan geldi. "Onu buraya getirmelisin. Ona ben bakabilirim. Ne de olsa bu benim uzmanlık alanım. İyileşmesine ve TSSB'sini atlatmasına yardımcı olabilirim."

"Annie." İç çekiyorum. "Bu çok tehlikeli. Onu arayacaklar-"

"O zaman beni geçmeleri gerekecek," diye tersliyor yüzünü ovalamadan önce. "Yardıma ihtiyacım var."

"Öylesin," diye mırıldanıyorum.

"Bundan daha fazlası. Bunu yapabilirim, Nova. Ben buyum. Ben iyileştiririm. Bırak onu iyileştireyim. Babamız o zavallı adama bunu yaptı, bu yüzden kızı onu kurtarmalı. Bunu durdurmak için dışarıda olman gerektiğinden sen yapamazsın ama ben yapabilirim ve burası bakacakları son yer olacak."

Onun mantığını takip ediyorum ve iç çekiyorum. "Bunu diğerlerine de önereceğim ama söz veremem. Ordu muhtemelen onu geri isteyecektir."

Sonra alay ediyor, gözleri ateşle parlıyor. "Ve ne yapacaklarını biliyorsun. O kaybolacak." Bana bakarken sarı saçları dalgalanıyor. "Cesedimi çiğnemeleri gerek."

"Kızdığın zaman birbirimize çok benziyoruz." Sırıtiyorum ve o da bir kahkaha atıyor.

"Tanrım, umarım öyledir." Ben ona bakarken sırıtıyoruz. "Gerçekten nasılsın Annie?"

"Bunu benim sana sormam gerekirdi." Bana bir kaşını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, açıkça hissettiğin öfkeye rağmen, iyi, sağlıklı ve mutlu görünüyorsun." Sözlerinde açıkça bir soru var ve cam kapıdan dışarı bakıyorum ama diğerlerinden hiçbirini görmüyorum.

"Öyleyim," diyorum.

"Anlat bana!" diye bağırıyor, yüzüstü dönüyor ve ben sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Bu kız muhabbeti mi? Kız kardeşimle erkekler hakkında hikayeler paylaşmak mı?

Duruma rağmen içimden geçen mutluluk hissine engel olamıyorum.

"Hadi, dökül bakalım, hangi adam? Korkutucu olmasalar da hepsi çok çekici." Bu beni güldürdü ve sesimi alçalttım.

"Hepsi."

"Hepsi mi?" Gülmeden önce gözleri açılıyor ve yatağı tokatlıyor. "Sikeyim evet." Sırıtmadan önce küfür karşısında elini ağzına götürüyor. "Sen hiçbir şeyi yarım yapmazsın."

"Sanırım değil." Sırıtiyorum.

Bana bakarken yanakları kızardı. "Hepsi ... birlikte mi?"

"Bazen." O kızarıırken ben göz kırpmıyorum. "Ama bundan daha fazlası var Annie. İçimde ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeyi dolduruyorlar. Çok yalnızdım ve her zaman çok korkuyordum, sürekli hareket halindeydim ve onlar ..."

"Doldur şunu," diye mırıldanıyor bilerek.

Başımı salladım. "Beni mutlu ediyorlar. Beni güldürüyorlar. Geçmişimi bir anlığına da olsa unutmamı sağlıyorlar yeteneklerimi seve seve kullanıp bana destek oluyorlar. Kabuslarımda bana sarılıyorlar ve yanımda savaşıyorlar. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, hem de birden fazla kişi için. Bu kesinlikle işe yaramaz."

"Kim demiş?" diye tersliyor. "İnsanların birden fazla karısı ya da partneri var. Seni ne mutlu edecekse onu yap Nova. Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorsun."

"I-" Başka tarafa bakıyorum ve adımı söylüyor. Dönüp baktığımda kararlı bir ifade takınıyor.

"Seni mutlu ediyorlar mı?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Onları seviyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Bu cevapla kendimi şok ediyorum ve o da sırtıyor.

"O zaman önemli olan tek şey bu. Başkalarının ne düşündüğünün canı cehenneme. Birbirinize ihtiyacınız var. Onlarla tanıştığımda bunu gördüm. Onların size, sizin de onlara ihtiyacınız var. Birlikte daha güçlüsünüz. Bununla savaşmayı bırakın ve kabullenin. Bazı aşkların alışılmadık olması gerekir ve sizi ortak bir neden ve travmalar bir araya getirmiş olabilir ama sizi bir arada tutan şey aşk olacaktır. Bunun için savaşmanız gerekecek ama siz bu konuda her zaman iyi oldunuz."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" . "Hep öyleydim." Göz kırıyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Ya beni sevmezlerse? Ya terk ederlerse?"

"Baskalarının nasıl hissettiğini ya da gelecekte neler olabileceğini kontrol edemezsiniz, sadece şimdi ne olacağını kontrol edebilirsiniz. Korkularının ve şüphelerinin seni mutluluğu bulmaktan alıkoymasına izin mi vereceksin, gelecekte bitecek olsa bile?" Başımı sallıyorum ve o da başını sallıyor. "Güzel, o zaman kendinden şüphe etmeyi ve kendi yoluna çıkmayı bırak. Sen cesursun Nova, şimdi de öyle ol. Ayrıca, o adamları gördüm. Sana sıırıslıkam aşıkılar. Asla kaçamayacaksın, bu yüzden endişelenmeyi bırak ve sadece tadını çıkar ve küçük kız kardeşinin senin aracılığıyla yaşamasına izin ver."

Buna gülüyorum. "Seni çok özledim."

Gözleri bir kez daha yumuşar. "Ben de seni özledim. Şimdi yakışıklılarının yanına dönün ve hastamı hayatta tutun. Seninle yakında konuşacağız, kardeşim."

"Güle güle." Telefonu kapatıyorum, gözlerim tekrar hastaya dönüyor. Kadın haklı. Onun için en iyi yer orası.

Ve benim en iyi yerim burası, adamlarımın yanı.

Bu kadar çok koşmayı bırakıp bunu kucaklamamın zamanı geldi. Belki sonsuza kadar süreceğ, ama sürmese bile, sürdüğü sürece çok iyi vakit geçireceğim.

OceanofPDF.com

ELLİ ÜÇ

I Kız kardeşiyle konuşmasını bilmesin.

Kaşlarımı çatarak mutfakta duruyorum. Louis orada, herkes için yemek hazırlıyordu ve Jonas , horluyor ya da Rol yapıyormuş gibi. Isaac uyuyor ve D çalışıyor.

Louis yüz ifademi görünce donup kaldı. "Ne?" Jonas hemen ayağa kalktı, ama bunu kendime saklayıp saklamamam gerektiğini tartışırken onun endişesini elimle savuşturdum.

O bizi seviyor.

Farklı hissedeceğimizden nasıl şüphe edebilir ki? Ona göstermedik mi? Her gün göstermeliyiz.

Nova'yı gördüğüm andan itibaren, onun bizim olduğunu biliyordum. Onun benim her şeyim olacağını biliyordum ama duygularımın derinliğini asla hayal edemezdim. O gözümün önünde olmadan zorlukla nefes alabiliyorum ve bana attığı her gülümseme ve bakış ruhumdan bir parça daha alıyor.

"Yok bir şey. Nova'nın kız kardeşiyle konuşmasına kulak misafiri oldum."

"Güzel, ilişkilerini iyileştirmeliler." Yine de bana bakıyor. "Ne oldu?"

"I . . . Onu seviyor musun?" Bilmek istediğim için soruyorum. Onu ailemden bile koruyacağım.

"Nico," diye tersliyor. "Ne oldu?"

"Onu seviyor musun?" Gözlerimi ona dikerek daha güçlü bir şekilde soruyorum. İç çekmeden önce şaşkın bir ifadeyle yüzümü inceliyor.

"Bunu ilk kez ona söyleyeceğimi umuyordum ama evet, onu seviyorum, tıpkı senin gibi."

"Ben de!" Jonas yardımsever bir şekilde ekliyor.

"Sadece şimdilik değil, sonsuza kadar bu işin içinde misin?" Bastırıyorum.

Kaşığını dikkatlice yere bırakıyor ve benimle yüz yüze geliyor. "Ne zaman bir şeyi yarım yaptım ki? Onunla tamamen beraberim. Hepimiz öyleyiz. Bizi güvende tutmak için direnmeye çalıştım ama ikimiz de bunun işe yaramadığını biliyoruz. O benim, ben de onun. Şimdi söyle bana."

"Bizi seviyor," diye mırıldanıyorum ve sesimdeki inançsızlığı duyuyorum.

"Tabii ki istiyor. Biz harikayız ve harika aletlerimiz var," diyor Jonas. "Bizi nasıl sevebilir ki?" Fısıldıyorum ve Louis iç çekerek sikimi sıkıyor.

Kol.

"Çünkü biz buna layığız, *sen* de buna layıksın ve eğer ona izin verirsen, Nico, bunu sana kanıtlayacak. Ama bu konuda ne hissediyorsun?" İşte liderimiz, her zaman bizi korumaya çalışıyor.

"Sanki dünyadaki bütün piyangoları ben kazanmışım gibi," diye homurdanıyorum. "Sanki bunu hak etmiyorum ama yine de alıp biriktireceğim ve onu asla bırakmayacağım."

Sonra sırtıyor, hınzırca bir sırıtış. "O zaman sanırım kızımızı mutlu etsek iyi olacak." Dönerek kıza biraz çorba koyuyor ve bir kaşıkla bir su uzatıyor. "Bununla başlayalım. Acıktığında huysuzlaşıyor." Başımı sallıyorum ve alıyorum, hala boynum bükük bir şekilde ona dönüyorum.

Başka ne yapabilirim ki? Her zaman onun yanında olmalıyım.

"Oh, ve Nico? Dinlediğini bilmesine izin verme. Mahremiyetine saygı göster. Hazır olduğunda bize söyleyecektir. Nova'mızın bizden daha inatçı olduğuna inanıyorum," diye sesleniyor Louis.

Jonas bana el sallıyor ve ona doğru döndüğümde adımlarımı hızlandırıyorum.

Ona söylemem ya da daha iyisi göstermem gerekiyor ki bir daha bizden şüphe etmesin ve sonsuza kadar bizimle kalsın.

Bir aileye alışkın olmadığını biliyorum ama buna çabucak alışması gerekiyor çünkü o istese bile gitmesine izin vermeyeceğiz. Onu babası gibi zincire vurmayacağız ama her yerde peşinde olacağız.

"Selam," diyor usulca ben içeri girerken, gözleri ıslıl ıslıl. Saçlarını topuz yapmış ve fazlasıyla güzel görünüyor. Bir an için donup kalıyorum ve ona layık olmadığımı ve onun için fazla yaralı olduğumu hissederek öylece bakıyorum, ama sonra bana bir sandalye çekiyor ve onu okşuyor. Yanına oturdum ve yemeği uzattım.

Kaşlarını çatıyor ama kabul ediyor. "Teşekkürler." Ben başımı sallarken o yemeye başlıyor.

Nova beni izliyor, muhtemelen bir şeylerin ters gittiğini fark ediyor.

Düşün, Nico. Garip bulmadan önce konuş.

Hiçbir şeyim yok.

Tek yapmam gereken onu sevdiğimi kanıtlamak.

Bunu yapmanın yolu da kendimi tüm çıplaklığım ile ortaya koymaktır, böylece o benim her parçamı, hatta diğerlerinin bilmediği parçalarımı bile bilecektir.

"Dar alanlardan nefret ederim," diye ve kaşığı yutkunmadan önce duraklıyor.

"Biliyorum," diyor Nova ve ben sertleşiyorum. "Bazı şeyleri fark ederim."

Bir an için gözlerimi kaçırıyorum ama yumuşak eli cesaret verici bir şekilde kalçama iniyor. Dokunuşu o kadar yumuşak ve sıcak ki, acı ve soğuk ruhumu eritiyor. "Beni onların içine kilitlerdi ve o kadar küçüklerdi ki, karanlıkta zar zor nefes alabiliyordum, hareket edemiyordum."

"Nico." Yemeğini yere bırakıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kucağıma oturup yüzümü avuçluyor. Alnımı onun kine bastırıyorum. "Bana anlatmak zorunda değilsin. Onların yaptıkları yüzünden hepimizin sorunları var ama önemli olan gelecek." "Biliyorum ama her bilmeni istiyorum," diye itiraf ediyorum usulca. "Sadece beni değil.

Şimdi kim olduğumu."

Beni öpüyor ve geri çekildiğinde kalçalarını kavriyorum, bana güç vermesi için onu kendime doğru çekiyorum.

"Karanlıktan nefret ederim."

Omuz silkiyor. "Laboratuvarlardan nefret ediyorum."

"Dar alanlardan, kilitli kalmaktan ve unutulmaktan çok korkuyorum."

"İğnelerden çok korkuyorum," diye itiraf ediyor.

İtirafı bana güç veriyor. "En sevdiğim renk siyah." Sırıttıyorum, o da gülüyor.

"Benimki kırmızı. Ne kadar sıkıcıyız?"

Gülümseyerek sırtını okşuyorum. "Artık bir yetişkin olmama rağmen babandan hâlâ korkuyorum."

"Ben de öyleyim ve o öldü," diye cevap veriyor, sanki devam etmemi ve duygularını değiştirecek bir şey söylemeye çalışmamı istermiş gibi.

Sonuçta benim yaptığım da bu değil mi? Her şeyi itiraf ediyorum çünkü bunu öğrendiğinde beni sevmeyi bırakacağından korkuyorum.

"Genellikle şirin ve firfırlı olsalar da kekleri severim. Korku filmlerinden nefret ediyorum ve Taylor Swift'i itiraf gerekenden daha sık dinliyorum," diye geveliyorum.

"Taylor Swift'i seviyorum; sadece psikopatlar sevmez." Kıkırdıyor, dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Cupcake'ler inanılmaz, onları birlikte alabiliriz ve korku filmlerini severim, böylece arkama saklanabilirsin."

"Senin için asla yeterli olamayacağımdan korkuyorum."

Nefes nefese kalıyor, bakışlarını tekrar onunkilere çevirirken tırnakları yanaklarıma batıyor. "Bunu bir daha sakın söyleme."

"Öyleyim," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Beni gerçekten sevmeyecek kadar berbat durumda olmaktan korkuyorum. Bir gün bunun farkına varıp beni terk edeceğinden."

"Asla gitmeyeceğim," diye hırlıyor. Gözleri beni sertleştiren o ateşle parlıyor. "Cesedimi senden almak zorunda kalırlar. Sonsuza dek buradayım Nico ve bana söyleyebileceğin hiçbir şey bunu değiştiremez. Bana eğlence olsun diye tek boynuzlu at kılığına girdiğini ya da sade vanilyalı dondurma sevdiğini söyleyen bile bu hislerimi değiştirmes. Hepimiz berbat durumdayız Nico, ama işte bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz."

"Ama ya fikrini değiştirirsen?" Korkularımı açığa vurarak soruyorum. Kaçmaya çalışması fikri parmaklarımı sıkıyor. "Sen istesen bile gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum."

"Güzel, yapma, asla," diye mırıldanıyor, dudaklarımı onun için ayırana kadar yalıyor ve sonra ben zevkten titreyene kadar dudağımı ısıyor. "Kendinden şüphe etmeyi bırak, Nico. Ben şüphe etmiyorum, diğerleri de etmiyor. Bunu birlikte çözeceğiz, ama ben varım. Bu işte birlikteyiz ve ne zaman ihtiyacın olursa sana hatırlatacağım."

Yutkunarak bakışlarını inceliyorum, sonra ellerim çok büyük olduğu için başının arkasını kavıyor ve dudaklarımı yapıştırıyorum. Sıcak göğsünü benimkine bastırırken iniltisini yutuyorum. Diğer elim kıcını yoğuruyor ve dilimi onunkine dolayarak söylemek istediğim her şeyi ona gösterirken onu sert sikime doğru sallıyor.

Benim de onu sevdiğimi söylemek.

Arkamızdan bir inilti geliyor ve birbirimizden ayrılıyor, ikimiz de ayağa fırlayarak askerin yatağının yanına koşuyoruz. Göz kapakları çırpınıyor ve ben hızla kapıya doğru ilerleyip diğerlerini çağırıyorum.

"Neredeyim ben?" diye .

"Güvendesin, dayan."

"Güvenli değil, geliyorlar. Geliyorlar." Nefes nefese kalır ve çırpınmaya başlar. "Kim geliyor?" Isaac odaya girdiğinde Nova tersler.

"Onlar . . . Bunu bize yapanlar," diye homurdanıyor asker bayılmadan önce.

," diye gözlemliyor Isaac. "Saatlerdir baygın olmalı-"

Sonra Louis'e bakarız. "Yanlış olsa bile onun sözüne güvenmek .

Doktor, onu hazırla. Gidiyoruz ve hemen yola çıkıyoruz."

OceanofPDF.com

ELLİ DÖRT

I Onu uçağa yüklerken sabit ve birkaç saat sonra tekrar malikanenin yakınına inip onu oraya taşıyoruz. Vardığımızda Ana hazır ve laboratuvar tıbbi bir odaya dönüştürülmüştü. O

Neye ihtiyacı olduğunu açıklarken onu bağlamama yardım ediyor.

Belli ki zeki ve yetenekli biri ve sonunda ona güvenerek yukarı çıktım. Soyunup duşa giriyorum.

Uçak, eşyalarımızı toplamak için kalan Louis ve Nico için geri dönüyor, ancak söylediklerinin doğru olma ihtimaline karşı hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. D izleyebilmemiz için bazı kameralar kurdu, ama şu ana kadar hiçbir şey olmadı, bu yüzden yıkanmak için zaman ayırıyorum.

Yorgunluk beni çekiştirirken kanın kanalizasyondan aşağı akmasını izliyorum. Bu hafta çok iyi başlamıştı. Mutlu ve aşkıttım, ailem ve kız arkadaşım ile çevriliydim ve şimdi üzerinde deney yapılmış neredeyse ölü bir askerin kanını yıkıyorum.

Tüm bunların sorumlusu olan adamın çok gerisinde ve kaybolmuş olma hissinin hepimizin üzerinde bir yük oluşturduğunu biliyorum.

Bunu çözemediğim ve alt kattaki adamı güvende tutamadığım için kendimi başarısız hissediyorum.

Ailemi koruyamadığım için.

Acılarım onu çağırıyormuş gibi, Nova kollarını arkamdan sarıyor, ıslak, çıplak, sıcak vücudu bana baskı yapıyor. Titriyorum ve kapalı gözlerimden yaşlar dökülüyor.

"İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Hiç de değil."

Beni çevirerek başımı göğsüne doğru çekiyor ama ben dizlerimin üzerine çöküp alnımı karnına bastırıyorum. Dizlerinin üzerine çöküp gözyaşlarımı silmeden önce rahatlatıcı sözler fısıldarken saçlarımı ve sırtımı okşuyor. "Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Öyle mi yaptım?" Bakışlarına bakarak fısıldıyorum. Kendimi ham ve zayıf hissediyorum.

"Herkesi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Savaşmaya devam ediyoruz ama bu yeterli mi? İnsanlar acı çekiyor ve ben onları kurtaramıyorum."

"Herkesi kurtaramazsın," diye karşılık vererek beni sakinleştiriyor. "Kurtarabildiğimizi kurtarırız ama dünyayı kurtarmak için kendini kaybetmene ya da yok etmene izin vermeyeceğim."

"Ama-"

"Hayır, sen herkese bakmaya alışkınsın ama ben sana bakacağım Isaac. Sen ilgilenmediğinde ben seninle ilgileneceğim. Sen elinden geleni yaptın, biz de yapmaya devam edeceğiz ama senin mutluluğun ve ruhun pahasına değil. Şimdi söyle bana, duralım ve arkamızı dönelim."

"Yapamayız-"

"Seni kurtaracak ve bizimle kalmanı sağlayacak şey buysa yapabiliriz," diye savunuyor, gözleri benim için cehennem ateşiyle savaştığını gibi parlıyor.

Bence yapardı, bu hasarlı, yaralı savaşçı. Sanırım bizi korumak için her şeyle savaşırdı.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyorum utanmadan.

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Ben de seni seviyorum ve işte tam da bu yüzden kendini yok etmene izin vermeyeceğim."

Beni kendine çekerek, kırıldığımda bana sarılıyor ve sonra vücudumu kurulamadan ve temiz kıyafetler giymeme yardım etmeden önce beni yıkıyor. Nova saçlarımı tararken beni tuvaletin kapalı kapağına oturtuyor ve tüm bu süre boyunca başımı karnına bastırarak kalbinin güm güm atışını dinliyorum.

O benimle ilgilenirken kendimi yeniden inşa ediyorum ve itiraf etmeliyim ki, benimle ilgilenen birinin olması çok güzel. Başımı kaldırıp beni öptüğünde, bana bakıp başını salladığında kalbim kabarıyor.

"Mükemmel," diyor.

Son küçük parçamı da ona, Nova'ma, koruyucuma kaptırıyorum.

Aşkıma.

"Geleceğine sen karar vereceksin Isaac ve o gelecek her neredeyse ailen de onu takip edecek. Bunu sensiz yapamayız."

Haklı olduğunu biliyorum ve diğerleri bana bakıyor. En güçlüsü ya da en hızlısı olmayabilirim ama ben onların şifacısı, sırdaşı ve dostuyum.

"Bunu sonuna kadar götürmeliyim. Yapmalıyız. Sadece bir anlık zayıflık yaşadım." Yüzümü sevgiyle okşarken usulca, "Hepimizin var," diye mırıldanıyor. "Ama bunları asla yalnız yaşamak zorunda kalmayacaksınız."

Sonra gülümsüyorum, onu kendime çekiyorum ve kapı çalınana kadar öpüyorum. "Uçak geldi." Söylenen tek şey bu, ses biliyor ve acaba hepsini duydu mu diye merak ediyorum. D bu konuda iyidir.

"Uçak burada," diye fısıldıyor. "Devam etmeliyiz ki buna bir son verebilelim. Onu ve diğerlerini bu şekilde kurtarabiliriz. Benimle misin?" Elini uzatıyor ve tereddüt etmeden elimi onun elinin içine koyuyorum.

"Her zaman."

OceanofPDF.com

ELLİ BEŞ

"S o nereye?" Ayaklarımı Nico'nun kucağına atıp başımı Nova'nınkine yaslarken soruyorum. Uçağın kapısı kapanırken gözleri yeniden Louis'e odaklanırken bana sırtıyor, saçlarımı okşuyor.

"Bir yerimiz daha var, Ana'nın doktorun mesajından şifresini çözebildiği bir yer-Grönland. Grönland'a gidiyoruz."

"Hiç gitmedim." O zaman kızıma bakıyorum, gözlerinin bana geri dönmeden önce hepimizin üzerinde uçuşmasını izliyorum. Yumuşamış gibi görünüyorlar ve dudaklarında benimkini yansıtan ve sikimi sertleştiren bir sırtış beliriyor. "Öyle mi bebeğim?"

"Hayır. Sanırım her şeyin bir ilki var."

"Sanırım." Nico ayaklarımı itince daha da sokuluyorum. "Dostum, aletin yanımda!"

Ben Nico'ya göz kırparken Nova kıkırdıyor.

"Bu ilk kez olmazdı. Hatırlıyor musun-" Nova bir kahkahayla dudaklarımı kapatıyor ve Nico'nun dudakları seğiriyor. Louis çapkın bir gülümsemeyle başını sallıyor, D gülüyor, hatta Isaac sırtarak Nova'nın yanağından öpüyor.

Louis'e bakmadan önce gözleri bir an onu izliyor. "O zaman bir şeyler bulacağımızı umalım. Sanırım hepimiz bunu yapabiliriz."

"Evet. Dinlenin çünkü hemen koyulacağız."

Birkaç saat diğerlerini rahatsız ettikten sonra, oflaya puflaya arkadaki yatağa uzandım. Sıkılmaktan her zaman nefret etmişimdir, bu yüzden Nova hınzır bir sırtışla içeri girdiğinde doğruluyorum. Ona doğru uzandığımda sikim çoktan sertleşmişti.

"Sıkıldım," diye fısıldıyor, çünkü diğerleri uyuyor.

"Ben de oynarım. Oynamak ister misin?" Alay ediyorum, yatakta zıplarken onu güldürüyorum. Onu çabucak yakalayıp altımda sabitliyorum. Saçlarımı kavrayıp sert bir öpücük için beni aşağı çekerken gözleri parlıyor ve ruhum dahil her şeyimi alıyor.

"Jonas," mırıldanıyor ben vücudundan aşağı kayarken.

Hafifçe doğrulup üstünü ve sütyenini çıkarıyor, parmağımı ona doğru sallamadan önce göğüslerine bakarken ağzımın sulanmasına neden oluyor. Kot pantolonunu ve tangasını çıkarıp kalın kalçalarından aşağı kaydırırken "Uslu dur," diye uyarıyorum. Altımda çıplak ve güzel bir şekilde uzandığını görünce sikim seğiriyor.

Dövmeli teni, uzun gür saçları ve seksi kaslarıyla tam bir sanat eseri beni açıklıkla izliyor. Bacaklarını benim için ayırıyor, tam olarak ne istediğini biliyor ve bunu istemekten çekinmiyor.

"Peki, beni boşaltacak mısın yoksa sadece bakacak mısın?" diye alay ediyor, gür dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bende onun için savaşa girme isteği uyandırıyor.

Nova'nın her şeyine tamamen takıntılıyım, ama bana o bakışı attığında, kalçalarının arasına girip onları omuzlarımın üzerinden atmak için milyonlarca orduyla savaşabilirmişim gibi hissediyorum.

Gözlerim onun üzerindeyken ağzımı amına yapıştırıp emiyorum. Bu güç sırtının eğilmesine neden oluyor ve elleri saçlarıma dolanıp çekiştiriyor. Sonunda onu serbest bırakıp pantolonunu indirirken klitorisini kucakladığımda inlemeleri duvarlardan sekiyor.

Tadı beni açıklıkla hırlatıyor, bu yüzden daha aşağı kayıyorum ve bağımlılık yapan tadından daha fazlasını aramak için dilimi içine sokuyorum. Ben amına saldırdıkça bacakları kasılıyor, dilimi içine sokmakla klitorisine alıştırmak arasında gidip geliyorum. Bu onu dengesiz bırakıyor ve çok geçmeden çığlık atıyor, dilimin üzerine çok güzel geliyor.

Onu yalayarak temizliyorum, başka bir tat daha istiyorum ama o beni yukarı çekiyor. Homurdanarak, onu öpmeden önce meme uçlarını yalamak, ısırarak ve emmek için duruyorum, altımda inlerken spermini tatmasına izin veriyorum.

Geri çekiliyorum. "Sana tapıyorum."

"Sen de öyle." Sırıttırıyor, aletim artık görmezden gelinemez hale gelene kadar vücudunu bana doğru yuvarlıyor. Ona ihtiyacım var.

Neredeyse sevgi dolu, alışık olmadığım bir şey. Onu çevirdiğimde doğru hissettiriyor. Yuvarlak kıcını bana doğru iterken, seksi vücudunu benimkine karşı kıpırdatarak beni teşvik ediyor. Saçlarını kavrayarak hırıltıyla başını aşağı itiyorum ve sikimi damlayan amına doğru sürüklüyorum.

"Jonas," diye yalvarıyor.

"İşte böyle bebeğim, hepsinin duyması için adımı söyle," diyorum ve eğilip onun diri kıcını ısıyorum. İnliyor ve geriye yaslanıp dişlerimin izini gördüğümde sırtıyorum. Başparmağımı ısırık izine bastırıyorum ve o da sarsılıyor. "Bunu dövme yaptırabilirim. Şimdi çığlık at, Nova."

"Yap beni" diyor, geri iterek.

"Oh, planlıyorum." Bir elimle saçlarını avuçlayıp diğer elimle kalçasını kavıyorum, sonra sikimi o alaycı ıslaklığın içine sokuyorum. İkimiz de bu his karşısında inliyoruz. Onun sıkı, ıslak amcığının beni kavradığı hissi beni çılgına çeviriyor. İçine giriyorum, şimdi onu kabaca alıyorum. Çığlıklarını duymaya ihtiyacım var ve güzel vücudu beni almak için geri iterken yatak takımını sıkma görüntüsüne bayılıyorum.

Aramızdaki her şey her zaman mükemmel, acı ve zevkin karışımı bizi çılgına çeviriyor. "İşte bu, güzelim," diye mırıldanıyorum. "Kahretsin, ne kadar seksi olduğuna bak, sikimin etrafında yarılmışsın."

Telefonumu kaptığım gibi diğerlerine canlı yayın yapıyorum, kapının arkasından videoyu izlediklerini duyuyorum. Ahlaksızca inliyor, sikimi daracık amcığıyla yutuyor, ben onu sikerken arkasına yaslanıyor.

Sikimi en ucuna kadar kaydırıyorum ve sonra o kadar sert giriyorum ki sonunda çığlık atıyor. Amcığı orgazmıyla beni sağarken vücudu etrafımda kasılıyor ve ben hala onu sikiyorum, sikimin etrafına fişkırmasını ve yatağı kirletmesini izliyorum.

"Siktir, aynen böyle. Tekrar. Fıskırt," diye talep ediyorum, daha sert giriyorum ve klitorisini ovmak için telefonu bırakıyorum. Saçlarını serbest bırakıyorum ve başparmağımı göt deliğine bastırmak için elimi sırtından aşağı kaydırıyorum. Serbest bırakılmamla savaşıyorum, inşa edildiğini hissediyorum. Omurgamda şimşekler çakıyor ve taşaklarım geriliyor.

Siktir, çok iyi hissettiriyor.

Tekrar boşalmasını sağlamak için savaşıırken, ona her şeyi verme hatasını yapıyorum ve bir kez daha çığlık attığında, horozumun etrafına fişkırdığında, beni şaşırttığı için kendi serbest bırakmamı bağıriyorum. İnliyor ve zevk beni serbest bıraktığında, ona doğru yığılıyorum.

"Sana çığlık attırdım," diye mırıldandım.

"Ben de öyle." Sırt üstü yuvarlanırken sırtıyor, lezzetli göğüsleri hareketle birlikte sallanıyor.

yatağın üzerindeki sularını yalıyorum. Gülüyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Terli bedenlerimiz birbirine bastırıyor ve tembel bir tatmin sevgiyle birbirimize sarılıyoruz. Diğerlerinin yanına izin vermiyorum.

Zaman geçiyor ve ben artık yapamayana kadar onu yanımda tutuyorum.

"Haydi, pislikler, yakında iniyoruz. İŖe koyulma zamanı." "Oh, pislik? Bir dahaki sefere seninkini ben alırım." Gz kırpıyorum, onu güldürüyorum.

NOVA

Hiçliğin ortasında bir havaalanına iniyoruz ve karaya ıkıyoruz. Bölgeye ulaşmak için arazi araçları kiralamamız ve bu bir günlük bir srŖten fazla. Geceye kadar devam ediyoruz, Louis çağırana kadar Ŗofrleri deėiŖtiriyoruz ve bir yere sığmıyoruz.

Ertesi sabah bacaklarımı esnetirken telefonum cebimde çalıyor. Gece için kiraladığımız kulübeden uzaklaŖıp çimlere oturuyorum ve sonra FaceTime'a cevap veriyorum. Ana laboratuvardaydı ve beni gördüğünde usulca gülümsüyordu. Yine de yorgun görünüyor.

"Oraya sağ salım varmanıza sevindim," diye selamlıyor. "Hastamız nasıl?" diye sordum.

"Kendin gr?" Sırtarak kamerayı eğiyor ve askerin doğrulduğunu görüyorum. Bana göz kırparak el sallıyor.

"Beni kurtardığın için sana teŖekkr etmek istedim," diye baŖlar. Ana'ya bakar. "İkinize de." Kız kardeŖime baktığında gözleri yumuŖuyor ve neredeyse ısınıyor gibi görünüyor ve kaŖlarını kalkıyor. "Bayılmadan önce sana adımı hiç söylemedim. Adım Sam, Sam Danes. Bir klinik araŖtırmanın parçası olmak üzere iŖe alınmadan önce bir askerdim. Ne için olduğu bize hiç söylenmedi ve katıldığımızda artık çok geçti. Birliğimin çoğu bize yaptıkları yüzünden öldü. Sadece ben hayatta kaldım, o da zar zor." Ana yaklaŖıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Onların peŖinden gittiğini biliyorum. Onları durdur. Onlara bunu det."

"Planımız bu." BaŖımı salladım. "Ana, hastamıza göz kulak ol. Sam, Ana'ya göz kulak ol ve uyuduğundan emin ol."

"Yapacağım." Adam sırtıyor ve Annie kızararak baŖını eğiyor.

"Bir Ŗey bulduğunuzda bize haber verin. Biz burada olacağız," diyor Annie. "Elbette. Sizi yalnız bırakayım da iŖinize dnn." Kıkırdıyorum.

"HoŖ kal, seni seviyorum."

Gözleri yaŖlarla dolarken geniŖliyor. Sözlerim anlık bir tepkiydi ama piŖman değilim. "Ben de seni seviyorum, Nova. "Ol

dikkatli olun."

Telefonu bırakıp diğerlerinin kamyonları yüklediğini görüyorum ve onlara yardım etmek için yanlarına gidiyorum.

Sam'in düşündüğü gibi İskoçya'daki yere hiç gitmedikleri için bir şeyler bulmayı umarak yola çıkmaya ve bir sonraki yere gitmeye hazırım. Görünüşe göre onları kendimiz avlamak zorundayız ve öyle de yapacağız.

Buna bir kez ve dek son vermenin zamanı geldi.

OceanofPDF.com

ELLİ ALTI

"Y Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yolun kenarında oturup dizüstü bilgisayarındaki haritaları tararken inliyorum. "Görünüşe göre geçip gitmişiz. Burada bütün yollar aynı görünüyor."

Louis omzumun üzerinden bakarken iç geçiriyor. "Gizlemek istiyorlar. En azından bu iyiye işaret." Gerinip Isaac'in uzattığı suyu kabul ederken başımı sallıyorum. Nova kamyonun tavanına uzanmış, güneşleniyor, Jonas da yanında ve bir an için gözlerim ona takılıyor.

Bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve bana göz kırptırıyor. "Hala bulamadın mı bebeğim?"

"Sanırım öyle." Yüzümün kızardığının farkındayım, özellikle de inanılmaz bir takla atıp kamyonundan düşerek ayağa kalktıktan sonra bana doğru yönelip beni usulca öptüğünde.

"İşte benim oğlum," diye mırıldanıyor ve Louis'e bakıyor. "Peki, gidelim o zaman.

Neyi bekliyoruz?"

Kamyonlara geri döndüğümüzde, uydu telefonunu dikkatle izliyorum ve dolambaçlı tepeler ve topografya boyunca bize yol gösteriyorum. Louis haklı; bunun gizli kalmasını ve iyi saklanmasını istiyorlar.

Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaret?

LOUIS

"Hayat var," diye mırıldanıyorum, keskin nişancı tüfeğinin dürbününden izliyorum.

Kulaklıklarımız takılı ve D kamyonlara geri döndü, sistemlerine erişmeye çalışıyor. Nova Nico'yla birlikte tepelerin diğer tarafında, yeşilliklerin arkasına saklanmış durumda, Isaac D'yi koruyor ve Jonas da benimle birlikte.

Konum dağların tam ortasında, manzarayı tamamen gizliyor. Buraya ulaşmak için yürümek zorundaydık ve mümkün olduğunca çok aç yakalamak istiyordum. Dürbünü Jonas'a verip kameramı elime ve bir plan oluşturmak için ihtiyaç duyduğum kadar çok fotoğraf çekiyorum. Nova'nın da aynısını yapacağını biliyorum.

Ama hayat var.

Pistte uçaklar, kapıları açık sığınaklar, askerlerin ve bilim insanlarının girip çıktığı binalar görüyorum.

Sonunda . Sonunda ana yerlerini bulduk. Bu bizim şansımız.

"Tamam, bir plan yapmak için kamyonlarda yeniden toplanalım. Bu gece gözlem yapacağız ve yarın saldıracağız."

Aşağı inip kamyonların orada buluşurken Jonas'ı nöbet tutması için bırakıyorum. Bir saat sonra Nova ortaya çıkıyor ve her ihtimale karşı Nico'yu da yerinde bırakıyor.

Hepimiz resimlere bakıyoruz. Elektrikli çitleri ve kapıları olan bir kale olduğu kesin. Askerler nöbetleşe çevreyi koruyor ve alanın etrafına stratejik olarak kameralar yerleştirilmiş ... ve bunlar sadece bizim görebildiklerimiz.

Yine de önemli değil, çünkü oraya girip gerçeği bulmamız, araştırmayı yok etmemiz ve buna bir son vermemiz gerekiyor.

"Tamam, beşte yer değiştiriyoruz. Biraz dinlenin. İçeri girmeden önce o yer hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Yarın gidiyoruz, değil mi? Bence karanlıkta daha iyi olur.

Bizi görme olasılıkları daha düşük olur," diye mırıldanıyor

Nova. "Olabilir. Bana birkaç saat verin, bir planım olacak."

"Evet, patron." Göz kırıyor. "O zaman sanırım biraz uyuyacağım."

Arkamı dönmeden önce kamyonun arkasına tırmanırken gözlerim kışkında geziniyor. Arkasına kıvrılıp ona sarılmak istememe rağmen konsantre olmam gerekiyor çünkü bildiğim bir şey var, oradan sağ salim çıkmayacağız.

ELLİ YEDİ

I Jonas'la yer değiştirip gecenin büyük bölümünde üssü izledim. Ay üzerinde parlıyor ve ne kadar denesem de hiçbir zayıflık göremiyorum.

Zaptedilemez ama bunu yapabilecek biri varsa o da biziz.

Sadece içeri girmeliyiz. Neredeyse ağzım köpürecek.

Isaac beni rahatlatmak için geldiğinde, planı duymak için aşağı iniyorum, Louis, D'nin resimlerden yaptığı haritaya bakarken etrafta dolaştırdığımız konserve yiyecekleri yiyor. Kaşları derin yarıklar halinde ve gözlerinin altında torbalar var. Belli ki hiç uyumamış ve hepimizin düşündüğü aynı şeyin onu uyanık tuttuğundan hiç şüphem yok.

Sonra oradan nasıl çıkacağız? Ve eğer çıkarsak, hepimiz tek parça olacak mıyız?

Bizi güvende tutmak Louis'in görevi, ya da o öyle sanıyor, ama ona bunu yapmak zorunda olmadığını göstermenin zamanı geldi.

"Yüksek sesle konuşun" sesleniyorum.

Louis başını kaldırıp önce bize sonra da haritaya bakıyor. Yüzünü buruşturarak ağır ağır arkasına yaslandı, omuzları sorumluluklarının etkisiyle yuvarlanmıştı. Gülümsemesine ihtiyacım var, bu yüzden yanına gidip yere, kalçalarının arasına oturuyorum ve yumuşadığını hissediyorum. Sesi geldiğinde, yine de zor.

"Mümkünse alarmları devre dışı bırakabilir ve çitlerde bir delik açabiliriz ama bu çok gürültülü olabilir. Konuşarak içeri girmeyi deneyebiliriz ya da zorla girebiliriz. Hepsinin dezavantajları var ve çok riskli. İhtimalleri sevmiyorum."

"Asla yapmazsın," diyor D usulca.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, sözlerini düşündüm. "Bir seçenek daha var."
"Neymiş o?" diye soruyor, bana umutla bakıyor, neredeyse yalvarıyor
Bunu yapmanın başka bir yolu için.

"Bence askerleri dışarı çekebilir, yangın falan çıkarabilir ve dağ tarafındaki alarm sistemini tetikleyebiliriz. Geldiklerinde onları bayıltabilir, üniformalarını ve araçlarını çalabilir ve Truva atı tarzında geri dönebiliriz."

Bir an bana bakıyor, olasılıkları hesaplıyor ve sonra ağzı açık kalıyor. "Lanet olsun, bu işe yarayabilir." Beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Gözlerimi kırıştıtarak yanan bakışlarına karşılık veriyorum. "Sen çok zekisin bebeğim. Bunu bitirdiğimizde, dilimi amına sokarak sana bunu hatırlatacağım."

"Ben de katılabilir miyim?" D soruyor ve bizi güldürüp nefes nefese bırakıyor. "Demek öyle yapacağız," diye mırıldanıyor. "İşe yarayabilir. Tamam, D-" Ve böylece plan şekillendi.

Hala olumsuzluklar ve ters gidebilecek şeyler var ama denemek .
Hiçbirimiz başarılı olmadan yaşayamayız.

Harekete geçmek için geceyi bekleyeceğiz.

Her şey ayarlandı ve herkes yerini biliyor. Keskin nişancı tüfeğiyle arkamızı kollayan D'ye el sallıyorum. Nico ve Jonas seçtiğimiz pozisyonun üzerindeki dallarda saldırmak için bekliyorlar ve ben de bir kayanın arkasına çömelmiş durumdayım. Isaac yaklaştıklarında bizi uyarmak için daha da aşağıda ve Louis de ateş etmeye hazır.

Hepimiz neyin tehlikede olduğunu biliyoruz. Hiçbir şey ters gidemez ve Louis'in çağrısı geldiğinde gerginleşiyorum, buna hazırım. Rahat giyindim, bu yüzden soyunup üniformalarını giymek kolay olacak. Silahım kucağымda duruyor ve belimde bir bıçak var. Ben bir silah olduğum için daha fazlasına ihtiyacım yok.

Yangın küçük ve kontrol altında, ancak bu bölge terk edilmiş olduğu için bakışlarını çekecek ve on dakika sonra Isaac'in sinyali geliyor. Bundan iki dakika sonra motorlarının gümbürtüsünü hissediyorum ve bir sonraki dakika

Bir kamyonun gürültüsü. Planladığımız gibi ağaçların hemen ötesinde durmak zorunda kaldılar. Ne de olsa koşmalarını ya da bize çarpmalarını istemiyorduk.

Birkaç dakikalık sessizlik geçiyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Bir heykel gibiyim ve tam yerimizi bilmeden bizi aramasanız hiçbirimizi göremezsiniz. Ağaçların arasından sürünerek geçtiklerini görüyorum - on kişiler ve hiç de oyalanmıyorlar. Silahları havada, tepelerindeki meşaleler etrafı tarıyor.

Bekleriz.

Ve

bekleriz.

Beş tanesi araştırmak için ateşe doğru adım atıyor, diğerleri ise tıpkı bizim istediğimiz gibi ağaçların arasına dalıyor. Nico ve Jonas'ın ateşe yakın olanları halletmesine izin vererek geri dönüyorum ve sonra çalılarının arasından geçip bir erkeğe gizlice yaklaşıyorum. Sırtımı bir ağaca dayayarak zar zor nefes alıyorum ve yanımdan geçip gittiğinde arkasından yaklaşıp dönmesine fırsat vermeden boynunu kırıyorum. Cesedini yakalayıp yavaşça yere indiriyorum, ışığı kapatıyorum ve bir başkası yaklaşırken karanlığa geri dönüyorum.

"Simons," diye tıslıyor adam, cesedin üzerinde tökezleyip düşene kadar sağını görmek için zorlanıyor. Bıçağımı çekiyorum ve bir anda üzerlerine atılıyorum, boğazını kesip ağzını kapatıyorum. Işığını da kapatmadan önce gözlerindeki hayatın tükenişini izliyorum.

Başka kimseyi görmüyorum ama Jonas ve Nico'nun tam avlarının üzerine ağaçlardan indiğini görmek için tam zamanında bakıyorum. Jonas ikisini de parçalıyor, her yere kan sıçırıyor. Nico birini bayıltıyor ve diğerinin boynunu kırıyor.

Temiz olduğumu bildirmek için bir ıslık çalıyorum ve diğerleri cevap veriyor, ben de ayağa kalkıp cesetleri açıklığa sürüklüyorum. Louis iki tane daha getiriyor ve D keskin nişancı tüfeğini omzuna asmış bir şekilde içeri giriyor ve Isaac karanlıktan çıkarken ateşi söndürüyor.

Adamları sessizce soyuyor ve hala hayatta olanların işini bitiriyoruz, onları bulduğumuz bir hendeğe atıyor ve fark edilmemeleri için üzerlerini örtüyoruz. Silahlarını kontrol ettikten sonra üzerimizi değiştiriyoruz, üniformaları kansız seçmek zorunda kalıyoruz. Pantolon bana büyük geliyor, bu yüzden kıvrırmak zorunda kalıyorum ama gömlek göğüslerimi göstermeyecek kadar bol ve üzerime geçirdiğim ceketle ince bir adam gibi görünüyorum. Saçlarımı topluyorum ve bir şapkanın altına sokuyorum, sonra şapkayı yüzümü koruyacak şekilde aşağı çekiyorum. Ayağa kalktığımda diğerlerinin de kıyafetleriyle hazır olduğunu görüyorum. Louis'in elinde bir telsiz var ve bize sırtımdan önce olay yerini kontrol ediyor.

"İyi işti takım. Şimdi düşmanın inine girelim."

Kapıları açık ve ışıkları yanan kamyoneti bulmak kolaydır. İçeride hâlâ bir adam var, endişeyle kıpırdanıyor ve D arkasına geçip boynuna bir ip geçiriyor. Birkaç dakika içinde ölmüştü, biz içeri girerken cesedi bir kenara atılmıştı. Nico pantolonun ne kadar dar olduğundan homurdanarak arabayı sürerken ben orta koltuğa büzülüp kendimi gizliyorum. Louis onun yanındaki ön koltuğa oturdu.

Jonas bana doğru eğildi. "Kargo içinde çok seksi görünüyorsun."

"Sen de öyle." Sırıyorum, sertleşmiş sikini kavıyorum. "Ama sertleşmeyi bırak. Bunu tuhaf bulabilirler."

"O zaman bana bakma, dokunma, nefes alma... hatta var olma." O kıkırdıyor ve ben oflarken diğerleri de gülüyor.

D yanımda kıs kıs gülüyor. "Bunu destekliyorum." "Üçüncüsü," diye ekliyor

Isaac.

"Dördüncü." Nico bana göz kırpmıyor.

"Beşinci," diyor Louis.

Kollarımı kavuşturup yere yığılıyorum. "Bir erkek gibi giyindim ve bu seni etkiliyor mu?"

Nico, "Bokla kaplı bir çöp çuvalının içinde de olsan seni yine de becermek isterdim," diye cevap verince ağzım açık kalıyor.

"Doğru." Jonas kıkırdar.

"Hepiniz delisiniz. Size söylüyorum, delisiniz."

"Sanırım bu seni bizim deli kadınıımız yapıyor," diye mırıldanıyor D kulağıma, ağaçların arasından geçerken elini kalçamda gezdiriyor.

"terbiyeli olun." Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, ama o yerine koyuyor ve Jonas'ın da katılmasıyla bir tokatlama yarışması başlıyor.

"Çocuklar." Louis gülüyor. "Kapı açılıyor, uslu durun."

"Evet, uslu dur." Dilimi çıkarıyorum ve D öne eğilip ısırıyor, bu da beni inletiyor.

Bıraktığında dudaklarımı yalıyor. "Sen yapınca ben de yapacağım."

Biz kapıya yaklaşırken yerleşiyorlar, ışıklar ormanın içinde parlıyor. "Gösteri zamanı, çocuklar."

"Her şey ters giderse onları vururuz," diye ekliyor Jonas yardımsever bir şekilde. "Tanrım, umarım işler ters gider."

Evet, hepsi deli ve ben en kötüsü olabilirim çünkü silahımı çıkarırken aynı fikirdeyim.

OceanofPDF.com

ELLİ SEKİZ

W Kapiya yanaştığımızda yavaşlıyoruz ve hepimiz gerginlikten kaskatı kesilmiş olsak da mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışıyoruz. Sıkılmış görünen bir bekçi kamyonu doğru yöneliyor, el fenerini kamyonu tutuyor ama

bizi tanımıyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. "Neydi o?"

"Bazı çalılar alev aldı ama söndürdük. Endişelenecek bir şey yok," diye mırıldanıyor Louis.

"Tamam, geri dönün. Zaten vardiya değiştirme zamanı geldi." Güvenlik görevlisi bizi içeri alırken esnemesini güçlkle bastırıyor ve kapı çalıyor. Ya umursamıyordu ya da aptaldı ya da her ikisi de, ama bu bizim lehimize çalışıyor.

Üssün planını inceledikten sonra Louis arabayı yavaşça yerleşkenin geri kalanından en uzak hangara doğru sürüyor. Hepimiz kamyon dan inip düşüncelerimizi toplamak için karanlığa giriyoruz. Jonas birkaç patlayıcı alıp kamyonun etrafına yerleştiriyor ve sonra en çok hareketlilik gördüğümüz binaya gidiyoruz.

Karanlık üssün içinde yavaşça ilerliyor, gerektiğinde patlatabilmek için birkaç yere patlayıcı yerleştiriyoruz.

Araba patlayıcıları önce gidecek, bizi binalara sokmak için dikkat dağıtacak ve diğerleri de her şeyin ters gitme ihtimaline karşı.

Burayı havaya uçuracağız. Hepimizin yaptığı bir anlaşma.

Dışarıda iki korumanın nöbet tuttuğu iki katlı devasa tuğla binanın yan tarafındaki yerimize manevra yaparak yerleşiyoruz. D sihrini konuşturuyor ve başını salladığında gücün ve kameraların kontrolünün onda olduğunu anlıyorum ki tam da ihtiyacımız olan şey bu.

Jonas elindeki f nyeyi kaldırdı ve ağızından çıkan "Bum" sesiyle f nyeyi çevirdi. İçinde bulunduğumuz araba alev topuna dönüşerek patlıyor ve gökyüzünü aydınlatıyor. Askerler her köşeden arabaya hücum ederken alarmlar hemen çalmaya başlıyor - kapıdaki ikisi hariç. Nico başını sallayıp binanın diğ r tarafına doğru ilerliyor ve ben dışarı baktığımda senkronize bir şekilde dışarı  ıkıyoruz. Bıçağımı bir adamın göğsüne saplıyorum, onu duvara doğru itiyorum ve D ışıkları ve kameraları öldürürken ağızını kapatıyorum. Nico da aynısını yapıyor ve uyumlu bir cesetleri binanın arkasına ve karanlığa doğru çekiyoruz.

Eninde sonunda bulunacaklar, ama bu bize ilk önce içeri girmemiz için zaman kazandırıyor, özellikle de alarm hala çığlık atarak üsteki herkesi yanan kamyonu  ektiğı için.

"Harekete geçelim; saat işliyor. Alçaktan gireceğiz ve sürpriz unsurunu kullanacağız. D, içerideki kameraların mümkün olduğunca çabuk kapatılmasını istiyorum ve komuta sende. Nico ve Jonas, siz ko başsınız. Isaac, D ile arkada kal. Nova, sen benimlesin." Hepimiz başımızı sallıyoruz ve kapıların önüne geldiğimizde Jonas bir şeyin pimini çekiyor ve kapıları çarpmadan önce onu içeri fırlatıyor.

Bir parıltı ve iniltiler duyuluyor, sonra kapıları açıyor ve dumanın arasından bakınca Nico ve Jonas'ın içeri dalıp onları bayılttığı sırada şaşırmış askerleri görüyoruz.

Onları takip ediyorum, dumandan irkiliyorum ama askerlerin koşuşturduğu bir girişe doğru ilerliyoruz. Onları öldürmekte tereddüt etmiyorum çünkü buradalarsa ne yapıldığını biliyorlar demektir.

Biliyorlar ve kendilerine zarar verilmesine yardımcı oldular. Ve  ocukların.

Bir birim olarak hareket ederken beni ayakta tutan şey bu, asla duraksamamak.

Sürpriz unsuru bizim için işe yaradı. D kapıyı arkamızdan kapatıyor, böylece kimse içeri giremiyor ya da kaçamıyor, bir güvenlik ofisi buluyoruz ve korumaları çabucak gönderiyoruz ve Dimitri d kk nı kuruyor. Biz ilerlemeye devam ederken Isaac onunla kalıyor.

Bina tam bir labirent, ama D kameralar aracılığıyla yerimizi tespit ettikten ve kimsenin bizi görmemesi için onları ele geçirdikten sonra hızla kulaklarımıza talimatlar yağdırıyor. "İkinci katta dört dev laboratuvar var. Birinci seviye yaşam ve dinlenme alanı.    nc  katta çok fazla kamera yok ama bir tür ofis gibi görünüyor ve içeride hareket var."

"Laboratuvarları alıyoruz ve olabildiğince çok deneği hayatta tutuyoruz, peki burada kim var? Umalım da yetkili o olsun," diye mırıldandı Louis ve hepimiz

Katılıyorum.

Resepsiyon alanları, mutfaklar, salonlar ve hatta bazı yatak odalarını içeren birinci katta ilerlerken bir kare oluşturunuz.

Daha fazla muhafızla çatışmaya giriyoruz ama ya hazırlıksızlar ya da yeterince hızlı değiller. Diğerleri iyi eğitimli askerler ve keskin gözlerini ve hızlı hareketlerini takdir edebiliyorum ama bizim için yeterince hızlı değiller.

Hayatlarına son vermeden önce ne olduğumuzu anladıklarında yüzlerindeki şok anını izliyorum.

Neredeyse çok kolay.

Ardımızda cesetler bırakarak oda oda tarıyoruz, ama artık geldiğimizi duyuyorlar ve hazırlıklılar. Birinci katın arka tarafında masa ve sandalyelerden bir barikat oluşturmuşlar, koridora ateş püskürtmeye başladıklarında kafalarının üst kısımları sadece üzerlerinden görünüyor. Yana doğru yuvarlanıp bir odanın açık kapısından içeri giriyorum ve inleyen Isaac'i yanıma çekiyorum. Onu duvara doğru iterek yaralı olup olmadığını kontrol ediyorum. O, yan odalara saklanmış olan diğerlerine odaklanmıştı ama pantolonunun hemen üstünden kan aktığını gördüğümde benim odağım ondaydı. Gömleğini yırttığımda tek bir kurşun yarası buldum.

Aşağı bakarak şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Oh, hissetmedim bile. İyi olacağım. İyileşecek." Sırtının üzerinden bakıyor. "Baştan aşağı bir yara gibi görünüyor, o yüzden gömleği üzerine sıkıp kanı toplamak için bırak. Nova?" Ben aşkımdaki yaradan damlayan kana bakarken o da endişeyle bana bakıyor.

Şifacımda.

Sadece yardım etmek isterken hayatı boyunca işkence görmüş bir adama.

İçimde bir şeyler kopuyor ve Louis ya da diğerleri durmam seslenemedi, dudaklarımda bir hırıltıyla koridora doğru ilerliyorum. Güç vücudumda dalgalanıyor, beni daha hızlı, daha güçlü ve daha zeki yapıyor, tam da babamın istediği gibi.

Nasıl biri olduğumu mu görmek istedi?

Ne kadar mükemmel askerler mi görmek istedi? Aldığı şey bu.

Ateşlerinden kaçınmak için koridor boyunca kayarak hareket ederken ateş ediyorum. İki kez ateş ettim.

Koridora püsküren adama bir el ateş edilir, adam geriye düşerken kafası patlar.

Biri kenardan bakan adamın gözüne doğru ateş etti.

Duvara doğru koşuyorum ve duvardan atlayarak ateş ediyorum. Yere inip yuvarlanmadan önce bariyerin diğer tarafına da püskürtüyorum ve artık boş olan silahımı bırakırken iki bıçak çekiyorum. Daha fazla muhafız ve asker ölümleri uzaklaştırmaya çalışırken bariyere hücum ediyor, hırıltılı bir bağırisla bedenimi bariyerin üzerine fırlatıyorum.

"Onlar. Onlar. Benim!" Bıçaklarımla kitlelerini parçalıyorum, boğazlarını keserken ve diğerlerinin bağırsaklarını deşerken takip edebileceklerinden daha hızlı dönüyorum.

Bir silahın bana doğrultulduğunu hissediyorum ve dönüp bıçağı öyle bir güçle fırlatıyorum ki, adamın boğazına saplanıyor ve onu duvara geri fırlatıyor, ölümleri onu sıkışmış bir kelebek gibi orada sabitliyor.

Yine de vücudumda daha fazla güç, daha fazla öfke hissediyorum, bu yüzden onu serbest bırakıyorum.

Yıllardır bastırdığım öfke, acı ve korkuyu ilk kez serbest bırakıyorum, üzerimdeki sıkı tutuş gevşiyor ve çocukları ve erkekleri öldürmeye, işkence etmeye ve sakat bırakmaya istekli bir kişiyi körü körüne koruyanlar bunun bedelini ödüyor.

Tam olarak neyi koruduklarını görmelerine izin veriyorum. Onlara durdurulamaz olduğumu gösteriyorum.

Bazılarının geri çekilmeye çalıştığını görüyorum ama buna izin vermiyorum. Elime bir silah alıp onları kesiyorum ve silah boşaldığında bir sopa gibi savurup yüzlerini parçalıyorum. Cesetler havada uçuşuyor, ama gürleyen kalbim ve nefes alışverişim yüzünden hiçbir şey duymuyorum. Etrafımda dönüp bir hedef ararken, havada elime aldığım bıçağı tutarken, bir el benimkini yakalıyor.

Hırlayarak elimi geri çekmeye çalışıyorum ama aniden bir duvara çarpıyorum, ben mücadele ederken bile dudaklarım dudaklarıma iniyor.

Nefes nefese kalıyorum ve hareketsiz duruyorum, sonra yavaşça geri çekiliyorlar. Louis'in sert, sıcak gözleriyle karşılaşmak için içinde bulunduğum bulanıklığı kırıştırıyorum. "Bitti mi bebeğim?" diye mırıldanıyor.

Gözleri gülümseyerek kırışırken yutkunarak bakışlarını inceliyorum.

"Elinde bıçakla cesetleri parçalamanı izlemek bana çok seksi gelse de, bunun bana ait olması gibi bir niyetim yok. Bundan çok hoşlanıyorsun, o yüzden uslu dur ve yola devam edelim."

"Özür dilerim," diye soluyarak omzunun üzerinden bakıyorum. Etrafa yayılmış, vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünen en az yirmi ceset gördüğümde utandım. Gözlerimi kapatıp saklanıyorum, diğerlerinin dikkatli bakışlarıyla zar zor buluşabiliyorum.

Dehşeti ve sitemi görmek istemiyorum. "Bana ne yaptı?" Fısıldıyorum.

"Hiçbir şey bebeğim, sen ," diye söz veriyor Louis.

Bir el yanağıma kavırıyor ve ona doğru dönüyorum, Louis'in beni oraya sabitlemesine izin verirken bıçağı düşürüyorum, böylece başka kimseye zarar vermiyorum.

"Bana bak," diye keskin bir emir geliyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmaklarım çenemi acıtana kadar sıkıyor. "Şimdi, Nova."

Gözlerimi açtığımda Isaac'i karşımda buluyorum. Endişeyle bakışlarında tiksinti arıyorum ama sadece sevgi görüyorum. "Sen asla bizden birini incitmezsin," diye mırıldanıyor bilerek. "Bunu yaptın, tüm bunları, çünkü beni incittiler- çünkü aileni incittiler."

"I-" Başımı sallıyorum, bulunduğumuz yere rağmen kendimi kaybolmuş ve ham hissediyorum. "Kendime güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

Jonas diğer tarafıma geçerken Nico Louis'in arkasına doluşarak, "Evet, var," diye tersliyor.

"Harikaydın." Sevgiyle iç geçiriyor ve beni hafifçe gülümsetiyor. "Başka bir ölü çocuk bulduğumuzda ve ilk kez bir araya geldiğimizde kaybettim." Isaac bana söyledi.

"Ve yıllar önce babanı ararken Nico yaralandığında, cevap almak için dört adama işkence ettim," diyor Louis.

"Sizler hariç her şeyi öldürmeyi seviyorum." Jonas sırtıyor. "Siz tehlikeli, ölümcül, lanet olası vahşi ve berbat olabilirsiniz ama biz Louis bana, "Ailemizi güvende tutmak için her şeyi yaparsın, tıpkı bizim yapacağımız gibi," dedi. Bu da bunu kanıtıyor, o yüzden bize güven. Her zaman arkanızda olacağız, arkanızı kollayacağız."

"Ve bıçağını istediğin zaman üzerimde kullanmaktan çekinme." Jonas kıkırdar.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara vuruyorum. "Hepsi öldü mü?"

"Oh evet, bebeğim." Nico kıkırdıyor. "Onlar çoktan öldüler, ama harekete geçmezsek biz de öleceğiz," diye hatırlatıyor bize.

D'nin sesi kulağıma geliyor. "Nova, onları dinle. Ailemizi korumak için yaptıklarımız utanılacak bir şey değil, senin ne olduğun ve neler yapabileceğin de öyle. Eğer sen bir canavarsan, biz de öyleyiz ve hayatta kalmak için her gün savaşmanı seviyorum. Ne de olsa bunu herkes yapamazdı." Adını dudaklarında hissediyorum.

Bass.

"Ama Nico haklı; ilerlemeye devam etmeliyiz. Askerler şu anda kapıları kırmaya çalışıyor ve onlar deneylerini bitirmeden ya da herhangi biri kaçmadan önce laboratuarlara ulaşmamız gerekiyor."

"Ben buradayım. Ben iyiyim." Silkelenip doğruluyorum ve Louis bana güvenerek başını sallamadan önce bakışlarımı inceliyor.

"O zaman şunu yapalım." Louis bıçağı yerden alıp bana verirken Isaac de artık doldurulmuş olan silahlarımı uzatıyor. Silahları dikkatle alıyorum, ellerim ve kollarım kan içinde.

Isaac eğiliyor ve beni derinden öpüyor. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor, "ve bu iş bittiğinde, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğim."

Gülümseyerek duvarı itiyorum ve cesetlerin üzerinden geçerek onlara bir kez daha bakıyorum.

Belki de bu beni rahatsız etmeli ve öldürmek daha zor olmalı, ama değil.

Adamlarım ve babamın başlattığı şeyi durdurmak söz konusu olduğunda bu neredeyse çok kolay.

Başımı sallayarak, üst kata ve tamamen farklı bir seviyeye çıkarken yeniden odaklanıyorum. Burası laboratuvarlarla ve saklanan bilim adamlarıyla dolu. Bazılarının koştüğünü görüyorum ama onlara aldırmiyorum. Fazla uzaklaşamazlar ve bize zarar veremezler.

Şimdi olmaz.

Emir almadan çiftlere ayrılırken kalbimin yavaşlamasına izin vermek için ortada duruyorum. İlk laboratuvar boş, sadece yatağın üzerinde kısmen kesilmiş bir asker cesedi var, bu da beni hırlatıyor. Bir çarşaf alıp üzerini nazikçe örtüyorum, şimdilik onun için yapabileceğim en az şey bu. Bir sonraki odada bir bilim adamı var ve elleri bağlı baygın bir askerin boynuna bir iğne batırırken bize paniklemiş bir bakış fırlatıyor.

"Hayır!" Onu iterek üzerine atılırken bağıriyorum. İğneyi aldım ve kaldırdım. Yarısı doluydu. "Bunun içinde ne var?"

Gözleri bir kaçış yolu ararken bile başını arkaya yatırıyor. "Söyle bana," diye kükrüyorum yüzüne.

"Onu öldürmek için. Acısız olacak. Araştırma alınmak yok edilecek," diye kekeliyor.

"Araştırma mı? Araştırma mı? O bir insan!" Sesimi alçaltmadan önce bağıriyorum. "Bakalım gerçekten ne kadar acısızmış," diye alay ediyorum ve pistona basarak boynuna saplıyorum. Bir çığlıkla geriye düşüyor ve ben dudaklarımı zalimce bükerek izlerken eliyle yarayı kapatarak çekip çıkarıyor.

Çok uzun sürmez. Dizlerinin üzerine çöküyor, nefes alamıyormuş gibi hırıltılar çıkarırken ağzı açılıp kapanıyor. Tam gelişmiş nöbetlere dönüşmeden önce tüm vücudu titriyor ve sakinleşmeden önce ağzının köpürmesine neden oluyor.

"Sanırım pek değil," diye tükürüyorum dönmeden önce. Nico parmaklarını askerin boynuna bastırarak duruyor ve sessizce sorduğumda başını sallıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak aceleyle son laboratuvara gidiyorum, Louis ve Jonas'la orada buluşuyorum.

Bu cehennem çukurundan sadece bir kişiyi kurtarmam gerek.

Sadece beyaz önlüğüyle orada duran bir bilim adamı var ve gözleri sert bir şekilde bizi izliyor.

Louis yaklaşır ve rozetini alır. "Baş Bilim İnsanı Tyrion. Yetkili sen misin?"

"Sadece laboratuvarlardan," diye mırıldanıyor ve bize endişeli bakışlar fırlatıyor. "Siz onlarsınız, değil mi?"

"Onlar kim?" Louis sorar.

"Çocuklar. İlk deneyler. Onun mirası. Laboratuvarları taradığınızı duyduk ve kilitlendik. Muhteşemsiniz," diye fısıldıyor, "tıpkı onun dediği gibi."

"Oh, görünüşe göre ünlü olduk." Louis kaşlarını bize dönüyor, hepimiz gülüyoruz. "O zaman sırada ne olduğunuzu biliyorsunuz sanırım," diyor adama.

"Lütfen." İlk korku belirtisi yüzündeki ifadeyi kırıyor, sesi titriyor. "Bu sadece bir iş."

"Bize değil," diye tükürdüm Louis'in yanına giderek. "Dışarıdaki ölü askerlere ya da sayısız ölü çocuğa değil."

"Benim seninle ya da diğer çocuklarla hiçbir ilgim yok!" diye bağırıyor. "Yemin ederim, baban ölmeden sadece birkaç ay önce göreve getirildim. İşe girene kadar bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ve artık çok geçti."

"Yalanlar," diye alay ediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, gözlerinden yaşlar süzülürken ellerini havaya kaldırıyor. "Ben sadece emirleri uyguluyordum."

"Hepiniz öyleydiniz," diye alay ediyorum. "Tarih sadece emirleri uygulayan ve korkunç suçlar işleyen kadın ve erkeklerle dolu. Siz seçiminizi yaptınız. Bunu yaptınız ve şimdi sonuçlarına katlanmalısınız."

"Lütfen, benim bir ailem var," diye geveliyor. "Bunu onlar için yaptım. Hiç istemedim, lütfen. Benden bir daha asla haber alamayacaksın."

Silahı bırakıp çenemi ona doğru salladım. "Defol git buradan, yüzünü bir daha görürsem ölürsün."

Bize hiç gösterilmeyen merhameti ona gösteriyorum ve umarım bunu yapmakta haklıyım.

"Nova?" Louis soruyor.

"Bırak onu. Buna değmez." Dönerek laboratuvarıdan çıktım ve koridorun sonundaki merdivenlere .

Umarım sorumlu kişiyi buluruz çünkü onunla konuşmak istediğim bazı şeyler var.

OceanofPDF.com

ELLİ DOKUZ

T Merdivenlerde D'nin bizim için açtığı kapalı ve kilitli bir kapı var. ", " diye mırıldanıyor. Bunu onsuz yapıyor olmak yanlış hissettiriyor, ama yine de tam orada, kulaklarımızın içinde, bizi izliyor.

Her geçen saniye kaçabileceklerini bilerek merdivenleri hızla çıkıyoruz.

Bu babamla başlamış olabilir, ama burada bu adamla sona erecek - süslü bir ofise girerken kapıyı çekiştiren adam. Sol tarafta kitap rafları onun, askeri komutanların ve hatta lanet olası bir başkanın resimleriyle dolu. Solda bir kanepe ve arka tarafta pencerelerin önüne yerleştirilmiş kocaman bir masa var. Ötede kalkışa hazırlanan bir uçak var.

Adam kilitli yangın kapısından kaçmaya çalışırken bir yandan da bize amaç ve nefretle bakıyor.

Beklediğim gibi biri değil ama sanırım kötü adamlar asla öyle olmaz. Sonuçta, o sadece bir adam. Sadece lanet bir adam. Başka bir şey değil.

Orta yaşlı ve orta derecede çekici, tuzlu ve biberli saçları var. Yüzü köşeli, gözleri parlak mavi ve vücudu üç parçalı pahalı bir takım elbiseyle kaplı. Ne uzun ne kısa, ne şişman ne de zayıf.

Kapıyı açtığında bize yönelttiği köpekbalığı benzeri gülümsemesi olmasa unutulabilirdi. "Kaçmaya çalışıyor!" Bağırıyorum ve uçağa atladığını görmek için ofise doğru koşuyorum.

Arkasına bakıp bir tabanca çıkardığında yuvarlanmak zorunda kalıyoruz, kötü nişan alıyor ama uçak havalanmaya başladığında bizi aşağıda tutuyor.

"Kahretsin! Kaçamaz!" Louis kükrüyor.

Silahımı bir kenara bırakıp ona dar gözlerle bakıyorum. "O zaman onu durduralım." Onayını beklemeden, uçağı hedef alarak koşmaya başladım.

Kaçmasına izin veremeyiz.

Kollarımı daha hızlı

pompalıyorum.

Bu sona ermeli.

Başımı

eğiyorum.

Bugün bize özgürlük vererek ölüyor.

Bir kükremeye havaya sıcııyorum.

Kapanan arka kapıya çarpmayı başarıyorum ve diğerlerinin koştuğunu görmek için dönüyorum. Louis , Nico da, sonra Jonas ve Isaac. D kapıdan fırlıyor ve güverteye doğru koşuyor. Elimi ona doğru uzattığımda, onu geride bırakmak istemediğim için diğerlerinin beni sabitlemesine izin veriyorum.

Bunu birlikte

bitireceğiz. "Acele et!"

Ona bağııyorum.

Gözleri parlıyor, tam havalanacakken şimşek gibi hareket ediyor. Ellerimiz birbirine çarpıyor ve o sallanırken ben onu sıkıca kavıyorum. Kararlı gözlerine bakarak onu yukarı çekiyorum ve uçağın karnında bir yığının içine düşüyoruz.

Nefes nefese üzerimden yuvarlanıyor ve ben silahımı çekerken Louis kalkmama yardım ediyor. Bana başını salladı. "D, sen benimlesin. Onları güvenli bir şekilde karaya çıkaracağız. Diğer herkes askerleri kontrol etsin ve lideri emniyete alsın."

Rampadan yukarı tırmanıp küçük uçağı binerken duygularımızı yankılayan bu kelimeyi dudak bükerek söylüyor. Orada, kokpite vuruyor ve bizi gördüğünde, bir kez daha nişan alırken burun delikleri parlıyor.

"İyi bir fikir değil," diye sesleniyorum. "Uçağı düşürmenin kesin yolu."

Omuz silkiyorum. "Belki, ama buna değebilir," diye yanıtlıyor. "Tabii uçağın düşmesini istemiyorsan.

silahlarınızı indirin."

Şimdilik kibar davranarak silahımı yavaşça yere indiriyorum ve ona gülümseyerek doğrulurken orada bırakıyorum. "Seni öldürmek için silaha ihtiyacım yok."

"Hayır, , değil mi Nova?" Kaşlarını çatı.

Yaklaşırken ona bakıyorum, hâlâ silahını bana doğrultuyor. Nico ve Jonas onun etrafını sarmak için iki yana kayıyorlar.

"Seni tanımıyorum."

"Oh, ama ben seni tanıyorum. Doğışunu izledim. Senin üzerinde yaptığı araştırmanın her anını izledim. Bana hep sizin gelecek olduğunuzu söylerdi, siz çocuklar, onun evcil hayvan projesi. Ben farklı düşünüyorum ama buradasınız. O haklıydı. Sizler

inanılmaz." Başını sallıyor. "Vicdanlı olmasaydın birlikte harika şeyler yapabilirdik."

"Sen kimsin? Bana adını hiç söylemedi."

"Yapmazdı. Ne de olsa baban uzun vadeli oynuyor. Adım William Moss. Başından beri babanın sessiz ortağıydım. Para, operasyonlar, ben olmasam hiçbir şey olmazdı."

"Ve bu gurur duyulacak bir şey mi?" Çocuklar yaklaşırken dikkatini dağıtıyorum.

"Ben de öyle derdim. Elde edebileceğimiz her şeyi ve ne kadar para kazanacağımızı bir düşünün. Açıkçası seninle birlikte olan adamları öldürmek zorunda kalacağım, çünkü hepsi başarısız deneylerdi ve bu kirliliğe ihtiyacımız yok, ama sen?" Başını sallıyor. "Mükemmel. Sen mükemmel bir karışımsın ve itaatin üzerinde çalışabiliriz."

"Asla," diye tükürdüm.

"Ah, dur yoksa ölür. Hepimiz ama önce onun kendi kanında boğulmasını izleyeceksiniz," diyerek Nico ve Jonas'ı küçümsüyor. "Evet Nova, bu senin istediğin gibi bir son değil. Bu sadece başlangıç."

"Seni öldürdüğümde, bu son olacak. Sonunda bitecek ve değerli araştırmam? Hepsini yok edeceğim ve bedenle birlikte yanmasına izin vereceğim."

"Sonra ne olacak?" diye sorar. "Sonsuza mutlu mu yaşayacaksın? Normal bir hayat sana göre değil. Sen bir silahsın. Her şeyinle. Başka türlü var olamazsın. Hayatta kalmak için adrenaline ve mücadeleye ihtiyacın var. Bana onun ekmek kırıntılarını takip ederken kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini söyle."

"Kapa çeneni," diye tükürdüm, yaklaşarak.

Sadece gülümsüyor "Ve sen de onu çok istekli bir şekilde takip ettin, neler yapabileceğini gösterirken tam olarak onun istediğini yapmaktan çok mutlu oldun - son ve en iyi deney. Son test."

Hâlâ gözlerini arıyorum. "Senin kastediyorsun."

"Onun." Yavaşça gülümsüyor.

"O öldü," diyorum açıkça.

"Öyle mi?" Sırıttıyor. "O halde evet, son sınavım ve sen de başarıyla geçtin, gerçi diğerleriyle bu kadar yakın bir bağ kuracağını hiç tahmin etmemiştik. Yine de bu bağ kopacak, endişelenme, çünkü sana aklın başında ihtiyacımız var."

"Kapa çeneni!" Silahına doğru bastırırken kükrüyorum. "Öldür beni ve bitsin o."

"Nova, hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Tüm bunlar seni eve getirmek içindi. Hayır, sen ölmeyeceksin ama onlar ölecek." Silahını salladı, ateş etmeye hazırdı, ben kolumu indirip onunkini kırmadan önce.

Bir kükremeyeyle geriye düşer ve atış bir pencereye çarparak genişler.

Hava anında dışarı çekiliyor ve uçak düzelmeden önce bir anlığına sarsılıyor ve burun üstü çakılıyor. Tam buna bir son vermek üzereydim ki delik daha da büyüdü ve sandalyeler duvardan kopup pencerelere çarptı. Duvara tutunuyorum ve tutunuyorum.

"D! Kokpit!" Louis bana ulaşmaya çalışırken kükrüyor.

D yanımdan sürünerek geçiyor, kapıyı açıp çarparak kapatıyor. Pencereden dışarı bakarken, bir sandalyenin motora çarptığını ve tekrar burun üstü çakılmaya başladığımızı izliyorum. D'nin uçağı düzeltmek için çabaladığını hissediyorum. Dağın yamacına hızla yaklaştığımızı bağılıyor ve biliyorum ki düşeceğiz.

Başımı arkaya çevirip William'a doğru sığıyorum, tam vurduğumuz anda bu işi bitirmek için.

Vurdukça hepimiz savruluyoruz. D bizi mümkün olduğunca düzeltmeyi başardı ve bu bizi kurtaran tek şey oldu. Yine de omzumun yerinden çıktığını ve kaburgalarımın çatladığını hissediyorum. Başım yan tarafa çarpıyor, ta ki Nico ben savrulurken beni yakalayıp kollarına çekene, bir kez daha çarptığımızda etrafımı sarana ve her şey karanlığa gömülene kadar.

Kollarının etrafımdan kaydığını hissettiğimde bir iniltiyle gözlerimi açıyorum. Yuvarlandığımda Nico'nun baygın olduğunu görüyorum. Anında paniğe kapılıyor ama göğsü inip kalkıyor. Isaac inliyor ve yan tarafındaki kurşun yarasını tutuyor. Louis dizlerinin üzerine çökmüş, öksürüyor. Jonas bir zamanlar tavanda değil de yan tarafta olan bir ipe tutunuyor ve bırakıp bir gümbürtüyle sırt üstü düşüyor.

Sendeleyerek ayağa kalkıp kokpite koşuyorum ve kapıyı açtığımda D'yi sandalyesinde, başındaki yarayı silerken ama hayatta görüyorum.

Sonra gözlerim William'a kayıyor.

İnliyor ve karnını tutuyor, metal bir çubuk karnına saplanmış ve onu olduğu sabitlemiş. Önünde dizlerimin çöküyorum.

Akıntıyı durdurmaya çalışırken ellerinin etrafında biriken kanı izliyor. Tekrar tekrar göz kırpmıyor, ağzı hareket ediyor.

Şok.

Omzumu kavrayıp homurdanarak yerine oturtuyorum. Diğer ağrı ve sızılar için yapabileceğim pek bir şey yok ama hepimiz hayattayız ve önemli olan da bu.

Ancak William ölüyor ve ben de onun gibi yarattıkları, deneyleri ve düşmanlarıyla çevrili bir şekilde bunun olmasına izin veriyorum.

Unutulmuş ve önemsiz.

"Bütün araştırma orada mı?" Cevap istiyorum.

"Evet, kasada, diğer Diğerleri babanın evinde ve laboratuvarında." Öksürüyor, dudaklarına ve çenesine kan sıçırıyor.

Başı geriye düşüyor ama bakışlarımı bırakmıyor. "Sanırım hepimiz sonuna kadar yenilmez, ölümsüz olduğumuzu düşünüyoruz," diye acı bir şekilde şaka yapıyor. "Ama sen? Sen gerçekten durdurulamazsın, tıpkı onun söz verdiği gibi."

Ben konuşmuyorum ve gülümsüyor, dişleri ve dudakları kanla kaplı, tıpkı bana yapmakla tehdit ettiği gibi kanda boğuluyor.

"O yaşıyor." Öksürüyor, güç vücudunu sarsıyor.

Hırlayarak omuzlarını tutuyorum ve tekrar bana odaklanana kadar tokat atıyorum. "Kim o?" O inerken ben talep ediyorum. "Kim o?" Bağırıyorum.

Gözleri kapanmaya başlarken başı geriye düşüyor ve fısıltısı yarı kırık ve ölü bir şekilde çıkıyor. "Baban. Baban yaşıyor."

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Bu . . . Bunların hepsi onun planıydı." Tekrar öksürüyor, sesi ıslak ve tıktırtılı. "Seni geri almak için. Son bir deney."

Sonra son nefesini verirken izliyorum.

"Nova, ölmek üzere olan bir adamın yalanı olabilir, seni incitmek için son bir yol," diye mırıldanıyor Louis. Yakın olduklarını bile bilmiyordum.

Panğimden konuşamıyorum çünkü içten içe ona inanıyorum.

Bunun tek bir yolu var. İleriye uzanıp, telefonunu bulana kadar ceplerini karıştırıyorum. Başparmağını kullanarak kilidini açıyorum ve arama listesinde ilerleyip son numaraya basıyorum.

Çaldığı tek numara.

Çınlama sesi, uçağın iniltisi ve alevlerin uçağı yalamasından bile yüksek.

"gerek," diyor Louis. "Bitti, Nova. Gidelim!" Kulağımda

çınlarken hareket etmiyorum, konuşmuyorum.

Bir klik sesi. "Alo?"

Babamın keskin ve emredici sesini duyduğumda dünyam başıma yıkıldı. Her yerde tanıyabileceğim bir ses.

İçime korku salan bir şey.

"Alo?" Sonra sessizlik oldu. "Novaleen, sen misin?" Sesi çok sevinçli geliyor.

"Yaşıyorsun," diye .

"Ve sen onu benim için buldun. Bunun için teşekkür ederim. Keşke ben de görebilseydim. Öldü mü?" diye merakla sorar.

"Yaşıyorsun," diye tekrarlıyorum.

"Bariz olanı söyleme kızım," diye uyarıyor, her zamanki soğuk ses tonuyla, kanla ıslanmış telefonumu sıkıca tutarken beni şoktan çıkarıyor.

O yaşıyor.

O piç yaşıyor ve bunca zamandır bizimle oynuyormuş.

"Senin için geliyorum. Hiçbir yer güvenli değil" diye hırladım ve o cevap veremeden telefonu avucumun içinde ezdim, sonra da beş şok olmuş yüzü görmek için döndüm.

"Bu iş daha bitmedi. Henüz bitmedi." Ayağa kalktım ve babamın peşine düşmeye hazır bir şekilde uçaktan fırladım.

Bütün bunları başlatan adam.

Toprağın altında olması gereken kişi.

Durdurulamaz olduğumu sanıyordum, ama ya hepsi yalansa?

Ya hepsi güzel bir yalansa?

MACERAYA DEVAM...

Nova'nın intikamını alıp alamayacağını öğrenmek ister misiniz? Unbreakable yakında geliyor ve Pretty Liars düetinin sonucu!

OceanofPDF.com

K.A. KNIGHT HAKKINDA

K.A Knight, nefret etmeyi sevdiğiniz canavarları yazarak, kafasındaki tüm hikâyeleri ve karakterleri dışarı çıkarmaya çalışan USA Today çoksatan bağımsız bir yazardır. Okumayı seviyor ve eline geçen her kitabı yutuyor ve ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLOj>

OceanofPDF.com

AYRICA K.A. KNIGHT TARAFINDAN

THEIR CHAMPION SERİSİ *Distopik RH*

[Çorak Zirve](#)

[Şehirler](#)

[Uluslar](#)

[Onların Şampiyonu Boyama Kitabı](#)

[Onların Şampiyonu - omnibus](#)

[Kayıplar](#)

[Lanetliler](#)

[Onların Şampiyon Yoldaşı - çok amaçlı kitap](#)

DAWNBREAKER SERİSİ *BİLİMKURGU RH*

[Ayama'ya Yolculuk](#)

[Ayama'yı Düşlemek](#)

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ *PNR RH*

[Aurora'nın Cadılar](#)

[Meclisi Aurora'nın](#)

[İhaneti](#)

ONUN CANAVARLARI SERİSİ *PNR RH*

[Öfke](#)

[Nefret](#)

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ *PNR*

Oldukça [Acı](#)

Oldukça Kanlı

Oldukça

Fırtınalı

Oldukça [Vahşi](#)

[Pretty Hot](#)
[Pretty Faces](#)
[Pretty Spelled](#)
[Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 1](#)
[Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 2](#)

YASAK OKUMALAR (STANDALONE) ÇAĞDAŞ

[Babasının Meleği](#)
[Üvey Kardeşinin](#)
Sevgilisi

GÜZEL YALANCILAR ÇAĞDAŞ RH

[Durdurulamaz](#)
Unbreakable (Çok yakında!)

UNUTULMUŞ ŞEHİR

[Korkunç Yalanlar](#)
[Korkunç Korkunç](#)
[SonlarGerçekler](#)

STANDALONLAR

ENGEREKLERİN EVRENİNDE - ÇAĞDAŞ

[Scarlett Limerence](#)
[Nadia'nın Kurtuluşu](#)
[Alena'nın İntikamı](#)
[Engerekler Denizi](#)
[Gangsterler ve Silahlar](#) (Loxley Savage ile birlikte)

ÇAĞDAŞ

Beklemedeki

[Dalgıcın](#)

[Kalbi](#)

BİLİM KURGU RH

[Yıldızların Tacı](#)

AUDIOBOOKS

[Çorak Topraklar](#)
[Zirve](#)

[Öfke](#)

[Nefret](#)

[Engerekler Denizi](#) (Podium Audio'dan)

[Gangsterler ve Silahlar](#) (Podium Audio'[Babamın](#)

[Meleği](#) "ddan) (Podium Audiodan) [Üvey](#)

[Kardeşlerin](#) Sevgilisi (Podium Audiodan) İris'in

Kılıcı (Podium Audio'an)

Ölümçül [İlişki](#) d(Podium Audio'an)

Çalıntı Kupa (Podium Audio'dan)

Yıldızların Tacı (Podium Audio'dan)

ORTAK DÜNYA PROJELERİ

[Blade of Iris](#) - Mafya Savaşları (ÇAĞDAŞ)

ORTAK PROJELER - Erin O'Kane

HER FREAKS SERİSİ *PNR Distopik RH*

[Sirk Kurtar Beni 1](#)

[RingmasterEvcilleştirmek](#)

['İpte Yürümek](#)

[Her Freaks Serisi - çoklu kitap](#)

STANDALONLAR

PNR RH

[Kahraman Kompleksi](#)

Kısa Hikayeler Koleksiyonu

[Dark Temptations](#) (One Night Only ve Circus Saves Christmas'ı içerir)

VAHŞİ ÇOCUKLAR SERİSİ ÇAĞDAŞ

[The Wild Röportajı](#)

[Wild Turu](#)

[Vahşi Final](#)

[Vahşi Çocuklar](#) - Omnibus

ORTAK PROJELER - Ivy Fox

Ölümçül Aşk Serisi ÇAĞDAŞ

[Ölümcul İlişki](#)
[Ölümcul Ölümcul](#)
[KarşılaşmaMaç](#)

ORTAK PROJELER - Kendra Moreno

STANDALONES CONTEMPORARY

[Çalıntı Kupa](#) .

PNR RH

[Parçalanmış Gölgeler](#)

Yakar Beni

ORTAK PROJELER - Loxley Savage

TERK *EDİLMİŞLER* SERİSİ *BİLİMKURGU RH*

[Carmen'in](#)

[Yakalanması](#)

[Shiloh'un Çalınması](#)

[BarındırılmasıHarlow](#)

['un](#)

STANDALONLAR

[Gangsterler ve Silahlar](#) - VIPERS'IN EVRENİNİN DENİNDE

DIĞER ORTAK YAZARLAR

[Shipwreck Souls](#) (Kendra Moreno & Poppy Woods ile)

[The Horror Emporium](#) (Kendra Moreno & Poppy Woods ile)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

